

Giới thiệu Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ

Lúc Bạch Tiêu Tiệp hai mươi hai tuổi, gả cho Tịch Âu Minh hai mươi sáu tuổi.

Trở thành một người vợ giàu sang quyền thế tiêu chuẩn như mọi truyện ngôn tình khác, là đối tượng mà mọi người hâm mộ.

Được rồi, có người vẫn không muốn thấy cô sống tốt! Vậy thì phải làm sao bây giờ?

【 đoạn ngắn trong truyện】

"Thiếu gia! Hôm nay thiếu phu nhân tát Kiều tiểu thư một cái!" Thư ký kính cẩn báo cáo.

"Cái gì?!" Người đàn ông nào đó lập tức nổi giận.

Đầu thư ký càng cúi thấp hơn, rồi rầm thầm nghĩ, thiếu phu nhân cũng thật là, Kiều tiểu thư này từng là búp bê dễ vỡ không thể đụng tới ở trong lòng thiếu gia.

"Đã đưa đến bệnh viện chưa? Tay cô ấy mềm mại như thế, lỡ đánh bị đau thì phải làm sao bây giờ?!" Người đàn ông nào đó khó thở, vừa mặc áo khoác vừa vội vã ra ngoài.

Thư ký cười lớn! Đây là cái tình huống gì? ? Thiếu gia gấp đến độ nói sai rồi sao? Tất cả sẽ có trong Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ. Chúc bạn đọc truyện vui.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Nghe Nói Cậu Sắp Phải Kết Hôn Rồi?

"Nghe nói cậu sắp phải kết hôn rồi?"

Nhìn người đối diện vẫn thản nhiên bình tĩnh uống đồ uống như cũ, thân là bạn tốt cô thật sự không nhận được mà mở miệng hỏi.

Người nói chuyện tên là Thẩm Di Đồng, con gái của một dòng họ có tiếng về truyền thống nghề y lâu đời, chẳng những có dáng vẻ xinh đẹp, lại còn gả cho một người con trai nhà giàu mà mình hâm mộ.

Bạch Tiêu Tiệp nhìn vẻ mặt căng thẳng của bạn tốt, cười nhạt nói: "Ừm, mừng một tháng sau."

Thẩm Di Đồng sùng sốt, không nói chuyện một hồi lâu, miệng hơi hơi giương lên. Tiêu Tiệp rất ít khi nhìn thấy bộ dạng như vậy của cô, dĩ nhiên dĩ nhiên không nhận được mà cười ra tiếng.

"Cậu còn cười được nữa! Làm sao lúc trước lại chưa từng nghe cậu nói? Cậu muốn chọc mình tức chết sao? !" Di Đồng vừa tức giận vừa buồn bực, làm bạn tốt của cô ấy, vậy mà đến bây giờ mới được biết!

Tiêu Tiệp vẫn cười lạnh nhạt như cũ, giống như việc này không hề có liên quan gì đến mình, nhưng mà cho dù có che dấu như thế nào đi chăng nữa, cũng không che dấu được khóe miệng đáng ghét: "Mình cũng vừa mới biết được."

Di Đồng rung động, đây là chuyện khó hiểu nhất mà đời này cô được nghe: "Sao mình lại cảm thấy bản thân nghe mà rồi tỉnh rồi mù? Cái gì gọi là cậu cũng mới biết? Chẳng lẽ không phải tự cậu muốn kết hôn, chẳng lẽ là..."

Trong óc chợt lóe, cô bỗng dung hiểu ra, thăm dò hỏi: "Liên hôn (hôn nhân vì lợi ích giữa hai nhà)?"

Tiêu Tiệp gật gù đầu.

Di Đồng cũng không còn gì để nói, loại tình huống này, kỳ thật cũng gần giống với cô.

"Thực xin lỗi, có thể quấy rầy một chút được không?"

Giữa lúc hai người đang im lặng, đột nhiên có người đến cắt ngang suy nghĩ của các cô.

Hai người đồng thời quay đầu, lại nhìn thấy một người đàn ông đang hoàng lịch sự. Người đàn ông này mang một cái mắt kính khung tơ vàng, tóc ngắn

chia ba bảy cực kì đẹp trai, đôi mắt phía sau kính lộ ra một tia sáng giống như chim ưng tìm con mồi.

"Anh là ai?" Dĩ Đồng hỏi.

"Tôi họ Kim, hai người có thể gọi tôi là anh Kim, đây là danh thiếp của tôi." Người đàn ông đeo mắt kính đưa cho Tiêu Tiệp một tờ danh thiếp.

Dĩ Đồng kỳ quái nói "Vì sao không cho tôi?"

Người đàn ông đeo mắt kính cười nói "Chúng tôi đang tìm một người đẹp có khí chất độc nhất vô nhị, tuy rằng cô cũng có sắc đẹp như thiên tiên, đáng tiếc lại không phù hợp với tiêu chuẩn của chúng tôi."

"Túy Hồng Trần của chúng tôi là một nơi chuyên tiếp đãi nhân viên cao cấp của các xí nghiệp nước ngoài, cũng giống như bữa tiệc họp mặt của các minh tinh, phi lên sân khấu có thể đạt tới trên trăm vạn, nếu cô đây có cần, có thể dựa theo số điện thoại mặt trên để tìm tôi."

"Cảm ơn, nhưng mà tôi không cần." Tiêu Tiệp thân nhiên từ chối nói.

Người đàn ông đeo mắt kính cũng không định dây dưa quá nhiều, chỉ nói "Vậy đã quấy rầy hai vị rồi, danh thiếp này xin cô cất kỹ." Nói xong lập tức rời khỏi.

Dĩ Đồng cực kì tức giận: "Nơi cao cấp cái gì, còn không phải là quán ba sao! Lại dám kêu cậu đi làm cái loại chuyện này, thật sự ăn no không có việc gì làm rồi."

"Mỗi người đều có cái khó xử của riêng mình, quý ở chỗ có thể thông cảm và bỏ qua." Tiêu Tiệp cười nhạt nói, cũng chưa hề để chuyện vừa rồi ở trong lòng.

"Cậu thực sự thấy vậy sao, thôi, bị anh ta quấy rầy đến độ quên luôn trọng điểm mất rồi."

"Đối tượng cậu sắp phải kết hôn là ai?"

Tiêu Tiệp nhìn ra xa phía ngoài cửa sổ, thời tiết tháng sáu, nóng nhất là lúc giữa trưa. Mặt trời nóng rát chiếu xuống mọi người trên mặt đất, gần như muốn hong khô người.

"...Tịch Âu Minh."

Đầu Dĩ Đồng lập tức ong ong, vô ý thức há hốc mồm. Muốn thì nói cái đó, nhưng cuối cùng cái gì cũng không nói được.

Cô thật sự không thể tưởng được người Tiêu Tiệp phải gả lại là Tịch Âu Minh! Cho dù là người có hiểu biết nông cạn đi chăng nữa cũng nhất định đã từng nghe nói tới ba chữ Tịch Âu Minh kia. Bởi vì tên của vị đại thiếu gia nhà họ Tịch này đã quá quen thuộc, thường xuyên xuất hiện rộng rãi ở trên báo chí truyền thông, thật sự là không ai không biết không người không hiểu!

Trước kia có thể cô không biết Tịch Âu Minh, nhưng mà sau khi cô kết hôn, nhân vật vĩ đại này lại thường xuyên ra vào cửa lớn nhà cô.

Nguyên nhân chính là vì ông xã Tả Huyền Dạ của cô lại là bạn bè với Tịch Âu Minh!

Sau đó tin tức về Tịch Âu Minh không ngừng truyền tới tai cô.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sùng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Tên Của Anh Ta Là Tịch Âu Minh

Tịch Âu Minh 26 tuổi, tổng giám đốc đương nhiệm của tập đoàn PL, tập đoàn PL có sự nghiệp trải khắp các nơi trên cả nước, từ bất động sản cho tới cửa hàng bánh ngọt đều có liên quan đến PL, mức độ rộng lớn phổ biến đến nỗi cô không thể nào tưởng tượng được.

Tuy tuổi còn trẻ nhưng anh đã không ngừng tạo ra kỳ tích trong ngành thương mại, phóng viên báo chí thường xuyên dùng tám chữ để đánh giá anh, đó là thông minh cơ trí, hành động tàn nhẫn.

Mà hiện tại nhân vật lớn này lại muốn lấy bạn tốt của cô, vì liên hôn? Ai tin hả!

Giống như đoán được suy nghĩ của bạn tốt, Tiêu Tiệp nói: "Phải đó, một nhân vật lớn như vậy lại muốn kết hôn với mình, thật sự làm cho người ta khó mà tin được."

Tiêu Tiệp không có gia đình, hiện tại chỗ cô vẫn đang ở là nhà của chú, mà chú của cô chỉ là một ông chủ công ty bất động sản nhỏ, dđn đ☆n lđ quyđđ☆nđ chưa nói tới giàu có, chỉ miễn cưỡng duy trì kinh tế gia đình mà thôi. Hơn nữa nếu phải liên hôn cũng nên là với con gái Bạch Tinh Nhã của chú cô chứ, có liên quan gì tới cô đâu? Chẳng qua cô chỉ là một người ăn nhờ ở đậu người khác mà thôi, cúi đầu nhìn xuống bản thân làm gì có cái gì để mà muốn cơ chứ?

Đi Đồng sừng sốt nửa ngày, chỉ có thể chọc cười nói: "Chắc chắn không liên quan chuyện sự nghiệp, nếu vậy thì nhất định phải là người ta vừa ý cậu rồi. Cậu xem đi, cậu quả thật không có điều kiện gì có lợi đối với người ta, nhưng mà cậu thật sự là một người đẹp!"

Đi Đồng không có nói sai, Tiêu Tiệp thực sự là một người đẹp hiếm có.

Từ trước lúc ở trường học, hai người đã luôn ở bên nhau, đi tới chỗ nào cũng đều dẫn tới trăm phần trăm người quay đầu, cho nên ở trong trường đại học hai người gần như không có quen biết với một người bạn nữ giới nào, bạn nam giới cầu hôn lại có cả một đồng.

Có người đã từng từng nói, Đi Đồng là đáng vẻ cực kì xinh đẹp, là đoá mầu đơn trắng sắc nước hương trời; mà Tiêu Tiệp lại là một đoá hoa hồng xinh đẹp có gai. Hai loại phong cách xinh đẹp hoàn toàn khác nhau.

Nhưng nếu nói là vì muốn đáng vẻ xinh đẹp của cô, vậy thì cũng có rất nhiều những cô gái xinh đẹp khác trên thế giới, chẳng lẽ anh đều muốn cưới tất cả bọn họ một lần?

Không biết vì sao, trong lòng cô tràn ngập cảm xúc bất lực đối với cuộc hôn nhân này, giống như toàn bộ sự tình cũng không đơn giản như vậy.

Rõ ràng cái gì cũng không biết, cho dù muốn suy nghĩ cũng không ra nguyên do gì, cần gì làm mình tăng thêm phiền não. Trước mắt vẫn còn một việc đang chờ cô.

"Mặc kệ nó, party đêm nay, đành nhờ cậu đó, Đi Đồng."

Về mặt Đi Đồng ngẩn ra, bỗng dung hiểu rõ nói.

"Không thành vấn đề!"

Phải kết hôn, chắc chắn muốn làm một cái party kết thúc độc thân, đây là ước định giữa các bạn học từ trước khi kết thúc cuộc sống vườn trường.

Bây giờ 30 phút, party đã bắt đầu.

Nhẹ nhàng vận mở tay nắm cửa phòng bao, bạn tốt cùng trường ngày xưa, quen thuộc, hoặc không quen, càng là không mời tự đến, ít nhất cũng hai mươi người.

Có chút u oán liếc mắt nhìn Đi Đồng một cái, người sau cũng không tội khoát tay, cô đã rất cố gắng rồi, biết Tiêu Tiệp không thích khung cảnh náo nhiệt, cô cũng chỉ kêu một số bạn bè quen thuộc ngày xưa đến.

Nhưng mà, không nghĩ tới có người tự động mang thêm người nhà! Hơn nữa, ngay cả bạn bè của bạn bè cũng tới xem náo nhiệt.

Đi Đồng cũng có chút xấu hổ, bởi vì vị kia nhà cô cũng đến. Vẫn còn một sự kiện, cô nhìn mặt tường cách vách, kỳ thật thì đây là một bức tường thủy tinh, dđn đ☆n lđ quyđđ☆n đối diện có thể nhìn thấy các cô ở bên này, nhưng mà bên này lại chỉ có thể nhìn thấy một mặt tường.

Tay Tiêu Tiệp còn khoác lên tay cầm cửa vào, mọi người vốn đang náo nhiệt đều lập tức dừng tất cả âm thanh ca xướng ồn ào lại. Đưa ánh mắt tò mò tuần tra qua lại trên người cô.

Hôm nay cô mặc một cái áo choàng thắt lưng màu đỏ, mái tóc xoã tung kéo nghiêng ở một bên vai, lộ ra đường cong gương mặt hoàn mỹ. Cô dẫm giày cao gót màu đỏ xuống, lộc cộc lộc cộc thông dong đi vào.

Mặc dù đã quen bị người nhìn chăm chú như vậy, nhưng mà cô vẫn cảm giác được một ánh mắt bá đạo mãnh liệt, giống như cô là một con mồi đã bị kẻ đi săn tiếp cận vậy.

Cô ngoảnh mặt về phía góc nhìn kia, ngọn đèn có chút tối, lại thêm đèn loà thỉnh thoảng lúc ẩn lúc hiện, chỗ đó cũng chỉ là một mặt tường. Nhưng mà không nói được là vì sao, cô vẫn luôn cảm giác thấy ở nơi đó phát ra một hơi thở mạnh mẽ.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sùng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Party Độc Thân

"Tiêu Tiếp!" Có người chào hỏi cô, là Dĩ Đồng. Còn ông xã Tả Huyền Dạ của cô ấy đứng bên cạnh cũng không thể xem nhẹ. Đó là một người đàn ông cao ngất, cực kỳ đẹp trai. Đã gặp mặt vài lần, Tiêu Tiếp lễ phép gật đầu với anh ta.

"Người kia là ai vậy?" Những người theo tới còn nhỏ tiếng hỏi.

"Người làm mưa làm gió của trường chúng ta, cậu quên rồi à? Đây là một trong hai hoa hậu giảng đường trong trường năm đó!"

Hai hoa hậu giảng đường, là nói cô với Dĩ Đồng.

"Vậy cô ta không phải là bạn gái của Hà thiếu năm đó sao? Tình cảm của bọn họ vốn rất được chú ý, chấn động một thời đó!"

"Chính là cô ta há! Vậy bây giờ định kết hôn với Hà thiếu sao?"

"Làm sao có thể, bọn họ đã sớm chia tay rồi có được hay không! Nghe nói là do cô ta quá ghen tị, Hà thiếu nhìn không quen nên đã chia tay với cô từ sớm rồi."

"Phải đó, nghe nói năm đó sự kiện kia rất âm ỉ. Người ta chỉ là thích Hà thiếu, cũng không có làm gì, cô ta lại có thể khiến cho cô gái kia xảy ra tai nạn xe cộ, Hà thiếu vì cứu cô gái đó cũng bị thương, về sau hai người kia ra nước ngoài, đến bây giờ còn chưa trở lại."

Tiếng ca đã sớm dừng, chỉ có giai điệu đang vang lên, cho nên gần như mỗi người đều nghe được những lời nói "lặng lẽ" này.

"Thực xin lỗi, Tiêu Tiếp, mình không nghĩ tới sẽ như vậy." Dĩ Đồng có chút áy náy.

Tiêu Tiếp thở dài trong lòng, lắc lắc đầu, giống như cái gì cũng không nghe được, lạnh nhạt lôi kéo Dĩ Đồng ngồi xuống.

"Tiêu Tiếp, nghe nói hiện tại cậu phải gả cho người rất lợi hại đó, có phải hay không?" Có vị bạn học lập tức xuất hiện cứu trận, chỉ là vấn đề hỏi ra lại khiến cục diện càng thêm xấu hổ.

"Phải đó, vận số cậu thật tốt đó, trước kia là Hà thiếu, hiện tại lại là Tịch thiếu, cũng đều là cấp bậc thiếu gia, là người có tiền đó. Tiêu Tiếp, cậu đúng là trời sinh có số làm phu nhân nhà giàu!"

Mọi người cười vang một hồi, lại bắt đầu vui vẻ hát lên.

Giữa lúc đó ông xã Tả Huyền Dạ của Dĩ Đồng nhận một cú điện thoại sau đó đi vội vội vàng vàng, sắc mặt Dĩ Đồng cũng có chút tái nhợt, chỉ là cái gì cũng chưa nói.

"Tiêu Tiếp, tôi muốn thay người kia hỏi một câu, hiện giờ cậu phải kết hôn, chẳng lẽ cậu thực sự đã quên lời thề của các người lúc trước sao?" Có người đã uống hơi say, hỏi ra đề tài trọng tâm vốn nên né tránh.

Người nói chuyện tên là Nhã Lâm, cũng là một trong những người thăm mếu Hà thiếu lúc trước. Diễn đàn lê quý đơn.

Hà thiếu đối xử với Tiêu Tiếp như thế nào, người khác không biết, nhưng cô ta lại rất rõ ràng. Nâng trên tay sợ rớt, ngậm trong miệng sợ tan. Hận không thể mỗi phút mỗi giây đều đi theo che chở.

Lúc trước cô ta chính là bị tình cảm như thế làm rung động trong lòng, mặc dù cô ta cũng hâm mộ ghen ghét Tiêu Tiếp, nhưng mà cô ta cũng là một người không thể nén giận.

Bởi vì cô ta biết, Tiêu Tiếp là người duy nhất có thể mang đến nụ cười cho Hà thiếu.

Nhưng mà, hiện tại người này lại phải gả cho người khác, làm sao cô ta có thể chấp nhận được.

Tiêu Tiếp nhấp một ngụm rượu, thật lâu sau mới nói: "Phần lớn những chuyện trước kia, tôi đều đã quên rồi. con người là phải nhìn về phía trước, tôi chỉ có trách nhiệm cho tương lai mình, chuyện quá khứ, cứ để nó qua đi."

Bốp, một cái tát vang dội bỗng vang lên trong không khí.

Trên mặt Tiêu Tiếp lập tức xuất hiện một dấu tay rõ nét. Cô ngẩng đầu, ánh mắt đặc biệt bình thản, "Tôi có thể bỏ qua cho cái tát này của cô, bởi vì, đây là sự áy náy của tôi đối với cô. Nhưng mà, chỉ một lần này! Nhã Lâm, cô hiểu chưa? Tôi không nợ cô cái gì cả!" Truyện chỉ đăng duy nhất tại diễn đàn lê quý đơn.

Nhã Lâm đánh xong cũng sợ ngậy người, nhưng mà giờ phút này nghe được lời nói của Tiêu Tiếp, cô ta lại vừa khóc vừa cười: "Phải rồi, cô không nợ tôi. Người anh ấy thích chính là cô, dù không có tôi, anh ấy cũng sẽ gặp cô, sau đó thích cô. Tôi cùng thì tôi cũng không phải là cái gì của anh ấy cả. Chỉ là. . . Chỉ là tôi nhìn không quen, vì sao cuối cùng các người lại không đến được với nhau."

Ai cũng không dự đoán được tình cảnh sẽ phát sinh đến loại cục diện như thế này, Tiêu Tiếp cầm lấy ly rượu, rót đầy vào đó, rồi đứng lên.

Chương 4: Thím Không Cam Lòng

"Tôi rất cảm ơn mọi người vì đã tới tham gia party chia tay độc thân này, như vậy là tôi đã hoàn thành lời thề vào lễ tốt nghiệp lúc trước. Ở trong này, tôi mời mọi người một ly, tôi còn có việc, xin phép rời đi trước. Tiền tôi đã thanh toán hết rồi, mọi người cứ tiếp tục chơi nhé."

Nói xong lập tức kéo Dĩ Đồng đi, không hề quay đầu lại.

Nói về quãng thời gian đại học, cô thật sự rất thất bại, trừ bỏ một đoạn tình cảm thất bại, còn thất bại trong tình bạn, trừ Dĩ Đồng, cũng không có bất kì người nào thật tình đối với cô.

"Như thế nào, vừa lòng đối với người vợ chưa cưới này của cậu chứ?" Không biết khi nào thì Tả Huyền Dạ đã trở về, mở miệng trêu chọc bạn tốt.

Khóe miệng người nọ lại gọi lên, cười như không cười, "Thu hoạch ngoài ý muốn không phải sao?"

Nhà họ Bạch.

"Cha, vì sao cha để cho con nhỏ kia gả đi, nói như thế nào thì chuyện tốt như vậy cũng nên đến phiên con đây chứ!" Con gái Bạch Du Du của Bạch Sơ Phục oán giận, vợ ông ta cũng không bằng lòng đứng ở một bên.

Bạch Sơ Phục trừng mắt nhìn vợ mình là Mặc Mai một cái, bà ta lập tức lập tức cúi đầu. Phải, con gái mình tố cáo, cũng là do bà ta để cho con gái đến làm âm ỉ, nhưng mà còn có biện pháp nào nữa? ! Chuyện tốt như vậy mà lại đến phiên con ranh kia, vậy con gái bà ta thì phải làm sao bây giờ đây! Làm sao bà ta có thể cam lòng để cho đứa con gái kia hưởng thụ vinh hoa phú quý này!

"Người ta chỉ định phải là Tiêu Tiệp, đâu phải do cha quyết định!" Bạch Sơ Phục cau mày thật sâu, giờ phút này ông ta cảm thấy thật mệt mỏi đối với hai mẹ con đang xuất hiện trước mặt mình này, còn nói ra những lời như vậy.

"Nhưng mà không phải anh ta chưa từng gặp Bạch Tiêu Tiệp sao? Chỉ cần cha không nói, người khác cũng sẽ không biết mà!" Bạch Du Du uất ức nói. Diễn đàn lê quý đồn.

"Hồ đồ! Con xem con đang nói cái gì đó! Người ta là ai? Tùy tiện động một ngón tay, đều có thể khiến thành phố A rung chuyển ba phần, làm sao có thể để cho người ngu dốt như con tùy ý lừa gạt chứ, con thật sự là quá coi thường người ta rồi!" Ngực Bạch Sơ Phục nhấp nhô không ngừng, làm sao trong nhà lại có hai người cả ngày chỉ biết là hoang tưởng như thế này!

"Ông xã, vậy thì không có biện pháp khác sao? Tôi, tôi không cam lòng đâu!" Mặc Mai nói như thật, bà ta thật không cam lòng, hề có một chút một chút khả năng, bọn họ sẽ không để cho con đi nhỏ kia được hỏi như vậy!

"Có! Chính là hai người ít nói một chút, đừng có cả ngày không có việc gì lại kiếm chuyện!" Bạch Sơ Phục tức giận nói, tiện đà quay đầu chỉ tiếc rên sất không thành thép (ý chỉ sự thất vọng vì cái gì đó không như mong muốn) nói với con gái mình.

"Con cũng vậy! Học hỏi Tiêu Tiệp một chút, người ta có tri thức hiểu lễ nghĩa, hiện tại đều có người tới cửa cầu hôn rồi. Chỉ cần con có một nửa của con bé, cha cũng sẽ không lo lắng như thế rồi!"

"Cha! Sao cha có thể nói con như vậy? ! Con chính là con gái của cha đó! Bạch Tiêu Tiệp kia thì tính là cái gì? Làm sao có thể lấy con so sánh với cô ta! Ngay cả rách giầy cho con cô ta cũng không xứng!"

Bạch Du Du không vui, từ nhỏ đến lớn, cô ta chưa từng bị quở trách như vậy. Cha luôn luôn yêu thương mình, hôm nay lại có thể vì người khác mà mắng cô? Bảo sao cô có thể bình tĩnh lại được, trong lòng lại mắng Bạch Tiêu Tiệp mấy lần!

"Con! Con xem đức hạnh này của con! Giống y như người đàn bà chanh chua, xem về sau ai dám lấy con!"

Thấy ông xã thật sự tức giận, có lẽ nơi này không đòi được chỗ tốt gì, Mặc Mai vội vã giữ chặt Bạch Du Du còn đang muốn tiếp tục tranh luận lại, không cam lòng rời khỏi. Đấy lòng vẫn còn suy nghĩ, xem có thể chiếm được chút gì ở chỗ Tiêu Tiệp hay không.

Cốc cốc cốc, cửa phòng Tiêu Tiệp bị gõ vài cái.

Cô đứng dậy mở cửa, lại nhìn thấy vẻ mặt hờn giận của Bạch Du Du, giờ phút này đang dùng cặp mắt đỏ lên vì tức giận gắt gao nhìn chằm chằm cô. Diễn đàn lê quý đồn.

Chuyện giống như vậy không phải lần đầu tiên, tin rằng cũng sẽ không phải là lần cuối cùng. Tiêu Tiệp không hề để ở trong lòng, đối với việc Bạch Du Du đến, cô vẫn lạnh nhạt như cũ.

"Có chuyện gì sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sùng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Thím Lòng Tham Không Đáy

"Bạch Tiêu Tiệp, từ hôm nay, tao và mày không đội trời chung! Mày cứ chờ đấy cho tao!" Nói xong đỏ mắt chạy đi.

"Ồi, đứa nhỏ này, sao có thể nói với chị con như thế!" Sau đó Mặc Mai trách móc đến xuất sắc, nhưng trong mắt nào có nửa phần trách móc.

"Tiêu Tiệp à, con đừng trách em gái con, nó còn nhỏ con làm chị phải thông cảm cho nó một chút!"

Đáy lòng Tiêu Tiệp cười lạnh, đây rốt cục là trấn an hay chế giễu cô không biết làm chị nhỉ?

"Thím, người còn có chuyện gì không? Không có chuyện gì con muốn nghỉ ngơi." Tiêu Tiệp trực tiếp hạ lệnh đuổi khách, từ trước đến nay cô đều không muốn dây dưa cùng người thím như vậy.

Mười giờ tối, Tiêu Tiệp mặc quần áo ngủ, chuẩn bị đi ngủ.

Mặc Mai lên tiếng, bà lớn tuổi khuôn mặt đầy nếp nhăn tức khắc trở nên hung dữ. Bà giống như không có nghe thấy lời nói của Tiêu Tiệp, vừa đi vào cửa vừa nói: "Tiêu Tiệp à, con xem, con đến nhà chúng ta ở lâu như vậy, thím đối xử với con thế nào trong lòng con biết."

Tiêu Tiệp sùng sốt, đối xử với cô thế nào? Nếu mà xem nhẹ những lần đánh chửi hồi nhỏ, và lũng đoạn tiền sinh hoạt phí của cô, thường thường muốn đuổi cô ra ngoài. Như vậy, đúng là "rất tốt".

Cô không lên tiếng, nhìn Mặc Mai, chờ bà ấy nói ra mục đích. Trước đến giờ cũng như vậy, khi có chuyện gì xảy ra mới có thể nghĩ tới cô. Không có chuyện gì thì quãng cô đi, hận không thể để cho cô tự sinh tự diệt.

"Con xem, bây giờ con gả đến nhà quyền thế, lập tức được sống cuộc sống tốt, có thể lấy người chồng có tiền như thế. Con biết đấy, nếu mà không có nhà chúng ta sau lưng chống đỡ, nhà chồng tương lai kia có thể để ý con sao." Mặc Mai nói hết lời trong lòng bà, miệng đầy nước bọt bắn tung tóe.

"Thím ghét nhất là người không biết báo đáp công ơn, nhưng mà thím tin, Tiêu Tiệp con không phải người như vậy, đúng không? Thím nhìn con lớn lên từ bé, tính cách con thế nào thím rõ nhất. Vừa có hiếu vừa hiền chuyện..."

"Thím người có chuyện gì cứ trực tiếp nói không sao cả." Tiêu Tiệp có phần không chịu nổi về mặt tham lam này của thím, trực tiếp cắt ngang ham muốn tiếp tục nói của bà.

"Thím cũng biết Tiêu Tiệp là người thẳng thắn, con xem, tình hình công ty chúng ta bây giờ, tin rằng con cũng biết, sau khi con gả qua đấy, trước hết nói với Âu Minh bỏ vốn đầu tư vào công ty chúng ta. Tốt nhất có thể làm cho tập đoàn Tịch Âu vĩnh viễn chống đỡ sau lưng cho công ty chúng ta. Còn có việc quan trọng hơn, con xem con cũng kết hôn rồi, không phải vẫn còn Du Du nhà chúng ta sao? Thím nghĩ thế này, sau khi con gả qua, thuận tiện cũng mang theo Du Du, để cho nó cũng vào ở Tịch gia, thế nào? Tịch gia là nhà quyền thế, nhận thức đương nhiên cũng là nhà quyền thế, con cất nhắc Du Du, để nó cũng quen biết mấy người có tiền." Mặc Mai tính toán cô theo ý của bà, hai con mắt chuột lộ rõ ánh sáng tham lam.

Trong lòng Tiêu Tiệp chấn động, thế giới này vậy mà có người như vậy... Lòng tham không đáy? Công ty bọn họ? Nói đến thực ra theo di ngôn là cha để lại cho cô, kết quả khi đó cô còn nhỏ, chú lấy lý do là người giám hộ chiếm lấy.

Cô không có vấn đề gì, miễn là công ty có thể hoạt động được, giao cho ai cô cũng không quan tâm. Nhưng mà bây giờ lại muốn lợi dụng cô vì công ty giành giật phúc lợi? Cái này cũng hài hước quá đi? !

Làm người có thể ích kỷ đến mức này, trừ Mặc Mai nghĩ đến cũng không có người thứ hai. Bà đứng thứ nhất, ai dám đứng đứng thứ hai! Nhưng mà, coi như chính bà ngu, chẳng lẽ người khác cũng là kẻ ngu sao?

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sùng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Hy Vọng Hảo Huyền

Editor: Trang Lyn

Thực ra cũng không coi là ăn nhờ ở đậu, vì sau khi cha mẹ qua đời, mấy người này lấy có quan tâm, đi vào ở. Dĩ nhiên coi nơi này như nhà của mình.

Được rồi, những thứ này cũng không tính là gì. Chẳng qua là, bảo cô đưa Du Du theo là ý gì?

Thấy Tiêu Tiệp không nói gì, Mặc Mai vội vàng giải thích: "Thím cũng là vì công ty chúng ta, Tiêu Tiệp con suy nghĩ một chút đi, nếu mà công ty sụp đổ, như thế không phải phụ lòng cha mẹ đã chết của con sao? Có phải không? Cái này là do một tay bọn họ đích thân ra sức sáng lập lên. Còn Du Du, nó là em gái con, thím làm một người mẹ, có thể suy nghĩ cho con cái những điều tốt nhất. Con lấy chồng nhà quyền thế, mai sau quen biết nhất định cũng là nhà quyền thế, miễn là con đưa Du Du nhà chúng ta theo, mai sau nó cũng có thể gả vào nhà quyền thế!"

"Hai điều này, con đều có thể làm được, con cứ nói đi?"

Đáy lòng Tiêu Tiệp hừ lạnh, cái gia đình này đều là lòng tham không đáy. Cô Bạch Tiêu Tiệp là loại mặc cho người khác định đoạt sao? Mặc dù đáy lòng giận, nhưng mà mặt vẫn không biến sắc, một vẻ mặt rất dễ nói chuyện.

"Thím nói đúng, nhưng mà, không phải bây giờ con còn chưa gả đi sao? Như thế mọi chuyện cũng chờ gả qua đó xong, bàn lại cũng không muộn. Người nói, đúng không?" Một Thái Cực đánh ra tất cả điều ước bất bình đẳng ban này đều bị đánh trở về.

Lúc đầu khi công ty hoạt động thuận lợi, đến cả cửa công ty đều không cho cô vào, bây giờ công ty gặp khó khăn, mới nghĩ đến người sắp lấy chồng giàu có là cô? Trên thế giới này có chuyện dễ dàng như thế sao? Hay là ngày trước cô rất dễ bắt nạt!

Tiểu tiện nhân! Thấy Tiêu Tiệp không dễ bị lừa như thế, đáy lòng Mặc Mai vô cùng khó chịu, hồi đó sớm biết thế đã bóp chết nó rồi, có khi không có nó bây giờ con gái bà có thể gả vào nhà quyền thế rồi! Nhưng mà nghĩ lại một chút, cho dù hiện tại không đồng ý, sau này bà cũng có cách làm cho nó đồng ý, một tiểu nha đầu, đâu phải đối thủ của bà!

"Vẫn là Tiêu Tiệp hiểu chuyện, con nói cũng đúng, vậy, trước hết thím cảm ơn con. Về sau là phu nhân nhà quyền thế, làm người làm việc cũng phải có dáng vẻ, không thể giống trước đây không có phép tắc. Cũng đỡ bị người ta nói Bạch gia nhà chúng ta không giáo dục con gái tốt. Con cũng biết, dù thím chỉ là thím con, nhưng thím vẫn luôn đối xử với con như con gái ruột! Từ trước đến nay thím luôn công bằng, cái gì Du Du có, con có thiếu qua sao? Bây giờ con gả đi, người làm thím này, đúng là có phần không nỡ!" Nói xong còn giả bộ lau đôi mắt không có gì, giống như lau như thế có thể lau ra nước nước mắt.

Tiêu Tiệp đối với người thím không phân rõ phải trái như vậy, quả thực không có lời nào để nói, làm người làm đến như thế, cũng coi là đến cực hạn.

Cuối cùng đưa được vị Đại Phật này đi, chú lại tới. Xem ra, tối nay cô đừng nghĩ ngủ một giấc yên lành rồi, lúc này mọi người ai cũng muốn trò chuyện cùng cô một chút!

Bạch Sơ Phục nhìn Tiêu Tiệp, cô giống mẹ cô xinh đẹp động lòng người, khó trách có người đích thân đến nhà cầu hôn. Thở dài, nói: "Tiêu Tiệp, con có trách chú không?"

"Tại sao chú nói như thế?" Thực ra trong lòng Tiêu Tiệp hiểu. Tuy chú không có như thím, nhưng mà tính chú nhu nhược, ở nhà đều nghe lời thím. Cho nên đối với cô rất ít quan tâm, trong cái nhà này cũng coi như là người duy nhất không cố tình tìm cô kiếm chuyện. Nhưng mà, vậy thì thế nào? Làm người không thể chỉ biết mình, khi cô mới 10 tuổi, cha mẹ vừa mới mất, bọn họ vội vã chiếm nhà cô. Lấy đi toàn bộ những thứ vốn là của cô, sau đó đối với cô chẳng thêm quan tâm, miễn là không đến mức để cho người ngoài chê cười, cái khác cho dù cô ăn không đủ no, cũng không phải chuyện của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Vẻ Ngoài Của Người Đàn Ông Kia Không Tầm Thường

"Ôi, hôm nay nói gì cũng không có tác dụng, cũng không bù đắp được nhiều năm con chịu uất ức. Hôm nay con sẽ được thoát khỏi tất cả những thứ này, trong lòng chú cũng cảm thấy vui mừng cho con. Chuyện công ty chú sẽ tự mình xử lý, nếu trước kia đã tiếp nhận, thì bây giờ chú phải có trách nhiệm quản lý tốt. Thím con không hiểu chuyện, con đừng so đo với bà ấy."

Tiêu Tiệp hơi giật mình, đây là lần đầu tiên, chú thấp giọng nói chuyện với cô, mặc dù trước kia cũng không có khiếu ngạo, nhưng mà cũng không như bây giờ, giống như thật lòng vì tốt cho cô.

"Chú yên tâm, trong lòng Tiêu Tiệp hiểu. Muộn rồi, người cũng đi nghỉ đi!" Tiêu Tiệp nói, cô không nghĩ đánh giá cái gì, suy cho cùng người trước mặt này cũng là chú mình.

Nháy mắt đã đến ngày cưới, bởi vì Tịch gia là nhà quý tộc danh giá, cho nên kiểu cách lễ cưới cũng khá lớn, không chỉ phóng viên truyền thông tham dự chụp ảnh, còn có những người có địa vị cao ở nhiều ngành. Còn có những chiếc xe nổi tiếng đáng vẻ sang trọng chiếm một phần ba.

Trước cửa Bạch gia trải thảm đỏ, mười mấy mét, kéo dài đến xe chú rể. Hai bên thảm đỏ đứng đầy người, có phóng viên, bạn bè đến từ các nơi, còn có nhiều người thường xuyên xuất hiện ở trên ti vi mà cô không quen. Ở hiện trường mấy trăm vệ sĩ áo đen đều ở đây bảo vệ trật tự.

Tiêu Tiệp mặc váy cưới màu trắng, trên đầu đội khăn voan đồng bộ với bộ váy. Được dắt tay xuống, đi ra khỏi cửa Bạch gia, đi lên thảm đỏ.

Đầu kia thảm đỏ, chú rể của cô đang mặc bộ lễ phục màu trắng, thân hình thon dài cường tráng đứng giữa rừng người màu đen càng nổi bật. Người kia trời sinh giống như vương giả, sáng chói rực rỡ, tất cả mọi người ở xung quanh đều không sánh bằng, thế giới giống như chỉ còn cô và anh.

Từ khi bắt đầu ra ngoài, đèn flash của phóng viên không ngừng nháy, như mắt khổng lồ, tiếng vang rầm rầm, rầm rầm.

Đội cô đến gần, người kia liền kéo tay cô, đưa cô vào xe. Bên tai truyền đến rất nhiều tiếng ồn ào, tiếng đùa giỡn, cô đã không cảm thấy gì nữa. Có thể cảm nhận duy nhất, là nhiệt độ nóng bỏng của anh, xuyên qua lớp váy cưới mỏng manh, không bỏ sót chút nào truyền tới.

Cô cúi đầu, nên không nhìn kĩ anh, mùi hương của anh, là loại mùi thoang thoảng dành riêng cho đàn ông, mãnh liệt quanh quẩn ở mũi cô. Dù không nhìn thấy, cô cũng có thể đoán được, người cô sắp lấy, về ngoài nhất định không tầm thường.

Trong phòng tắm, Tiêu Tiệp hơi thất thần nằm trong bồn tắm nhớ lại chuyện hôm nay.

Trên lễ đường hôn lễ, cha xứ thần thánh tuyên thệ, anh trầm giọng nói tôi đồng ý, một tràng tiếng vỗ tay như sấm vang lên, anh vén khăn voan trên đầu cô, một nụ hôn ấm áp từ trên cao rơi xuống cô.

Đó là lần đầu tiên cô nhìn rõ diện mạo anh.

Một đôi mắt phượng, sâu thẳm như biển. Phát ra vô số ánh sáng nhìn không rõ cảm xúc; sống mũi cao thẳng, môi mỏng như gót. Người đàn ông này đường nét tuấn tú giống như thiếu niên đẹp trai bước ra từ truyện tranh.

Lúc hôn cô, mắt anh rũ xuống, lông mi dài giống như một cánh quạt, khi anh cúi mặt xuống tạo ra một cái bóng.

Cô không nén nổi chạm vào môi mình, cảm giác ấm áp ấy giống như vẫn còn đọng lại. Một nụ hôn đơn giản, giống như rơi vào tâm tình bình tĩnh như hồ nước của cô, tạo nên từng vòng hoa văn.

Cô như vậy là sao, rõ ràng đã qua thời tuổi trẻ mơ mộng, cô như thế giống như cô gái trẻ mới yêu xấu hổ đỏ mặt nhìn anh? Nhất định là tắm quá lâu, nước này quá nóng.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Say Mê Trong Phòng Tắm

Nghĩ tới đây cô hoảng sợ đứng dậy, rốt cuộc cô đã ngâm bao lâu trong bồn tắm? Trong phòng tắm không có đồng hồ, nhưng mà ít nhất cũng hơn nửa tiếng gì đó?

Mặc dù trong phòng bọn họ có hai phòng tắm, nhưng mà, làm sao cô có thể để cho người kia ở bên ngoài chờ cô lâu như thế?

Trong lúc bối rối, không biết đụng phải thứ gì, sương mù xông lên làm cho cô không nhìn rõ cái gì, chỉ nghe thấy bộp một tiếng.

Sau đó bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, nhất định là người kia nghe thấy, muốn tới xem một chút.

Cô càng gấp hơn, chỉ kịp cầm lấy khăn tắm, nhưng mà dưới chân lại đạp phải cái gì đó, rạch một tiếng-- a!

Tịch Âu Minh vừa mở cửa phòng tắm, còn chưa kịp nhìn rõ cái gì, một bóng đen đã ngã về phía anh, anh vô thức ôm lấy. Không chịu được va đập hai người ngã xuống đất, anh ở dưới cô ở trên.

Có cửa lớn thông khí, sương mù dần tan đi, còn dư lại là sự tĩnh trong phòng tắm, còn có hai người ở cửa phòng tắm.

Chẳng qua Tịch Âu Minh nghe thấy tiếng vang chạy tới, chuyện chưa kịp hỏi rõ chuyện gì, sau đó đã nghe thấy tiếng thét chói tai của cô, không kịp suy đã mở cửa phòng tắm.

Nhưng mà thế nào anh cũng không ngờ tới, cô dâu của anh sẽ cho anh một điều bất ngờ như vậy.

Người trong ngực không một mảnh vải, chỉ có một chiếc khăn tắm bị cô nắm chặt, đắp tượng trưng trên người cô, nhất định là trong lúc hoảng loạn cô cầm vội, không kịp quần lên.

Như ẩn như hiện, làm đường cong hoàn mỹ của cô càng thêm quyến rũ, lúc này cô chưa hết hoảng hốt há miệng hô hấp dồn dập, đôi mắt to trong trẻo tràn đầy sợ hãi.

Có lẽ do bị nước nóng hun lâu, nên gò má đỏ hồng giống như quả táo. Búi tóc của cô vẫn còn nhỏ nước, giọt nước dọc theo chiếc cổ trắng mịn thon dài trượt xuống nơi đầy đặn giữa hai bầu ngực, bụng phẳng, cuối cùng biến mất ở một mảnh rậm rạp.

Anh không nhìn được than nhẹ một tiếng, ôm lấy cô.

Khi Tiêu Tiệp lấy lại tinh thần thì người đã nằm trên giường, người cô vẫn còn chưa lau khô, tóc cũng thế, đều nhỏ nước. Cô muốn vùng ra, nhưng người kia đã kẻ sát lên.

"Ừm..." Trong nháy mắt tất cả lời nói đều bị nuốt hết.

Tịch Âu Minh cũng vừa tắm xong, thuận tay kéo một cái, đã quăng áo choàng tắm sang một bên, trong đôi mắt xinh đẹp kia, bây giờ tràn đầy tình dục.

Anh không phải thánh nhân, gặp phải một cảnh mê người như vậy, lập tức hạ thân có phản ứng, nơi này 26 năm qua chưa từng thế. Đối với người nào cũng chưa từng có phản ứng, riêng chỉ có người này, người vợ trên danh nghĩa của anh.

Theo bản năng Tiêu Tiệp muốn đẩy anh ra, nhưng mà tay mới chạm vào cánh tay rắn chắc của anh đã rút lại. Cô có tư cách gì đẩy ra? Đã là vợ của anh rồi không phải sao?

Cuối cùng tay ngọc trắng mịn đổi thành ôm lên cổ anh, phối hợp với nhịp điệu của anh. Anh cảm giác được, càng mạnh mẽ đòi lấy. Cánh môi bị anh nhiều lần gặm cắn có chút đau.

Cuối cùng khi một khắc kia tới, rốt cuộc cô không nhìn được thấp giọng thốt ra.

"Đau."

Cuối cùng Tịch Âu Minh cũng ngẩng đầu lên, nhìn người dưới thân, trong đôi mắt to tràn đầy nước mắt, môi đỏ mọng mê người bị răng cắn nhẹ, trông rất tủi thân.

"À, xin lỗi bảo bối, anh làm em đau sao?"

Cô mơ hồ nhớ, sau đó anh rất dịu dàng, nụ hôn dày đặc rơi trên mặt cô giống như dỗ dành.

Cô cũng mới biết, hóa ra một người đàn ông có thể làm cho một người phụ nữ khô sở như thế, lại vui sướng như thế.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Họ Hàng Tịch Âu Minh

Tịch Âu Minh có một em họ, tên là Tịch Hề Nhiên. Mới ngoài 20 tuổi, thông minh hiểu chuyện, miệng rất ngọt, vừa nhìn thấy cô đã gọi chị dâu. Nhà họ Tịch rất lớn, ở đây trừ cô và anh, bên cạnh còn có chú thím anh, cũng vì ở gần, cho nên Hề Nhiên thường đến tìm cô chơi.

Không biết có phải cô quá nhạy cảm hay không, cô luôn cảm thấy mẹ Hề Nhiên, rất không thích cô. Có lúc nhìn một người, cái nhìn đầu tiên đã biết là thế nào, mà cô cảm giác được đúng như vậy.

Sự thật chứng minh, cô đúng.

Hôm nay, thím đưa mấy người bạn về nhà đánh mạt chược. Cô vừa tưới hoa vào, mới đến phòng khách đã nghe thấy tiếng mạt chược đánh lộp bộp.

Còn chưa kịp chào hỏi một tiếng, thì đã có người nói trước.

"Luôn nghe nói Tịch thiếu phu nhân tướng mạo xinh đẹp, còn nghĩ là già, hôm nay nhìn thấy mới biết, hóa ra trên thế giới còn có người như vậy, khó trách làm cho Tịch thiếu mê mẩn, không thèm nhìn người khác." Phía sau còn nhỏ giọng nói liên tục, những người khác cũng cười phụ họa thêm.

Tiêu Tiệp biết giữa những nhà quyền thế thường đầu đá lẫn nhau, đặc biệt là một số phu nhân buồn tẻ, lưỡi rất dài, gặp người nói người, gặp quý nói quý. Vốn cô không muốn để ý, nhưng mà cô cũng được coi là một phần của Tịch gia, thế diện, thế nào cũng phải để ý một chút.

"Thím, bà Trương, bà Ngô, bà Lý, mọi người khỏe, con còn phải đi chuẩn bị quần áo cho Âu Minh, không quấy rầy mọi người nữa." Nói xong chuẩn bị đi lên tầng.

Âu phục của Tịch Âu Minh, đều là hàng hiệu, không thể giặt tay. Cho nên trừ quần áo hàng ngày mặc ở nhà ra, cái khác đều cho người giúp việc mang đến cửa hàng giặt. Mà hôm qua cửa hàng giặt mới mang âu phục của Âu Minh đến, cô cần sắp xếp lại.

Lúc này bà Trương lên tiếng: "Ta nghe nói vợ mới cưới của Tịch thiếu, rất hứng thú với trà đạo, trà cô pha ra, mùi vị rất thơm, không biết có thật như thế không?"

"Ồi, nghe bà nói như vậy, bỗng nhiên cũng cảm thấy khát." Là giọng thím nói.

Bên cạnh người giúp việc lập tức đi pha trà, nhưng mà lại bị thím giữ tay cản lại, bà nhìn về phía Tiêu Tiệp.

"Tiêu Tiệp à. Từ khi con đến đây. Thím cũng chưa được uống ngụm trà nào con pha. Nghe nói lần trước Âu Minh từ nước ngoài về có mang cho con một loại trà, nghe nói uống rất ngon, không biết hôm nay chúng ta có thể nếm thử một chút mùi vị của loại trà đó không?"

Lời này vừa nói ra, ba người khác liền phụ họa theo, nhìn về phía Tiêu Tiệp, trong mắt mang ý cười, bộ dạng đầy chế giễu.

Trong xã hội thượng lưu trà đạo rất phổ biến, cũng chỉ có người có tiền mới nghiên cứu mấy cái đầy tính nghệ thuật này.

Người bình thường ngay cả cơm ăn cũng khó, hơi đâu mà có hứng thú đi nghiên cứu mấy thứ đồ này.

Hôm nay các bà làm như thế, cũng chỉ để cười nhạo cô, cho rằng cô không biết.

Vì điều kiện sống của cô còn chưa đạt đến mức độ này, trong mắt các bà, cô là cô bé lọ lem gặp được hoàng tử, nhưng thực chất bên trong vẫn là cô bé lọ lem, bản chất sẽ không thay đổi.

Sau đó ngày mai sẽ truyền đi, vợ Tịch thiếu cái gì cũng không biết chỉ là một bình hoa vô dụng.

Đáy lòng Tiêu Tiệp cười lạnh, nét mặt càng bình tĩnh, bảo dì Lâm đi lấy trà. Dì Lâm là người giúp việc lớn tuổi, làm người trung thực cần cù, đối với cô rất tốt.

Mấy người kia sớm đã không ngồi ở bàn mặt chược, đều ngồi ở bàn trà trong phòng khách. Giống như hôm nay không phải đến đánh mặt chược, mà là đặc biệt đến uống trà.

Tiêu Tiệp ngồi quỳ xuống đệm cạnh bộ đồ trà, về mặt bình tĩnh, động tác ung dung tao nhã, như tiểu thư khuê các.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Sóng Gió Pha Trà

"Dì Lâm giúp con đổi nước này đi."

"Tại sao muốn đổi nước này? Không phải đều là nước sao, chẳng lẽ còn có chỗ nào khác?" Bà Trương nhìn không được hỏi, có phải cô gái này già bộ hiểu biết, làm bộ làm tịch ở chỗ này, vị kia trong nhà bà pha trà, nhưng tới bây giờ đều không chú ý đến vấn đề về nước.

Tiêu Tiệp cười nói: "Thiết Quan Âm là một trong mười loại trà nổi tiếng, đương nhiên trà ngon phải sử dụng nước tốt mới có thể cho ra mùi vị tốt hơn. Cho nên từ xưa đến nay khi pha trà người Trung Quốc đặc biệt chú trọng nước dùng trà. Từ xưa người pha trà giỏi đều nhấn mạnh: Nước trà là chính, bình trà là phụ."

Bà Trương cứng họng, cảm thấy ngay tức khắc giọng điệu muốn gây chuyện, vốn là muốn cố ý làm khó, nào biết ngược lại đem nhát quân (một câu nói của người TQ, ý nói người có vị trí cao hơn, có ưu thế hơn, bị người khác làm cho chuyển biến, đảo ngược), dường như bà đều thua kém cô bé lọ lem này.

Những người khác cũng dùng ánh mắt đánh giá nhìn Tiêu Tiệp, không hiểu cô đây thật là có hiểu biết hay là làm ra vẻ.

"Theo cô nói như thế, nước như thế nào mới là nước tốt để dùng trà?" Lâm phu nhân cũng nhận không được hỏi, bà cũng không tin cô gái này biết! Bà sống hơn 40 năm, nhưng cho tới bây giờ chưa nghe nói qua pha trà gì đó, còn phải để ý đến nước.

Tiêu Tiệp nói: "Thời nhà Minh, người pha trà có hàng loạt tiêu chuẩn: Thanh, nhẹ, ngọt, hoạt, lạnh. Tuy những thứ này là lời kinh nghiệm cùng tự cảm nhận, nhưng là chính xác, toàn diện."

Động tác trên tay Tiêu Tiệp không ngừng, thấy ánh mắt mơ màng của các bà, tiếp tục nói: "Hiện nay dùng nước pha trà, có nước suối ngọt là tốt nhất, không có thì dùng nước giếng sạch cũng không tồi, chỉ cần điều kiện xung quanh sạch sẽ hợp vệ sinh, cũng có thể dùng. Hệ thống cung cấp nước uống là thường được dùng nhất, bởi vì thuận tiện."

"Hôm nay các thím đến nhà làm khách, tất nhiên cháu muốn dùng nước tốt nhất, ngâm ra trà tốt nhất, đây chính là cách tiếp đãi khách."

Chậm rãi nói chuyện, Tiêu Tiệp đã pha xong trà.

"Di Lâm, mang trà cho các thím dùng."

Bốn người nghi hoặc nhận lấy ly trà, Bà Ngô phát hiện cái ly vậy mà đặc biệt, không nén nổi hỏi: "Cái Ly này của cô không giống với người khác, là vì nguyên nhân gì?"

Tiêu Tiệp tao nhã: "Đặt Thiết Quan Âm vào năm ly tròn. Theo tâm tư của Quan Âm Bồ Tát, vận may thường đến với mọi người."

"Tốt! Bàn về trà đạo khá lắm! Lần đầu tiên tôi nghe được một người có cách nhìn trà đạo như vậy."

Đột nhiên ngoài cửa truyền đến giọng nói của người lạ, tất cả mọi người quay đầu lại.

Lại phát hiện Tịch Âu Minh đã đến từ khi nào, đi theo bên cạnh anh còn có Tà đại thiếu gia Tà Huyền Dạ, nói chuyện là Tà Huyền Dạ.

Tà Huyền Dạ cảm thấy hứng thú đối với trà đạo, với người tinh thông trà đạo cũng hết sức tôn trọng. Ở trong mắt anh, cô gái hiểu trà đạo chính là cô gái dịu dàng hiền lành.

Nhưng vị kia trong nhà anh cũng là dịu dàng hiền lành, thế nhưng riêng trà nghệ cũng không biết! Thực ra anh cảm thấy hứng thú với trà đạo do một người bạn cũ, chỉ là sau khi kết hôn đã không còn liên lạc, đây là điều duy nhất anh nhớ lại.

Vừa rồi Tiêu Tiệp còn tinh táo giống như trên tòa án, thế nhưng bây giờ không hiểu sao lại đỏ mặt. Cô không biết Tịch Âu Minh đi vào lúc nào, anh nghe được bao nhiêu.

Đối với trà đạo, cô cũng chỉ hiểu sơ một ít, cũng không muốn anh chê cười. Bây giờ cô không chú ý tới, mình đã bắt đầu không tự chủ được để ý đến cảm nhận của Tịch Âu Minh.

Khi thấy ánh mắt Âu Minh giống như tán thưởng thì mặt cô càng đỏ hơn.

Không nhận được oán giận với Tà Huyền Dạ: "Tà đại thiếu gia cũng đừng cười nhạo tôi, điểm này tôi đơn thuần là múa rìu qua mắt thợ, anh cũng đừng cười nhạo tôi!"

"Có phải múa rìu qua mắt thợ hay không, tôi thử qua cũng biết." Nói xong tự mình rót một ly nhâm nhi thưởng thức.

Tịch Âu Minh cũng ngồi xuống, Tiêu Tiệp thức thời rót cho anh một ly đầy.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sùng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Cười Nhạo Không Được Ngược Lại Khoe Mẽ

Lúc thấy anh cầm ly đưa đến miệng, từ từ uống thì thật ra, khi đó trong lòng cô có phản hồi hộp. Nói là một chuyện, làm là một chuyện.

Lời nói vừa rồi hay mấy, cũng không bằng pha thật tốt. Khi pha trà cần chú ý rất nhiều điều, cô đơn thuần yêu thích nên tự học, không được chỉ dạy bài bản, sợ rằng không vừa miệng thiếu gia này.

Những người này đúng là con cháu nhà quan, động tác vừa tao nhã vừa đẹp.

Bây giờ trong mắt Tiêu Tiệp chỉ có Âu Minh, anh thật sự là người thưởng thức trà.

Nói chuyện, pha trà là một môn nghệ thuật, thực ra thưởng thức trà lại càng là một môn nghệ thuật. Nếu như một người có kỹ thuật pha trà giỏi ngâm ra trà ngon, nhưng lại gặp một người không biết thưởng thức, cũng như bị hửi, uống không ra mùi vị gì.

Vừa rồi mấy vị khách kia, vừa nhìn đúng là người không biết thưởng thức trà, uống vội vã như thế, thật là đem trà như nước giải khát.

Thật sự thưởng thức trà, là phải từ từ thưởng thức mùi vị này, trước dùng lưỡi khuấy đảo sau đó nuốt vào, mỗi lần làm 5 phần uống, rồi phân biệt, ngọt ngon miệng chính là ý vị của Thiết Quan Âm, dư vị vô cùng.

Ai có thể tìm được vị của Quan Âm, cũng không hồ là một người thưởng thức trà.

Cô không nhìn Tả Thiệu, nhưng cô nhìn Âu Minh, anh chính là uống như thế.

Tả Thiệu uống xong, ánh mắt sáng lên, nhìn về phía Tịch Âu Minh, xem anh có vẻ mặt gì. Quả nhiên đúng như anh đoán, vẻ mặt thưởng thức ý vị sâu xa.

"Ngọt, ngon miệng, quả nhiên là vị của Quan Âm. Tôi lại không biết, cô có kỹ thuật như thế." Tịch Âu Minh khen ngợi, trong mắt mang theo ý cười.

"Đúng vậy, kỹ thuật này có thể so với những người chuyên nghiệp trong quán trà." Tả Huyền Dạ cũng không keo kiệt tán thưởng.

So với bên này, các vị thím có chút mất hứng. Vốn muốn Tiêu Tiệp xấu mặt, nào biết còn làm cho cô khoe mẽ. Càng nghĩ càng mất hứng, nhưng lại không thể tức giận. Nói vài câu khách sáo rồi rời đi.

Thấy những người khác đi, Tả Huyền Dạ cũng biết là mình là cái bóng đèn ở đây.

"Được rồi, mình cũng nên rời đi, Tịch Thiệu mới kết hôn, đúng là một khắc cũng thể rời bà xã! Hợp xong cũng không thể chờ đợi liền trở về."

Còn chưa nói xong, ánh mắt Tịch Âu Minh đã lướt qua, người nọ lập tức im lặng, ngượng ngừng rời đi.

"Làm sao anh lại trở về ngay? Thật là từ cuộc họp về sao?" Thấy mọi người đều rời khỏi, Tiêu Tiệp nhin không được hỏi, tại sao người này có thể bỏ lại cuộc họp quay về đây? Lê nào có chuyện gì?

Hình như tâm tình anh không tệ, khoe miệng hơi mỉm cười, nhìn cô, cũng không nói gì, chỉ đưa cho cô một cái hộp.

Tiêu Tiệp nghi ngờ nhận lấy hộp quà, mở ra xem, cô mới biết cái gì gọi là cá phòng phát sáng, xuất hiện trước mắt cô là một sợi dây chuyền kim cương được thiết kế tinh xảo, sáng chói rực rỡ. Đáy lòng hoang hốt, khoe miệng không tự chủ được lộ ra nụ cười lại bị Âu Tịch Minh bắt gặp, nụ cười anh phát ra càng nồng đậm hơn, cầm dây chuyền nói: "Tôi đây, anh đeo cho em."

Tiêu Tiệp dè dặt vén tóc lên, đứng trước mặt anh, dáng người anh rất cao, dù cho lúc cô mang giày cao gót cũng thấp hơn anh một cái đầu, đừng nói lúc này cô đi giày đế bằng. Chỉ thấy anh cúi đầu, cẩn thận đeo dây chuyền vào chiếc cổ mảnh khảnh của cô, hô hấp của anh phả tới mặt cô, sắc mặt cô càng thêm đỏ ửng lên.

Gương mặt cô vốn xinh đẹp động lòng người, nhưng dáng vẻ xấu hổ lúc này càng thêm cảm giác quyến rũ, nhiều lần mê hoặc anh.

Tiêu Tiệp thấy dây chuyền đã được mang vào, ngẩng đầu lên, phát hiện người trước mắt đang dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn cô, giống như muốn ăn cô vào bụng.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiệu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Thư Ký Mới, Người Tri Kỷ

Bỗng nhiên cô kích động muốn chạy trốn, trên thực tế cô đã làm như thế, nhưng mà lại chạy không thoát cánh tay mạnh mẽ của anh. Đợi khi lấy lại tinh thần cô đã bị anh đè trên sofa, mùi vị hơi thở nam tính đã tràn ngập trong miệng trong mũi.

Không phải lần đầu bọn họ hôn môi, nhưng mà mỗi lần, cô đều cảm giác giống như bản thân bị anh hòa tan. Như bây giờ, anh hôn lúc thì dịu dàng lúc thì nóng bỏng, giống như một cây đuốc, đốt cháy cô.

Cô không tự chủ được phát ra tiếng rên rỉ, ăn khớp với anh. Nụ hôn của anh dần dần từ cổ chuyển rồi đến xương quai xanh, bàn tay ấm nóng mon men mềm mại chạy đến giữa hai chân.

Dưới tình huống ngày càng mãnh liệt, đột nhiên ở cửa truyền đến tiếng vang.

Tiếng cửa làm thức tỉnh hai người đang say đắm, Tiêu Tiệp vội vàng đẩy người trước mặt, cuống quýt sửa sang quần áo của mình, bọn họ vậy mà ở trong phòng khách thiếu chút nữa. Mặt cô càng thêm đỏ.

Tịch Âu Minh bị đẩy ra ánh mắt nặng nề, vừa định nổi giận với người phía trước, nhưng lúc này lại thấy một người không nên xuất hiện, đôi mắt hơi nheo lại.

Tiêu Tiệp sửa sang quần áo của mình xong, khẳng định không có chỗ nào sơ suất, cuối cùng mới ngẩng đầu nhìn về phía người ngoài cửa.

Mặc dù cô mới vừa gả tới không lâu, nhưng mà đối với người bên cạnh chồng mình, ít nhiều cô hiểu biết một chút. Nhưng mà lúc này cô gái đứng ở cửa nhà bọn họ, là khuôn mặt cô chưa từng thấy, còn là một gương mặt xa lạ xinh đẹp tinh khiết như trẻ nhỏ.

"Minh, người này là?" Tiêu Tiệp tò mò hỏi.

Từ khi lần nào đó ở trên giường hai người lên cao trào thì cô thuận miệng gọi tên thân mật, liền bị anh nhớ, còn ra lệnh sau này cô cũng phải gọi anh như thế, hoặc ông xã cũng được. Khi đó bộ dạng anh lười biếng, vẻ mặt thỏa mãn nhìn cô, cho rằng da mặt cô mỏng, chắc chắn sẽ chọn tên trước.

Tịch Âu Minh bình tĩnh sửa sang cả vạt một chút, không nói gì nhìn mắt Tiểu Nam.

Tiểu Nam giật mình, anh biết ý tứ ánh mắt này của tổng giám đốc, vừa trách cứ anh không cản người lại, vừa bảo anh phải giải thích rõ ràng cho tốt.

Trong đầu nhanh chóng chuyển động, cười giải thích với Tiêu Tiệp: "Đây là thư ký mới, tốt nghiệp khoa chính quy, tên Kiều Đại Tâm, tôi đưa một ít tài liệu cho tổng giám đốc."

"Ừ, biết rồi." Tịch Âu Minh vung tay, giọng điệu không nặng không nhẹ, hai người kia liền lui ra ngoài. Lại nhìn về mặt như thường của Tiêu Tiệp, thờ dài than phiền.

"Người này làm việc bất lợi, thật suy nghĩ có phải nên đuổi việc bọn họ hay không, chuyện gì cũng mang đến chỗ anh, thuê bọn họ làm cái gì."

"Người ta làm việc cũng không dễ dàng, anh làm tổng giám đốc, cũng đừng quá bất bẽ. Đã đến lúc rồi, nhanh đi làm đi, đừng để họ chờ quá lâu."

Cô nói người ta, là chỉ Tiểu Nam ở trước mặt, cùng toàn bộ ban quản lý.

Trước khi đi Tịch Âu Minh lại dùng đôi mắt sắc bén nhìn chăm chăm cô, cô vẫn bộ dạng bình tĩnh như trước, chu đáo chỉnh cả vạt của anh cho tốt, giống như vừa rồi không xảy ra điều gì, đáy lòng xuất hiện một cảm giác khó chịu.

Đưa mắt nhìn theo bóng xe rời đi, khóe miệng vốn đang cười nhạt trầm xuống, trong mắt cũng không còn ý cười.

Cô là người hiểu biết, bên trong nhà quyền thế, nơi nào lại có tình cảm ngây thơ sạch sẽ. Con cháu nhà giàu nào không có mấy người tri kỷ ở bên ngoài, anh đối xử với cô đã coi như là tốt rồi.

Kể từ sau khi gả vào Tịch gia, cô thường nhắc nhở bản thân phải lạnh nhạt, không tranh giành thứ không thuộc về mình. Nhưng mà chuyện ban nãy, cô lại hiểu được bản thân mình không làm được tự nhiên bình thản giống như trong tưởng tượng.

Trong văn phòng tổng giám đốc tập đoàn Tịch Âu bay lên mùi hương trà, một đôi bàn tay trắng nõn thon thon bưng một ly trà xuất hiện trước mặt Tịch Âu Minh. Trà nóng bốc hơi sương, sương mù lượn lờ bên trong, gương mặt Tịch Âu Minh càng phát ra suy nghĩ không ngừng.

Kiều Đại Tâm lộ ra nụ cười ngọt ngào mà ngọt ngào: "Anh Tịch, uống lúc còn nóng đi, trà nguội sẽ mất đi mùi vị vốn có."

Tịch Âu Minh bình thản nhìn người trước mặt, cảm thấy cô có một làn da hết sức trắng nõn nhẵn nhụi, với lại tuổi trẻ căng tràn. Đáy mắt bất giác hiện lên hình ảnh một người, người nọ cũng có màu da tinh tế như thế, nụ cười hồn nhiên, tình cảm hồn nhiên, kỷ niệm hồn nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sùng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Anh Tịch, Em Muốn Cho Anh Bất Ngờ

Nhưng trong nháy mắt trong đầu lại hiện ra một bóng dáng khác, làn da của cô chẳng những trơn mà còn mịn màng, nếu mềm mại dịu dàng chạm tới, vĩnh viễn làm cho người ta muốn ngừng mà không được. Người nọ có đôi mắt linh động, giống như chỉ chớp mắt có thể nảy ra một chủ ý, cực kỳ thông minh.

"Anh Tịch?" Kiều Đại Tâm vui vẻ gọi.

Tịch Âu Minh bình tĩnh lấy lại tinh thần, nhận trả lại để trên bàn, lạnh nhạt nói: "Cảm ơn." Xoay người ngồi vào ghế tổng giám đốc nói: "Làm sao về nước cũng không báo cho anh một tiếng?"

Kiều Đại Tâm then thừng nói: "Em muốn cho anh bất ngờ, anh Tịch sẽ không trách em chứ?" Lời tuy nói như vậy, nhưng sắc mặt lại không chút nào khăn trương, lo lắng.

Cuối cùng Tịch Âu Minh cười nói: "Làm sao có thể, lấy được bằng tốt nghiệp chưa?"

"Lấy được rồi, đã có đầy đủ tư cách để làm thư ký!" Kiều Đại Tâm thấy Tịch Âu Minh nở nụ cười, trong lòng biết anh không nỡ trách mình, nghịch ngợm nói.

"Ừ, để Tiểu Nam sắp xếp cho em, trước theo bên cạnh Khải Định cho tốt, tích lũy nhiều kinh nghiệm, sau này sẽ là một thư ký xuất sắc." Tịch Âu Minh nói.

Khải Định là thư ký tổng giám đốc, cô gái hơn ba mươi tuổi khôn khéo có năng lực.

Đáy lòng Kiều Đại Tâm trầm xuống, không nhịn được nói: "Không phải đi theo bên cạnh anh sao?"

Tịch Âu Minh xem tài liệu, không ngẩng đầu nói: "Hiện tại em chưa đủ kinh nghiệm, làm việc bên cạnh anh là chuyện rất mệt mỏi, bây giờ việc quan trọng nhất là học thêm chút, có ích cho sau này."

"Vậy sau này em có thể thường thấy anh sao?" Kiều Đại Tâm lo lắng nói.

"Sao? Là chỉ trong công ty hay nhà anh?" Cuối cùng Tịch Âu Minh cũng ngẩng đầu lên, mặc dù khóe miệng đang cười, nhưng nụ cười kia lại không ở trong đáy mắt.

Rốt cục Kiều Đại Tâm luống cuống: "Thực xin lỗi, thực xin lỗi anh Tịch, hôm nay em đột ngột rồi, không nên đến nhà anh."

"Đại Tâm, em nghe đây, ở trong công ty chúng ta là quan hệ cấp trên cấp dưới; ở bên ngoài, anh hi vọng chúng ta là bạn bè, chỉ thế thôi, hiểu không?"

Rốt cục Kiều Đại Tâm cúi đầu, đồng ý nói: "Em hiểu."

Buổi tối khi về đến nhà, không thấy cô ở phòng khách, bình thường cô đều ngồi ở phòng khách xem ti vi chờ anh về ăn cơm. Hỏi người giúp việc, lại nói cô ở trong phòng bếp.

Trong phòng bếp, cô đưa lưng về phía anh đang rán thứ gì đó. Cô mặc một chiếc váy màu trắng, làm lộ rõ dáng người. Từ khi hai người kết hôn đến nay anh luôn cảm thấy bất luận cô mặc cái gì cũng đẹp, có khi chỉ là mặc áo sơ mi của anh, cũng đủ làm anh say mê đến điên đảo thần hồn.

Từ từ đến gần có thể ngửi thấy mùi hương thơm ngát trên người cô, cô không thích nước hoa thơm nức, cũng không thích trang điểm, tất cả trên người cô đều là thanh khiết tự nhiên.

"Đang làm cái gì thơm như vậy?" Ôm cô từ phía sau lưng, đôi môi mập mạp dán vào tai cô, mặc dù khen ngợi đồ cô rán, thế nhưng mũi lại ngửi trên người cô, nụ hôn chỉ chít từ tai lướt xuống đến chiếc cổ thon dài.

Tiêu Tiệp hoảng sợ, quở mắng: "Tại sao trở về cũng không có tiếng động, anh muốn hù chết em à?" Cổ bị anh làm cho ngứa, lại không nhịn được nói: "Em đang làm trứng ốp lếp đây, mau ra khỏi nơi này, coi chừng bị văng dầu bắn vào."

"Em còn không sợ anh sợ cái gì, cái này làm cho anh sao?" Khuôn mặt xinh đẹp cọ ở bả vai cô như cũ, trầm giọng nói.

Tiêu Tiệp cười nói: "Muốn học làm chút gì đó, nhưng mà phát hiện cái gì cũng đều khó làm, hình như cũng chỉ có trứng ốp lếp dễ nhất. Ô, đều tại anh! Xem, cháy rồi!"

Nói xong muốn vút đi, lại bị anh cản lại.

"Vút đi rất đáng tiếc, cái này là lần đầu tiên em làm cho anh, cũng không thể lãng phí." Nói xong không để ý đến sự ngăn cản của cô, vẫn mang trứng cháy đến bàn cơm trong phòng khách, bắt đầu ăn ngon lành.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Em Không Có Gì Muốn Hỏi Sao?

Lúc này làm gì còn là một tổng giám đốc nghiêm túc, rõ ràng là một người chồng bình thường đang dỗ vạ vui vẻ mà. Tiêu Tiệp nhìn khuôn mặt thỏa mãn của anh, trong lòng ân hận, nếu rán tốt chút nữa thì tốt rồi.

Đang lúc vui đùa, Tiểu Nam xuất hiện.

Lần này cô chưa kịp nói gì, vì Tiểu Nam nói nhỏ bên tai Tịch Âu Minh, về mặt anh lập tức tối đi, sau đó không nói câu nào, vội vàng rời đi, không kịp nói với cô câu nào.

Không biết có phải thính giác của cô quá tốt, hay chỉ là ảo giác, dù Tiểu Nam nói rất nhỏ, nhưng mà, cô vẫn nghe được vài chữ quan trọng.

Cô gái lần trước, cô vẫn còn nhớ tên cô ấy, Kiều Đại Tâm.

Một trận gió thổi qua, làm cây cối ngoài cửa sổ kêu xào xạc. Tiêu Tiệp nhớ buổi sáng xem dự báo thời tiết, báo tối nay có thể trời mưa.

Cô đóng cửa sổ, vừa mới kéo rèm cửa sổ. Bỗng nhiên có tiếng sấm chớp vang lên, tay cô run lên, điện thoại di động cũng rơi xuống đất. Cô vội vàng nhặt lên, chạy lên giường, sau đó lấy chăn đắp kín mình. Đến bây giờ Tịch Âu Minh vẫn chưa về, anh đi làm vẫn chưa xong sao? Vì sao không gọi điện thoại cho cô?

Tay cầm điện thoại liên tục phát run, cô rất muốn gọi điện hỏi một chút, nhưng mà ——

Ngộ nhờ anh đang bận thì làm thế nào?

Cô cầm điện thoại trong tay, cả buổi tối một cuộc gọi đến cũng không có. Bên ngoài tiếng sấm vang liên tục, cả buổi tối cô đều không ngủ.

Ngày hôm sau lúc ăn sáng, Tịch Âu Minh lại xuất hiện ở phòng ăn, nhưng vẻ mặt rất lạnh lùng.

Tiêu Tiệp ngồi bên cạnh anh không nói một câu, lạnh nhạt ăn bữa sáng, không khí xung quanh rất buồn tẻ, rất yên tĩnh, cô chưa ăn bao nhiêu.

Bỗng nhiên, anh để mạnh nĩa xuống, ánh mắt sắc bén nhìn cô, lạnh nhạt nói: "Em không có gì muốn hỏi sao?"

Lòng Tiêu Tiệp trầm xuống, vẻ mặt càng lạnh lẽo, nói: "Không có."

Hai chữ rất nhẹ, lại giống như tảng đá lớn đè trong lòng anh, làm cho không người nào có thể hít thở được.

Mặt anh vốn âm trầm bây giờ càng tối đi, cô nghe được giọng anh lạnh giá đến mức tận cùng.

"Được, rất tốt! Tôi đúng là cưới được người vợ tốt!"

Nói xong giận dữ rời đi.

Cô cũng để đồ ăn xuống, hoàn toàn không muốn ăn.

Thực ra cô lảng máng biết anh để ý cái gì, đêm không về ngủ, người làm vợ là cô cũng nên quan tâm một chút. Nhưng mà có thể sao? Cô đối với loại hành vi này không có hứng thú.

Cô lên tầng, nhìn gian phòng rộng lớn của bọn họ, thế nhưng lại cảm thấy hiu quạnh. Trên giường là quần áo người giúp việc vừa cầm lên, cô gấp chậm chậm, sau đó để vào tủ quần áo.

Bọn họ dùng chung tủ quần áo, anh một bên, cô một bên, dựa sát vào nhau, có vẻ rất ân ái. Thật ra thì có sao? Có lẽ đã từng có! Hoặc là chưa tồn tại.

Bỗng nhiên điện thoại di động trên bàn vang lên một tiếng, sau đó tối đi. Thì ra đợi một đêm, điện thoại cũng hết pin. Nếu như anh ở bên ngoài... Vậy cô dùng lập tức cách gì gọi điện tới?

Chẳng lẽ muốn cô biến thành một người phụ nữ ghen tuông sao?

Gia Trường Lâm ở trong, Tiểu Nam nhìn tổng giám đốc lại nhìn mưa gió sắp đến, nuốt một ngụm nước miếng, cẩn thận nói: "Tổng giám đốc... Có thể lên đường chưa?"

Ánh mắt kìm nén của Tiểu Nam không dấu vết nhìn cửa biệt thự, trừ người gác cổng thì không thấy gì khác, Tổng giám đốc đợi cũng đã mười mấy phút, lúc này chắc thiếu phu nhân sẽ không ra ngoài nữa. Nếu để ý, cần gì phải nổi giận, nói chuyện thật tốt không được sao?

Cuối cùng, Tịch Âu Minh lạnh nhạt nói: "Xuất phát đi."

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sùng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Cô Chủ, Cô Cần Gì Tự Làm Khổ Mình!

Tiểu Nam quay mặt ra chỗ khác, nhưng vẫn chú ý thấy tổng giám đốc nắm chặt nắm đấm, dù bên ngoài trông rất bình tĩnh, thế nhưng có lẽ rất tức giận.

Tịch Âu Minh nhắm mắt lại, anh biết tính cô trời sinh lạnh nhạt, gả đến lâu như vậy, trừ ở trên giường bị anh trêu chọc, mới lộ ra nhiều vẻ mặt, mọi thứ quyến rũ ra bên ngoài. Thời điểm khác, cô mãi mãi là bộ dạng chuyện không liên quan đến mình đáng vẻ rất lạnh nhạt.

Anh vẫn cho là, trong lòng cô ít nhất cũng có anh, khi hai người ở chung một chỗ anh có thể cảm giác được. Nhưng khi đối mặt với việc đêm chồng không về nhà, cô lại có thể không hỏi một câu, cái này làm cho anh không thể chịu được.

Sau hôm đó, bọn họ liền ở trạng thái chiến tranh lạnh. Tịch Âu Minh thường xuyên không về nhà, hoặc có khi nửa đêm mới về, nhưng mà thường là khắp người toàn mùi rượu. Lúc này anh bước đi có hơi lung lay, nhưng mà vẫn kiên trì tắm xong, sau khi ra ngoài cũng không nhìn cô, tự mình nằm xuống, đưa lưng về phía cô.

Kết hôn lâu như vậy, cô chưa từng thấy anh uống rượu như thế, mấy ngày nay lúc nào cũng có thể ngửi thấy mùi rượu. Đáy lòng hơi kích động, muốn mở miệng hỏi, cũng không biết làm sao đành nhịn xuống.

Nhưng mà nửa đêm khoảng 4 giờ, anh bị một cuộc điện thoại gọi ra ngoài, sau đó cũng không thấy trở lại.

Buổi sáng hôm nay lúc ăn sáng xem báo, không ngờ lại thấy bóng dáng quen thuộc kia, chiếm hơn nửa bài báo.

Nhưng mà không phải một mình anh, bên cạnh còn có một cô người mẫu xinh đẹp. Khoác tay anh thân mật, tham dự hoạt động thương nghiệp nào đó, cứ chỉ hai người rất thân mật.

Đương nhiên nội dung giới thiệu không thể thiếu cô, nói cô trẻ tuổi đã phòng không gối chiếc, không có bản lãnh giữ chồng.

Tiểu Tiếp chịu đựng cảm giác đau đơn trong lòng, mặc dù đã đoán trước, nhưng khi chuyện đó xảy ra, cô phát hiện mình không mạnh mẽ được như trong tưởng tượng.

Ở sau lưng dì Lâm thở dài: "Cô chủ, cô cần gì tự làm khổ mình! Nhìn ra được cô rõ ràng cũng rất để ý cậu chủ, tại sao không nói lời trong lòng ra chứ? Luôn giấu trong lòng, kìm nén mãi cũng thành bệnh. Tính cậu chủ trời sinh lạnh nhạt, cũng không thể hiện rằng tim cậu ấy cũng lạnh nhạt, hai người lấy nhau lâu như vậy, tôi tin cô cũng có thể cảm nhận được cậu chủ đối xử với cô như thế nào. Hai người là người trong cuộc nên mơ hồ, nhưng chúng tôi người ngoài cuộc thấy rất rõ, nếu như cô có thể bỏ thêm một chút tâm tư trên người cậu chủ, thì cũng không đến mức thành ra như bây giờ. Từ nhỏ cậu chủ đã được bồi dưỡng làm người nổi nghiệp, 16 tuổi đã quản lý công ty, gần như khó có thể tưởng tượng được, đến cùng cậu ấy đã chống đỡ như thế nào, cá tính cậu chủ không chịu thua kém, cho dù gặp chuyện gì, cũng không nói với người nhà. Đừng nhìn bề ngoài cậu ấy vô cùng rạng rỡ, nhưng mà đáy lòng đau khổ lắm gì có ai biết?"

"Cám ơn dì Lâm đã nói với con những điều này, con sẽ ghi nhớ trong lòng." Tiểu Tiếp nói, cô không muốn cam đoan điều gì, cũng không cam đoan được. Là của mình thì sẽ là của mình, không phải là của mình thì cho dù có giành được thì sớm muộn gì cũng sẽ mất đi.

Lúc này Dĩ Đồng gọi điện đến hẹn cô ra ngoài, kết hôn mấy tháng đến nay, vì phải thích ứng với hoàn cảnh mới, cô đúng là không làm sao ra ngoài được. Cũng tốt, hôm nay ra ngoài hóng gió một chút.

Trong quán cà phê.

"Mình đã xem báo, không ngờ Tịch Âu Minh lại là người như vậy! Quá ghê tởm! Đàn ông đều giống nhau, không có người nào tốt!" Dĩ Đồng vừa uống cà phê vừa trách móc, chuyên tâm oán trách đến nỗi cô không chú ý tới, khi cô vừa nhắc tới Tịch Âu Minh, ngón tay người đối diện cũng trắng bệch.

"Hôm nay định mua thứ gì? Cậu bình thường đều vì muốn mua đồ mới hẹn mình ra ngoài." Cô né tránh đề tài nhạy cảm, hỏi một đằng trả lời một nẻo.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sùng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Cậu Còn Mua Cà Vạt Cho Tên Cặn Bã Kia?

"Vẫn là cậu hiểu mình!" Dĩ Đồng lập tức bị chuyển sang đề tài khác, hai người lại tán dóc một ít những chuyện khác, chỉ là không tránh được những chuyện liên quan đến mặt hôn nhân.

Một giờ sau, trái với Dĩ Đồng cảm không ít thứ, thì ngược lại cô, trong tay vẫn trống không như cũ, không có gì cả!

"Thế nào mà cậu vẫn giống trước kia, đi dạo phố đều không mua đồ!" Dĩ Đồng thấy hơi có lỗi, Tiểu Tiếp không mua đồ, giống như chỉ đặc biệt cùng cô đi dạo phố mà thôi, như vậy sao được.

Liều mạng kéo cô đến cửa hàng tổng hợp, quần áo, giày vãn vãn, thế nào cũng phải mua một thứ.

Vốn Tiêu Tiệp không muốn mua đồ, lại bị kéo đến cửa hàng tổng hợp vẫn chỉ có Di Đồng là sáng mắt lên thôi. Cô tùy ý nhìn loạn, bỗng nhiên ánh mắt rơi vào một gian hàng quần áo đàn ông trong cửa hàng.

Nhớ lại lời nói lúc sáng của Di Lâm đúng là làm cho cô bận tâm, lúc đi dạo phố cũng không sao chú ý đến nữ trang, trái lại chú ý đến nam trang nhiều hơn.

Tịch Âu Minh có bộ âu phục, bởi vì cà vạt ở nhà phối không hợp, cho nên vẫn luôn để đó không mặc, hôm nay nhìn thấy cái cà vạt này, cảm thấy rất hợp với bộ quần áo kia.

"Tiêu thư muốn mua cà vạt sao? Bên này còn có nhiều loại, cô có thể tùy ý lựa chọn." Người bán hàng thấy có người đi vào, đi đến cười híp mắt giới thiệu.

Tiêu Tiệp cười, chỉ một cái trong đó: "Lấy cái này cho tôi xem một chút."

"Ồ, mọi người xem, kia không phải là vợ tổng giám đốc tập đoàn Âu Minh sao?"

"Đúng nha, hình như thế, sao cô ấy lại tới đây mua đồ một mình?"

"Cái này còn phải nói sao? Cô không xem tin tức trên báo sao, bây giờ chồng người ta đang trái ôm phải ấp, làm gì có thời gian quần cô ấy!"

"Đúng vậy, thật đáng thương, lúc này mới kết hôn bao lâu, đã phát sinh loại chuyện này!"

"Mấy người làm gì vậy, một đám bà tám!" Không biết Di Đồng trở lại lúc nào, thấy một đám người vây xem đang nghị luận Tiêu Tiệp, không nhịn được mà mắng.

"Tôi muốn nói thì nói, thế nào, còn không cho người khác nói, rõ là!"

Thấy Di Đồng còn muốn nói nữa, Tiêu Tiệp kéo cô lại ngay, lắc đầu một cái.

"Tại sao cậu không để mình nói họ, đám người kia đúng là rối việc, hôm nay không mang vệ sĩ, nếu như mang theo nhất định phải giáo huấn bọn họ thật tốt mới đã ghìen." Di Đồng vừa đi vừa nói, về mặt không phục.

"Cậu đừng lúc nào cũng bạo lực như vậy, mấy cô ấy nói không sai, mỗi người đều có quyền tự do ngôn luận, chúng ta làm gì có quyền mà quản miệng các cô ấy."

"Ồ! Cậu mua cái gì vậy? Để mình xem thử là cái gì?" Không đợi Tiêu Tiệp kịp phản ứng, cô đã hành động trước, mở túi ra xem.

"Bây giờ cậu còn mua cà vạt cho tên cận bã kia? Bạch Tiêu Tiệp, đầu óc cậu bị nước vào hả?"

"Trả lại cho mình... Biết đâu, chuyện cũng không phải như chúng ta nghĩ." Được rồi, cô không nhịn được, chuyện như thế nào cũng phải biết rõ. Cho dù muốn chết, cũng phải chết rõ ràng.

"Cô chủ đã trở về! Cậu chủ cũng vừa mới về, đúng lúc có thể ăn cơm." Di Lâm thấy cô, lập tức cười híp mắt ra ngoài đón.

"Ồ, nhìn hôm nay cô chủ gạt hái không ít nha, để tôi cầm giúp cô nhé." Vừa nói vừa đi lên cầm, nhưng mà bị Tiêu Tiệp tránh được.

"Không cần đâu dì, người đi làm việc đi, tự con có thể xách được." Lòng riêng của mình, chỉ lo bị người khác dòm ngó.

Trong phòng khách không chỉ có một mình anh, còn có mấy người nữa chắc là những người bạn làm ăn của anh, đều chưa từng gặp qua.

Di Lâm đã sớm báo cô chủ trở về, bây giờ những người ở bên trong cũng tò mò nhìn cô. Hôm nay cô mặc một bộ váy màu vàng, tóc dài để xõa, đúng là hình dáng một người hụ nữ xinh đẹp.

Cô mỉm cười giống như chào hỏi bọn họ, nhưng khi ánh mắt rơi vào người kia, thì bỗng dưng nụ cười cứng đờ, có hơi miễn cưỡng.

Hôm nay anh mặc bộ âu phục màu xám tro, đeo cà vạt màu nâu trông rất hợp.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sùng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Tầm Hoa Ván Liễu

Vốn Tịch Âu Minh đang cười yếu ớt nói chuyện với mấy người đó, thấy cô chào hỏi, về mặt vẫn không thay đổi chỉ đáp lại một tiếng, chỉ là nhìn cô một

cái, một cái rất ngắn.

Tiêu Tiệp lần lượt chào hỏi xong, liền nói: "Vậy mọi người cứ tiếp tục trò chuyện, tôi còn chút việc xin phép lên trước."

"Vợ Tịch Thiếu xinh đẹp thế này, sao còn ở bên ngoài tắm hoa văn liễu! Nếu nhà tôi mà có người vợ xinh đẹp như thế, tôi sẽ không để cho cô ấy bị một chút tui thân nào!"

"Đúng vậy, anh nhìn xem làn da cô ấy trắng hồng, giống như có thể nhỏ ra nước. Lông tơ trên mặt cũng không thấy, ha ha!"

Nói xong mấy người khác cũng cười theo, Tịch Âu Minh cũng cười nhạt, chỉ là ánh mắt lại rơi vào Tiêu Tiệp đang đi lên tầng.

Anh chú ý thấy cái túi trong tay cô, hình như bên trong có vật rất quan trọng, bỗng dưng đáy mắt anh u ám.

Sau bữa tối, mấy người kia lần lượt ra về. Cô tắm trước, thấy anh cũng vào phòng, cười yếu ớt nói: "Bây giờ muốn đi tắm chưa, em cho người đi chuẩn bị nước nóng."

Anh gọi cô lại, lạnh lùng nói: "Tạm thời không cần. Anh còn muốn đi phòng làm việc xem tài liệu, em ngủ trước đi." Nói xong, đi ra ngoài ngay. Không nhìn thấy ánh mắt đau thương của Tiêu Tiệp.

Từ sớm Tiêu Tiệp đã đi ngủ rồi, vì cả ngày hôm nay đều đi dạo phố, quả thật rất mệt. Ngay lúc cô ngủ không bao lâu, người kia liền đi vào. Nói là đi thư phòng xem tài liệu, thực chất là gạt người.

Bình thường những chữ viết kia anh chỉ cần nhìn qua một lần là ra kết quả, hôm nay lại chỉ thấy một mảnh chi chít, không nhìn ra đúng sai. Trong mắt không ngừng thoáng hình ảnh bàn tay yếu ớt và khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, còn có bộ váy màu vàng nhạt cô mặc hôm nay, làm tôn lên làn da trắng nõn non mềm của cô.

Không biết có phải là anh hoa mắt hay không, mà cảm thấy lúc cô thấy anh nhìn qua, nét mặt bỗng trắng bệch, anh đáng sợ như vậy sao?

Suy cho cùng đã lâu không nhìn cô như thế này? Lúc này vẻ mặt cô vẫn bình tĩnh, giống như một đứa trẻ sơ sinh đang ngủ vậy, chỉ là lông mày nhíu lại, giống như đang nằm mơ thấy chuyện gì đó không tốt. Anh vừa định đưa tay ra vuốt lại, nhưng dưới chân lại dứng vào thứ gì đó.

Dưới gầm giường lộ ra một túi giấy, nhìn có chút quen. Kéo ra, hóa là cái túi hôm nay cô cầm, lúc ấy về mặt cô, giống như coi món đồ như bảo bối sao bây giờ lại vứt xuống gầm giường?

Mang theo thắc mắc kéo túi đồ kia ra, nhưng vật bên trong lại làm cho mặt anh ngẩn ra, sau đó đáy lòng vui mừng khôn xiết. Là một cái cà vạt của đàn ông! Mua cho anh sao?

Anh khinh bỉ ý nghĩ không sạch sẽ của bản thân, nói thừa không phải cho anh thì còn có thể cho ai! Nhưng mà nếu đã mua cho anh, thì sao lại vứt xuống gầm giường? Lúc này đầu anh đang nóng nên cũng không nghĩ tới, anh đã có một chiếc.

Xem cà vạt giống như bảo bối gấp lại xong, bỏ vào trong tủ quần áo.

Sáng hôm sau, lúc Tịch Âu Minh mới từ phòng tắm ra, thì thấy Tiêu Tiệp đang vênh mặt, quỳ gối xuống gầm giường tìm thứ gì đó. Vì cô mặc váy ngủ, nên lúc này lộ ra cái quần lót màu hồng, cảnh này rất hấp dẫn.

Mới sáng sớm đã nhìn thấy hình ảnh sống động như vậy, là một người đàn ông đều không thể nhìn được.

"A! Anh muốn làm gì?" Tiêu Tiệp đang cố gắng tìm đồ bỗng nhiên bị người khác tập kích, mà đối tượng chính là vị Tịch Âu Minh đã chiến tranh lạnh nhiều ngày kia.

"Mới sáng sớm đã làm cho anh thế này, em coi chồng em là thánh nhân sao? Làm gì? Em nói xem còn có thể làm gì!" Lần đầu tiên nghe thấy Tịch Âu Minh nói những lời thô tục như vậy, lúc này vẻ mặt anh rất xấu xa, đáy mắt lấp lánh ánh lửa có thể hòa tan băng đá.

Tiêu Tiệp bị anh hôn điên đảo thần hồn cũng không rõ, vì sao cái người hôm qua vẫn còn lạnh lùng bỗng nhiên bây giờ lại biến thành cảm thú?

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Được Phụ Nữ Làm Cho Thoải Mái Đúng Là Khác

Lần đầu tiên bị ép dùng tư thế này, từ phía sau lưng... Mà eo cô còn bị bàn tay nóng như lửa của anh cố định, cô dùng cả tay lẫn chân để chống đỡ mình, chỉ sợ ngã xuống. Tiêu Tiệp có chút không chịu nổi, nhưng dù cô vùng vẫy thế nào cũng đều vô dụng, chỉ càng kích thích thú tính của người sau lưng, càng ngày càng tấn công mãnh liệt hơn.

Cuối cùng khi hai người xuống nhà, đã chín giờ rồi.

Lúc ăn cơm bỗng nhiên dì Lâm nói: "Hôm nay vẻ mặt cô chủ trông rất tốt, gò má hồng hào, có thể mê chết người."

Tiêu Tiệp chỉ hận không thể úp mặt vào trong bát, nhưng chợt nghe thấy giọng nói có chút lười biếng của người bên cạnh: "Em định dùng mũi ăn cơm sao?"

Cô chỉ cảm thấy trên mặt nóng lên.

Ra trước cửa, cô cúi đầu chỉnh lại cà vạt cho anh, nhưng lại thấy anh đang nhe răng cười một tiếng, nụ cười kia rất đẹp, anh nói bên tai cô: "Bảo bối, em rất giỏi!"

"Anh... Anh lưu manh!" Cô mất tự nhiên, đẩy anh ra, sắc mặt ửng hồng chạy đi, nhưng anh vẫn cười vui vẻ ở phía sau.

Những người khác không biết chủ nhân bọn họ xảy ra chuyện gì, nhưng mà rất lâu rồi không thấy thiếu gia cười thoải mái như vậy, lúc này cũng cười trộm theo.

Kết quả cả một buổi chiều, vẻ mặt Tiêu Tiệp đều ngẩn ngơ, lúc tưới hoa chỉ tưới một chậu, đến tận lúc đầy nước cũng không phát hiện. May mà dì Lâm xuất hiện.

"Chao ôi, cô chủ của tôi, cô đây là muốn tưới hoa hay là muốn ngập hoa, cái này cũng sắp lụt rồi."

Lúc này Tiêu Tiệp mới phản ứng lại, tay chân luống cuống muốn dọn dẹp, nhưng bị ngăn lại.

"Cô chủ, cô mau vào nhà đi, mặt trời lên cao rồi, những chuyện này để tôi làm được rồi."

"Không cần đâu, tôi có thể làm được." Cô kiên trì, suy cho cùng họa này cũng là do mình làm ra.

"Cô cũng đừng làm nữa, từ sau khi cậu chủ đi làm, cả ngày cô đều ngẩn ngơ, nhìn lúc cô tưới hoa khoe miệng đều không tự chủ được giờ lên, lại tiếp tục làm nữa, đoán chừng còn phạm nhiều lỗi hơn."

Mặt Tiêu Tiệp lại nóng lên, lần này không kiên trì nữa, đi vào nhà.

Biểu hiện của cô rõ ràng như thế sao? Dì Lâm cũng nhìn ra? Đều tại người kia, buổi sáng đối với cô như thế, còn nói lời xấu hổ như vậy!

Nhớ lại sau khi ân ái, người kia tốt bụng giải thích lí do đêm hôm trước không về, là do công trường phía Tây xảy ra vấn đề, cả buổi tối anh phải mở cuộc họp chỉ đạo.

Cả người đều mệt mỏi, muốn gọi điện cho cô, nhưng lại sợ làm phiền cô nghỉ ngơi. Thế nhưng cô ngay cả một cuộc cũng không chịu gọi cho anh, cái này làm cho anh rất tức giận.

Sau khi oán trách xong cuối cùng đến tính sổ.

"Em lại vứt cà vạt của anh xuống gầm giường! Bạch Tiêu Tiệp em muốn tạo phản sao?"

Cô mông muội hồi lâu, mới phát hiện cà vạt mình giấu dưới gầm giường bị anh phát hiện. Nhưng mà, cô còn chưa tặng anh, anh dựa vào cái gì nói là của anh?

"Em còn chưa cho anh, làm sao lại là của anh?" Cô không chịu yếu kém cướp lại cà vạt, "Anh cũng có, còn cần của em làm gì!"

Nhưng mà cô đâu phải đối thủ của anh, giành giật một lúc, người và cà vạt đều lao vào ngực anh bị anh hung hăng giằng vò mấy lần mới hài lòng. Sau đó giải thích: "Cái đó là thư ký mua không tính, sau này anh sẽ dùng cái này." Sau đó không để ý đến sự ngăn cản của cô, kiên quyết thắt chiếc cà vạt mới mua cho anh ngày hôm qua, cũng không để ý có hợp với bộ âu phục màu xám tro anh mặc hôm nay không, còn cười đầy thỏa mãn.

"Ồ ơ, tôi tôi không đúng lúc thì phải? Nhìn vẻ mặt hôm nay của cậu rất tốt! Mặt mày tươi cười, hai gò má ửng hồng, môi hơi sưng, chắc chắn, được phụ nữ làm cho thoải mái, cái này đúng là khác, vẻ mặt hồng hào, phong thái lên cao, đâu còn bộ dạng oán phụ ngày hôm qua."

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sùng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Bóng Dáng Tả Huyền Dạ

Tiêu Tiệp bị hù dọa, thấy Dĩ Đồng không biết đến lúc nào, đứng ở cửa phòng cô, dáng vẻ bất quá. Mặt Tiêu Tiệp đỏ lên, đẩy Dĩ Đồng ra, xấu hổ nói: "Đừng nói linh tinh! Lúc nào thì cậu đổi nghề sang làm phóng viên rồi, bất quá như vậy!"

Dĩ Đồng nói: "Nếu mình là phóng viên, sớm đã nhân cơ hội này chụp vài tấm hình, nhất định sẽ lên trang đầu ngày mai. Nhìn dáng vẻ tình cảm mãnh liệt của cậu lúc này, theo mình đoán, buổi sáng nhất định bị giày vò không ít, xem ra sức chiến đấu của Tịch Thiếu nhất định không bình thường..."

"Thảm Dĩ Đồng!" Tiêu Tiệp cũng không thềm dề dặt nữa, tức giận nhìn về phía bạn tốt nói: "Cậu còn nói linh tinh nữa, hôm nay mình sẽ không cùng cậu đi mua sắm nữa!"

"Tốt, mình xin lượng thứ, xin lượng thứ! Mình ngậm miệng lại, được chưa!" Dĩ Đồng chẹp miệng, không nói chuyện nữa. Đừng nhìn mặt Tiêu Tiệp lúc nào cũng dịu dàng, nếu như thật sự nổi giận, vậy thì rất đáng sợ.

Và lại, hôm nay đến quả thực có chuyện.

Thì ra hôm qua Dĩ Đồng cùng cô đi mua đồ thấy rất tốt, nên hôm nay muốn theo cô đi mua đồ.

Ở cửa phòng làm việc, đúng lúc chạm mặt Kiều Đại Tâm đang đưa tài liệu đến, thấy trang phục hôm nay của Tịch Âu Minh, vẻ mặt hơi ngạc nhiên, sau đó không nhịn được nói: "Anh Tịch, sao anh lại phối chiếc cà vạt này thế? Rất không hợp với bộ quần áo này, nghe nói buổi tối anh còn phải gặp khách hàng, nếu không thì chờ hết giờ làm em giúp anh đi mua một chiếc khác?"

Tịch Âu Minh cúi đầu nhìn qua, cười nhạt nói: "Anh thấy rất hợp." Xoay người vào phòng làm việc luôn, không thấy khuôn mặt vắn vẹo của Kiều Đại Tâm.

Khi Tiêu Tiệp và Dĩ Đồng đi dạo đến cửa hàng trang sức, Tiêu Tiệp nhìn thấy một bóng lưng quen thuộc, lấy tay kéo Dĩ Đồng, ra hiệu cho cô ấy nhìn.

Trước quầy hàng, một người đàn ông đứng trước quầy trang sức của một cô gái, giống như đang nghiêm túc chọn. Sau lưng còn có vài vệ sĩ, người đi đường nhìn thấy đều đi đường vòng, chỉ có tiểu thư trước quầy cười híp mắt, đây là khách hàng lớn.

Tiêu Tiệp vừa định đi qua chào hỏi, lại bị Dĩ Đồng kéo lại, Tiêu Tiệp phát hiện mặt cô đỏ lên, bỗng nhiên tỉnh ngộ: "Cậu muốn anh ấy cho cậu ngạc nhiên hả?"

Luôn luôn nhanh nhẹn như Dĩ Đồng cuối cùng cũng không nói lời nào, Tiêu Tiệp hiểu cười một tiếng, sau đó đi vòng qua.

Tà Huyền Dạ không nghĩ đến vợ anh ở ngay sau lưng, anh cẩn thận chọn chiếc dây chuyền nữ màu sắc rất đẹp, đưa cho nhân viên phục vụ.

Sau khi anh đi, Dĩ Đồng lại kéo Tiêu Tiệp quay lại.

"Cậu không phải muốn ngạc nhiên sao? Sao lại trở lại?" Tiêu Tiệp có phần không hiểu Dĩ Đồng, khó hiểu nói.

"Xin hỏi một chút, vị khách vừa rồi mua cái gì?" Bây giờ Dĩ Đồng không có tâm trạng để ý mấy lời trêu chọc của Tiêu Tiệp, sốt ruột hỏi.

Nhân viên phục vụ thấy lại là một người ăn mặc không rẻ, cặp mắt cũng phát sáng, hôm nay là ngày gì? Toàn người có tiền đến mua? Theo đà này, tiền lương của cô có thể được gấp mấy lần!

Lập tức thành thật trả lời: "Vừa rồi vị khách kia chọn là dây chuyền Pháp này, là kiểu mới của năm nay, kiểu dáng đặc biệt, tiểu thư cũng muốn một chiếc sao?"

Bây giờ lòng Dĩ Đồng đều bị mấy lời này lấp đầy rồi, nhân viên phục vụ nói gì nữa cô cũng không nghe thấy, chỉ nghe thấy anh mua! Kết hôn lâu như vậy! Anh cũng không tặng cô món quà nào!

Đâu còn tâm trạng tiếp tục đi dạo phố, hận không thể chạy về nhà ngay, nhìn món quà anh tự mình mua cho cô!

Nhân viên phục vụ thấy cô vừa nói xong người đều đi, trong lòng tức giận, không mua còn đến hỏi làm gì!

Dĩ Đồng vội vã đến công ty Tà Huyền Dạ, muốn cho anh ngạc nhiên. Tà Huyền Dạ thấy vợ, hơi ngạc nhiên nói: "Sao em lại đến đây?"

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Sự Lừa Gạt Của Cô, Anh Yên Lặng

Mặt Dĩ Đồng hơi đỏ lên, cô muốn nhìn thấy món quà nhưng lại xấu hổ, chỉ có thể nói linh tinh: "Vừa mới đi dạo phố cùng Tiêu Tiệp, đi qua đây, thuận tiện đến xem anh."

Tà Huyền Dạ rất ít khi nhìn thấy bộ dạng đồ mặt của Dĩ Đồng, bình thường cô là người thẳng thắn, thật thà. Bộ dạng thẹn thùng như hôm nay, làm cho tim anh có chút loạn nhịp.

Mặc dù trước mặt người ngoài lúc nào Dĩ Đồng cũng mang bộ dạng bướng bỉnh, nhưng quả thực lúc hai người ở trên giường, cô lại rất mềm mại mê người.

"Lát nữa anh còn một cuộc họp, không thể ở cùng em được, anh bảo lái xe đưa em về trước." Tà Huyền Dạ quay đầu, không nhìn Dĩ Đồng nữa.

Đáy lòng Dĩ Đồng một hồi mất mát, lại nghĩ, có lẽ anh định buổi tối về nhà mới đưa!

"Cô chủ, cô có điện thoại." Là tiếng của di Lâm.

Tiêu Tiệp chạy ra khỏi phòng, trong lòng hơi buồn bực, ai gọi điện mà không gọi vào di động của cô còn đặc biệt gọi vào máy riêng ở nhà.

"A lô, xin chào! Xin hỏi là ai vậy?" Tiêu Tiệp hỏi.

Khi nghe thấy giọng nói đầu bên kia, trong nháy mắt lòng Tiêu Tiệp liền dâng lên cảm giác ảm áp, nhỏ giọng nói: "Hàn Mặc?"

Hàn Mặc, là bạn học từ cao trung đến đại học của cô, ngoại trừ người kia, đối xử với cô rất tốt, tất nhiên, đây cũng là chuyện đã qua.

Ở đầu dây bên kia, giọng nói dễ chịu của Hàn Mặc truyền tới: "Minh chuẩn bị về thành phố A, đến lúc đó cậu nhớ phải phải tới đón mình!"

Tiêu Tiệp hơi xúc động: "Có thật không? Khi nào?"

Hàn Mặc: "Cụ thể ngày nào còn phải chờ xác nhận, đến lúc đó mọi người nhất định phải đến đón mình! Lâu không về nước, có khi cũng chẳng nhớ rõ đường."

Tiêu Tiệp cười nhẹ theo, nhưng đầu bên kia lại không thấy được khoe miệng cô kéo nhẹ. Hàn Mặc không biết sự việc kia, năm đó năm thứ hai đại học, cậu liền đi du học.

Hàn gia cũng là một nhà quyền thế có tiếng, giống người kia, đều là con cháu nhà giàu.

Vừa mới cúp điện thoại, sau lưng đã vang lên một giọng nói quen thuộc: "Ai gọi điện thế?"

Tiêu Tiệp vừa quay đầu lại, đã thấy bộ dạng phong trần của Tịch Âu Minh, vừa về nhà đến cả áo khoác cũng không kịp cởi, cô trả lời: "Là một người bạn học của em."

"A, nam hay nữ vậy?" Bộ dạng Tịch Âu Minh một chút cũng không để ý, rất tùy ý hỏi.

Theo bản năng Tiêu Tiệp muốn trả lời thật, nhưng không biết thế nào, lời nói đến miệng lại thành: "Là một người bạn học nữ." Thì ra đáy lòng cô cũng cất giấu tâm tư, không muốn để cho anh biết quá khứ của mình. Chỉ là sợ cái gì? Cô nhất thời cũng không rõ.

Tịch Âu Minh nghe thấy câu trả lời của cô, nụ cười khoe miệng cứng đờ, đôi mắt xinh đẹp cẩn thận nhìn chăm chú vào cô chốc lát, sau đó lạnh nhạt nói: "Thật sao?"

Không biết tại sao, bỗng nhiên Tiêu Tiệp không dám nhìn vào ánh mắt anh. Ánh mắt anh so với bình thường không có gì khác, vẫn đẹp như thế, chỉ là tại sao cô lại chột dạ khi thấy bên trong có chút thất vọng.

Là cô quá nhạy cảm sao? Lúc anh về cô đã cúp điện thoại, di Lâm đang nấu cơm trong bếp, cũng không có cơ hội chạm mặt anh. Nhìn như vậy, anh hẳn là sẽ không biết.

Lúc ăn cơm, hai người rất im lặng. Mọi khi Tịch Âu Minh cũng không như vậy, thường thường sẽ gấp thức ăn cho Tiêu Tiệp. Hôm nay anh rất yên lặng, đến tận lúc ăn cơm tối cũng không nói thêm câu nào, đi thẳng lên tầng, vào phòng làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Ai Vậy, Đã Muộn Thế Này Còn Gọi Điện

Di Lâm thấy bộ dạng hoảng hốt của Tiêu Tiệp, cho là nói trúng, tiếp tục nói: "Đúng vậy, cậu chủ vừa về đã hỏi cô ở đâu, tôi nói cô đang nghe điện thoại, hơn nữa còn là một người đàn ông, cô không thấy lúc đó mặt cậu chủ như thế nào đâu, vốn đang cười cũng tắt dần. Nhìn xem, cậu chủ rất quan tâm cô chủ, đây là may mắn!"

"Di Lâm." Di Lâm vừa nói xong, ở cầu thang truyền đến một giọng nói làm ánh mắt hai người cũng dõi theo, chỉ thấy Tịch Âu Minh mặt không thay đổi đứng trên cầu thang: "Bảo tài xế chuẩn bị một chút, tôi muốn ra ngoài gặp khách hàng."

"Được rồi." Di Lâm hào hứng ra cửa.

Tiêu Tiệp ngẩng đầu nhìn Tịch Âu Minh, trong lòng giống như có một viên đá chặn ở ngực.

"Minh..." Cô muốn gọi tên anh, nhưng cổ họng giống như bị cái gì đó chặn lại, không phát ra được âm thanh nào.

Mà Tịch Âu Minh chỉ nhìn cô một cái, không đợi cô mở miệng đã rời đi.

Di Lâm trở lại thấy Tiêu Tiệp một mình ở trong phòng khách đứng ngây người, nói: "Cô chủ, sao cô lại đứng ngây ra ở đây? Mau về phòng đi ngủ đi, cậu chủ nói buổi tối không cần chờ cậu ấy, cậu ấy có thể rất khuya mới về."

"Ừ... Vậy con lên phòng đây."

Tiêu Tiệp thở, đây là lần đầu tiên trong đời cô nói dối, trải qua lần chiến tranh lạnh trước, cô biết anh có chút quan tâm cô, cho nên vừa rồi không tự chủ được chọn nói dối.

Nếu như cô nói là nam, theo tính anh, nhất định sẽ hỏi đến cùng. Từ khi kết hôn đến nay, việc gì liên quan đến cô, anh cũng rất để ý.

Nhưng mà, cô không ngờ anh đã biết hết nhưng vẫn cố ý dò xét cô? Mà sau khi biết cô nói dối cũng không tỏ thái độ, tại sao? Chẳng lẽ trong lòng anh, cô vốn là một người không đáng tin sao?

Vấn đề này luôn quẩn lầy cô, cô trần trọc không ngủ được, nhìn đồng hồ báo thức, đã mười một rưỡi rồi, sao anh còn chưa về? Có một số việc, cô muốn mở lòng ra nói chuyện một chút.

Nhưng mà, sao anh còn chưa về? Vừa rồi nói với di Lâm sẽ về muộn, bây giờ còn chưa đủ muộn sao?

Cầm điện thoại di động lên, cô muốn làm rõ cuối cùng có về hay không, giấu mãi vấn đề này trong lòng rất khó chịu. Cho dù không trở về, cô làm vợ cũng có quyền biết.

Điện thoại kết nối được, cô còn chưa kịp nói chuyện, bên kia đã mở miệng trước.

Trong nháy mắt về mặt Tiêu Tiệp trắng bệch, điện thoại rơi trên mặt đất, là giọng nói của phụ nữ... Tiếng lầm bầm, giống như đang ngủ bị người khác đánh thức.

Khi Tịch Âu Minh về nhà, Tiêu Tiệp đang đọc sách trong phòng, anh cũng không chào hỏi cô, cởi quần áo, tùy ý vứt trên giường, đi vào phòng tắm.

Tiêu Tiệp đi qua, gấp từng món quần áo của anh, thuận tiện ngày mai mang đi cửa hàng giặt. Nhưng mà lúc cô cầm áo khoác lên, lại ngửi thấy một mùi nồng nặc. Về mặt cô hoảng hốt chốc lát, vẫn như cũ ung dung gấp quần áo xong.

Tịch Âu Minh tắm xong đi ra, mái tóc lộn xộn vẫn còn nhỏ nước. Giot nước dọc theo đường nét hoàn mỹ của gương mặt trượt xuống, lại có một loại cảm giác xinh đẹp hoang dã.

Anh lạnh nhạt quét qua Tiêu Tiệp còn đang ngẩn người, nói: "Không có gì muốn hỏi sao?"

Sắc mặt Tiêu Tiệp hơi tái nhợt, nhưng không tiếp lời. Nhưng Tịch Âu Minh giống như đã quyết tâm, lại nói tiếp: "Em không ngửi thấy mùi trên quần áo anh sao? cũng không muốn hỏi tại sao?"

Tiêu Tiệp vẫn không nói chuyện, chỉ là nhìn chăm chú nơi nào đó, về mặt vô cùng bình tĩnh.

Tịch Âu Minh luôn kiêu ngạo về khả năng kiềm chế của mình, nhưng bây giờ lại không khống chế được lửa giận trong lòng, hai tay anh tóm lấy bả vai cô, buộc cô nhìn anh, tức giận nói: "Tại sao không nói gì?"

Cuối cùng Tiêu Tiệp cũng hơi lay động, cô ngẩng đầu lên, nhìn anh một lúc lâu, cuối cùng khóe miệng kéo ra một nụ cười, giọng nói lạnh nhạt nói: "Không có gì để hỏi."

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sùng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Hàn Mặc Quay Về

Editor: Trang Lyn

Bỗng nhiên anh buông cô ra, bởi vì sức lực quá lớn, cô có hơi lung lay. Cô thể mà không quan tâm anh! Cũng giống như lần trước, không quan tâm anh có về nhà hay không, không quan tâm anh có người phụ nữ khác ở ngoài hay không, vẫn cười giống như mọi khi được.

Anh nhìn cô giống như người ngoài hành tinh, sau đó vịn vào bàn, nhìn thấy những đồ trang trí trên bàn, lửa giận trong lòng càng cao hơn, vung tay lên, bộp một tiếng, toàn bộ đồ trên bàn rơi xuống đất, bừa bãi khắp nơi, trong đêm tối tĩnh lặng rất vang dội.

Di Lâm nghe thấy âm thanh vội vàng chạy tới, thấy cảnh tượng bên trong vội vàng la lên: "Đây là thế nào? cậu chủ đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Tịch Âu Minh đã lạnh nhạt dần, nói: "Di Lâm, bảo tài xế chuẩn bị xe cho tôi, tôi muốn ra ngoài." Dứt lời, đi vào phòng thay đồ. Di Lâm thờ dãi, xoay người xuống tầng.

Tiêu Tiệp cứ ngồi như thế, nhìn xung quanh thật lâu, sau khi Di Lâm thu dọn đồ đạc xong, cũng đi ngoài luôn. Mặc dù trong mắt đầy vẻ lo lắng, nhưng cũng biết cái gì nên hỏi cái gì không.

Tiêu Tiệp nhắm mắt lại, hai hàng nước mắt chảy xuống. Cô có thể hỏi gì? Cho dù hỏi cũng có thể thay đổi được sao? Chẳng qua cô chỉ là một bông hoa trong nhiều bông hoa của anh, hôn nhân là cái gì? Cũng chỉ là hợp pháp trên giường hay không hợp pháp trên giường mà thôi.

Cô và anh, cuối cùng cũng chỉ là quan hệ trên giấy kết hôn.

Đào mất, Hàn Mặc đã trở về. Không cần cô ra sân bay đón, anh đã tự dọn xếp tốt, gặp nhau ở nhà hàng Mãn Lan.

Lúc cô xuống nhà Tịch Âu Minh đã đi ra ngoài, cô dặn Di Lâm mấy câu rồi cũng ra ngoài.

Khi Tiêu Tiệp vào nhà hàng, nhân viên phục vụ lập tức lễ phép hỏi vị trí, sau khi nghe cô nói, lập tức đi trước dẫn đường. Tiêu Tiệp phát hiện, nhà hàng này trang trí rất lộng lẫy. Trên bàn đều bày bộ đồ ăn rất tinh xảo, còn có ly thủy tinh tinh đất tiền.

Trên tường còn treo những bức tranh quý giá, tuyệt đối là tác phẩm thật, chứ không phải treo những bức tranh bình thường trang trí cho có lệ, họa sĩ nổi tiếng, cô có biết một chút, cũng muốn gặp người này, anh ta là một họa sĩ thiên tài, một trong số những họa sĩ cô thích.

Từ xa đã nhìn thấy một bóng người, người kia cũng nhìn thấy cô, đứng lên khỏi chỗ ngồi.

Người kia có dáng người hoàn mỹ như người mẫu, dù chỉ mặc áo sơ mi đơn giản, cũng khó che giấu khí chất hơn người. Anh có một đôi mắt đen trong suốt sáng long lanh, giống như thủy tinh di động, xinh đẹp đến khó tả.

Ánh đèn nhu hòa chiếu vào anh càng phát ra vẻ mỹ hoặc khó tả.

Nếu như nói Tịch Âu Minh là loại đẹp trai vương giả tràn đầy khí chất quý tộc, thì Hàn Mặc thuộc loại đẹp trai tà mỹ giống như hoàng tử.

Có lẽ mỗi ngày đều nhìn thấy trai đẹp, cho nên bây giờ nhìn thấy bạn thân trước kia, cô cũng không cảm thấy có gì đặc biệt.

Thấy bộ dạng Tiêu Tiệp không lộ chút cảm xúc nào, khóe miệng người đàn ông hơi kéo lên, mang theo nụ cười yếu ớt, hơi thất vọng nói: "Cậu thể mà không bị gương mặt đẹp trai của mình làm cho kinh sợ, trên đường đến đây có rất nhiều người phụ nữ bị mình giết trong nháy mắt."

Tiêu Tiệp chế nhạo: "Minh có bị dọa, không ngờ cậu lại trở nên cao như thế!"

Lúc trước học đại học cô còn có thể đứng đến tai cậu, bây giờ đeo giày cao gót cũng vẫn thấp hơn cậu một cái đầu, giống Tịch Âu Minh, cao đến không thể tưởng tượng nổi! Đẹp trai đến không thể tưởng tượng nổi!

Bất giác lại nghĩ đến Tịch Âu Minh, lòng cô có chút bức bối.

"Cậu cũng vậy, càng ngày càng xinh đẹp." Hàn Mặc thấp giọng nói.

Hôm nay Tiêu Tiệp mặc một chiếc váy màu tím dài đến đầu gối, kết hợp với mái tóc đen dài như tơ lụa, khuôn mặt xinh đẹp giống như thiếu nữ trong truyện tranh, đôi môi đỏ tươi rực rỡ, vô cùng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Hà Thiếu Bỏ Lại Cậu Ra Nước Ngoài?

Editor: Trang Lyn

Vừa ngồi xuống, Hàn Mặc cũng không giống như vừa rồi, khuôn mặt đẹp trai cũng tối đi nói: "Mình mới ra ngoài bao lâu, đã xảy ra chuyện lớn như thế! Bạch Tiêu Tiệp, cậu không coi mình là bạn đúng không! Vậy mà đã kết hôn rồi!"

Lòng Tiêu Tiệp trầm xuống, nhưng trên mặt vẫn mỉm cười: "Chuyện này nói rất dài."

Hàn Mặc cũng không dễ bị lừa như vậy: "Thế thì nói tóm tắt."

Biết không đánh lừa được, Tiêu Tiệp tránh nặng tìm nhẹ nói liên tục. Sau khi nghe xong, miệng Hàn Mặc không tự chủ được cũng mở ra, vẻ mặt không thể tin nổi, nói: "Hàn Thiếu bỏ lại cậu ra nước ngoài?"

Điều này có thể xảy ra sao? Mặc dù người đó đối với mọi người đều lạnh lùng, nhưng mà đối với Tiêu Tiệp thực sự rất dịu dàng, hận không thể lấy mọi thứ tốt nhất trên đời cho cô, thế nhưng lại bỏ lại Tiêu Tiệp còn cùng cô gái khác ra nước ngoài?

"Ừ... Bởi vì, vụ tai nạn giao thông kia, anh ấy bị thương, cô gái kia cũng bị thương." Tiêu Tiệp lạnh nhạt nói.

Hàn Mặc phút chốc im lặng, nhìn Tiêu Tiệp, kiên định nói: "Mình tin cậu, Tiêu Tiệp, mình biết chuyện đó không liên quan đến cậu!"

Tiêu Tiệp có chút lệ nóng doanh tròng (lệ nóng doanh chòng là nước mắt vui mừng), nhưng vẫn cứng rắn nuốt nước mắt vào bụng: "Cảm ơn..." Cảm ơn cậu tin tưởng mình, còn Dĩ Đồng nữa.

Thật ra Hàn Mặc còn muốn hỏi một câu, nếu như năm đó cậu không rời đi, có thể hay không, cục diện bây giờ cũng sẽ khác? Nhưng mà cuối cùng cậu cũng không hỏi câu đó, suy cho cùng, trên thế giới này không có nếu như, mà thời gian cũng không thể quay lại.

"Tiêu Tiệp, anh ta đối xử với cậu có tốt không?" Hàn Mặc không nhịn được hỏi, nếu như cô sống không tốt, coi như cậu liều mạng cũng phải đoạt lại cô, đã bỏ lỡ một lần, cậu không muốn lại phải bỏ lỡ nữa.

Tiêu Tiệp trả lời ngay: "Tốt."

Cho dù không tốt cũng không muốn nói, đây là chuyện của cô, cô không muốn để người khác lo lắng vì mình. Và lại, lòng tự trọng của cô không cho phép lấy cuộc hôn nhân không hạnh phúc của mình ra kể cho người khác.

Cho dù Hàn Mặc và Dĩ Đồng đều là bạn thân nhất của cô, nhưng mà càng quý trọng tình bạn, lại càng không muốn bọn họ vì mình mà lo lắng. Con đường này cô tự chọn, coi như khổ, cô cũng phải nuốt xuống!

Nhưng mà, Hàn Mặc nhẹ nhàng nói một câu làm ô cô hoang mang.

Hàn Mặc quả quyết nói: "Anh ta đối xử với cậu không tốt! Cậu không hạnh phúc!"

Đáy lòng Tiêu Tiệp luống cuống, nhưng vẻ mặt vẫn rất bình tĩnh, nói: "Không có chuyện đó, cậu đừng đoán bậy!"

Nhưng Hàn Mặc vẫn tiếp tục nói: "Tiêu Tiệp, đừng cậy mạnh. Chúng ta quen biết nhiều năm như vậy, chẳng lẽ mình còn không rõ cậu sao? Cho dù cách xa nhiều năm như thế, mình vẫn có thể đoán được về mặt của cậu cái nào là thật, cái nào là giả. Bây giờ cậu chính là giả bộ hạnh phúc! Tình huống càng nguy cấp, cậu lại càng bình tĩnh. Có lẽ người khác không nhìn ra, nhưng mình vẫn có thể phát hiện đấy mất cậu chứa đầy ưu thương, đây là mình chứng tốt nhất!"

Hàn Mặc cho là sau khi cậu nói xong, Tiêu Tiệp sẽ thẳng thắn. Nhưng mà, chung quy lại cậu cũng có chút không hiểu Tiêu Tiệp, cho dù bây giờ trước mặt là biển lửa, cô Tiêu Tiệp cũng không có ý định quay đầu.

Cuối cùng lau đi nước mắt ưu thương đi, Tiêu Tiệp cười một tiếng: "Cậu vẫn giống như lúc trước, thích suy đoán lung tung tâm tư người khác, chỉ bằng đôi nghề đi làm thầy bói cho xong, bảo đảm coi một chính xác một."

Thấy Tiêu Tiệp cố ý kéo sang đề tài khác, trong lòng Hàn Mặc cũng biết chuyện này không thể gấp được, vì vậy nói sang chuyện khác, nói: "A, đề nghị này có thể cân nhắc một chút."

Mình nghe nói có câu lạc bộ cao cấp, trong đó chơi rất vui, lát nữa chúng ta cùng đi đánh golf đi!" Bỗng nhiên Hàn Mặc đề nghị.

Tiêu Tiệp hơi sững sốt, trong lòng biết cậu không đuổi theo vấn đề này nữa, cảm động trước sự quan tâm của cậu, vẫn giống như trước kia. Suy nghĩ một chút hôm nay cũng không có việc gì, vì vậy đồng ý với thỉnh cầu của cậu.

Mỹ nam mỹ nữ cùng đi, luôn luôn thu hút sự chú ý của mọi người. Bọn họ vừa vào sân golf, đã bị vô số ánh mắt dõi theo.

Chỉ là, từ nhỏ bọn họ được chú ý, nên sớm miễn dịch đối với những ánh mắt này.

Chỉ là khi ánh mắt Tiêu Tiệp nhìn chung quanh một vòng, ánh mắt liền dừng lại ở nơi nào đó, không thể tiếp tục dời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Oan Gia Gặp Nhau

Người kia mặc một chiếc quần kẻ dài màu nâu, một chiếc sơ mi ngắn tay màu xám, trên đầu cũng đội một chiếc mũ lưỡi trai màu nâu, nhìn thoáng qua giống như một sinh viên đại học.

Anh đang dạy bạn gái tư thế đánh golf, người khác nhìn vào, thấy rất thân mật và mờ ám, mỹ nam mỹ nữ phối hợp. Nam đẹp trai cao lớn, nữ nhỏ nhắn xinh xắn như chú chim nhỏ nép vào người anh.

Thình thoảng cô gái đó còn ngẩng đầu nói chuyện với anh, anh cũng chăm sóc dựa vào bên tai cô hướng dẫn, đây đúng là một quang cảnh xinh đẹp trong sân bóng.

Cô gái đó, cô biết, chính là vị tiểu thư Kiều Đại Tâm lần trước đến nhà. Càng vào bên trong, cô càng thấy rõ bộ quần áo Tịch Âu Minh và cô gái đó mặc rất giống nhau, quần short kẻ màu nâu, sơ mi ngắn tay màu xám, đội chiếc mũ màu nâu dành cho nữ.

Cô nắm chặt tay, không muốn để lộ chút cảm xúc nào. Hàn Mặc cầm dụng cụ đến, phát hiện vẻ mặt cô hơi lạ, nhìn theo ánh mắt cô thấy bóng lưng một người đàn ông: "Biết?"

Đúng lúc Tịch Âu Minh để quả bóng xuống, quay đầu liền thấy một bóng dáng quen thuộc, còn tưởng rằng mình nhìn lầm, mắt đẹp hơi nheo lại, giống như muốn nhìn rõ hơn.

Đang nhìn xem người nào phía sau, bỗng nhiên ánh mắt dừng lại ở người bên cạnh cô, người đàn ông kia đang ân cần sắp xếp dụng cụ cho cô. Ánh mắt thoáng qua một tia sắc bén, nhưng nháy mắt đã tan biến, ung dung bước chân đi đến bên kia.

Cuối cùng Kiều Đại Tâm ở bên cạnh cũng phát hiện thấy có gì đó không đúng, đến khi biết là chuyện gì, thì người bên cạnh cô đã rời đi rồi. Thấy người không nên xuất hiện lại có mặt vào lúc này, cô không cam lòng cắn chặt môi.

Tịch Âu Minh đi đến bên cạnh Tiêu Tiệp, trong mắt tất cả đều là nụ cười, hoàn toàn coi Hàn Mặc như không tồn tại, ôm eo cô, đến lúc Tiêu Tiệp phản ứng lại thì người đã ở trong lòng anh.

Cô ngẩng đầu lên, thấy ngay chiếc cằm kiêu ngạo của Tịch Âu Minh, đôi mắt u ám bị chiếc mũ lưỡi trai che kín, lúc này anh giống như vương giả vừa ngang ngược lại dịu dàng nói: "Bảo bối, em cũng tới? sao không nói với anh một tiếng?"

Tiêu Tiệp ngẩn ra, theo bản năng nhìn về phía Hàn Mặc, chỉ thấy cậu đang nhíu mày, vẫn bình tĩnh như cũ nói: "Anh chính là chồng Tiêu Tiệp?"

Tịch Âu Minh giống như mới phát hiện có người bên cạnh, lộ ra bộ dạng thân thiện hiếm thấy, bỏ mũ xuống, khoe miệng mỉm cười, nói: "Đúng vậy! Xin chào, xin hỏi cậu là?"

"Tôi là bạn Tiêu Tiệp."

"A, rất vui được gặp mặt! Hôm nào có thời gian xin mời đến nhà chúng tôi chơi." Sau đó cúi đầu, nhìn Tiêu Tiệp, trong mắt vừa mang ý trách cứ lại cung chiêu nói: "Bảo bối, là em không đúng rồi, bạn em cũng là bạn anh, thế nào cũng nên mời người ta đến nhà tiếp đãi cho tốt. Em nói đúng không?"

Tiêu Tiệp rõ ràng cảm thấy cái ôm ở hông mình ngày càng chặt, sức lực giống như muốn bóp vỡ cô. Còn nữa, khi anh nói đến nhà của chúng tôi, đặc biệt nhấn mạnh hai chữ này.

Cô vừa định giãy ra, nhưng nghĩ lại, thế này không phải làm cho Hàn Mặc thấy, thật ra cô sống "rất tốt" sao? Thế nên cô không giãy ra nữa.

Cố gắng mỉm cười như thường, nhìn về phía Hàn Mặc nói: "Đúng vậy, Hàn Mặc, lần sau có thời gian đến nhà chơi, Tịch gia luôn hiếu khách."

Hàn Mặc nhìn bộ dạng tình cảm của bọn họ, lại tìm không thấy điều gì khác thường. Lần đầu tiên cậu cảm thấy có lẽ mình cảm giác sai rồi, có lẽ Tiêu Tiệp không nói dối, bây giờ cô sống rất tốt. Nghĩ một chút cũng phải, cô gái giống như Tiêu Tiệp, ai mà không muốn nâng niu rong lòng bàn tay.

Mặc dù đáy lòng rất không thoải mái, nếu như năm đó cậu không rời đi, có lẽ hôm nay người bên cạnh Tiêu Tiệp chính là mình. Nhưng mà vì mình ra nước ngoài, cuối cùng đã bỏ lỡ.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sùng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Em Đến Đây Làm Gì?

Có lúc, đã bỏ lỡ, thời gian cũng sẽ không quay lại được, chuyện đã xảy ra cũng sẽ không thay đổi. Bây giờ chỉ cần Tiêu Tiệp sống tốt, thì tất cả đều tốt, cậu cũng yên tâm hơn rồi. Cũng nên để tình cảm riêng của mình sang một bên, chúc phúc cho cô.

Lúc này một nhóm thiếu gia đi đến, thấy Hàn Mặc, ngạc nhiên nói: "O, Hàn thiếu gia trở về lúc nào cũng không nói một tiếng! Để anh em chúng tôi làm tiệc tẩy trần cho cậu!"

Hàn Mặc vội vã trở về gặp Tiêu Tiệp, chưa kịp báo cho các anh em trước kia, cậu nhìn Tiêu Tiệp rồi lại nhìn Tịch Âu Minh.

Tay người kia vẫn còn bá đạo đặt trên eo Tiêu Tiệp, ánh mắt u ám đi nhiều, nói: "Minh đi chào hỏi bọn họ, hai người cứ đi chơi trước, lát nữa mình sẽ đến sau."

Tiêu Tiệp lạnh nhạt không lên tiếng, ngẩng đầu lên, nhưng lại phát hiện người vừa rồi còn cười dịu dàng, trong nháy mắt thay đổi bất ngờ.

"Anh Tịch, gắng tay của anh." Lúc này Kiều Đại Tâm chạy đến, gọi người xong mới giống như vừa phát hiện ra Tiêu Tiệp, vội nói: "Chị dâu, chào chị! Em là Kiều Đại Tâm, lần trước có đến nhà chị."

Tiêu Tiệp cười nhạt, xem như là trả lời. Không phải là thư ký sao? Còn gọi anh Tịch? Chỉ là, cho dù đáy lòng có khó chịu thế nào, cô cũng sẽ không hỏi. Bởi vì, đó là cách làm của người phụ nữ ghen tuông, mà cô, không muốn trở thành loại đó.

Tịch Âu Minh nhìn khuôn mặt tươi cười kia, cảm thấy rất chướng mắt. Lại là nụ cười đầy, giống như mọi thứ đều không ở trong mắt cô! Cô cứ như vậy không quan tâm anh? Thà cùng người đàn ông khác đi chơi, cũng không muốn nói với anh những lời yêu thương!

"Đại Tâm, em về trước đi, tiện thể nói với mấy tổng giám đốc kia một chút, lát nữa anh sẽ qua." Tịch Âu Minh lạnh nhạt phân phó.

Kiều Đại Tâm giống như còn muốn nói nữa, nhưng khi thấy vẻ mặt kiên quyết của Tịch Âu Minh, cô biết điều rồi đi.

"Em đến đây làm gì?"

Thấy mọi người đều đi, Tịch Âu Minh buông tay ôm ở eo cô ra, đổi thành nắm chặt cổ tay cô, nghiêm mặt lạnh lùng nói.

Tiêu Tiệp thấy cuối cùng cũng không còn người nhìn chăm chú bên này, cô lạnh lùng giãy khỏi tay anh, giấu cột nói: "Làm gì? Tịch tiên sinh hỏi vấn đề này đúng là hải hươc, đến đây còn có thể làm gì? Đương nhiên là đánh golf. Chẳng lẽ chỉ cho phép anh đưa thư ký đến đây chơi, còn em thì không được đưa bạn đến sao?"

Sau khi nói xong những lời này cô phát hiện, vẻ mặt Tịch Âu Minh càng ngày càng âm u, ngay sau đó hừ lạnh: "Trước kia thế mà không phát hiện, thì ra cái miệng này lạnh lợi như vậy. Chẳng lẽ nó còn nhìn người nói chuyện?"

Ý là lúc cô vừa mới gả đến, hầu như đều không nói thế này, cũng không cùng người khác tranh cãi. Bây giờ "bạn" trở về, miệng cũng trở nên lợi hại hơn, nói một câu đáp lại ba câu!

Tịch Âu Minh còn muốn nói nữa, lại bị giám đốc Trần đang đi đến cười giỡn nói: "Ồ, từ sớm đã nghe nói vợ Tịch Thiếu vô cùng xinh đẹp, hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền. Tịch thiếu phu nhân, đến đây chơi cùng chúng tôi luôn!"

Đáy lòng Tiêu Tiệp cười lạnh, tới đây ai mà không đưa bạn theo, huống chi bên cạnh người này đã mang theo một người bạn rồi, cô đi? Ngồi kia, lẽ nào muốn hai cô gái cùng chung một chồng?

Hàn Mặc nói không sai, lúc cô càng tức giận, thì trên mặt lại càng bình tĩnh, cô ưu nhã cười một tiếng: "Không được rồi, để hôm khác! Tôi đi cùng bạn, chúc mọi người chơi vui vẻ!"

Nói xong cũng không nhìn ánh mắt lạnh lùng của Tịch Âu Minh, tao nhã đi về phía Hàn Mặc.

Giám đốc Trần nhìn theo bóng lưng xinh đẹp của cô, không nhịn được nhỏ giọng lầm bầm: "Đúng là một người đẹp hiếm có, đủ xinh đẹp! Cũng không biết mùi vị như thế nào?"

"Há? chẳng lẽ giám đốc Trần muốn cùng vợ tôi ân ái một lần? Ném thử một chút?"

Lúc này giám đốc Trần mới phát hiện mình nói sai, giọng nói người kia nghe cực kỳ bình tĩnh, nhưng lại lộ ra mùi vị thâm sâu, ánh mắt sắc bén đủ để giết người, thầm nghĩ mọi người đồn đại câu nói kia, đặc tội ai cũng đừng đắc tội Tịch Âu Minh, bằng không mình chết thế nào cũng không biết.

Ông gắng gượng rùng mình một cái, vội vàng nói: "Tôi không phải có ý này, hoàn toàn không phải ý này! Tịch Thiếu cậu đừng hiểu lầm, người đẹp giống như thiếu phu nhân, há đến người như tôi vọng tưởng, đúng là nên và miệng!"

Nói xong tự tay mình vả.

Nhưng Tịch Âu Minh cũng không thèm nhìn ông một cái, mặt u ám rồi đi. Kiều Đại Tâm vội vàng chạy đến hỏi xảy ra chuyện gì, Tịch Âu Minh lạnh lùng

nói: "Mọi người cứ chơi đi! Tôi có việc đi trước!"

Chỉ bước đi theo hướng bóng dáng màu tím kia, lại thấy cô tựa sát vào ngực người kia, học tư thế đánh golf!

Nếu như nói vừa rồi giám đốc Trần dùng lời nói sỉ nhục làm cho anh tức giận, thì hình ảnh bây giờ làm cho anh phẫn nộ! Người phụ nữ của anh, không ở nhà đợi anh! Lại ăn mặc quyến rũ như thế! Còn cùng người đàn ông khác gần gũi như vậy!

Tiêu Tiệp mệt mỏi ngừng lại một chút, không ngờ mấy động tác này lại mệt mỏi như vậy, Hàn Mặc xoay người đi lấy nước cho cô.

Không đợi cô cầm nước của Hàn Mặc, đã thấy khuôn mặt lạnh lẽo của Tịch Âu Minh.

Không nói hai lời, đã kéo cô đi.

"Này! Anh làm gì vậy? Buông em ra!" Bước chân của anh rất dài, cô suýt nữa không theo kịp, cô cố gắng muốn thoát khỏi tay anh, nhưng sức anh rất lớn, cô làm sao cũng không gãy ra được.

Nơi này là phòng nghỉ, Hàn Mặc lại đi mua nước. Không có người nào có thể giúp cô!

"Tịch Âu Minh! Anh buông em ra! Anh điên rồi sao?" Cô không nhận được gào lên, nhưng người trước mặt vẫn mắt đét tai ngo, dùng sức kéo cô đi.

Bỗng nhiên, tay trái cô bị một lực lớn kéo lại. Bước chân Tịch Âu Minh bị buộc dừng lại, anh nhíu mày nhìn, quả nhiên, Hàn Mặc không biết trở lại lúc nào, hơn nữa còn cầm tay trái của cô.

"Buông cô ấy ra!" Thấy bàn tay trắng nõn của cô bị người khác chầm dứt, Tịch Âu Minh kiềm chế ý muốn giết người.

"Tịch Âu Minh! Mặc dù tôi không biết tại sao anh lại nổi giận, nhưng mà, nhìn bộ dạng này của anh. Tôi sẽ không giao cô ấy cho anh!" Hàn Mặc cũng tức giận nói.

Hai người đàn ông nhìn nhau, Tịch Âu Minh so với Hàn Mặc cao hơn một chút, vì vậy ánh mắt anh nhìn xuống Hàn Mặc đầy vẻ khinh thường, vẻ mặt giống như được bao phủ một tầng sương, khí lạnh bức người, mà Hàn Mặc cũng không cam chịu yếu thế, mày đen giăng đầy.

Tịch Âu Minh dùng giọng điệu giễu cợt nói: "Tôi đưa vợ mình về nhà, hình như không quan hệ gì đến cậu!"

Hàn Mặc chỉ cười lạnh: "Cô ấy không chỉ là bạn của tôi, nếu như thời gian có thể quay lại, thì hôm nay người đứng ở chỗ này nói chuyện tuyệt đối không đơn giản chỉ là một người bạn! Anh có tin hay không, ngay cả vị trí hôm nay của anh cũng là của tôi!"

Dứt khoát nói rõ luôn, dù sao từ khi bắt đầu anh đã không thích Tịch Âu Minh, mặc dù vừa rồi không nhìn ra sự khác thường giữa bọn họ, nhưng mà anh vẫn có thể cảm giác được, bây giờ Tiêu Tiệp sống không tốt. Đã như vậy, anh cũng không cần thiết phải buông tay!

"Hàn Mặc!" Tiêu Tiệp hoảng sợ nói, cô không biết Hàn Mặc lại cất giấu tình cảm thế này.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Người Đàn Ông Tức Giận

Lúc này, Tịch Âu Minh dùng sức, kéo Tiêu Tiệp lại. Hôm nay liên tục có người tỏ ý dòm ngó vợ anh, anh không thể tiếp tục chịu sự coi thường này nữa, dưới cơn tức giận, vung nắm đấm về phía mặt Hàn Mặc.

Một nắm đấm mạnh mẽ lao đến! Bình thường cũng có tập luyện, thậm chí lấy được đai đen Cửu Đoạn(là côn chín khúc) nhưng Hàn Mặc lại không né được, chật vật tiếp một quyền này! Nằm bò trên đất, nhanh chóng đứng lên, không để ý đến vết thương ở khóe miệng, dùng tốc độ nhanh nhất đánh trả một quyền cho Tịch Âu Minh!

"Đừng đánh nữa!" Cuối cùng Tiêu Tiệp cũng phản ứng lại, xông lên muốn ngăn cản.

Vốn Tịch Âu Minh có thể dễ dàng tránh thoát, nhưng thấy cô lao đến, rất sợ cô bị thương, nên miễn cưỡng đỡ một quyền kia!

"Đủ rồi đủ rồi! Hai người đang làm gì thế! Em về cùng anh, đừng đánh nữa!" Tiêu Tiệp nhìn hai người đàn ông bị thương, rốt cuộc không nhận được quát lên.

Thấy Hàn Mặc còn muốn nói nữa, cô lập tức ngăn cản: "Anh ấy nói hông sai, mình là vợ của anh ấy, đây là chuyện của bọn mình, bọn mình sẽ tự giải quyết, không liên quan đến người khác, vết thương trên mặt cậu nhanh đi gặp bác sĩ đi, mình không sao!"

Nói xong cô ý không để ý vết thương trên mặt Tịch Âu Minh, bỏ qua sự đau đớn của trái tim, đi qua trước mặt anh.

"Cậu chủ? Hai người làm sao vậy?" Di Lâm thấy Tịch Âu Minh tức giận kéo thiếu phu nhân vào trong nhà, bà giật mình hỏi. Gần đây quan hệ giữa cậu chủ và cô chủ rất lạ, giống như một quả bom hẹn giờ, tùy thời sẽ phát nổ, bây giờ nhìn lại, là chuẩn bị muốn nổ rồi.

Lúc này Tịch Âu Minh không có tâm tình để ý đến mọi người, đáy mắt anh bùng cháy rực lửa.

"Âu Minh! Anh làm em đau! Em và cậu ấy không có gì! Anh làm gì vậy!" Tiêu Tiệp giãy không ra, vẫn bị kéo vào trong phòng, rầm một tiếng, cửa phòng bị hung hăng đóng lại!

"Âu Minh... Ừm..." Tất cả lời nói đều bị anh hung hăng hôn ngăn lại, vẻ mặt Tịch Âu Minh tức giận và tuyệt vọng, vì cảm giống như bỏ lỡ!

Vì lời nói tùy ý sỉ nhục cô của người khác, vì cô quan tâm người khác hơn anh! Cô là của anh! Chỉ có thể là của anh!

Giống như có một ngọn lửa hùng hực thiêu đốt, nụ hôn càng ngày càng sâu hơn, quần áo cô không biết lúc nào đã bị anh xé rách, từng sợi tơ miễn cưỡng có thể che lấp cơ thể.

Cô run rẩy muốn tránh nụ hôn của anh, nhưng lại kích thích dục vọng ngày càng nồng đậm của anh! Hi! Một tiếng cuối cùng, xé toàn bộ món quần áo còn sót lại trên người cô.

"Tịch Âu Minh! Đừng làm thế! Em không muốn! Em sẽ hận anh!" Mặc dù đã là vợ chồng, nhưng cô không nghĩ sẽ làm thế trong tình huống này, bị ép buộc như vậy.

Tịch Âu Minh nghe thấy lời nói của cô, lửa giận trong mắt không những không giảm mà ngày càng tăng. Không muốn làm cùng anh? Vậy muốn làm cùng ai! Anh nắm lấy cằm Tiêu Tiệp, giọng khàn khàn nói: "Hận? Anh không sợ em hận anh? Chỉ sợ em không hận!"

Nói xong kéo dây khóa, thậm chí cả quần cũng không kịp cởi, nhấc Tiêu Tiệp đã yếu ớt, quỳ xuống giữa chân anh. Tiêu Tiệp hình như hiểu anh muốn làm gì, vẻ mặt không thể tin nổi.

"Anh làm cái..."

Một câu nói mở đầu, cảm đau nhói, thì ra bị anh bóp miệng, tiếp theo một vật liền đâm vào, cũng không để ý cô có đau hay không, không nói lời nào liền động.

Khóe mắt Tiêu Tiệp vẫn còn vương nước mắt chưa khô, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, đôi mắt đầm lệ mông lung lóe lên chút nước mắt khuất nhục, cảm giác rất không thoải mái, cổ họng Tiêu Tiệp bị chặn lại rất khó chịu.

Thế này vẫn còn chưa đủ, anh đầu chịu bỏ qua cho cô như vậy, hướng về phía bộ ngực mềm mại của cô hết bấm lại bóp, lực đạo lúc nặng lúc nhẹ, tần số lúc nhanh lúc chậm.

Khoái cảm dần dần tích tụ ở một chỗ, cuối cùng Tịch Âu Minh không nhịn được phát ra tiếng gầm nhẹ như dã thú, sau đó một cổ nóng bóng liền chảy thẳng vào trong cổ họng cô.

Trong miệng bị lấp đầy, tinh dịch trào ra miệng. Dùng sức đẩy anh ra, nằm ở mép giường ra sức nôn khan...

Nhưng mà chuyện vẫn chưa kết thúc, Tịch Âu Minh vẫn không bỏ qua cho cô như vậy, cả một buổi tối, cô đều bị anh hung hăng đè xuống giường, mọi thái độ, đủ loại tư thế, không bỏ sót tư thế nào.

Đến tận khi đôi mắt cô mơ màng không phân biệt được gì nữa, mọi sự đau đớn, toàn thân giống như bị cán qua không có một chút sức lực. Thế nhưng anh vẫn còn ở trên người cô hoạt động, cô không còn sức lực chịu đựng loại giày vò này. Không biết đến lúc nào, cuối cùng cô cũng hôn mê bất tỉnh, chuyện về sau cô cũng không biết.

Trong mơ hồ có giọng nói đang gọi cô, giống như trong mơ, không có cách nào tỉnh lại. Cả người giống như nằm trong biển lửa, da cô giống như bị đốt cháy.

Lúc cô tỉnh lại, đã là ba ngày sau. Ba ngày liên tục, cô vẫn sốt cao không giảm. Lúc Dĩ Đồng đến thăm cô, mặc dù vẻ mặt lo lắng, nhưng bác sĩ liên tục bảo đảm nói không sao, cô yên tâm chế giễu.

"Không ngờ người kia nhà cậu lại lợi hại như vậy, làm cậu phải nhập viện! Lúc mình đến thăm cậu thậm chí cũng không dám tin, mãi đến khi nghe bác sĩ trách mắng chồng cậu, nói gì mà phải tiết chế một chút, mình mới tin! Cậu không thấy ông chồng bình thường vẫn lạnh lùng nhà cậu, lúc ấy vẻ mặt có bao nhiêu xấu hổ! Một câu cũng không dám phản bác, bộ dạng điển hình của một học sinh ngoan."

Tiêu Tiệp không có tâm trạng nghe cô làm nhảm, càng không có tâm tình cười đùa. Bây giờ cô cái gì cũng không muốn nghĩ, cứ để cho đầu óc chóng rỗng đi! Cô muốn mở miệng hỏi bây giờ mấy giờ, nhưng lại phát hiện giọng nói khàn khàn khác thường, thậm chí nói không ra nửa câu.

"Bây giờ tạm thời đừng mở miệng nói, cổ họng cậu bị nhiễm trùng, nè! Nói vợ chồng trẻ các cậu, làm việc cũng phải tiết chế một chút, lực đạo cũng phải không chế một chút, cái gì cũng thô lỗ như vậy, giọng cũng tịt luôn! Tuy nói nơi đó không bị sưng như vậy, nhưng vì lý do an toàn, vẫn nên tiến hành khâu trùng lần cuối, sau đó ngày mai có thể xuất viện." Không biết ý tá đã đến lúc nào, đang cầm một ly nước, đi đến bên cạnh dạy dỗ.

May mà nặt cô trắng bệch, nhưng bây giờ cũng không nhận được mà đỏ lên. Cô biết, y tá nói khử trùng là chỉ chỗ nào.

Y tá vừa khử trùng xong, bảo Dĩ Đồng đi lấy ly nước đến, nhưng sau lưng vang lên một giọng nam trầm thấp: "Đề tôi đi."

Dĩ Đồng vừa quay đầu lại đã thấy ngay khuôn mặt đẹp trai kia, chỉ là không giống bình thường, vẻ lạnh lùng trên mặt không như mọi khi, ngược lại thêm một chút dịu dàng, anh phát tay, cô thức thò ra ngoài cùng y tá. Hai vợ chồng cãi nhau, đầu giường gây gỗ cuối giường làm hòa, những thứ này các cô là người ngoài không quản được.

Tịch Âu Minh cầm ly nước, ngồi ở mép giường. Chỉ là khi Tiêu Tiệp nhìn thấy anh, đã quay đầu vào bên trong, nhìn cũng không thèm nhìn anh một cái.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Về Nhà Mẹ Đẻ

Tịch Âu Minh giống như không nhìn thấy ánh mắt trách né của cô, thấp giọng nói: "Hôm đó anh quá xung động(là hành động có tính chất bột phát, thường do ảnh hưởng của những kích động mạnh), nhìn thấy em ra ngoài với người đàn ông khác, anh rất tức giận, cho nên mới... Đối với em như thế... Sẽ không có lần sau!"

Nói xong thấy người kia vẫn không có động tĩnh gì, trong lòng biết cô sẽ không tha thứ cho mình nhanh như thế, không sao, anh có thể đợi, lúc này không vội, nhưng mà bây giờ cô cần uống nước.

"Lại đây, không phải em muốn uống nước sao?" Tiếp tục dịu dàng dụ dỗ.

May mà vừa rồi anh sáng suốt bảo mọi người ra ngoài, đây là phòng bệnh vip, không có lệnh, thì sẽ không có người vào. Nếu như để cho cấp dưới nhìn thấy cấp trên của mình bình thường nghiêm khắc là thế, nhưng bây giờ lại mang bộ dạng khép nép, thì không biết sẽ cười thành dạng gì.

Chỉ là, vậy thì sao? Chỉ cần đối tượng là cô, thì không có vấn đề gì.

Mấy ngày sau, cô xuất viện. Chuyện kia được xử lý cẩn thận, trừ bác sĩ chủ trị, và Dĩ Đồng, thì bên ngoài không ai biết lí do nằm viện của cô.

Dù sao, đây cũng không phải chuyện về vang gì.

Mấy ngày qua mặc kệ Tịch Âu Minh nhỏ giọng dụ dỗ như thế nào, thì trước sau cô vẫn không nói với anh một câu, cho dù cổ họng đã sớm tốt. Dĩ Đồng cũng bảo cô phải có chừng mực, nhưng mà, cô vẫn không có cách nào quên được.

Nhưng cho dù cô không muốn đến anh, thì vẫn có một số việc cần phải nhờ anh mới làm được.

Hôm xuất viện, bác sĩ đưa cho cô một vật, đó là thuốc mỡ để bôi chỗ kín, mặc dù không bị nhiễm trùng, nhưng mà vẫn phải kiên trì bôi thuốc khoảng ba ngày.

Lúc đó bác sĩ tự mình đưa thuốc cho Tịch Âu Minh, là để anh bôi cho cô. Nhưng mà, cô không chịu, kiên quyết cầm lấy thuốc đuổi anh ra ngoài, sau đó tự mình bôi.

Nhưng mà cô không nhìn thấy, bôi mấy lần vẫn không đúng chỗ. Đột nhiên anh xông vào, đóng kỹ cửa. Cô thét chói tai, hoảng hốt lấy chân đạp lên mình.

Tịch Âu Minh cầm thuốc trong tay cô, nói: "Toàn thân em có chỗ nào anh chưa thấy qua, chưa sờ qua? Bây giờ mới che, không thấy muộn sao?"

"Anh tên lưu manh này!" Bất giác, cô cũng học được cách cãi lại anh. Không như lúc mới gả, lúc nào cũng mang bộ dạng thẹn thùng.

"Đúng, anh là tên lưu manh." Anh một bên giữ lấy đôi chân đang vùng vẫy của cô, một bên thân nhiên thừa nhận, bộ dạng chuyên tâm bôi thuốc cho cô.

Thuốc mỡ lạnh như băng cộng thêm bàn tay lạnh lạnh của anh chạm và, lòng cô co rút một chút, rất ít khi bộ dạng chuyên tâm an tĩnh này của anh. Lúc này ánh mắt anh rất chuyên tâm, bên trong sạch sẽ không có chút tạp chất nào.

Bất giác lòng cô buông lỏng hơn, nhưng đột nhiên anh nói một câu làm lòng cô vừa buông ra lại xoắn lại.

"Và lại, em là vợ anh, anh không giờ trò lưu manh với em thì với ai?"

Tiêu Tiệp không nhận được đáp anh một cái, nhưng lại không đáp trúng, ngược lại bị anh nắm được cổ chân. Anh kéo một cái, cả nười cô liền ngã trên giường.

Anh cúi người xuống, từ trên cao nhìn xuống cô, mùi hương thanh nhã quen thuộc vây quanh...

Anh hôn nhẹ một cái lên trán cô, nhẹ nhàng nói bên tai cô: "Ngoan, đừng làm rộn. Dưỡng thương cho tốt, mấy ngày nữa còn phải về nhà mẹ đẻ một chuyến đây."

Tiêu Tiệp không giãy giụa nữa, đứng vậy, gả đến đây lâu như vậy, cũng không về bên đó một lần. Tuy nói cha mẹ đã không còn, nhưng mà, dù sao nơi đó cũng là nhà mình.

Cho dù không muốn gặp những người đó, nhưng theo phép tắc, vẫn phải về một lần.

Buổi sáng.

"Cô chủ, xe và đồ đạc đã chuẩn bị xong, bây giờ đi ngay sao?" Quản gia Ngô sai người chuẩn bị đồ xong, thấy Tiêu Tiệp vẫn đứng ở bên xe, chưa có ý định lên, ông không nhịn được hỏi.

Mấy ngày trước trời còn trong xanh, nhưng bắt đầu từ tối hôm qua, liền bắt đầu mưa, cho đến buổi sáng, rồi lại từ buổi sáng đến chập tối. Mưa rơi nhỏ đi, nhưng vẫn không tạnh.

Nhìn con đường đi từ nhà họ Tịch, liếc nhìn lại, thật là dài giống như không có điểm cuối. Tiêu Tiệp nhìn mưa phùn rơi, mờ mờ ảo ảo, nhìn cái gì cũng không nhìn rõ.

Lời của quản gia Ngô, cô giống như không nghe thấy. Đứng chết lặng ở trước xe, cho đến khi đi Lâm nhắc lại lần nữa: "Cô chủ, lên xe thôi!"

Lúc này cô mới bước chân lên xe, cuối cùng xe cũng chuyển động, chậm rãi đi về phía trước. Xe đi đến ngã ba, lại nhìn con đường kia lần nữa, chỉ có mưa phùn rơi lất phất, sương mù mờ mờ lung lung, rất cuộc trái tim hơi đau.

Hôm qua anh không nói có đi cùng cô hay không, chỉ phân phó tài xế chuẩn bị tất cả xong. Mặc dù đáy lòng hết sức kêu gào, muốn anh đi cùng cô, nhưng mà cô không dám.

Thực ra, cô cũng không kiên cường giống như trong tưởng tượng. Rất lâu, lạnh lùng không phải là không quan tâm, mà là sợ mất đi nên cố che giấu. Đối với những thứ quan trọng, cô lại càng sợ sẽ mất đi. Chẳng thà như bây giờ, từ lúc mới bắt đầu cũng không quan tâm nó.

Khi cô mười tuổi, cha mẹ bị tai nạn giao thông mất. Chú thừa kế mọi thứ, bao gồm cả nhà.

Mặc dù cô là trưởng nữ Bạch gia, nhưng không có cha mẹ yêu thương, cuối cùng thành đứa trẻ không ai yêu thương.

Thím rất thương em họ, từ nhỏ, đồ dùng của cô, đều là đồ em họ đã dùng qua. Từ đó cô liền học được tính lạnh nhạt, không tranh không đoạt.

Xe chậm rãi tiến vào một tòa nhà lớn, từ xa cô đã nhìn thấy mấy người đứng ở trước cửa.

Là chú, thím, Bạch Du Du, và bảo mẫu của Bạch gia.

Hôm qua đã báo tin, nên hôm nay bọn họ biết cô sẽ về, nhưng mà, cô không ngờ bọn họ lại nhiệt tình như vậy. Chỉ là, sự nhiệt tình này không phải vì cô.

Nhưng mà, chỉ sợ bọn họ sẽ phải thất vọng rồi, tâm tâm niệm niệm nghĩ đến người không xuất hiện.

Xe vừa dừng lại, bọn họ liền nhiệt tình đi đến, khuôn mặt đầy vẻ vui mừng. Khi thấy tài xế bê từng rương đồ xuống xe, mắt lại càng cười tít lại.

Tiêu Tiệp còn chưa kịp mở miệng nói, Bạch Du Du đã kinh ngạc thét chói tai cất ngang.

"A! Chị họ, chị thế nhưng lại mặc chiếc váy này! Lần trước em có nhìn thấy trên quyền tạp chí, sản xuất bên nước ngoài, là bản số lượng có hạn cả thế giới chỉ có chiếc này thôi! Giá tiền nhất định rất đắt!"

Về mặt Bạch Du Du rất khoa trương, không ngừng hỏi mấy câu, giọng nói tràn đầy hâm mộ và ghen tị, hận không thể lập tức lột xuống để mình mặc.

Đáy lòng Bạch Du Du lại bắt đầu kêu gào, không công bằng, nếu như lúc đầu cô cố gắng một chút, thì có phải tất cả mọi thứ hôm nay đều là của cô?

Tiêu Tiệp ngây người chốc lát, quần áo cô đều là anh đặt mua. Cô chỉ cảm thấy mỗi chiếc đều rất vừa người, màu sắc cũng là màu cô yêu thích, cũng không biết thì ra những bộ quần áo này lại đắt như vậy, chẳng trách mặc vào rất thoải mái.

Nhưng không nghĩ, anh lại tốn tâm tư mua cho cô những bộ đồ này, mà lúc đầu cô cũng chỉ liếc một cái, rồi treo vào tủ quần áo, chẳng trách về mặt anh lúc đó hơi lạ.

Cô mới hoảng hốt chốc lát, thím đã mở miệng nói chuyện: "Tiêu Tiệp à, sao không thấy cậu Tịch vậy? Chẳng lẽ cậu ấy không về cùng con sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Bạch Tiêu Tiệp, Nhất Định Là Mày Cố Ý

Editor: Trang Lyn

Mặc Mai đi đi lại lại, tí mí tìm nhiều lần, xác thực không thấy bóng dáng Tịch Âu Minh, mới thất vọng hỏi Tiêu Tiệp. Nếu như không đến, vậy không phải uống công bọn họ vất vả chờ đợi ở ngoài lâu như vậy? Nhưng chỉ thấy con nhỏ này?

"Đúng vậy, Tịch Thiếu cũng không về sao?" Bạch Sơ Phục cũng quan tâm nói.

"A, thật không có! Nếu không đến, sao mày không nói rõ luôn! Làm hại chúng tao chờ ở đây lâu như vậy! Bạch Tiêu Tiệp mày cố ý phải không!" Bạch Du Du cũng cẩn thận kiểm tra một lần, về mặt thân thiện vừa rồi lập tức giăng đầy mây đen, trong xe đâu còn người!

"Hồ đồ! Nói gì vậy!" Bạch Sơ Phục lập tức mở miệng trách mắng, quản gia nhà họ Tịch còn ở đây! Hôm nay nói xấu Tiêu Tiệp như thế, ngày mai Tịch thiếu gia còn không nổi giận, có ai vợ bị mắng mà không tức giận.

Thực ra Bạch Du Du cũng nhìn thấy, thế nhưng trong mắt cô, cho dù là quản gia thì cũng chỉ là người làm. Là loại thấp kém không lên được bàn tiệc!

Đáy lòng Tiêu Tiệp cười lạnh, vừa xuống xe bọn họ đã lủi rủ nói chuyện không không ngừng, cô có cơ hội để nói sao? Nhưng cô sẽ không nói những lời này ra, không để ý đến tiếng kêu gào của Bạch Du Du, cô vừa muốn chào hỏi chú, thì đã bị một tiếng còi xe cắt ngang, hôm nay hình như cô không có cơ hội mở miệng nói chuyện! Lúc nào cũng bị cắt ngang ở thời điểm quan trọng.

Một chiếc Lincoln màu đen, chậm rãi dừng trước mặt cô.

Người kia một thân tây trang màu đen, khi tài xế mở cửa ra, ung dung tao nhã bước ra ngoài, quý khí bức người.

Tiêu Tiệp hơi thất thần nhìn người kia.

Miệng anh nở nụ cười như có như không, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt Tiêu Tiệp, chỗ đó sâu như biển, không nhìn thấy đáy. Cô chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, giống như cái gì cũng không biết.

Cảm giác giống như đang mơ, thế nhưng trong mắt vẫn hiện ra khuôn mặt đẹp trai của anh, trong nháy mắt lòng cô rối bời.

Cô còn chưa kịp hồi phục lại tinh thần, đã cảm thấy bên hông căng thẳng, ngẩng đầu lên đã thấy khuôn mặt đẹp trai của anh còn có ánh mắt dịu dàng cưng chiều kia, anh bắt đầu oán giận nói: "Tiệp nhi, em đúng là nôn nóng! Không phải anh đã nói làm xong việc sẽ đi cùng em sao? Em thật đúng là không có lương tâm, lại không đợi anh!"

Nói xong còn trước mặt mọi người, hôn lên trán cô một cái, thấy những người khác sùng sốt, miệng há to cả buổi cũng không lấy lại tinh thần.

Tịch Âu Minh và Tiêu Tiệp thân mật một hồi, cuối cùng mới phát hiện bên cạnh còn có mấy người này, hơi áy náy, nói: "Tịch mỗ đến muộn, đã để cho mọi người phải đợi lâu rồi."

Nghe thấy lời anh nói, mấy người kia vì về đến nỗi miệng cũng kéo đến mang tai, Bạch Du Du càng bị nụ cười của anh mê hoặc đến chết mê chết mệt, thiếu chút nữa không phân rõ phương hướng.

"Chuyện này, chuyện này! Về là tốt rồi, về là tốt rồi! Tịch Thiếu bận rộn như vậy mà cũng bớt chút thời gian về đây, thật là vinh hạnh cho chúng tôi! Cho dù chờ lâu một chút thì đã sao! Dù đợi thêm một ngày nữa, cũng là vinh hạnh! Đến, mau vào nhà thôi, Du Du, còn đứng ngây ra đó làm gì, không biết dẫn người vào sao? Đúng là càng ngày càng không biết phép tắc, càng ngày càng không hiểu chuyện!" Đầu tiên thím nhiệt tình hỏi thăm sức khỏe, sau đó gọi cô con gái còn đang si mê. Giọng điệu trách cứ, nhưng trong mắt không có nửa phần trách móc.

Quả nhiên Bạch Du Du hiểu ý mẹ, lập tức lấy lại tinh thần, ngọt ngào nói: "Anh rồ, mau vào nhà thôi, sáng sớm mọi người đã chuẩn bị đồ ăn chờ anh!"

Tiêu Tiệp cảm thấy nực cười, đôi mẹ con này, lại xem nhẹ cô đang đứng sò sò ở đây. Thái độ đối với Tịch Âu Minh, giống như đang đối với con rể của mình. Với lại vừa rồi còn oán giận vì phải chờ lâu, bây giờ lại đổi giọng nhanh như thế, đúng là làm cho người ta không thể không khen ngợi, sức mạnh của đồng tiền đúng là vĩ đại, lại lần nữa chứng thực một câu nói, có tiền có thể sai khiến ma quỷ.

Thấy cuối cùng cũng không có người chú ý.

Lòng Tiêu Tiệp khó chịu, muốn thoát ra khỏi cái ôm đó, tiếc rằng người kia sức lực rất lớn, cho dù cô làm thế nào cũng không nhúc nhích được chút nào, chỉ có thể cắn răng nhỏ giọng nói: "Anh buông ra!"

"Vợ em đang nói gì đấy? Nói yêu anh sao? Lời này chờ chúng ta về nhà nói sau, em nhìn xem mọi người cũng đang ở đây đấy, cũng đừng làm cho người ta chê cười." Tịch Âu Minh cũng nhỏ giọng khuyên bảo, tuy nói nhỏ, nhưng cũng đủ làm cho mọi người ở đây đều nghe thấy.

Bạch Du Du lập tức dùng ánh mắt tức giận nhìn về phía Bạch Tiêu Tiệp, làm sao nó có thể không biết xấu hổ như vậy! Giữa ban ngày ban mặt lại dám nói ra loại lời như thế!

Lại không nhớ, người ta là vợ chồng, cho dù nói cũng là chuyện giữa hai vợ chồng.

Hai vị trưởng bối cũng hơi giật mình, Bạch Sơ Phục là xúc động, không ngờ số mệnh Tiêu Tiệp lại tốt như vậy, xem ra Tịch Thiếu quả thật giống như lời đồn bên ngoài, đối xử với nó rất tốt.

Mặc Mai thì rất không vui, nhưng trên mặt lại không phát tác, vốn tất cả phải là của con gái bà, nhưng bây giờ lại bị con nhỏ này chiếm lợi.

Mặt Tiêu Tiệp hơi đỏ, nhưng cũng rất chán nản, thấy chú thím đi vào cửa. Cô lại thử cố gắng thoát khỏi Tịch Âu Minh. Nhưng Tịch Âu Minh vẫn ôm chặt cô, không chút nào bị ảnh hưởng.

"Tịch Âu Minh, cuối cùng anh muốn thế nào?" Tiêu Tiệp gần từng chữ một.

"Chẳng qua anh chỉ muốn ôm vợ một cái, có thể làm gì?"

Không nóng không lạnh, không vội không vàng, dĩ nhiên giọng điệu, làm cho Tiêu Tiệp trong nháy mắt tức giận đến phát run, nắm chặt quả đấm, đập vào ngực anh. Nhưng anh cũng không tránh đi, vững vàng bị cô đấm mấy quả giống như gãi ngứa.

Tiêu Tiệp tức giận, sao da mặt người này lại dày như vậy! Anh không biết xấu hổ, nhưng cô biết.

"Nếu như em muốn cho chú thím thấy chúng ta bất hòa, anh nghĩ bọn họ nhất định sẽ rất vui mừng." Tịch Âu Minh cắn lỗ tai cô nói nhỏ, nhưng lúc này lại không có ai nghe thấy.

Vừa rồi phản ứng của cả nhà này, anh nhìn như không thèm để ý, nhưng mà thấy rõ vẻ mặt trên mặt mỗi người, cũng không bỏ qua chút nào.

Bên tai Tiêu Tiệp cảm nhận được hơi thở ấm áp của anh, trong lòng cười khổ, đây là muốn diễn vai ân ái sao? Trong lòng nghĩ như thế, nên cũng không giãy giụa nữa.

Người một nhà liền ngồi vào bàn ăn, Tịch Âu Minh vừa ngồi xuống bên cạnh Tiêu Tiệp, Du Du đã ngồi luôn vào chỗ còn lại cạnh anh, vẻ mặt không chút khách khí.

Tiêu Tiệp còn chưa ăn mấy miếng cơm, dưới chân đã bị Tịch Âu Minh nhẹ nhàng đá một cái, ngẩng đầu lên đã thấy Tịch Âu Minh nhướn mày nhìn cô, ánh mắt rơi xuống món ăn trước mặt cô, ra hiệu bảo cô giúp anh gấp thịt.

Cô vốn không muốn giúp anh, vì hai người rõ ràng ngồi chung một chỗ, chẳng lẽ khoảng cách này tay anh còn không với đến? Nhưng mà, khi cô nhìn thấy Bạch Du Du ân cần gấp những loại món ăn khác vào trong đĩa của anh, khoe miệng cô kéo lên một chút, bỏ qua màn này gấp một miếng củ từ ở bên cạnh, cho vào đĩa anh.

"Không phải anh nói thích ăn củ từ sao? Ăn đi, ném thử mùi vị đầu bếp ở đây làm, đúng là ăn rất ngon."

Bạch Du Du bị chen ngang ngừng lại một lát, trừng mắt nhìn Tiêu Tiệp.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Tách Ra Ngủ Riêng

Tiêu Tiệp không để ý ánh mắt Du Du, nhưng mà phát hiện vẻ mặt Tịch Âu Minh hơi ngẩn ra sau khi nghe thấy lời đó của cô, sau đó trong mắt hiện ra vẻ đầy ý xấu, còn nhìn cô cười rất kỳ lạ, làm Tiêu Tiệp không hiểu gì cả, nhưng lại có cảm giác ánh mắt này rất quen thuộc.

Đột nhiên nhớ ra, đây không phải là vẻ mặt mỗi khi anh muốn làm cái kia sao? Gấp một miếng củ từ, sao lại lộ ra vẻ mặt này?

Àm ỉ một hồi, cũng không muốn ăn nữa.

Sao cô lại quên mất? Củ từ là đồ bỏ thận, cô gấp cho anh miếng củ từ, không phải là ám chỉ thận anh không tốt sao! Thận đại diện cho khả năng phương diện đó của đàn ông, đây không phải là cô nghi ngờ khả năng phương diện kia của anh trước mặt người khác sao?

Thật ra khi ở Tịch gia, cho dù bọn họ có làm hay không, thì mỗi ngày di Lâm vẫn sẽ nấu một nồi canh siêu bổ. Cho nên thận anh không biết tốt bao

nhieu! Cho dù không tốt, theo cách đi Lâm làm, không tốt cũng thành tốt!

Bây giờ là cô tự chuốc lấy phiền phức?

Chưa kịp thở dài, đã nghe thấy giọng nói vô cùng ân cần của Du Du, ngọt ngào mà trong trẻo: "Anh rể, ăn cá đi!" Nói xong, còn trực tiếp gấp một miếng cá tương đối lớn, lần này không phải để vào đĩa, mà để thẳng vào bát Tịch Âu Minh.

Bạch Tiêu Tiệp có thể làm, thì tại sao cô không thể! Cô tự nhận mình không kém Bạch Tiêu Tiệp.

Tịch Âu Minh vừa ăn xong miếng củ từ Tiêu Tiệp gấp cho anh, đã thấy Du Du gấp một miếng cá vào trong bát, ánh mắt anh chìm xuống, mặt không thay đổi để đĩa xuống.

Cầm khăn giấy, tao nhả lau miệng, nói: "Tôi ăn no rồi, mọi người cứ từ từ dùng!"

Bầu không khí vừa rồi vẫn còn tốt, lập tức lạnh xuống. Dù sao chú cũng là người từng trải, lúc này dĩ nhiên nhìn ra chút đầu mối, tuy nét mặt Tịch Thiệu không thể hiện vẻ giận dữ, nhưng giọng nói lại mơ hồ có chút tức giận. Ông lập tức trách mắng Du Du: "Sao con lại làm phiền Tịch tiên sinh ăn cơm, đúng là không hiểu phép tắc. Còn không nhanh xin lỗi!"

Sau đó lại quay qua xin lỗi Tịch Âu Minh: "Tịch Thiệu đừng để ý, tính cách con bé trời sinh nhiệt tình, không có ý xấu."

Nhưng Tịch Âu Minh chỉ cười nhạt, không nói gì, cũng không cầm đĩa lên.

Từ nhỏ đến lớn, cha vẫn luôn cưng chiều cô, chuyện gì cũng theo ý cô, không nghĩ đến hôm nay lại trước mặt người khác trách mắng cô như thế!

"Con thì thế nào! Không phải chị họ cũng gấp đồ ăn cho anh rể sao, con cũng là tận tình làm tốt trách nhiệm của chủ nhà. Vậy là sai sao!" Trong lòng nghĩ như vậy, miệng không giữ được nói ra luôn.

Chú bị chọc tức đến thiếu chút nữa lật bàn, thím kịp thời can lại, vội nhìn về phía Tịch Âu Minh nói: "Thật xin lỗi, con gái tôi hơi ngây thơ, thật sự không có ý gì khác. Để tôi cho người bồi chén đĩa khác cho cậu, Tịch Thiệu cũng đừng khách khí."

Lời này làm cho đáy lòng Tiêu Tiệp cười lạnh, một cái nói không có ý xấu, một cái nói không có ý gì. Cuối cùng ạch Du Du kia có ý gì đây?

Bạch Du Du này, từ nhỏ đến lớn chỉ thích cướp của cô. Cô có đồ gì tốt, đều bị cô ta cướp mất. Vừa nãy là cô cố ý làm như vậy, gấp đồ ăn cho Tịch Âu Minh. Cô biết, lấy tính hiếu thắng của Bạch Du Du, nhất định sẽ không cam lòng chịu yếu làm theo. Đối với chuyện làm cho cô khó chịu, từ trước đến nay Bạch Du Du đều không keo kiệt.

Vì bọn họ là vợ chồng, nên Tịch Âu Minh sẽ không để ý nước bọt của cô, nhưng mà không nghĩa là không để ý người khác. Tịch Âu Minh có tính sạch sẽ rất nghiêm trọng, nếu như có mười phần, thì anh chiếm hết cả mười phần!

Cho nên khi Bạch Du Du gấp đồ ăn vào đĩa anh, anh không nổi giận. Vì anh sẽ không ăn những đồ trong đĩa kia. Nhưng mà, cô ta lại không biết sống chết gấp đồ ăn vào bát anh, không tại chỗ vỗ bàn coi như là Bạch Du Du may mắn!

Nhưng mà, cô không tính bỏ qua cho bọn họ như thế. Cô nhìn về phía chị Ngô nói, lấy cho Tịch tiên sinh thêm một bát cơm nữa. Sau đó quay đầu lại dịu dàng nhìn Tịch Âu Minh, nói: "Sao anh ăn ít như thế, hôm nay công việc mệt mỏi nhue vậy, ăn thêm một chút nữa đi."

Lần này cô chọn cho Tịch Âu Minh một miếng cá ngon, gấp vào trong bát anh, Tịch Âu Minh lại cầm bát đĩa lên lần nữa, ăn.

Cô hơi liếc mắt sang cũng có thể thấy vẻ mặt Mặc Mai đỏ lên từng hồi, đây không phải là đánh thẳng vào mặt bà, làm cho bà lúng túng sao?

Đương nhiên bà sẽ không trách Tịch Thiệu, cho dù Tịch Thiệu không để ý mặt mũi bà cũng không sao. Nhưng mà, Bạch Tiêu Tiệp là cái thá gì! Nhìn bộ dạng nó cái gì cũng biết, nhưng lại cố ý làm bà xấu mặt! Bạch Tiêu Tiệp, người được lắm!

Nét mặt Bạch Du Du cũng rất dè dặt, vẻ mặt cứng đờ, để đĩa xuống bàn, nổi giận nói: "Tôi không ăn nữa!" Sau đó phụng phịu, chạy bình bịch lên tầng.

"Con đứng lại cho ta!" Cuối cùng chú nổi giận nói: "Con không biết lễ phép là như thế nào sao? Đúng là mất hết mặt mũi nhà chúng ta!"

Bạch Du Du làm gì quan tâm nhiều như thế, vẫn theo thói quen bỏ lại cục diện rối rắm cho người khác thu dọn, dù sao loại chuyện này cũng không phải lần đầu tiên cô làm.

"Chú đừng tức giận, em họ vẫn còn nhỏ, cần gì tức giận với nó. Đúng không, thím?" Đã hai mươi tuổi rồi còn "nhỏ", nói xong còn cố ý nhìn về mặt vạ vạ của thím.

Về mặt Mặc Mai vạ vạ một hồi, nhưng chỉ có thể cười xòa nói: "Đúng vậy, Du Du còn nhỏ, vẫn là Tiêu Tiệp hiểu chuyện, biết quan tâm em gái!"

Bản thân Mặc Mai cũng tức giận, con gái mình bị làm nhục như thế, bà hận không thể thay con gái tát Tiêu Tiệp mấy bạt tai, nếu như không phải sợ lời Tịch Âu Minh.

"Minh à, con gái vẫn còn nhỏ, chưa hiểu chuyện, đừng so đo với con bé làm gì, Tịch tiên sinh mau ăn cơm, ăn cơm đi." Nói xong thiếu chút nữa lại gấp

đồ ăn cho Tịch Âu Minh, nhưng bỗng nhiên nhớ ra chuyện vừa rồi, lại bỏ đĩa xuống ngay.

"Đúng rồi, bà đã dọn phòng xong chưa?" Bỗng nhiên chú nghĩ đến chuyện này, quay ra hỏi thím.

Thím nhìn bọn họ cười nói: "Còn phải nói, đã dọn xong từ sớm rồi. Nhưng mà..." Nói đến đây, bà nhìn Tiêu Tiệp, lại nói tiếp.

"Phòng nhà chúng ta tương đối nhỏ giường cũng không nhiều, người có thân phận như Tịch tiên sinh, nhất định không quen. Cho nên, chúng tôi dọn hai phòng, ở riêng có lẽ sẽ thoải mái hơn."

Chú nghĩ một lát, cảm thấy cũng đúng, gia đình giàu có như Tịch gia, phòng ngủ và giường ngủ chắc cũng rất lớn, bây giờ ở phòng nhỏ như thế, nhất định không quen, có lẽ ở riêng cũng đỡ hơn.

"Không cần, cứ ở phòng trước kia của Tiêu Tiệp cũng được." Nói xong lại lấy khăn lau miệng.

Thím bị từ chối lần nữa, vẻ mặt tái đi, không dấu vết lờm Tiêu Tiệp, ý bảo cô mở miệng nói chuyện.

Tiêu Tiệp giả vờ như không thấy ánh mắt ra hiệu kia của bà, để đĩa xuống, nhìn Tịch Âu Minh dịu dàng nói: "Anh nói sao? Giường em không thoải mái bằng ở nhà đâu."

Tịch Âu Minh nói: "Ừ, không sao, có em ở đây đã đủ thoải mái rồi."

Tuy Tiêu Tiệp bị lời nói trắng trợn của anh làm đỏ mặt, nhưng đáy lòng cũng mừng thầm, quay ra nói với thím: "Vây cũng tốt, buổi tối ngủ anh ấy hay đá chân, con cũng không yên tâm để anh ấy ngủ một mình, cảm ơn ý tốt của thím."

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sùng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Cho Phép Du Du Ở Tịch Gia Một Thời Gian?

Editor: Trang Lyn

Tiêu Tiệp vừa nói xong, Tịch Âu Minh ngắt ra, lúc nào thì anh có thói quen đá chân? Cái này là thói quen của cô mà anh làm gì có đâu!

Về mặt Mặc Mai lại lần nữa thay đổi hết xanh lại đỏ, nhưng vẫn cố cắn chặt răng nhịn xuống.

Giống như một con gián đánh mãi không chết, Mặc Mai lại mở miệng nói: "Tiêu Tiệp à, vất vả lắm mới có một lần về nhà, thím muốn trò chuyện với con, không biết Tịch Thiếu có thể thỏa mãn nguyện vọng này của tôi không! Cho tôi mượn Tiêu Tiệp một buổi tối, tôi có rất nhiều chuyện muốn nói với Tiêu Tiệp."

Tìm đủ mọi cách không để cho Tiêu Tiệp ngủ với Tịch Âu Minh, tìm đủ mọi cách muốn sửa chữa Bạch Tiêu Tiệp thật tốt. Nhưng mà mặc dù đang hỏi Tiêu Tiệp, nhưng chỉ trung cầu ý Tịch Thiếu, giống như chỉ cần Tịch Thiếu đồng ý, thì Bạch Tiêu Tiệp nhất định sẽ thỏa hiệp.

Với lại bà nói rất hợp tình hợp lý, nếu như Tịch Thiếu không đồng ý, vậy thì quá không hợp tình người rồi.

Nhưng mà, chung quy Mặc Mai cũng không hiểu Tịch Âu Minh, anh không phải là người bình thường như thế.

Chỉ thấy anh lạnh nhạt nói: "Yêu cầu này của thím đúng là rất hợp lý."

Về mặt Mặc Mai rất vui mừng, nụ cười vẫn còn trên mặt, lại bị một câu nói của Tịch Âu Minh làm cho cứng đờ, đáng vẻ tươi cười cứng đờ, trông rất kỳ quái.

"Nhưng mà, từ khi kết hôn đến nay, Tịch mỗ đã hình thành thói quen. Nếu buổi tối Tiêu Tiệp không ngủ bên cạnh, Tịch mỗ sẽ không ngủ được, thói quen này đã ăn sâu vào trong rồi, nhất thời không thay đổi được."

Khóe miệng Tiêu Tiệp kéo lên, thiếu chút nữa thì bật cười. Tịch Âu Minh, đúng là biết bịa chuyện. Không có cô thì sẽ không ngủ được? Thiệt thòi cho anh nói ra! Đạo trước người đêm thường xuyên không về nhà là ai?

Tịch Âu Minh nhàn nhạt nhìn qua Tiêu Tiệp, không rõ ý tứ.

Dù biết là giả, Tiêu Tiệp cũng không phá hủy sân khấu của anh! Lập tức phối hợp nói: "Đúng vậy thím, tuy rằng con cũng rất muốn trò chuyện với người, tâm sự nhiều điều. Nhưng mà... Đây!"

Nói đến đây còn hơi nhìn Tịch Âu Minh giống như đang oán giận: "Cũng chỉ có thể để lần sau trò chuyện với thím thôi."

Trong lòng Mặc Mai từng hồi phát run, hận không thể cầm bát đập thẳng vào mặt Tiêu Tiệp. Nhưng bà nhin xuống, cố gắng kiềm nén cơn tức giận. Bà vẫn không từ bỏ, thậm chí trước mặt mọi người lại nói yêu cầu lần nữa.

"Này, cũng chỉ có thể như vậy. Nhưng, thím vẫn muốn nói chuyện với Tiêu Tiệp một chút. Như vậy đi, lát nữa ăn tối xong, Tiêu Tiệp đến phòng thím một chút, nói chuyện một lát cũng được. Như thế vừa có thể hoàn thành ý nguyện của thím, vừa không làm chậm trễ thời gian nghỉ ngơi của Tịch Thiếu, được không?"

Đã nói đến mức này, không thể không đi rồi. Với lại Tiêu Tiệp cũng rất muốn biết, bà tốn nhiều tâm tư muốn nói chuyện với cô như thế, rốt cuộc là vì chuyện gì.

Tịch Âu Minh hơi nhàu mày, vẻ mặt có chút không vui. Nhưng không nói gì nữa, vì Tiêu Tiệp nắm tay Tịch Âu Minh, ngăn không cho anh mở miệng lần nữa.

Tiêu Tiệp mở cửa phòng thím, bên trong chỉ có một mình thím, chắc chú còn đang ở thư phòng.

Cô vừa đóng cửa lại, một cái tát liền vung đến, cô dừng lại một chút, chỉ là giọng nói đầy vẻ lạnh nhạt: "Thím, cái tát này của người nếu hạ xuống, lát nữa con không biết phải nói với Tịch tiên sinh thế nào, hay là người hy vọng con nói thật? Nói người đánh vợ người ta?"

Quả nhiên Mặc Mai cố gắng ngừng lại, trong lòng buồn bực, hung ác nói: "Được, Bạch Tiêu Tiệp! Cánh mày cứng rồi! Có thể tự bay đi, bỏ lại cái nhà này rồi! Hôm nay dám không để ý mặt mũi của chúng tao! Nghĩ lại lúc đó sao tao lại nuôi mày từ một vốc cứt dái khôn lớn? Để bây giờ mày đền đáp chúng tao như thế này? A! Thật là uổng công nhiều năm nuôi mày như thế! Đúng là một con sói mặt trắng (sói mặt trắng là ý chỉ những người vô ơn bạc nghĩa)! Sớm biết thế lúc đầu đã không thu nhận mày! Để mày ở đầu đường xó chợ, chết đói chết khát! Bây giờ mày lên như điều gặp gió, thì lại trở mặt không nhận người thân, đúng là có tiền đồ!"

"Thím nói lời này, sao con lại không nhớ, là thím nuôi dưỡng con từ một vốc cứt dái? Hóa ra con từ trong bụng người ra, chứ không phải từ trong bụng mẹ con ra? Tài ăn nói của thím đúng là tiến bộ không ít, ngày trước không đọc bao nhiêu sách, mà bây giờ cũng có thể nói mấy câu thành ngữ. Xin hỏi người có biết lên như điều gặp gió là ý gì không? Là một người bỗng nhiên đạt được nguyện vọng, thăng tiến rất nhanh. Xin hỏi, trong mắt người, con thăng tiến thế nào? Còn nữa, lúc đầu thím đối xử với con thế nào, chắc trong lòng người rõ hơn con, hôm nay muốn nói rõ ràng với con sao?" Tiêu Tiệp trào phúng nói.

"Mày có ý gì? Nếu như không có bọn tao, mày cho rằng mày có thể sống nhiều năm như thế sao? Bây giờ cánh cứng rồi, thì thành sói mặt trắng!" Mặc Mai chột dạ, nhưng vẫn ra vẻ bộ dạng vô cùng đau đớn, lớn tiếng phản bác, giọng như đang nhìn một người đại nghịch bất đạo (đại nghịch bất đạo là tội do giai cấp phong kiến gán cho những ai chống lại sự thống trị và lễ giáo phong kiến).

"Tốt lắm, thím, những năm qua con sống thế nào, trong lòng con rõ, chắc hẳn trong lòng người cũng biết phải trái. Con không thích vòng vo, thím cố ý gọi con đến, chắc là có chuyện cần con giúp? Nhưng nghe giọng điệu này của thím, người biết thì cho là thím đang cầu xin, người không biết thì cho là con cầu xin người!"

"Mày!" Mặc Mai ôm ngực, vẻ mặt giận dữ, suýt nữa thì hôn mê. Bà không ngờ mới một thời gian không gặp, mà miệng đồ đĩ (tiếng chửi con gái thời xưa) này đã linh hoạt như thế! Lúc đầu sao bà lại cho rằng nó là con miên dương dễ bắt nạt chứ! Không sai, bà đúng là có chuyện yêu cầu Bạch Tiêu Tiệp, cũng định dùng hai chữ ân tình để chèn ép nó, muốn nó thấy hổ thẹn, sau đó cam tâm tình nguyện giúp bà. Nhưng bà nói ra, bộ dạng Bạch Tiêu Tiệp lại không chịu phục tùng.

Nhìn bộ dạng nhu nhược trước kia, hôm nay nghĩ lại, ngược lại bà nhìn lầm rồi.

Đang lúc trăm mối cảm xúc, vẻ mặt bà khôi phục lại vẻ mặt thân thiện, giống như người nói những lời ác liệt kia không phải là bà: "Ồi! Thím đây là do đã lâu không gặp con, quá kích động. Tiêu Tiệp, cô đừng để ý! Thím là người thế nào, con còn không biết sao? Nói năng chua ngoa nhưng lòng như đậu hũ."

Tiêu Tiệp vẫn không đáp lại, đối với tốc độ biến sắc này cô sớm đã không thấy lạ."

Mặc Mai lại nhin xuống, chỉ có thể tiếp tục nói: "Việc lần trước thím nói với con, cho Du Du ở Tịch gia một thời gian, cũng nhân cơ hội này để gặp gỡ vài cô cháu nhà giàu, có xem?"

"Thím, Tịch gia không phải của một mình con, chuyện này con phải bàn bạc với Tịch Âu Minh một chút. Dù sao cái nhà này cũng do anh ấy lo liệu, nếu như anh ấy đồng ý, tất nhiên con cũng trăm phần trăm hoan nghênh. Được rồi, bây giờ cũng đã muộn, Âu Minh không thấy con sẽ không ngủ. Thím cũng nghỉ ngơi sớm đi." Nói xong đi ra cửa luôn, vẻ mặt Mặc Mai ở phía sau hết tím lại đen, hết đen lại tím.

Vừa ra cửa đã thấy chú, hình như đứng ở đây đã lâu, nét mặt lộ vẻ chán nản, ra hiệu cho cô vào phòng sách cùng ông.

Tiêu Tiệp cảm thán, người nhà này đúng là không nhìn nổi cô tốt hơn!

"Tiêu Tiệp, chú biết, có lẽ trước đây chúng ta đối xử với con không tốt. Nhưng mà dù sao con cũng là cháu gái ta, đương nhiên ta cũng mong con sống tốt hơn, bây giờ con cũng tốt hơn rồi, mong con có thể bỏ xuống oán giận đối với chúng ta..."

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Bên Cạnh Cô Từng Có Một Người

Editor: Trang Lyn

Lần đầu tiên thấy chú chán nản như thế, làm đầy lòng Tiêu Tiệp mềm nhũn, mặc dù cô có thành kiến với thím, thế nhưng nhiều năm qua, chú là người duy nhất không cố tình kiểm chuyện với cô.

Hôm nay thấy tóc ông lộ ra ít tóc trắng, trong lòng cũng trở nên khó chịu: "Chú, có phải công ty xảy ra chuyện gì không?" Mặc kệ chú là người như thế nào, nhưng ông vẫn luôn hết lòng với công ty.

"Ồi, chú không nên nói với con, làm con thêm phiền lòng, nhưng mà, bây giờ cũng chỉ có con có thể giúp công ty."

"Bắt đầu từ năm trước, công ty vẫn luôn bị những công khác đè ép, bây giờ muốn hoạt động cũng khó."

"Chú biết... Chú sẽ tìm cơ hội thích hợp thử nói chuyện với Tịch Âu Minh."

Sau khi Tịch Âu Minh vào phòng Tiêu Tiệp, mắt hơi nheo lại.

Không ngờ vợ anh từng ở trong gian phòng nhỏ như thế, chần và bàn ghế đều là đồ cũ. Nhưng mà, mặc dù những thứ này là đồ cũ, nhưng lại rất sạch sẽ. Chắc lúc cô ở nhà thường xuyên dọn dẹp phòng chăm chỉ giống như một chú ong mật nhỏ, sao phòng cô trước đây lại như thế?

Nhưng mà, rốt cuộc cuộc sống quá khứ của cô như thế nào? Thân mình thon dài chậm chậm đi lại trong căn phòng nhỏ hẹp, so sánh với phòng bọn họ ở bây giờ, thì phòng bọn họ không biết lớn gấp bao nhiêu lần so với căn phòng này. Căn phòng này rất giản dị, không có đồ trang trí dư thừa.

Khi bước đến một giương đồ trên bàn học, phía trên bày một ít sách vở. Tiện tay lật, lại phát hiện một quyển album ảnh. Khóe miệng hơi kéo lên, thân hình cao lớn miễn cưỡng lên một chiếc ghế gần đó.

Này, chủ yếu, là ảnh chụp chân dung hồi trung học của cô, để kiểu tóc học sinh, tóc ngắn ngang vai, vừa ngây thơ vừa có cảm giác trẻ trung, lại xinh đẹp động lòng người. Ảnh mặt kia giống như bảo thạch (hay còn gọi là đá quý), phát ra ánh sáng sạch sẽ, khi đó khuôn mặt vẫn còn trẻ con chưa hoàn toàn trưởng thành, nhưng mà vẫn có thể nhìn ra là một cô gái xinh đẹp.

Ảnh mặt Tịch Âu Minh dừng lại ở bức ảnh kia hồi lâu, sau đó lại lật tiếp, phải nói là ảnh của cô rất ít, trừ mấy tấm ảnh một mình, còn lại đều là ảnh tập thể, hoặc là ảnh tốt nghiệp.

Mỗi một tấm ảnh của cô đều rất xinh đẹp, nhất là những tấm ảnh tốt nghiệp, trong tất cả bạn nữ, người gây chú ý nhất là cô, có lẽ, hoa khôi lớp hoa khôi trường đều bị cô giành lấy.

Khóe miệng hơi kéo lên mang theo nụ cười kiêu ngạo, chỉ là khi lật đến tấm hình cuối cùng, bỗng trông mắt u ám, vốn đang mỉm cười nhàn nhạt, bây giờ cũng trầm xuống.

Đó là một tấm ảnh tốt nghiệp đại học, những tấm ảnh trước cô đều đứng cạnh bạn học nữ, vì cô cao, nên đều đứng ở chỗ này.

Dù tấm hình này cô cũng đứng ở chỗ đấy, nhưng bên cạnh cô lại có một người. Một thiếu niên đẹp trai, vừa nhìn đã biết không phải người bình thường, toàn thân tràn đầy vẻ kiêu ngạo, nhưng trên mặt lại mang một nụ cười dịu dàng, ánh mắt cũng không nhìn ống kính. Mà chăm chú nhìn cô gái bên cạnh, trong mắt chứa đầy tình cảm. Mà cô gái bên cạnh cậu, trên mặt cũng mang một chút thẹn thùng, gò má hơi ửng đỏ.

Bộp một tiếng khép lại quyển album, sống lưng Tịch Âu Minh hơi cứng ngắc, đầy mắt tràn đầy tức giận.

Lúc Tiêu Tiệp vào phòng, liền thấy một hình ảnh. Tịch Âu Minh ngồi trên chiếc ghế không hợp với thân phận của anh, không biết đang nhìn cái gì.

"Làm sao vậy?" Cô đi đến.

Tịch Âu Minh đã đứng dậy, cô thấy trên bàn có một quyển album. Cô không nói gì, đi đến cầm quyển album để vào chỗ cũ. Sau đó quay đầu nhìn anh, nói: "Có muốn đi tắm luôn không?"

"Chúng ta nói chuyện một chút đã." Tịch Âu Minh trầm giọng nói.

Tiêu Tiệp ngẩn ra, không hiểu ánh mắt âm u không phân biệt rõ cảm xúc của anh, nhưng cũng phối hợp ngồi xuống.

"Anh muốn nói chuyện gì?"

"Nói một ít chuyện quá khứ của em." Ánh mắt sáng rực của Tịch Âu Minh nhìn chăm chú vào cô.

Trong lòng Tiêu Tiệp chán nản, lạnh nhạt nói: "Quá khứ của em không có gì để nói."

"Thật vậy không?" Giọng nói không rõ cảm xúc, không biết là tin hay không tin.

"Đúng vậy." Mặc dù không biết tại sao bỗng nhiên Tịch Âu Minh muốn biết quá khứ của cô, nhưng cũng có thể mơ hồ đoán được, cảm xúc trên người anh thay đổi, chắc là từ khi xem quyển album kia.

Chỉ là album ảnh của cô, phần lớn đều là mấy tấm ảnh tốt nghiệp, cũng không có gì đáng xem, có phải anh bị cái gì không. Vừa rồi trên bàn ăn cũng không như thế.

Tịch Âu Minh vẫn nhìn chăm chăm vào cô, đối với lời giải thích của cô cũng không bày tỏ gì cả.

"Được rồi, anh muốn biết điều gì?" Tiêu Tiệp thỏa hiệp nói.

"Nói chuyện mấy người vừa nói trong phòng sách." Tịch Âu Minh vừa nói vừa nhìn vào mắt cô, bây giờ anh tránh đề tài nhạy cảm này. Vì lúc này còn chưa phải lúc truy cứu.

Tiêu Tiệp sững sờ, trong nháy mắt phần nộ nói: "Anh nghe trộm bọn em nói chuyện?"

Tịch Âu Minh lập tức hừ lạnh, đối với nghi ngờ của Bạch Tiêu Tiệp rất không vừa lòng: "Anh còn khinh thường đi làm loại chuyện này!"

Tiêu Tiệp bị hơi thờ tức giận của anh làm ngẫn ra, vốn trong lòng còn tức giận liền biến mất không ít. Nghĩ một chút cũng phải, đường đường là đại thiếu gia nhà họ Tịch, sao có thể đi làm loại chuyện đáng khinh này. Có lẽ, anh chỉ đi ngang qua ngẫu nhiên nghe được thôi.

"Vậy anh sẽ giúp đỡ sao?" Tiêu Tiệp nhìn chăm chú vào anh.

Nếu đã nghe được, chắc chắn cũng biết bọn họ nói gì. Vậy ý anh thế nào?

Tịch Âu Minh cao quý ngồi trên ghế sa lon, nhìn cô một cái, vẫn là ánh mắt không rõ cảm xúc đó: "Em muốn anh giúp đỡ?"

"Nếu em nói muốn, anh sẽ giúp sao?"

"Vậy phải xem thành ý của em thế nào." Mắt phượng của Tịch Âu Minh di chuyển khắp nơi trên người cô, môi mông nở một nụ cười gian ác.

"Vậy anh muốn thế nào?" Tiêu Tiệp nghiêng răng nói.

"Ừ, củ từ nhà vợ đúng là ăn rất ngon, đến bây giờ chỗ đó vẫn có cảm giác." Tịch Âu Minh hỏi một đàng trả lời một nẻo.

Nhưng Tiêu Tiệp vẫn hiểu được, người này muốn tính sổ chuyện trên bàn ăn vừa nãy. Tiêu Tiệp cắn răng, xoay người rời đi. Cùng lắm thì tối nay ngủ phòng khách!

Sau lưng truyền đến giọng nói lười biếng: "Xem ra em không quan tâm ~ tâm huyết của cha vợ ~" Anh không nói đến công ty, mà trực tiếp mang cha vợ ra.

Quả nhiên Tiêu Tiệp dừng lại, xoay người oán giận nhìn chăm chăm vào anh. Không hổ danh là thương nhân, biết cách bắt chẹt người khác, nếu anh nói đến công ty, không chừng cô còn chẳng thêm đề ý đến. Nhưng anh lại mang cha ra, sao cô có thể phụ lòng cha mẹ dưới tuổi vàng? Mắt Tiêu Tiệp rất đỏ, cũng không thêm dè dặt nữa, nhào về phía Tịch Âu Minh, đề anh xuống ghế sa lon, cắn một phát vào môi anh.

Tịch Âu Minh rên lên một tiếng: "Em con mèo hoang nhỏ này!" Sau đó từ bị động chuyển sang chủ động, đè cô dưới thân. Giống như dã thú vậy, nhắm vào con mồi mà cắn xé.

"Tịch Âu Minh! Em...A...Đau! Anh cái người điên này!"

Tịch Âu Minh không quan tâm cô nói gì, trước mặt là da thịt trắng nõn mê người, Anh giống như dã thú nhìn con mồi đỏ mắt, nhắm vào nụ hoa mềm mại của cô mà cắn, một tay khác đi xuống, khiêu khích.

Làm thức tỉnh dục vọng ở sâu trong cơ thể cô...

Anh thừa nhận bản thân bị tấm ảnh kia làm ghen tức đến phát điên, khuôn mặt non nớt kia, nụ cười thẹn thùng kia, lại vì một người khác! Anh không cho phép! Cô là của anh!

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sùng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Sợ Điều Gì Sẽ Gặp Điều Đó

Tay Tiêu Tiệp bị anh bắt được, giữ trên đỉnh đầu. Như thế, cô không thể không thẳng người, dễ dàng cho người kia xâm lược hơn.

Điên cuồng vét sạch Tiêu Tiệp, lúc đầu cô còn khóc thút thít, về sau đến cuối quên hết tất cả, nếu như không phải hung hăng cắn bả vai anh, thì có khi tiếng thét chói tai của cô đánh thức những người khác rồi.

Một hồi nóng bỏng cuối cùng, thân thể cô không chịu đựng nổi run lên, thân thể giống như không còn là của cô.

"Anh lại ~ đi vào, nhờ mang thai thì sao?" Điên cuồng qua đi khắp người đều mệt mỏi, nhưng dù mí mắt sắp không mở ra được, cô vẫn nhìn không được thấp giọng nói.

Anh cũng mệt mỏi, ôm cô vào trong ngực, những nụ hôn chỉ chít không ngừng rơi xuống mặt cô. Lúc nghe thấy lời cô nói, khóe miệng hơi kéo lên, giọng đầy kiêu ngạo nói: "Có bầu thì sinh ra, chứ còn sao nữa? Con chúng ta, nhất định sẽ ưu tú nhất!"

Tiêu Tiệp nghe xong, khóe miệng nở nụ cười dịu dàng, người này đúng là tự luyện mà. Thì ra anh cũng thích trẻ con. Thật tốt! Chỉ là, lâu như thế, bọn họ đều không dùng biện pháp phòng ngừa, sao một lần cũng không trúng?

Lúc này Tiêu Tiệp cũng có hơi sức đi quan tâm chuyện này, bởi vì còn có một chuyện khác, cô cần bàn bạc với Tịch Âu Minh. Đó là chuyện thím vừa nói, không biết Tịch Âu Minh có đồng ý hay không.

Từng nghe người khác nói qua, sau khi làm chuyện ấy người đàn ông chịu vuốt ve an ủi phụ nữ, là một người đàn ông tốt. Tịch Âu Minh cũng là một người đàn ông biết chăm sóc phụ nữ, vì mỗi lần sau chuyện ấy, anh sẽ không quay người ngủ không để ý đến cô.

Mà theo thói quen ôm lấy cô, thỉnh thoảng còn dịu dàng hôn lên mặt hoặc mắt cô. Bàn tay thon dài cũng nhẹ nhàng vuốt ve phần lưng trơn bóng của cô, giống như trấn an.

Tiêu Tiệp rất thích bộ dạng anh lúc này, không có hơi thở cao quý bức người, chỉ có mùi của một người chồng quan tâm vợ mình.

Tiêu Tiệp tham lam hít mùi vị kia, không muốn phá hủy bầu không khí này, nhưng lại không thể không nói, cho nên giọng ập ứng nói: "Thím nói, muốn cho Du Du ở nhà chúng ta mấy ngày, ý anh thế nào?"

Bàn tay vuốt ve lưng cô dừng lại, sau đó nói: "Sao phải hỏi anh, loại chuyện này em tự quyết định là được rồi."

Tiêu Tiệp ngẩng đầu lên nhìn anh, lại thấy đáng vẻ anh như không thêm để ý, không nhìn được hỏi: "Chẳng lẽ anh không để ý sao?"

"Cô ấy là em họ em, đến nhà chúng ta chơi là chuyện đương nhiên, anh có gì phải để ý?" Tịch Âu Minh lạnh nhạt hỏi, cũng không chờ cô trả lời, bàn tay ở sau lưng cô đã buông ra, nằm thẳng xuống.

Vì sao vừa rồi còn cảm thấy căn phòng rất ấm áp, nhưng bây giờ cô lại cảm thấy nó lạnh lạnh.

Chẳng lẽ anh không biết ý thím là thế nào sao? Chẳng lẽ anh không biết quan hệ giữa cô và Du Du vốn không tốt sao? Hay là anh vốn không để ý loại chuyện như thế này? Có lẽ là cô quá nhạy cảm, cho là anh vốn có chút quan tâm cô? Nhưng hóa ra ngay cả để ý cũng không thêm?

"Muộn rồi, đi ngủ thôi!"

Tịch Âu Minh không ôm cô ngủ giống mọi ngày, hai người đang đắp chung một chiếc chăn, rõ ràng gần như thế, nhưng hai trái tim lại cách xa như vậy.

Trong bóng tối, Tiêu Tiệp không nhắm mắt lại. Cô ngẩn ngơ nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng hỗn loạn không chịu nổi.

Bên kia, Tịch Âu Minh cũng không ngủ, anh chỉ nhắm hai mắt, trong lòng cũng trăm mối tơ vò.

Lúc nhìn thấy tấm ảnh kia, không biết là anh phải tốn biết bao nhiêu khí lực, mới có thể kìm lại cơn giận trong lòng. Với lại, không chỉ có tức giận, mà còn điên cuồng ghen tỵ.

Không ngờ sức ảnh hưởng của cô đối với anh lại lớn như thế, dù trước đây lúc đối mặt với người kia, anh cũng chưa từng có cảm giác như vậy, đây là chuyện không cho phép. Cho nên, phải cố để chuyện không đi xa thêm nữa.

Lúc Tiêu Tiệp ngẩng đầu, liền thấy mấy người mặc âu phục, dưới sự hướng dẫn của quản gia, đang định đi lên tầng hai. Người kia đứng đầu, bước chân vững vàng, ánh mắt anh nhìn về phía trước, người đàn ông hơi béo hói đầu đi cạnh anh không biết đang nói gì, chỉ thấy thỉnh thoảng anh gật đầu một cái, có lẽ là đồng ý với lời nói của người kia.

Anh mặc bộ âu phục màu đen, cà vạt là buổi sáng cô giúp anh thắt lên, còn đặc biệt thắt chiếc thịnh hành của năm nay.

Từ khi anh đánh nhau với Hàn Mặc, sau đó Hàn Mặc nói những lời kia, cô biết thật ra anh vẫn rất để ý Hàn Mặc.

Cho nên buổi sáng lúc anh ra ngoài, cô cũng không nói với anh, hôm nay sẽ gặp Hàn Mặc, để tránh anh suy nghĩ nhiều. Vốn hôm nay đồng ý ra ngoài

gặp Hàn Mặc, cũng coi là xong việc, nói rõ ràng với Hàn Mặc, cũng trả lời chuyện kia, để tránh sau này rắc rối.

Nhưng mà, có lúc con người càng sợ điều gì, thì sẽ gặp phải điều đó.

Gioongs như một loại cảm ứng vậy, vốn sắp đi qua, lại đột nhiên quay đầu nhìn về phía cô, cả người Tiêu Tiệp giống như bị đánh thuốc mê, không thể động đậy được, cứ nhìn anh.

Ánh mắt anh lạnh nhạt, sau đó giống như nhìn thấy người xa lạ, ánh mắt rời khỏi người anh, bước chân không dừng lại vẫn đi lên tầng.

Nhớ lại lần trước anh nói không ngại Du Du đến nhà bọn họ, nhưng sáng hôm sau trước ánh mắt mong chờ của thím Du Du không phụ sự kì vọng của mọi người nói: "Anh rê, em có thể đến nhà anh chơi không?"

Nhưng Tịch Âu Minh lại cười nhạt nói: "Đương nhiên là có thể, chỉ là để lần sau, gần đây chuyện trong nhà tương đối nhiều, anh sợ không có người tiếp đãi em."

Tiêu Tiệp đứng đó ngẩn người, trong nhà có chuyện gì? Sau khi lên xe anh liền nhắm mắt nghỉ ngơi, không để ý đến cô.

Cô cảm thấy mình càng ngày càng không hiểu người đàn ông này.

Sau khi Hàn Mặc phát hiện ra, có chút tự giễu nói: "Thế nào, bây giờ đi ăn cơm cùng mình cũng có vấn đề sao?"

Cuối cùng Tiêu Tiệp cũng lấy lại tinh thần, thấy sâu trong mắt Hàn Mặc có chút đau buồn, biết cậu hiểu lầm, cô lập tức giải thích: "Không phải thế, cậu là bạn tốt của mình, chúng ta cùng đi ăn cơm là chuyện rất bình thường, cậu đừng suy nghĩ nhiều."

Thay vì giải thích với Hàn Mặc, thì đúng hơn là tự an ủi bản thân. Gặp mặt bạn bè vốn là chuyện rất bình thường không phải sao? Cô không cần mỗi việc đều phải nói rõ với anh.

"Nhưng vừa rồi cậu, trông rất hồi hộp." Hàn Mặc nhìn chằm chằm vào Tiêu Tiệp nói.

"Cậu nhìn nhầm rồi, chỉ là mình có hơi ngạc nhiên khi thấy anh ấy ở đây." Tiêu Tiệp mặt không thay đổi cắt miếng thịt bò nói.

"Hôm đó mình nói..." Hàn Mặc mở miệng lần nữa, chỉ là lời vẫn chưa nói xong, đã bị Tiêu Tiệp cắt đứt.

"Hàn Mặc..."

"Tại sao không phải là mình?" Hàn Mặc thương cảm nói, trước kia là Hà Thiếu, bây giờ là Tịch Âu Minh, tại sao lần này không phải là cậu chứ?

"Trước kia, mình cho rằng Hà Thiếu là người mãi mãi mang lại hạnh phúc cho cậu. Nhưng sự thật chứng minh không phải vậy, mấy ngày trước mình cũng cho rằng cậu đã tìm được hạnh phúc thuộc về mình, nhưng sự thật lại lần nữa chứng minh, cậu cũng sống không tốt."

"Tiêu Tiệp, tại sao người bên cạnh cậu không phải là mình?"

"Hàn Mặc, cảm ơn tình cảm của cậu đối với mình. Nhưng mà, mình muốn nói rằng... Trước kia mình coi cậu là bạn, sau này, cậu vẫn là bạn của mình, mình không hi vọng chúng ta ngay cả bạn bè cũng không làm được."

"Trước kia có các cậu giúp đỡ, mình cảm thấy rất hạnh phúc. Bây giờ mình có gia đình, mình cũng cảm thấy rất hạnh phúc. Mình chưa bao giờ hối hận vì đã gặp các cậu, giống như, bây giờ mình cũng không hối hận vì gả cho Tịch Âu Minh."

"Việc ngày đó cậu thấy không có ý nghĩa gì cả, Tịch Âu Minh đối xử với mình rất tốt, cuộc sống của mình cũng rất tốt. Hàn Mặc, đừng tốn tâm tư trên người mình nữa, đừng lo cho mình. Coi như là bạn mình cũng hi vọng cậu có thể tìm được hạnh phúc thuộc về mình."

Hôm đó đối với lời nói của Hàn Mặc, anh nghe được bao nhiêu. Cuối cùng bọn họ rất yên lặng ăn cơm, sau đó Hàn Mặc đưa cô về, trên đường cũng không nói lại chuyện kia.

Cô vừa về đến nhà, lên tầng, vừa chuẩn bị mở cửa phòng, cửa đã tự động mở ra, sau đó cô cũng bị kéo vào, cửa phòng lại lần nữa đóng lại.

Cô bị hù dọa, còn chưa kịp phản ứng, một cỗ hơi thở nóng bỏng đã lao áp đến. không kịp nói chuyện, môi cô đã bị một nụ hôn bá đạo lấp đầy, trong hơi thở nóng bỏng nồng nặc mùi rượu làm cho cô choáng váng.

Nụ hôn của anh tỉ mỉ giống như hạt mưa, không ngừng rơi trên mặt, trên mắt, trên mũi cô. Sau đó lại tấn công vào môi cô, đầu lưỡi liếm cuốn khắp nơi trên môi cô.

Một bên anh hôn cô, tay đồng thời đưa vào trong áo lót cô, giống như phát tiết lửa giận trong lòng, vừa xoa vừa bóp, hết sức trêu đùa. Sau đó anh buông môi cô ra, một đường di chuyển xuống phía dưới, đầu tiên là cổ, liếm gặm một hoofimoivs chuyển đến xương quai xanh.

Tấn công bá đạo như thế, làm cho cô nhớ đến lần "thống khổ" đó, anh hiểu làm gì sao? Lại chuẩn bị tấn công "tàn nhẫn" với cô lần nữa sao?

Chương 33: An Nhàn

Bỗng nhiên, anh ném cô lên giường, lực giống như lần trước. Sau đó lập tức áp sát lên, quỳ hai bên người cô, kéo hai tay cô lên đỉnh đầu.

Ánh mắt sắc bén nhìn cô chằm chằm giống như nhìn con mồi, cô chống lại anh, một cổ khí lạnh từ trong lòng toát ra, lần thống khổ trước vẫn còn in sâu trong đầu cô.

Cô nhin không được run rẩy nói: "Âu Minh... Không muốn... Đừng mà cầu xin anh."

Tịch Âu Minh không nói lời nào, ánh mắt sáng quắc vẫn nhìn cô. Qua mấy phút, lại giống như không cảm cự nổi, anh áp lên người cô, tất cả sức nặng đều đè lên người cô. Tiêu Tiệp vừa định ngo ngoay, nhưng lại phát hiện anh không có động tác gì nữa.

Hồ hấp của anh phả vào tai cô, cô biết anh nghe thấy.

"Hôm nay em không nói với anh... Là vì sợ anh hiểu lầm, em gặp cậu ấy chỉ để nói rõ mọi chuyện, không có ý gì khác, Âu Minh... Anh đang tức giận sao?"

Hồi lâu, cũng không thấy tiếng đáp lại, anh không trả lời cô, vẫn lạnh lùng không nhúc nhích nằm trên người cô, giống như đã ngủ vậy.

"Âu Minh? Âu Minh?" Lay thế nào cũng đều vô dụng, đúng là ngủ rồi sao?

Khó khăn lắm mới đẩy anh ra được, lại phát hiện anh đúng là đã ngủ rồi. Giữa hai hàng lông mày lộ vẻ mệt mỏi, mà bình thường rất khó phát hiện, lúc ngủ giống như một đứa bé vậy không có chút phòng bị nào. Trong lòng Tiêu Tiệp thầm cảm thấy đau đớn.

Chắc là anh rất mệt mỏi? Quản lý một công ty lớn như thế, mỗi ngày còn phải đi xã giao nhiều lần, lúc cần thiết còn phải uống rượu. Vất vả như thế, không phải là vì cái nhà này sao? Cô không nhìn được hôn lên mặt anh một cái, hồ hấp của anh cứ như thể truyền thẳng vào trong mũi cô.

Bỗng nhiên anh không thoải mái hơi cử động người, cái tay không an phận kéo cả vạt xuống, giống như vật này làm cho anh không thoải mái. Tiêu Tiệp hiểu lập tức tháo cả vạt ra cho anh. Lúc này anh mới thoải mái ngủ.

Người này, còn chưa tắm rửa, đã đi ngủ, nếu như không có cô, thì anh thế nào đây?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, ngay cả cô cũng giật mình. Nếu như không có cô, anh sẽ như thế nào? Rốt cuộc từ lúc nào, cô đã dần coi mình cùng cái nhà này, và người này hòa làm một?

Nếu như không có cô, tối hôm nay anh không thể tắm, không thể thoải mái ngủ. Cứ để bản như thế nằm trên giường, không thoải mái ngủ đến sáng hôm sau.

Sau này có cô, anh có thể tắm như thường, sau đó thoải mái ngủ đến sáng hôm sau.

Cảm giác này, hình như rất tốt.

Tiêu Tiệp vừa định đứng dậy, đã bị Tịch Âu Minh vẫn còn đang ngủ trong tiềm thức ôm vào lòng, dù cô giãy giụa thế nào cũng không thoát ra được. Thường nói người người đang ngủ say trong tiềm thức thường thiếu cảm giác an toàn, người cao quý như anh, cũng như thế sao?

Nắng sớm xuyên qua khe hở rèm cửa sổ, chiếu rải rác vào trong phòng, ánh sáng chiếu vào giường, làm người nào đó hơi nhú mảy, giống như không thích ứng được với ánh sáng đột nhiên chiếu vào này.

Lúc Tịch Âu Minh tỉnh dậy, trên giường chỉ còn một mình anh. Anh xoa xoa chân mày cảm thấy có chút nhức đầu, hôm qua uống nhiều rượu, hợp tác với mấy thương nhân nơi khác, rất gian xảo, lúc trước đã thỏa thuận xong xuôi rồi, nhưng lúc đến nơi làm thế nào cũng không chịu ký hợp đồng, trong lời nói lộ ra ý là kiếm được quá ít tiền.

Kết quả hai bên vẫn giằng co, sau đó không biết ai đề nghị ra, nói so tửu lượng, nếu như bên nào say trước, thì phải nhường năm điểm. Đúng là lòng tham không đáy, cho rằng năm điểm là nhỏ sao?

Có lẽ do trên thương có lời đồn tửu lượng anh không tốt, vì thế nên dù tham gia hoạt động gì, anh đều không dính một giọt rượu nào. Cho nên, mới có rằng uống rượu thắng anh là chuyện rất dễ dàng.

Nhưng mà, không uống rượu không có nghĩa là không thể uống. Ngược lại, anh là người ngăn chén không say.

Từ nhỏ cha đã bồi dưỡng anh thành người thừa kế. Vừa đầy tháng đã dùng đĩa chấm rượu cho anh nếm thử, nghe mẹ nói lúc đầu anh không thích, khuôn mặt nhú lại.

Nhưng mà sau đó, dần dần vượt khỏi giới hạn khổ não.

Từ lượng của anh được bồi dưỡng từ nhỏ, sau khi lớn lên, trừ trường hợp bất đắc dĩ, nếu không anh sẽ không dễ dàng uống rượu. Thứ này uống nhiều làm tổn hại sức khỏe, lúc nên ra tay mới ra tay, đây là chân lý cha nói cho anh.

Kết quả người hai bên đều say hết chỉ còn anh và lão tổng của đối phương, chỉ là uống thêm không đến mấy chén nữa, đối phương cũng không chịu được phải chịu thua ngoan ngoãn ký hợp đồng.

Sau đó trợ lý lái xe đưa anh về nhà, anh chỉ nhớ là sau khi về nhà không thấy vợ mình, trong lòng rất khó chịu. Nghĩ đến ban ngày thấy cô và cái người luôn "dòm ngó" cô cùng nhau ăn cơm, trong lòng anh lại khó chịu.

Uống rượu, phần lớn cũng vì giải sầu.

Sau khi về phòng, không lâu sau cô cũng về nhà, dù không nhìn thấy cô, nhưng nghe thấy tiếng bước chân kia cũng biết là cô. Vốn nghĩ muốn trừng phạt cô thật tốt, hỏi cô vì sao phải gạt anh đi gặp người kia, sau đó, sau đó xảy ra chuyện gì?

Đúng lúc ngẩng lên lại phát hiện mình đang mặc bộ quần áo ngủ sạch sẽ, ai đã giúp anh thay quần áo, còn giúp anh lau người? Là cô sao?

Trong lúc đang suy nghĩ cửa phòng mở ra, một bóng người xinh đẹp xuất hiện ở cửa.

Lúc sáng khi Tiêu Tiệp rời giường, thấy người bên cạnh vẫn còn ngủ rất say, chân mày giãn ra. Hình như từ trước đến nay chưa từng thấy bộ dạng này của anh, cho dù là ngủ, cũng đẹp như thế.

Mặt cô đỏ ửng lên, nghĩ đến hôm qua anh uống nhiều rượu, sáng nay nhất định sẽ rất đau đầu, cho nên cô xuống nhà nấu cho anh canh giải rượu.

Vừa mới bung lên đã thấy anh thức dậy, đang nhìn cô chăm chăm, đôi mắt sâu như biển. Cô hơi đỏ mặt đi đến nói: "Uống ít canh giải rượu, hôm qua anh uống nhiều rượu quá."

Tưởng anh sẽ không uống, vì hình như tối qua anh rất tức giận, vậy mà anh rất biết điều uống ngay, một giọt cũng không để lại. Sau khi uống xong còn xoa mi tâm, có chút trẻ con e hèm nói: "Ồi, hơi đau đầu!"

Quả nhiên Tiêu Tiệp lại gần, gờ bàn tay non mềm ra, lập tức xoa bóp huyết thái dương cho anh, nghe nói làm như thế có thể giảm bớt: "Thế nào, vẫn rất khó chịu sao?"

Khóe miệng Tịch Âu Minh hơi kéo lên, nhắm hai mắt, vẻ mặt đầy hưởng thụ: "Ừ, đỡ hơn nhiều..."

"Sau này, vẫn nên uống ít một chút, uống rượu nhiều đối với thân thể không tốt." Tiêu Tiệp không nhận được ân cần dạy bảo, tiền dĩ nhiên là quan trọng, nhưng mà so với mạng sống, thì lại nhỏ bé hơn nhiều.

Tịch Âu Minh vì một màn hôm qua mà mất hứng, nhưng vào buổi sáng ấm áp như lúc này đã sớm quên hết không còn một mảnh.

Bây giờ lại nghe thấy những lời quan tâm của cô, thì một cô vợ bé nhỏ, hiếm khi thấy anh nghe lời như vậy: "Được, sau này đều nghe theo em."

Tiêu Tiệp dừng tay lại một lát, sau đó lại bắt đầu dịu dàng xoa bóp, cô không nói gì, nhưng mà, khóe miệng không nhận được hơi nhếch lên. Nếu mà, bọn họ mãi mãi như thế này thì tốt biết bao...

Dần dần cô từ sau lưng ôm lấy anh, lúc đầu anh hơi ngẩn ra, sau đó lấy tay đặt lên tay nhỏ bé ở trên bụng.

Không có nghi ngờ, không có oán giận, mãi mãi như thế này, sống yên lặng trong hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Bị Thiết Kế Thê Thảm

Nhiều khách khứa mặc quần áo lộng lẫy đứng trong phòng, ánh sáng rực rỡ, chói lóa. Tiêu Tiệp tùy ý nhìn xung quanh, hầu như đều là những người có vai vế cao trong xã hội thượng lưu, thậm chí còn có một vài ngôi sao ở đây. Nhìn qua đã biết đây không phải hoạt động bình thường, có khi còn là tiệc rượu thương nghiệp lớn!

Tiêu Tiệp có chút tức giận, em họ Tịch Yên Nhiên không phải quán lấy cô nói muốn tham gia một hoạt động, cụ thể là gì cũng không nói rõ với cô. Bây giờ thì tốt rồi, cô cũng không biết mình chạy đến nơi nào chơi. Bây giờ một mình cô lẻ loi, một người quen cũng không tìm thấy.

Cô luôn không thích tham gia tiệc rượu gì, người quen biết lại không nhiều, nói chuyện khách sáo với người xa lạ rất không có ý nghĩa. Thứ hai cô không có chuyện gì phải tham gia tiệc rượu, không giống Tịch Âu Minh, tham gia tiệc rượu vì công việc. Cho nên từ trước đến nay cô đều không tham gia tiệc rượu gì cùng Tịch Âu Minh, hôm nay lần đầu tiên tham gia lại bị Tịch Yên Nhiên phá hủy, nếu để cho Tịch Âu Minh biết, có khi còn phát hỏa lớn! Nghĩ một chút đã thấy sợ.

"Xin chào!"

Vất vả lắm mới ở một mình, đang hóng mát trên sân thượng, đột nhiên sau lưng vang lên giọng nói của một người đàn ông. Trong lòng Tiêu Tiệp hoảng sợ, đã trốn đến chỗ không người, sao vẫn còn có người xuất hiện?

"Xin chào! Xin hỏi ngài là?" Tiêu Tiệp vừa quay đầu lại, đã thấy một người đàn ông đeo chiếc kính gọng vàng.

"Tiểu thư đúng là dễ quên, lần trước chúng ta đã từng gặp nhau ở quán cà phê, Kim mỗ còn đưa cho người danh thiếp." Người đàn ông đeo kính nhắc nhở.

"À, anh chính là vị Nhân Kính Nam kia?" Đột nhiên Tiêu Tiệp nhớ ra.

"Xung hô này rất đặc biệt, chỉ là nếu có thể để cho tiểu thư nhớ, cũng coi như là một chuyện tốt." Khóe miệng người đàn ông đeo kính hơi cứng lại, không ngờ anh phong lưu phóng khoáng, hôm nay lại bị một người đẹp khoác cho một cái biệt danh tục không thể chịu nổi.

"Lần trước gặp tôi còn cảm thấy chúng ta rất có duyên, linh cảm của tôi vẫn luôn không tệ, cô xem, đây không phải là linh nghiệm sao?" Người đàn ông đeo kính cười nói, ánh mắt vẫn sáng chói như cũ.

Tiêu Tiệp cười cười, không lên tiếng, biết anh sẽ nói tiếp.

"Khụ, tôi vẫn hi vọng tiểu thư có thể suy nghĩ một chút, về lời đề nghị lần trước." Người đàn ông đeo kính nói.

Tiêu Tiệp vừa định nói, điện thoại trong túi lại vang lên: "Xin lỗi, tôi nhận điện thoại một chút."

Cô vừa mới bắt máy, đã nghe thấy giọng nói nóng hổi của Yên Nhiên, hỏi cô ở đâu, mau ra ngoài gặp cô ấy.

Cô hơi nhìn người đàn ông đeo kính xin lỗi, nói: "Cảm ơn anh, nhưng câu trả lời của tôi vẫn như trước, tạm biệt!"

Nhìn bóng dáng xinh đẹp kia biến mất, người đàn ông đeo kính tiếc hận thờ dài, cũng xoay người đi vào trong tiệc rượu, đi đến một chỗ yên tĩnh.

"Lại đi nơi nào phong lưu?"

Vừa vào bàn, đã bị người trêu chọc.

"Không phải thế, nhưng mà, tôi vừa thấy mộ cô gái xinh đẹp như hoa, khí chất đó và tướng mạo, vô cùng phù hợp tiêu chuẩn của Túy Hồng Trần chúng ta, đáng tiếc người ta không đồng ý!" Người đàn ông đeo kính nhìn anh em mộ cái, lại tiếc nuối thờ dài.

"O, Âu Minh, cậu gặp được không, người luôn phong lưu phóng khoáng, bây giờ cũng có lúc bị người khác vứt bỏ. Tôi thật muốn gặp vị mỹ nữ kia một lần, thế mà lại không bị cậu thu vào màn trướng." Tả Huyền Dạ rêu đùa nói.

Khóe miệng Tịch Âu Minh kéo lên, lạnh nhạt nhấp một ngụm rượu, cũng nói: "Cậu ít đi gieo họa cho phụ nữ đang hoàng thời, chỗ kia của cậu, phụ nữ nào dám vào?"

"Xem các cậu nói kìa! Chỗ mình thì sao? Chỗ ăn chơi cao cấp nhất của thành phố A! Có giỏi thì sau này các cậu cũng đừng đến!" Kim Huyền không phúc phản bác lại ngay, bọn họ không phải cũng thường xuyên ra vào chỗ cậu, còn dám cười nhạo!

"Em cũng rất tò mò chỗ ăn chơi của Kim tiên sinh, hôm nào cũng muốn đi xem thử." Kiều Đại Tâm ngồi cạnh Tịch Âu Minh cũng tò mò nói. Hôm nay cô vì bữa tiệc này mà đặc biệt may một bộ lễ phục, vì cùng Tịch Âu Minh tham gia tiệc rượu, làm bạn cặp của anh.

"Hò đồ! Nơi đó không thích hợp với em!" Tịch Âu Minh thấp giọng khiển trách, thái độ giống như một người anh nghiêm túc phê bình em gái tình nghịch.

Về mặt Kiều Đại Tâm tối sầm lại, ánh mắt trầm xuống. Cô đã rất cố gắng ăn mặc để trở thành một người phụ nữ trưởng thành, vì sao anh Tịch lại không nhìn thấy chứ?

Tiêu Tiệp ở trong đám người qua lại, làm thế nào cũng không thấy Yên Nhiên, lại bị vài người ngăn lại.

"Ồi, đây là tiểu thư nhà nào? Lớn lên xinh đẹp như thế, so với mấy ngôi sao người mẫu còn đẹp hơn!"

Một giọng nói trêu đùa vang lên bên tai, Tiêu Tiệp ngẩng đầu lên, đã thấy mấy người mặc quần áo chỉnh tề, đang đứng trước mặt mình. Mà người vừa

nói chuyện ánh mắt đang tùy ý di chuyển trên người cô.

Tiêu Tiệp không muốn để ý đến, loại tiệc rượu này, có nhiều loại thiếu gia trêu đùa phụ nữ, cô định vòng qua bọn họ để đi tìm Yên Nhiên.

Nhưng mà những người đó lại không bỏ qua cho cô, tiếp tục cản đường đi của cô.

"Tiểu thư, cần gì phải đi vội như thế, bồi mấy anh uống một ly đi!"

"Đúng vậy, em biết đây là ai không? Đây là Cảnh Thiên mới trở về từ Anh, biết Cảnh Thiên là ai không? Đó là anh em tốt của anh! Biết bạn thân của cậu ấy là ai không? Anh ta là..."

Người này nói chuyện lộn xộn, xem ra là say rồi.

"Tôi không biết các anh là ai, đối với thân thể của các anh cũng không có hứng thú, cũng không có tâm tình uống rượu với các anh, tôi còn có việc, cảm phiền cho đi qua!" Tiêu Tiệp hơi tức giận, mấy người con nhà giàu đứng là tự cho mình là đúng, nghĩ rằng tất cả phụ nữ đều cúi đầu trước bọn họ chắc.

"Cũng không thể nói như vậy, nếu đã gặp, thì đó là duyên phận, dù thế nào cũng phải uống một ly, coi như cho mặt mũi, có đúng hay không?" Người được gọi là Cảnh Thiên này cuối cùng cũng nói.

Hôm nay anh vừa về nước, còn chưa về nhà báo tin. Đã bị bạn gọi đến tiệc rượu, vốn tưởng rằng không có gì đặc biệt, sau khi thấy cô gái này, cuối cùng anh cũng cảm thấy, đến đây lần này, đúng là đáng!

Không biết vì sao, Tiêu Tiệp nhìn người gọi là Cảnh Thiên này, cảm thấy rất quen thuộc, cô biết không thể không cho người ta mặt mũi, vì vậy nói: "Tôi kính mọi người một ly, uống xong ly này tôi phải rời đi, tôi còn có việc."

"Được được được, uống một ly cũng được!" Mấy người đàn ông lập tức ồn ào nói, có người đưa lên một ly rượu.

Tiêu Tiệp không chút do dự nhận lấy, uống một ngụm. Cô không để ý, lúc cô uống có người lộ ra vẻ mặt đắc ý.

Tiêu Tiệp uống xong rồi đi ngay, nhưng bọn họ lại không buông tha cho cô: "Gấp cái gì, uống một ly nữa đi!"

Nói không giữ lời, Tiêu Tiệp lười để ý mặt mũi của bọn họ, không muốn dây dưa với bọn họ nữa, muốn rời đi, chỉ là lần này lại không thể di chuyển được nữa.

Bởi vì bỗng nhiên cô cảm thấy choáng váng đầu, trong lòng có một luồng nhiệt lưu động, nóng như lửa.

"Sao thế? Sắc mặt khó nhìn như thế? Anh đến đỡ em." Tên Cảnh Thiên kia thừa cơ ôm eo Tiêu Tiệp, người đẹp trong ngực, mùi thơm xông vào mũi!

Người Tiêu Tiệp mềm nhũn...

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Anh Họ, Không Thấy Chị Dâu Đâu

Những người khác cũng lộ ra nụ cười hung ác, có người thậm chí kêu: "Khoản tốt này, cậu nhớ phải đền bù mình nha!"

Cảnh Thiên cũng lộ ra vẻ mặt đương nhiên.

"Mấy người bỏ thuốc trong rượu!" Tiêu Tiệp cắn răng tức giận nói, đều do cô quá bất cẩn, cô muốn la lên, nhưng mà giọng nói giống như bị thứ gì đó chặn lại, không phát ra được bất cứ âm thanh gì.

"Người đẹp, bây giờ mới phát hiện ra, muộn rồi, tối nay anh sẽ đối xử với em thật tốt!" Cảnh Thiên ở bên tai cô lạnh lẽo nói, người ngoài nhìn vào còn tưởng rằng đôi tình nhân đang mập mờ, cũng không để ý đến.

Tịch Yên Nhiên đi dạo trong tiệc rượu mấy vòng, nhưng vì nơi này quá rộng, cô làm thế nào cũng không tìm thấy chị dâu, bây giờ gọi điện cũng không thấy ai bắt máy, không biết có phải đã xảy ra chuyện gì hay không. Nôn nóng đến muốn khóc, đều tại cô, nếu chị dâu xảy ra chuyện gì, anh họ còn không lộ ra cô!

Bên này bỗng nhiên Tịch Âu Minh cảm thấy tim đập rất nhanh, trong lòng bỗng xuất hiện một cảm giác lo sợ, đây là việc từ trước đến nay chưa từng có!

"Sao thế?" Tả Huyền Dạ lập tức cảm giác thấy cảm xúc của anh không đúng, hỏi.

Tịch Âu Minh lắc đầu đặt ly rượu xuống, vừa định nói chuyện, đã nghe thấy có người gọi anh.

"Anh họ!"

Bỗng nhiên bên tai truyền đến một giọng nói quen thuộc, vừa ngẩng đầu lên đã thấy vẻ mặt khóc lóc thảm thiết của Tịch Yên Nhiên.

Lông mày Tịch Yên Nhiên nhíu chặt, thấy Tịch Yên Nhiên ở đây cũng biết là sẽ không có chuyện tốt, quả nhiên một câu nói của Tịch Yên Nhiên làm hồn vía anh cũng muốn bay đi.

"Anh họ, không thấy chị dâu đâu!"

Những người đứng ở đó, đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, có người vui vẻ có người buồn, Kiều Đại Tâm chính là người vui vẻ kia.

Trong phòng giám sát.

Những người chịu trách nhiệm trong bữa tiệc đứng đây đều run rẩy, đặc biệt là người phụ trách bữa tiệc, trong giới thượng lưu Tịch Âu Minh rất có tiếng tăm, sức ảnh hưởng lớn thế nào, không phải ông không biết. Bây giờ lại có người bắt cóc người vị này quan tâm, đây không phải là không để bọn họ sống yên sao!

"Vi khoảng thời gian Tịch tiểu thư nói khá lâu, tạm thời rất khó tìm ra người Tịch Thiếu muốn tìm." Người giám sát đánh bạo nói. Tra xét cũng không không phải việc dễ dàng, mỗi một phút mỗi một giây đều có người đang đi lại, tra xét từng điểm, vừa mất thời gian, lại không thể tìm ra ngay được, nghe nói người Tịch Thiếu tìm ở một mình, anh làm thế nào cũng không tìm được!

"Tiếp tục tìm!" Có thể hình dung ra Tịch Âu Minh cắn răng nghiêng lợi nói ra những lời này, bây giờ cả người anh toát ra vẻ âm u và tức giận, làm cho hai người Tả Huyền Dạ và Kim Huyền có hơi sợ hãi.

"Âu Minh, đừng quá lo lắng, người chúng ta phải đi, đã phong tỏa các lối đi, người cũng không đi xa được, có thể vẫn ở trong tòa nhà này." Tả Huyền Dạ bình tĩnh phân tích nói.

Mặc dù Kim Huyền chưa nhìn thấy vợ Tịch Âu Minh, thế nhưng lúc này cũng biết một chuyện, Tịch Âu Minh đối với vợ mình, nhất định quan tâm đến tận xương tủy. Cậu chưa từng nhìn thấy bộ dạng Tịch Âu Minh mất khống chế như thế, trong mấy người bọn họ, Tịch Âu Minh thường là người sáng suốt nhất bình tĩnh nhất.

Nhưng mà vừa nãy, Tịch tiểu thư chạy đến nói, không tìm thấy chị dâu, bộ dạng khiếp sợ mất khống chế kia, suýt nữa thì lật tung nơi này lên.

Cuối cùng Tịch Yên Nhiên cũng không nhịn được khóc lên, đều tại cô! Đều tại cô! Nếu như không phải do cô ham chơi, làm lạc mất chị dâu, thì bây giờ mọi người cũng không phải vất vả tìm kiếm!

"Tịch tiểu thư cũng đừng quá lo sợ, tin rằng rất nhanh có thể tìm thấy chị dâu cô." Kim Huyền không chịu được nhất là phụ nữ khóc trước mặt anh, bây giờ nhìn dáng vẻ khóc thút thít của Tịch Yên Nhiên, cũng đủ làm cho lòng anh mềm nhũn.

Vừa nói xong, đã thấy hai thủ hạ chạy đến, lập tức hỏi: "Thế nào? Có manh mối gì không?"

Tịch Âu Minh cũng nhìn lại, ánh mắt sắc bén u ám, thật là làm hai vệ sĩ kinh sợ, thấp thòm nói: "Các lối ra đều phong tỏa, cũng đã hỏi mọi người xung quanh, ai cũng nói không nhìn thấy người trong hình. Nhưng mà..."

"Không cần nhưng mà, mau nói..." Yên Nhiên vội cắt ngang, nhưng lại nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của anh họ, theo bản năng liền trốn sau lưng Kim Huyền, anh họ thật dọa người!

"Chúng tôi vừa thăm dò phía trước, thấy dáng vẻ bọn họ có hơi do dự, nhưng cũng không chắc chắn đã gặp người trong ảnh chưa."

"Lập tức dẫn tôi đến đó!"

Những người khác còn chưa kịp phản ứng, xիր thấy bóng người thon dài biến mất ở cửa.

—

Nói về Cảnh Thiên thật ra là muốn lái xe đưa người đẹp đến địa bàn của mình lúc đó muốn làm gì thì làm, nhưng mà không biết vì sao, các lối đi có nhiều vệ sĩ và người gác cổng, có lẽ trong tiệc rượu xảy ra chuyện gì đó.

Thế này làm anh khó mà mang người đẹp ra ngoài, ngộ nhỡ bị người khác vặn hỏi, vậy thì hỏng rồi. Vì vậy anh liền mở một phòng trong tiệc rượu, mang người đẹp vào.

Ý thức của Tiêu Tiệp đã có chút hỗn loạn, dù mơ hồ biết chỗ này là nơi nguy hiểm, nhưng cô vẫn không có cách nào chống cự được nhiệt độ nóng bỏng của cơ thể. Nhíu chặt lông mày, một tay lôi kéo váy trên người, trong miệng lầm bầm kêu nóng.

Cảnh Thiên đỏ mặt nhìn mỹ sắc, ánh mắt quẩn rừ như tơ, môi đỏ mọng khuê gọi bởi vì nóng mà lúc đóng lúc mở, anh không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt, đã gặp rất nhiều phụ nữ, nhưng không có người nào có thể so với người trong ngực, vô cùng xinh đẹp vô cùng quẩn rừ!

"Người đẹp ngoan nào, anh lập tức sẽ làm cho em thoải mái!"

Cảnh Thiên cẩn thận đặt người lên giường, xẹt một tiếng đã xé bộ váy trên người cô ra, lộ ra áo lót màu hồng và nơi mềm mại trắng nõn.

Oanh một tiếng, một màn trần động, cửa bị người tàn nhẫn đập vỡ.

Trong lòng Cảnh Thiên tức giận, đang muốn phát tác tức giận với người ở cửa, lại dám làm hỏng chuyện tốt của anh, nhưng vừa ngẩng đầu lên, đã thấy một khuôn mặt tuấn tú quen thuộc, trong lòng cả kinh, nghĩ thầm tại sao anh ấy lại ở chỗ này.

"Thế nào? Anh họ, lại tự mình đến đón em, đúng là làm cho em thụ sủng nhược kinh!" Còn chưa nói xong, đã bị một quyền của Tịch Âu Minh đâm cho ngã xuống đất, lực đạo rất mạnh, khoe miệng anh nhếch lên một cái, máu tươi liền tràn ra.

Tịch Âu Minh sớm đã nhanh chóng cởi áo khoác xuống, che cho người trên giường, sau đó ôm lên. Lại nhìn thấy người dưới đất, thì lòng mày nhíu lại cố gắng nhẫn nhịn ý muốn giết người!

"Cậu lại dám đụng vào cô ấy!"

Cảnh Thiên vừa giận vừa sợ, chịu đựng nhưng vẫn không cam lòng nói: "Tại sao không được đụng, không phải chỉ là một người phụ nữ sao! Nếu anh họ muốn, em tìm cho anh tám người mười người!"

Ánh mắt Tịch Âu Minh âm u, nếu như không phải đang ôm người trong ngực, thì bây giờ anh không dám cam đoan sẽ không phé người trước mặt.

"Anh! Sao anh có thể nói chị dâu như thế! Chị ấy là vợ của anh họ!" Yên Nhiên vừa chạy đến nghe thấy lời này của Cảnh Thiên, kinh hãi nói.

Mọi người bừng tỉnh, hóa ra người này là em họ Tịch Âu Minh, anh ruột Tịch Yên Nhiên! Chẳng trách gọi Tịch Âu Minh là anh họ, nhưng mà hai người là họ hàng, sao về ngoài lại chênh lệch như thế!

Nếu như nói Tịch Âu Minh sinh ra đã tuấn tú, thì Cảnh Thiên lại quá bình thường. Mặc dù lông mày có cút giống Tịch Âu Minh, nhưng mà ngũ quan, không có gì đặc biệt, chỉ có thể dùng hai chữ bình thường để hình dung. Nhưng vì sao dáng vẻ Tịch Yên Nhiên lại xinh đẹp như thế? Gien nhà này thật đúng là khó hiểu.

Tịch Cảnh Thiên bỗng nhiên giống như bị người đâm một nhát, ngã ngối trên đất.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Anh Muốn Thế Nào?

Nghe thấy lời Yên Nhiên nói, bộ dạng Tịch Cảnh Thiên giống như nuốt phải một con ruồi, muốn giải thích, nhưng người ôm Tiêu Tiệp sớm đã không thấy bóng dáng, chỉ là trước khi đi có bỏ lại một câu đầy tức giận: "Trở về sẽ xử lý cậu!"

Nhất thời sững sờ ngồi bệt dưới đất, xong rồi, xong rồi!

Bên trong Rolls Royce.

Tịch Âu Minh ôm lấy thân thể mềm mại của Tiêu Tiệp, trong ngực tràn đầy cảm giác tức giận điên cuồng! Lại có xúc động muốn bóp chết người trong ngực!

Lúc anh đang cảm thấy phiền muộn, thì đúng lúc Yên Nhiên đến nói với anh, không thấy Bạch Tiêu Tiệp? Mất tích là khái niệm gì? Anh vậy mà không biết cô cũng đến tiệc rượu, hơn nữa còn mất tích!

Loại tiệc này? Là nơi săn mồi của con nhà giàu. Có người đi cùng còn đỡ, nếu như đi một mình, rất dễ trở thành mục tiêu đi săn của người khác. Mà cô thì tốt rồi, ngu ngốc đi cùng Tịch Yên Nhiên, lại còn không nói với anh một tiếng, cuối cùng còn đi lạc!

Nếu như không phải anh chạy đến đúng lúc, thì bây giờ cô sớm đã ủy thân cho người khác, hôm sau muốn khóc cũng không khóc được! Nếu như anh không kịp thời chạy đến, thì ngày mai chính anh cũng sẽ phát điên mất! Người phụ nữ ngu ngốc này, lại chiếm trọn trái tim anh, còn làm ra loại chuyện để người khác phát điên này! Anh cũng không biết mình có thể quan tâm một người đến mức này!

Ngay lúc biết được cô mất tích, anh cảm thấy trái tim mình cũng sắp ngừng đập! Cho dù năm đó đối với người kia, anh cũng chưa từng quan tâm như thế! Càng nghĩ càng cảm thấy ngọn lửa trong lòng ngày càng bốc cháy hơn, Tịch Âu Minh chỉ cảm thấy mình sống từ trước đến nay chưa có hôm nào tức giận như hôm nay. Ngay cả lần ở sân golf thấy cô và người đàn ông khác mờ ám cũng không thể!

"Nóng ~ tôi nóng ~ khó chịu..." Cuối cùng người trong ngực cũng không chịu được giãy giụa, gò má ngày càng đỏ hơn, lúc này sớm đã không còn ý thức, chỉ biết giãy giụa mới có thể xoa dịu cái nóng của cô.

Mặc dù biết động tác lúc này của cô là theo bản năng, nhưng mà ngọn lửa tức giận của Tịch Âu Minh vừa rồi vẫn còn thiêu đốt, bây giờ đã nguôi đi không ít. Anh nhìn không được chiếm lấy đôi môi đỏ mọng kia, nhưng mà lại bị người trong ngực đẩy ra.

Người trong ngực mơ hồ chống cự, nức nở: "Đừng đụng vào tôi ~ cầu xin anh ~ đừng đụng vào tôi... Tôi đã có chồng... Âu Minh ~ Minh... Cứu em..." Cô vừa nói vừa muốn tìm cách chạy trốn, mặc dù bị lửa dục làm cho đầu óc mê muội, nhưng mà cô vẫn cố gắng giữ vững một tia ý thức cuối cùng, cố gắng không chịu khuất phục đẩy người bên cạnh ra.

Cho dù ý thức mơ hồ, nhưng mà, nhưng mà trong lòng vẫn không quên người kia. Không muốn phản bội anh, người cô, người cô chỉ có người kia có thể chạm vào.

Tịch Âu Minh nghe thấy những lời lảm bảm của cô, bỗng dưng trong lòng thấy rất vui sướng, đến lúc này rồi mà cô vẫn còn để ý anh! Tia lửa giận cuối cùng trong lòng anh cũng bị dập tắt hết, ôm chặt lấy cô, hạ xuống miệng, mắt cô nhiều nụ hôn chi chít: "Bảo bối, anh là Âu Minh! Là chồng của em! Không sao rồi, ngoan nào, chúng ta lập tức về nhà!"

"Lái nhanh lên một chút!"

Tịch Âu Minh nhìn về phía tài xế tức giận nói, một bên lại ngăn cô tiếp tục xé quần áo của mình. Sao lại lái chậm như thế, người trong ngực sắp không nhìn được nữa, không ngừng giãy giụa trong ngực anh, giống như làm như thế có thể giảm bớt cảm giác khó chịu của cô.

Cuối cùng xe cũng lái đến Tịch gia, Tịch Âu Minh ôm Tiêu Tiệp, nhanh chóng đi vào nhà. Dọc đường đi Tiêu Tiệp còn không ngừng cọ xát vào người anh, đôi môi không ngừng nhiệt tình hút cô và gò má anh, giống như làm thế có thể xoa dịu cảm giác khó chịu trong người.

May mà đến phòng bọn họ, nếu như không đến, Tịch Âu Minh cũng không chống đỡ được nữa! Dọc đường đi bị cô cọ xát làm ngọn lửa trong người anh cũng muốn bùng cháy,

Đặt cô lên giường, Tịch Âu Minh nhanh chóng cởi bỏ quần áo mình. Lửa nóng trong người Tiêu Tiệp không dịu đi, làm cô khóc nức nở cố gắng giãy giụa. Không ngừng xé quần áo mình, giống như làm thế có thể dễ chịu một chút.

Ngay lúc cô cảm thấy mình sắp bị đốt cháy, cuối cùng Tịch Âu Minh cũng bắt đầu hành động, xé tất cả che chở trên người cô. sau đó hưng hăng hôn lên đôi môi đỏ mọng kia, bàn đi thẳng xuống dưới...

Tiêu Tiệp chỉ cảm thấy có một nguồn nhiệt mạnh mẽ sắp dập tắt giúp mình, theo bản năng cô càng lại gần. Tịch Âu Minh kéo chân dài thon nhỏ của cô lên ngang hông mình, điên cuồng chiếm đoạt...

Hương vị triển miên, giống như say, băng hòa gặp nhau cũng chỉ như thế.

Thuốc rất lợi hại, hầu như suốt đêm Tịch Âu Minh đều làm việc kia, chỉ là trong ánh mắt thế nhưng tràn đầy sát khí! Lại dám cho cô dùng loại thuốc mãnh liệt thế này!

Buổi sáng, lúc Tiêu Tiệp tỉnh lại, cảm thấy toàn thân đều đau nhức, giống như bị người khác hưng hăng đánh cho một trận. Bỗng nhiên, cô nhớ lại chuyện tối hôm qua, khuôn mặt nhất thời tái mét.

Nhanh chóng bò dậy, mở chăn ra, quả nhiên trên người toàn dấu vết xanh tím, đặc biệt là bắp đùi, tê dại không giống là của mình.

"A!" Hoảng sợ kêu lên, dùng chân bực mình lại, nháy mắt trong lòng chìm xuống, cô bị người khác làm chuyện đó?

Trong lúc hoảng sợ cô chưa kịp nhìn hoàn cảnh xung quanh, nơi này là phòng của cô.

"Sao thế?" Bỗng nhiên cửa phòng mở ra, một giọng nói trầm khàn quen thuộc vang lên.

Tiêu Tiệp có chút giật mình ngây ngốc nhìn người xuất hiện trước mặt, một khuôn mặt quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn được nữa, mặc trên người bộ quần áo ngủ thoải mái. Mà lúc này cuối cùng cô cũng phát hiện chỗ mình đang ở chính là phòng của mình. Người đàn ông trước mặt một chiếc áo choàng tắm màu trắng, là Tịch Âu Minh!

Trong mắt tích tụ nước mắt, cô cũng mơ hồ nhớ lại, tối hôm qua là Tịch Âu Minh xuất hiện cứu cô, sau đó ngủ cùng cô cũng là anh!

"Đừng khóc, uống bát canh này đi!" Vẻ mặt vừa rồi còn dịu dàng của Tịch Âu Minh bây giờ lại trở nên xa cách, lạnh lùng nói.

Không dạy dỗ người phụ nữ này một chút, thì cô còn không biết hai chữ thu lại viết như thế nào!

Tiêu Tiệp cắn môi một cái, dùng chăn che kín mình, quay người nhào lên giường, lại hưng dữ với cô, được rồi, thật ra cũng là cô có lỗi trước, nhưng người bị sợ hãi cũng là cô có được hay không! Với lại, bây giờ phía dưới vẫn còn rất đau, tối hôm qua cũng không biết nhẹ nhàng một chút!

Trong lòng thâm oán trách, nhưng mà trong mắt lại không có nửa phần tức giận. Chỉ có oán trách chồng mình không đủ dịu dàng! Loại chuyện này, không phải người chồng nên dịu dàng an ủi vợ mình sao? Ngược lại anh thì tốt rồi, không an ủi thì thôi, còn giáo huấn cô!

Nhìn chằm chằm vào bóng lưng cô ngã xuống giường, khoe miệng Tịch Âu Minh kéo lên lộ ra vẻ mặt dịu dàng, dưới sự bảo vệ của anh, nên bây giờ cô tỉnh dậy còn có tâm tình mà cầu kinh. Nếu như anh không xuất hiện, thì bây giờ hình huống? Vừa nghĩ một chút, sự dịu dàng trong mắt đã chuyển thành lạnh lùng, trong nháy mắt cầm bát để lên bàn, lạnh lùng nói: "Nếu không muốn uống thì đừng lên, chút nợ này cũng nên tính toán một chút."

Tiêu Tiệp tức giận đứng dậy, cô chịu tội còn chưa đủ để trả nợ sao? Lại còn muốn trừng phạt! Nói: "Anh muốn thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Gặp Lại Kim Huyền

Tịch Âu Minh không nói gì, xoay người đi mở tủ quần áo, tùy tiện lấy ra một bộ quần áo, cũng không để ý người phía sau có đang nhìn mình hay không, dĩ nhiên anh biết trong tình huống này, chắc chắn cô đang nhìn anh.

Áo ngủ buông lỏng, nhẹ nhàng không một tiếng động, trong nháy mắt rơi xuống đất, dáng người thon dài cường tráng lộ ra tròn vẹn...

"A! Tịch Âu Minh anh biến thái!" Tiêu Tiệp tức giận quay đi, hai gò má ửng hồng. Mặc dù không phải lần đầu tiên nhìn thấy thân thể của anh, nhưng cũng nên ngênh ngang coi đồ trước mặt cô! Và lại còn là một mỹ nam, tim cô cũng không chịu nổi...

Tịch Âu Minh trào phúng hừ lạnh, cũng không nói gì, nhanh chóng mặc xong quần áo, lúc đi qua người cô, lạnh nhạt nói: "Uống xong bát canh này, có lẽ..." Không nói cũng rõ.

Tiêu Tiệp liền kích động uống toàn bộ bát thuốc, nói: "Đã uống xong, vậy anh cũng phải tuân thủ lời hứa của mình, không được tìm Yên Nhiên gây phiền toái!" Nghĩ thầm ngày hôm qua Yên Nhiên dẫn cô ra ngoài, Tịch Âu Minh người này khẳng định sẽ không bỏ qua cho Yên Nhiên! Trừng phạt cô không sao, nhưng không thể làm liên lụy đến Yên Nhiên, cô ấy cũng là có ý tốt.

"Lời hứa? Anh có đồng ý với em cái gì sao?" Lời Tịch Âu Minh nói làm tức chết người không đền mạng.

Tiêu Tiệp ngây người một lúc, giống như không nghe thấy lời anh vừa nói! Tiêu Tiệp tức giận: "Anh..." Thế nhưng người kia không để ý đến cô, đi thẳng ra ngoài. Tiêu Tiệp lo lắng cho Yên Nhiên, cũng nhanh chóng đứng dậy mặc quần áo.

Tiêu Tiệp vừa đi xuống cầu thang, đã nghe thấy tiếng khóc vang tận trời. Là mẹ Yên Nhiên, thím của Tịch Âu Minh, cũng là thím của cô! Xảy ra chuyện gì sao?

Cô vội vàng chạy xuống nhà, lại thấy Tịch Âu Minh ngồi trước bàn trong phòng ăn, trước mặt là bữa sáng thanh đạm, anh vẫn đang ung dung ăn, động tác vừa tao nhã vừa bình tĩnh, giống như không thấy cảnh hỗn loạn này.

Yên Nhiên không nói lời nào cũng đứng ở đó, thím càng ngày càng khóc dữ dội hơn không thềm để ý đến hình tượng.

Tiêu Tiệp cũng không chịu được nữa, đi nhanh đến bên cạnh anh, cắn răng nói: "Tịch Âu Minh, đây là xảy ra chuyện gì?"

"Chị dâu, đừng trách anh họ, là em làm sai, tất cả đều do em, nếu như em không dẫn chị ra ngoài, cũng sẽ không..." Yên Nhiên thấy Tiêu Tiệp gào lên với Tịch Âu Minh, không nhịn được giải thích.

"Âu Minh, thím chưa từng cầu xin con cái gì, lần này thím quý trước con, con thả Cảnh Thiên đi, nó vừa về nước, cái gì cũng không biết!" Thím vừa khóc vừa quý xuống, Tiêu Tiệp vội chạy đến đỡ bà.

"Thím người làm gì vậy, mau đứng lên!" Nhưng mà thím nhất định không chịu đứng lên, mặc ý khóc đến lợi hại, Yên Nhiên cũng quý xuống.

Tiêu Tiệp không biết phải làm sao, chỉ có thể chạy đến cạnh anh, nhỏ giọng nói: "Tịch Âu Minh, chuyện này em cũng có lỗi, anh đừng trách bọn họ." Tiêu Tiệp chỉ cho là Tịch Âu Minh trách Yên Nhiên dẫn cô ra ngoài, sau đó muốn phạt cô ấy, thím đến cầu xin, chỉ là vừa rồi có nhắc đến Cảnh Thiên tên này nghe có chút quen?

Cuối cùng Tịch Âu Minh cũng chịu ngẩng đầu lên khỏi món ăn, lạnh nhạt nhìn Tiêu Tiệp, sau đó lại nhìn qua hai người đang quý dưới đất, cầm khăn giấy lên tao nhã lau miệng, nói: "Thím đứng lên đi! Tuy nói người không biết không có tội, nhưng mà hôm nay nếu đổi lại là người khác, thì Cảnh Thiên có lẽ không phải chỉ đóng kín cửa ở nhà là xong chuyện. Nếu người nó mạo phạm là thiên kim nhà khác, thì cái giá, cũng không thể tốt hơn so với con dâu. Các người về đi, ngày mai con sẽ cho người đưa nó về."

Mặc dù có chút khó hiểu, nhưng mà Tiêu Tiệp vẫn nghe hiểu sơ sơ một chút, chỉ là vẫn không chắc chắn lắm. Mặc dù thím không cam lòng, nhưng mà vẫn nghe lời đứng dậy rồi đi, trước khi đi còn hung hăng trừng mắt nhìn Tiêu Tiệp, đôi mắt Yên Nhiên hồng hồng nhìn cô một cái, cũng rồi đi.

Đội tất cả mọi người đều đi, Tiêu Tiệp liền ngồi cạnh Tịch Âu Minh, không nhịn được hỏi: "Cuối cùng là có chuyện gì?"

Nhưng Tịch Âu Minh lại ôm cô từ chỗ ngồi, sang đùi mình, hỏi một đằng trả lời một nẻo: "Ăn cơm."

Tiêu Tiếp nơi nào ăn được, chuyện vừa rồi cô nghe giống như rơi vào xương mù, không làm cho rõ thì không thoải mái: "Mấy người vừa nói Cảnh Thiên là ai?"

"Người hôm qua muốn ngủ với em." Giọng nói lạnh nhạt đáng đánh đòn.

"Anh người này sao lại nói chuyện như thế!" Tiêu Tiếp bị chọc tức, muốn thoát khỏi cái ôm của anh, nhưng không làm sao động đậy được.

"Ăn cơm." Người kia tiếp tục nói.

"Anh nói em mới ăn!" Thấy người kia vẫn tỉnh bơ, giống như sẽ không cùng cô thỏa hiệp. Không biết làm sao đành lùi một bước: "Vậy em vừa ăn, anh vừa nói."

Đợi cô ăn uống xong, Tịch Âu Minh lời ít ý nhiều cũng nói xong câu chuyện.

"Vậy Tịch Cảnh Thiên thì thế nào?" Tiêu Tiếp nói, mặc dù cô cũng oán hận việc hôm qua Tịch Cảnh Thiên làm với cô, nhưng mà, dù sao cô cũng không sao. Với lại, Tịch Cảnh Thiên lại là em họ Tịch Âu Minh, nếu như làm quá lên, thì sẽ ảnh hưởng đến tình cảm trong nhà. Cô không muốn vì mình, mà quan hệ của họ xấu đi.

"Hình như rất quan tâm đến nó?" Tịch Âu Minh lạnh lùng nói.

"Em quan tâm cậu ta làm gì, cậu ấy cũng không phải là gì của em! Chỉ là em lo lắng thím sẽ vì thế mà đối với chúng ta xa cách." Tiêu Tiếp bắt mắt với sự nghi ngờ của anh.

"Những thứ này em không cần lo lắng, quản lý tốt bản thân là được rồi."

"Hôm nay anh không phải đi làm sao?" Tiêu Tiếp nói sang chuyện khác.

"Hôm nay là cuối tuần, ăn xong rồi đi cùng anh ra ngoài."

Tiêu Tiếp còn muốn hỏi rõ là đi đâu, nhưng người kia cũng không trả lời lại. Chỉ là cô không nghĩ tới, Tịch Âu Minh sẽ dẫn cô đến một nơi mà cô không tưởng tượng nổi.

Trong phòng giam tối tăm, mùi máu tanh tràn ngập bốn phía.

Cửa sắt phòng giam được mở ra, cảnh vệ cung kính dẫn một vị có thân phận cao quý vào. Người có tiền khí thế đúng là khác, chỉ đi qua người bọn họ, cũng cảm giác được cảm giác áp bức từ người họ.

Vốn đang nhìn trộm người đàn ông có thân hình cao lớn và người phụ nữ bên cạnh, quá đúng chuẩn mực! Đây là lần đầu bọn họ được nhìn thấy một người phụ nữ xinh đẹp ở khoảng cách gần như thế. Đoan trang, cao quý và vô cùng xinh đẹp!

Nhưng người đàn ông bá đạo kia, hình như cảm giác được ánh mắt của mọi người xung quanh đều dồn vào người phụ nữ của mình, ôm lấy eo cô. Ánh mắt lạnh lùng quét tới, mặc dù nhìn bình thường, nhưng mà vẻ mặt lạnh lùng kia, lại rất sắc bén. Vẫn làm cho bọn họ sợ hãi cúi đầu, so với cấp trên còn khủng bố hơn, không thể đắc tội nổi!

"Âu Minh, cậu đến rồi!" Người bên trong thấy Tịch Âu Minh xuất hiện, lập tức đi đến.

"Ồ, cô không phải là người đẹp kia sao?" Người nói chuyện chính là Kim Huyền, vừa cùng Tịch Âu Minh chào hỏi xong, liền thấy bóng dáng xinh đẹp cạnh cậu ấy, đây không phải là người anh luôn muốn thu vào chỗ mình sao? Sao lại ở bên cạnh Tịch Âu Minh? Chẳng lẽ? Một tia sáng lóe lên, trong nháy mắt hiểu rõ mọi chuyện.

Chuyện xảy ra ngày hôm qua, Tịch Âu Minh lại không cho người khác có cơ hội nhìn thấy mặt vợ cậu ấy, cho nên anh không biết vợ Tịch Âu Minh đáng đáp thế nào. Bây giờ nghĩ lại, người phụ nữ có thể làm cho Tịch Âu Minh mất khống chế, quả nhiên không giống những người khác.

"Các người quen biết nhau?" Tịch đại thiếu gia sắc mặt rất không tốt, đối với anh mà nói, Tiêu Tiếp quen biết người như Kim Huyền, không phải là chuyện gì tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sùng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Chiếc Đồng Hồ Tổ Tình Trong Phòng Sách

"Khụ, Làm sao có thể? Mình làm sao có thể quen biết một cô gái xinh đẹp như vậy. Và lại ầu Minh cậu hiểu mình mà, đối với người đẹp mình luôn khó không chế, cho nên vừa nhìn thấy người đẹp không kiềm lòng được muốn làm quen là chuyện bình thường!" Kim Huyền lập tức giả bộ ho khan, không thể để cho Tịch đại thiếu gia biết, anh đã từng đánh chủ ý đến vợ cậu ấy, hơn nữa còn muốn mời cô vào Túy Hồng Trần! Vì việc này chẳng khác gì tự mình đưa dao cho Tịch Ấu Minh, sau đó để cậu ấy cắt một cái-- xong việc.

Tiêu Tiệp cũng nhìn ra, chỉ là cô và Kim Huyền muốn vậy, thì không thể để cho người bên cạnh biết mọi chuyện được, vì việc đó đối với cô mà nói, là trăm hại không một lợi. Tịch đại thiếu gia bá đạo, không nói đạo lý.

Vì thế nên cô chỉ nhìn Kim Huyền cười nhạt, coi như chào hỏi. Mà Tịch Ấu Minh cũng an tâm, cũng không tiếp tục theo đuổi vấn đề này, nhưng mà cũng không long trọng giới thiệu Kim Huyền với Tiêu Tiệp, chỉ lạnh nhạt nói với Tiêu Tiệp: "Kim Huyền."

Miệng Kim Huyền vênh cao lên, quá không tôn trọng người khác!

Trong phòng giam, bộ dạng Tịch Cảnh Thiên mặt mũi sưng vù, hiển nhiên là bị "Nghiêm hình tra khảo", vừa nhìn thấy Tịch Ấu Minh đến, lập tức cầu xin tha thứ: "Anh họ! Em biết lỗi rồi, anh cho em ra ngoài đi! Em cầu xin anh! Sau này em không dám nữa, cầu xin anh cho em ra ngoài!"

Cậu hiểu rõ Tịch Ấu Minh, người này rất tàn nhẫn, cho dù là người thân nhất của mình, nếu chạm vào ranh giới cuối cùng anh, anh cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Là cậu quá sơ suất, về nước liền muốn thả lỏng, ai biết lại đụng phải chuyện xui xẻo thế này. Muốn chơi gái lại đụng phải người phụ nữ của Tịch Ấu Minh! Chạm đến điểm mấu chốt của anh. Thấy Tịch Ấu Minh không nói gì, lập tức chuyển mục tiêu sang Tiêu Tiệp: "Chị dâu! Em sai rồi, hôm qua em thật sự không biết là chị, nếu như em biết, thì có cho em một trăm lá gan em cũng khôn dám mạo phạm chị! Cầu xin chị nói với anh họ thả em ra!"

Tiêu Tiệp hoảng sợ, cô không ngờ Tịch Ấu Minh lại đánh người thành như vậy, hơn nữa người này còn là em họ anh. Theo bản năng cô kéo tay Tịch Ấu Minh, muốn anh thả người ra, nhưng mà cô còn chưa kịp nói chuyện, liền bị Tịch Ấu Minh nắm bóp tay một cái, lên bình tĩnh lại. Cô biết, anh là người đàn ông làm việc rất có nguyên tắc, sẽ không vô duyên vô cớ xử oan một người, cũng sẽ không vô duyên vô cớ khoan dung một người.

"Cho dù hôm qua người kia không phải chị dâu cậu, đổi thành người phụ nữ khác chẳng lẽ đáng bị cậu làm nhục?"

Tịch Ấu Minh tức giận, đến bây giờ nó còn không biết lỗi sai của mình, thì làm sao anh có thể tha?

Tiêu Tiệp suy nghĩ một chút cũng thấy phải, Tịch Cảnh Thiên luôn miệng nói nếu như biết là cô sẽ không mạo phạm, ý là đổi thành người phụ nữ khác, thì cậu sẽ làm! Lúc này cô cũng không nói chuyện, trong lòng biết Tịch Ấu Minh sớm đã có chủ ý, nếu không cũng sẽ không đưa cô đến.

"Không không, em thật sự biết sai rồi, sau này không dám nữa! Anh họ, anh tin em lần này đi, hôm qua em cũng là bị người khác xúi giục, thật mà! Sau này em nhất định sẽ tránh xa những người đó!"

Tịch Cảnh Thiên thật sự rất sợ, lớn thế này, lần đầu tiên bị giam trong tù, cảm giác này đúng là không dễ chịu. Chờ ra ngoài, chuyện đầu tiên là dạy dỗ người hôm qua xúi giục cậu!

Tịch Ấu Minh nói: "Biết sai là tốt, tôi cho cậu một cơ hội."

Về mặt Tịch Cảnh Thiên vui mừng, vừa muốn nói cảm ơn, lại nghe thấy giọng nói trầm thấp kia tiếp tục nói: "Trong thời gian ngắn tôi không muốn nhìn thấy cậu, sau khi trở về nói với mẹ cậu, nói ở Anh còn có việc, hiểu không?"

Về mặt Tịch Cảnh Thiên cứng đờ, cái này là muốn đuổi cậu về Anh sao? Nhưng mà trước mắt lại không thể không đồng ý, nhỏ giọng nói: "Dạ, em hiểu."

Nhưng mà, sau khi nhìn thấy nhóm người kia ra ngoài, về mặt vâng dạ vừa rồi lập tức thay đổi, ánh mắt lộ ra vẻ hung ác, vẻ mặt dữ tợn.

Tịch Ấu Minh, một ngày nào đó, tao sẽ cướp tất cả của mày, kể cả vợ mày, tao sẽ trả toàn bộ những sỉ nhục ngày hôm nay cho mày!

Bên ngoài phòng giam

"Chuyện hôm nay cảm ơn cậu." Tịch Ấu Minh nhìn về phía Kim Huyền nói.

Ngày hôm qua sau khi anh đi, là Kim Huyền đã giải quyết. Cả chuyện mua chuộc cảnh sát, dạy dỗ Tịch Cảnh Thiên, cũng không để lộ ra ngoài.

"Nói cái này làm gì! Chuyện nhỏ thôi!" Kim Huyền xem thường, ánh mắt lại len nhìn Tiêu Tiệp một cái, trong lòng thờ dài, đáng tiếc, một người đẹp như thế mà vào Túy Hồng Trần, nhất định so với ngôi sao đang ăn khách còn thành công hơn!

Sau đó, Tịch Cảnh Thiên thực sự làm theo đúng lời Tịch Ấu Minh. Chỉ là lúc đang tạm biệt thím, thím khóc bù lu bù loa, giống như sau này sẽ không được gặp đứa con trai này vậy.

Hình như bà cũng biết là chuyện gì xảy ra, cho nên trong lòng có chút oán giận, nhưng mà lại không dám lộ ra trước mặt Tịch Ấu Minh, vì thế ánh mắt lúc nhìn Tiêu Tiệp, có chút, không, phải là khá tức giận.

Không sao, dù sao từ lúc cô bắt đầu vào nhà này, người thím này chưa bao giờ cho cô sắc mặt tốt.

Sau khi Tịch Âu Minh đi làm, Tiêu Tiệp lại đến phòng sách sửa sang lại chút, những chuyện nhỏ này, cô không muốn phiền người giúp việc. Tịch Âu Minh là một người rất yêu sách, mỗi lần xem sách xong đều để lại chỗ cũ.

Cô dùng chổi lông gà quét qua từng quyển sách, lại bỗng nhiên phát hiện bên dưới một quyển có một chiếc hộp. Cô tò mò cầm lấy, mở ra nhìn, hóa ra là một chiếc đồng hồ đeo tay.

Chiếc đồng hồ đeo tay của đàn ông màu bạc, kiểu dáng rất lớn. Xem ra giá tiền không đắt lắm, chất lượng màu sắc cũng phổ biến, dựa vào thân phận bây giờ của Tịch Âu Minh, đeo chiếc đồng hồ thế này sẽ làm mất thân phận, có lẽ nhiều năm trước anh đã từng dùng, nhưng mà không nổi vứt đi, cho nên để ở chỗ này.

Anh thỉnh thoảng cũng đưa cho cô vài món quà, mặc dù cô không thường xuyên dùng, nhưng cũng cất giữ tốt. Chỉ là, hình như từ trước đến nay, đều là anh tặng quà cho cô, cô cũng không đưa anh món quà gì.

Cô im lặng để đồng hồ đeo tay vào chỗ cũ, nhưng mà trong lòng vẫn thầm nhớ hình dáng của chiếc đồng hồ đó.

Chỉ một lát sau Dĩ Đồng gọi điện đến, hẹn cô ra ngoài uống cà phê. Cô nghĩ một chút, đúng lúc có thể ra ngoài mua đồng hồ đeo tay. Cũng tiện thể tham khảo ý kiến Dĩ Đồng.

Sau khi Dĩ Đồng biết cô muốn mua cho Tịch Âu Minh một chiếc đồng hồ đeo tay, vẻ mặt ngần ra hồi lâu, thuận miệng nói: "Cậu biết tặng đồng hồ đeo tay có ý gì không?"

Tiêu Tiệp lắc đầu một cái, chỉ là tặng một món quà, còn chú ý đến ý nghĩa làm gì?

Dĩ Đồng lại ngây người lần nữa: "Là biểu lộ ý 'tỏ tình', cậu đối với vị kia nhà cậu là ý gì?"

Lần này đổi thành Tiêu Tiệp ngần người, biểu lộ ý tỏ tình. Vậy vật kia là người khác đưa hay anh tự mua? Thật ra thì trong lòng đã lờ mờ có đáp án, anh có tiền như thế, sao có thể mua một chiếc đồng hồ đeo tay rẻ tiền như thế.

Hơn nữa anh còn cất giấu đi...

Ai tỏ lộ với ai? Ngực thầm đau nhói, trong đầu gần như muốn gạt bỏ quyết tâm muốn mua, nhưng mà lời nói ra ngoài lại thay đổi, muốn mua! Có lẽ, quá khứ cũng không có ý nghĩa gì...

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sùng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Có Thể Trả Tiền Theo Kỳ Không

Trong cửa hàng tổng hợp có nhiều loại đồng hồ đeo tay, Dĩ Đồng lại nói với cô không phải đồng hồ nổi tiếng thì đừng nhìn, bởi vì giá trị con người Tịch Âu Minh, cho dù không phải độc nhất vô nhị, nhưng thế nào cũng phải là một chiếc đồng hồ nổi tiếng thế giới!

Cho nên hai người đi dạo, không sai biệt lắm tốn hai tiếng đồng hồ. Cuối cùng, ánh mắt cô dừng lại ở một chiếc đồng hồ màu vàng, nhân viên phục vụ lập tức đi đến, cười nói: "Ánh mắt tiêu thư thật tinh, chiếc này là Trăm Đát Phi Lê (Patek Philippe) một trong mười chiếc đồng hồ nổi tiếng. Đồng hồ đeo tay Trăm Đát Phi Lê luôn chú trọng thiết kế bên ngoài và quá trình sản xuất, toàn bộ quá trình chế tạo đều hoàn thành ở Geneva, là nhãn hiệu toàn cầu duy nhất lấy được "con dấu chất lượng tốt của Geneva" (GenevaSeal). Hơn nữa, mỗi năm chỉ tạo ra hai chiếc.

Dĩ Đồng cũng cảm thấy kiểu dáng không tệ, vừa muốn khen ngợi ánh mắt của Tiêu Tiệp, đuôi mắt lại nhìn thấy giá tiền, trăm vạn trở lên. Mặc dù chồng cô cũng cho cô một tấm thẻ không giới hạn, nhưng một chiếc đồng hồ đeo tay sao lại đắt như thế, cô lập tức hô lên: "Một chiếc đồng hồ đeo tay mà cũng đắt như thế?"

Nhân viên phục vụ cười phản ứng nhanh nói: "Vậy phải xem thời gian của ngài đắt bao nhiêu?"

Tiêu Tiệp cười, nhân viên phục vụ này giỏi ăn nói, nói: "Nói hay lắm, dựa vào câu nói này của cô, chiếc đồng hồ này tôi muốn."

Dĩ Đồng khiếp sợ lại khôi phục lại vẻ mặt xem thường: "Cũng đúng, dù sao vị kia nhà cậu cũng có tiền! Dù cậu có mua tất cả đồng hồ của nơi này, thì chân mày anh ta cũng không nhui một cái."

Dĩ Đồng không phát hiện, sau khi cô nói những câu này, ánh mắt Tiêu Tiệp nhất thời tối lại, đúng vậy, Dĩ Đồng nói không sai. Nếu như mua quà cho chồng mà dùng tiền của chồng, như thế thì không gọi là tặng. Lập tức, trong lòng cô quyết định.

"Xin lỗi, xin hỏi có thể trả tiền chiếc đồng hồ này theo từng kỳ không?" Tiêu Tiệp hỏi.

"Cậu phát sốt sao? Chồng cậu có tiền như thế, còn cần trả tiền theo kỳ làm gì?" Dĩ Đồng không hiểu.

"Bởi vì mình muốn tặng quà, mà không phải giúp mua quà." Tiêu Tiệp cười nói.

"Không cần tiền của chồng cậu, thì cậu lấy đâu ra nhiều tiền như thế?" Dĩ Đồng ngồi đứng chỗ ngựa, lần này Tiêu Tiệp chỉ cười, không trả lời cô.

Nhân viên phục vụ lập tức có chút mất hứng, nhìn các cô ăn mặc, còn có lời vị tiểu thư kia nói, cô biết đây là người có tiền hào phóng, còn tưởng rằng trả tiền cũng không thèm nháy mắt. Ai ngờ còn muốn trả tiền theo kỳ? Ai, thôi, dù sao cũng mua là tốt rồi, mặc dù không trả tiền luôn một lần.

Lần gặp mặt sau.

Tiêu Tiệp không ngờ, người luôn hoạt bát cởi mở, có thể chạy nhảy như Dĩ Đồng, lại cũng sẽ có một ngày nằm viện. Thậm chí một ngày trước vẫn còn tốt, khi cô nhận cuộc điện thoại, còn tưởng Tả Huyền Dạ nói đùa.

Lúc cô chạy đến bệnh viện, bên ngoài phòng bệnh, cũng có hai người, xung quanh phòng VIP, không có người không phận sự.

Tả Huyền Dạ là một người trong đó, còn một người khác, là người Tiêu Tiệp có năm mơ cũng không ngờ, là người phụ nữ đó, Nhã Lâm. Hồi đó bỏ mặc cô, hôm nay đang cười lạnh lùng nhìn cô.

Cách bữa tiệc tạm biệt độc thân cũng đã nửa năm, cũng có nghĩa, cô đã kết hôn nửa năm. Khoảng thời gian này, nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn, nhưng mà nó cũng có thể phát sinh nhiều chuyện, chuyện không thể xảy ra, cũng xảy ra.

Lúc thấy hai người kia, dù là người ngu dốt đi nữa, lúc này cũng nhìn ra manh mối.

"Tả Huyền Dạ, đây là chuyện gì?" Lần đầu tiên Tiêu Tiệp dùng giọng điệu nghiêm túc như thế nói chuyện với Tả Huyền Dạ, lúc này cô, có rất nhiều nghi vấn.

Bỗng nhiên ánh mắt cô dừng lại trên cổ Nhã Lâm. Trên chiếc cổ trắng nõn của cô ta đeo một sợi dây chuyền. Dây chuyền kia trông rất quen, không phải sợi dây lần trước cô và Dĩ Đồng thấy Tả Huyền Dạ mua ở cửa hàng tổng hợp sao?

Tại sao Tả Huyền Dạ lại ở chung một chỗ với Nhã Lâm, tại sao hai người lại cùng lúc xuất hiện ở cửa phòng bệnh? Cuối cùng cô cũng hiểu được, Tả Huyền Dạ và Nhã Lâm... Hai người này... Có bí mật không nói ra!

Tiêu Tiệp cảm thấy lòng mình nguội lạnh, cuối cùng lúc này cô cũng có thể đoán ra đã xảy ra chuyện gì. Cô hy vọng biết bao, tất cả chỉ là một hiểu lầm, Dĩ Đồng xảy ra chuyện, không liên quan đến bọn họ, tất cả chỉ là trùng hợp...

Tả Huyền Dạ vẫn nhìn chằm chằm vào phòng bệnh, về mặt lộ về ăn năn. Nghe thấy Tiêu Tiệp tức giận hỏi, rốt cuộc cũng lấy lại tinh thần, nhìn Tiêu Tiệp, trong mắt đầy van xin nói: "Tiêu Tiệp cô vào nhìn Dĩ Đồng xem, cô ấy không chịu gặp tôi, xin lỗi... Tôi không ngờ mọi chuyện sẽ như thế... Tôi, tôi không có ý đẩy cô ấy, thật..."

"Huyền Dạ, đây không lỗi của anh, chỉ là một điều ngoài ý muốn thôi." Nhã Lâm ở bên cạnh nhỏ giọng an ủi Tả Huyền Dạ, nhưng lại dùng ánh mắt giễu cợt nhìn Tiêu Tiệp.

Trong nháy mắt nhìn Tiêu Tiệp rơi xuống đáy cốc, cô rất muốn đi lên cho mỗi người một cái tát, nhưng mà, trước mắt quan trọng nhất vẫn là vào xem Dĩ Đồng thế nào.

Đẩy cửa vào, thấy Dĩ Đồng trong phòng bệnh giống như tượng gỗ, chân trái bó thạch cao, tay phải đeo băng, cả người giống như không có linh hồn nhìn thẳng trần nhà, xem mọi người xung quanh như không khí.

Tiêu Tiệp đứng tại chỗ chảy nước mắt, cô đến gần giường, tay cũng không biết nên để chỗ nào mới tốt, cả người Dĩ Đồng đều bị thương, cô cũng không dám chạm vào.

"Dĩ Đồng... Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?" Giọng cô khàn khàn nói.

Nghe thấy tiếng Tiêu Tiệp, cuối cùng Dĩ Đồng cũng lấy lại tinh thần, khi thấy Tiêu Tiệp khóc, đôi môi khô nứt cười một cái, giọng khàn khàn nói: "Khóc cái gì, mình bị thương nặng như thế cũng không khóc. Không cho phép khóc, có nghe thấy không. Mình vẫn chưa chết đâu!"

Tâm tình Tiêu Tiệp càng nặng hơn, đến lúc này, Dĩ Đồng vẫn còn nói đùa với cô, cô lau nước mắt: "Nói gì thế, cái gì mà chết, cậu đã từng nói, muốn chúng ta sống hơn trăm tuổi."

Dĩ Đồng cũng cười, chỉ là không che giấu được vẻ khổ sở. Cô xoay đầu sang một bên. Hai người im lặng hồi lâu, cuối cùng Dĩ Đồng cũng lại mở miệng nói chuyện.

"Còn nhớ lần trước chúng ta thấy sợi dây chuyền kia không? Lúc đó mình thật ngốc, còn tưởng là tặng mình... Cho đến hôm nay, mình đến công ty anh ấy, mới phát hiện, hóa ra anh ấy tặng người khác."

"Lúc đó mình rất tức giận, chạy lên muốn cho Nhã Lâm mấy bạt tai, dụ dỗ chồng mình, mình muốn đánh chết cô ta!"

"Nhưng mà cậu biết không? Mình thậm chí còn chưa kịp chạm đến vạt áo cô ta, Tả Huyền Dạ đã vì bảo vệ cô ta, mà tàn nhẫn đẩy mình ra, sau lưng

mình có hai mấy bậc thang, đều bị mình lau chùi từng cái..."

Giọng nói Dĩ Đồng rất bình tĩnh, toàn bộ quá trình cô đều không rơi một giọt nước mắt, nhưng mà Tiêu Tiệp biết, lòng cô ấy đang chảy máu.

Đoạn hôn nhân này của bọn họ, tuy nói là kết thân. Nhưng mà tình cảm Dĩ Đồng đối với Tả Huyền Dạ là thật lòng, bên ngoài trừ người mù, thì ai cũng thấy được.

Đối với Dĩ Đồng mà nói, Tả Huyền Dạ chính là tất cả của cô, mặc dù bên ngoài cô luôn tùy tiện, đáng về không tim không phổi. Nhưng mà, ở nhà, cô là người vợ tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Thân Phận Phu Nhân Tổng Giám Đốc

Hai người cùng đi đến nhà ăn ăn cơm, chỉ cần Tả Huyền Dạ khen món ăn nào vài câu, hay ăn thêm vài miếng món ăn nào. Cô cũng âm thầm nhớ kỹ, sau đó về nhà tập làm một lần rồi lại một lần, cho đến khi làm ra đúng mùi vị kia mới thôi.

Dĩ Đồng rất đau đầu đối với mấy thứ sách kinh doanh kia, thế nhưng vì có thể có chung đề tài nói chuyện với Tả Huyền Dạ, cô sẽ ép mình từ từ học.

Chỉ có một loại, dù làm thế nào cô cũng không học được, đó chính là trà đạo. Cô biết Tả Huyền Dạ thích phụ nữ biết pha trà, đối với người phụ nữ am hiểu trà đạo rất tán thưởng.

Vì vậy cô tìm Tiêu Tiệp học, một lần rồi lại một lần. Nhưng mà cho dù cô có cố gắng thế nào, cũng không học được.

Có vài thứ, không liên quan đến chỉ số thông minh, có người vừa học đã biết, nhưng có người cả đời cũng không học được, đây là số mệnh!

Tả Huyền Dạ không nhìn thấy những cố gắng kia của cô, chỉ biết, vợ anh không biết pha trà.

"Minh không hiểu, rốt cuộc mình còn chỗ nào chưa tốt, anh ấy muốn yêu người phụ nữ khác..."

"Không, Dĩ Đồng cậu đừng nghĩ như thế, cậu là tốt nhất, là anh ta không xứng với cậu." Tiêu Tiệp lập tức phản bác, đúng, ở trong lòng cô, là Tả Huyền Dạ không xứng với Dĩ Đồng.

Ở nhà có người vợ tốt như thế, anh lại vứt bỏ. Là anh không có phúc, không có tư cách lấy người vợ tốt như Dĩ Đồng!

Trong phòng bệnh lại im lặng một hồi, Tiêu Tiệp biết, bây giờ Dĩ Đồng cần nhất chính là thời gian, thời gian có thể chữa lành tất cả vết thương.

"Dĩ Đồng, cậu đừng suy nghĩ quá nhiều. Ngủ một giấc thật ngon, mình về làm cho cậu chút đồ ăn." Vì đến vội, không kịp mang đồ ăn đến.

Cô ấy ngay cả Tả Huyền Dạ cũng không chịu gặp, vậy nhất định cũng chưa ăn cái gì.

Tiêu Tiệp vừa ra khỏi cửa phòng bệnh, liền bị cặp mắt đỏ rực của Tả Huyền Dạ chặn lại, anh vội vàng nói: "Tiêu Tiệp, Đồng Nhi thế nào? Cô ấy có tốt không?"

Tiêu Tiệp kiềm nén cơn tức giận trong ngực, trào phúng nói: "Anh còn nhớ đến cô ấy? Tôi còn tưởng anh chìm đắm trong ôn như hương lý, sớm đã không biết rõ phương hướng rồi chứ!"

"Bạch Tiêu Tiệp, cô không cần phải châm chọc như thế, chuyện hôm nay tôi Thẩm Nhã Lâm không then với lương tâm!" Thẩm Nhã Lâm không ư cái kiểu chỉ trích trong lời nói của Tiêu Tiệp, chuyện này căn bản cũng không liên quan đến cô! Nếu như không phải người phụ nữ kia muốn đánh cô, cũng rơi vào kết cục như thế, tất cả đều do cô ta tự chuốc lấy!

"Không then với lương tâm? Thật buồn cười, bây giờ tiểu tam còn có thể lý lẽ như thế!" Nếu như không phải nơi này không hợp, cô Bạch Tiêu Tiệp cũng muốn cho Thẩm Nhã Lâm mấy cái tát, làm tiểu tam còn nói được như thế, đúng là cực phẩm!

"Tôi làm tiểu tam thì thế nào? Bạch Tiêu Tiệp, cô cho rằng bản thân cô thanh cao sao? Tưởng rằng gả vào nhà giàu có thì có thể từ gả rừng bay lên thành phượng hoàng sao? Tôi với cô cũng là kẻ tầm thường người nửa cân thôi, so với cô năm đó, tôi vẫn còn non lắm, chỉ ít cũng chỉ là cầu thang, không phải tai nạn xe cộ! Cô thấy đúng không!" Giọng Thẩm Nhã Lâm càng thêm giễu cợt.

Tiêu Tiệp ngăn người: "Cô vẫn còn băn khoăn sự kiện kia? Vậy cô đại khái có thể đến tìm tôi tính sổ, tại sao phải làm tổn thương người vô tội như Dĩ Đồng, cô ấy cũng từng là bạn học cùng lớp của cô!" Lúc này bỗng nhiên trong lòng cô nảy ra ý nghĩ. Có phải Thẩm Nhã Lâm vì trả thù cô hay không, cho nên mới tàn nhẫn tính lên đầu Dĩ Đồng, để đạt được mục đích trả thù cô?

"Hừ! Bạch Tiêu Tiệp, cô cũng quá coi trọng bản thân rồi. Tôi tội gì phải vì trả thù cô mà làm liên lụy đến người khác, tôi đã sớm nói, chuyện hôm nay, đơn thuần chỉ là ngoài ý muốn!"

"Nhã Lâm! Đừng nói nữa!" Bỗng nhiên Tả Huyền Dạ mở miệng nhìn về phía Nhã Lâm tức giận, anh nhìn Tiêu Tiệp, đôi mắt tràn đầy đau thương: "Tiêu Tiệp, chuyện không phải như hai người nghĩ đâu, tôi với Nhã Lâm không có gì, thật sự không có gì."

Suy nghĩ của Tiêu Tiệp bị cắt đứt, cô nhìn Tả Huyền Dạ: "Anh còn không biết xấu hổ nói không có gì, không có gì thì tại sao lại tặng người ta sợi dây chuyền? Anh biết không? Lúc anh mua sợi dây chuyền đó tôi và Dĩ Đồng đều nhìn thấy, khi đó cô ấy còn ngu ngốc cho rằng anh muốn tặng cô ấy. Nhưng không ngờ, anh đã sớm tặng người khác."

Tả Huyền Dạ nhất thời cứng họng, vẻ mặt hốt hoảng. Tất cả mọi chuyện giống như xẹt qua đầu, giống như cảnh trong phim vậy.

Chẳng trách hôm đó Dĩ Đồng lại đến phòng làm việc của anh, không nói câu nào, thì ra là đang đợi anh tặng sợi dây chuyền đó! Còn có lúc anh về nhà, cô luôn mang bộ dạng muốn nói lại thôi, cũng là đang đợi anh tặng sợi dây chuyền đó!

"Tôi cũng không muốn nói cái gì, tôi phải trở về làm cho Dĩ Đồng chút đồ ăn." Nói xong, Tiêu Tiệp rời đi luôn.

Sau khi cô về, cũng chỉ còn một mình Tả Huyền Dạ đứng chờ ngoài phòng bệnh, cho anh hộp cơm anh cũng không ăn. Dáng vẻ Dĩ Đồng thì rất có khẩu vị, ăn hết cơm cô làm.

Cô hỏi cô ấy định như thế nào, Dĩ Đồng im lặng một lúc lâu rồi nói: "Chuyện này mình không muốn để người nhà biết, chờ chuyện này qua, mình muốn thỏa thuận chuyện ly hôn với anh ta."

"Mình nghĩ, mặc dù không muốn thành toàn cho hai người kia, nhưng mà, chung quy lại cũng không đáng hy sinh cả đời mình có phải không?"

Tiêu Tiệp không nói gì, lúc này cũng không nghĩ ra lời gì để an ủi, cho dù nói gì thì lúc này cũng không có tác dụng. Bởi vì cô biết, thời điểm Dĩ Đồng nói ra những lời này, vẻ mặt rất bình tĩnh. Tiêu Tiệp biết, tính tình Dĩ Đồng hiền lành, với lại còn yêu Tả Huyền Dạ như thế, nếu như biết đối phương không yêu mình, nhất định sẽ thành toàn cho đối phương!

Một đoạn hôn nhân tốt đẹp, cứ như thế liên sụp đổ? Chẳng lẽ, đây chính là cái gọi là kết quả của đám cưới thương nghiệp? Vậy, còn cô? Đám cưới với Tịch Âu Minh cũng là đám cưới thương nghiệp, thậm chí mục đích kết thân cũng không rõ, hạnh phúc của cô lại đang ở đâu đây? Lại gặp lại Thẩm Nhã Lâm, là ở công ty của Tịch Âu Minh, nơi làm việc của thư ký, hình như tình cảm với Kiều Đại Tâm rất tốt, hai người còn nói chuyện với nhau rất vui vẻ.

Thấy cô đi đến, Kiều Đại Tâm khẽ mỉm cười nói: "Chào chị dâu!"

Thẩm Nhã Lâm lại cười nhạt, giống như không còn đáng về gây sự ngày hôm qua, cũng nói: "Cung nghênh (kính cẩn nghênh tiếp) phu nhân tổng giám đốc ~"

"Cô đến đây làm gì?" Giọng Tiêu Tiệp không tốt nói, đối với người phá hủy hôn nhân của bạn mình, cô không thể nào nhịn nổi khi thấy cô ta ở đây!

"Ngài hỏi thật buồn cười, tại sao tôi lại không thể ở đây? Tôi đến đây đương nhiên là để làm việc. Sau này, còn xin ngài quan tâm hơn, dù sao chúng ta cũng là bạn học!" Thẩm Nhã Lâm cười nói.

Tiêu Tiệp không muốn nghe cô ta nói tiếp, nhanh chóng đi vào phòng làm việc của tổng giám đốc.

"Sao cô lại chọc giận cô ta như thế, không sợ cô ta báo tổng giám đốc đuổi cô sao?" Kiều Đại Tâm hỏi.

"Cô ta muốn đuổi tôi đi? Cũng phải xem cô ta có bản lĩnh đó hay không! Cô cho rằng tổng giám đốc Tịch là người công tư không phân minh sao?" Thẩm Nhã Lâm giễu cợt nói.

Kiều Đại Tâm cười nhạt, không rõ ý tứ.

"Thẩm Nhã Lâm làm ở công ty lúc nào, sao em không biết?" Hai ngày qua trải qua quá nhiều chuyện, cô nhất thời không khống chế được bản thân, vừa vào phòng làm việc, Tiêu Tiệp đã không nhịn được chất vấn.

"Sao thế? Hòa khí lớn như vậy?" Tịch Âu Minh đứng lên từ ghế tổng giám đốc, đi ra đón cô.

"Cái khác em không quan tâm, Tịch Âu Minh, đây là lần đầu tiên, em dùng thân phận phu nhân tổng giám đốc có được hay không? Đuổi Thẩm Nhã Lâm đi!" Giọng Tiêu Tiệp có chút không yên, cô là quá tức giận.

"Anh có thể biết nguyên nhân vì sao không? Cũng không thể tùy tiện đuổi một người được?" Tịch Âu Minh cười nhạt nói.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Cho Em Tùy Ý Vô Điều Kiện Một Lần?

"Không tại sao cả! Anh không phải là tổng giám đốc sao? Muốn đuổi việc một người cần gì lăm lăm do như thế? Anh nói một câu có thể giải quyết chuyện này! Không phải sao?" Tiêu Tiệp nhìn về phía Tịch Âu Minh gào lên, cô biết, đây là giận chó đánh mèo. Bởi vì Thẩm Nhã Lâm là người phá hoại hôn nhân của Dĩ Đồng, cho nên cô không cho phép cô ta làm việc ở công ty của chồng mình. Tịch Âu Minh không biết chuyện này, anh là người vô tội, nhưng lúc này cô mất bình tĩnh, trút giận sang người vô tội.

Về mặt Tịch Âu Minh dần dần cứng lại, ánh mắt thâm thúy nhìn chăm chăm vào Tiêu Tiệp chốc lát, thấy cô buống bình cắn chặt môi, ánh mắt lại lạnh lẽo khác thường. Cuối cùng, anh thở dài, giống như thỏa hiệp đi lên trước nhẹ nhàng ôm lấy cô: "Tiệp Nhi, công ty có quy định quản lý của công ty, và lại người ta lại không phạm lỗi gì, không thể vì anh là tổng giám đốc, mà có thể tùy tiện đuổi việc một người. Như thế sẽ làm tổn hại đến uy tín của công ty."

Thấy Tiêu Tiệp vẫn mang bộ dạng lạnh lùng như cũ, Tịch Âu Minh tiếp tục nói: "Hơn nữa chủ quản cũng nói cô ta ở phương diện thiết kế rất có tài, em cũng biết bây giờ người có năng lực lại hiếm hoi không nhiều, nếu như công ty có mấy người như thế, thì anh cũng đỡ tốn công sức hơn nhiều, em nói xem có đúng không?"

Tiêu Tiệp đứng trong phòng làm việc, bỗng nhiên cảm thấy hơi lạnh, cô nghĩ có lẽ máy lạnh mở quá lớn. Cô cứ đứng ở đây như thế, đối diện với Tịch Âu Minh mấy phút, giống như mất hồn, không nhúc nhích.

Tịch Âu Minh khẽ nhíu mày: "Tiệp Nhi, thế nào? Chẳng lẽ vì một người không liên quan, em liền tỏ thái độ với anh?"

Tiêu Tiệp cố nén cơn tức giận trong lòng, hít một hơi thật sâu, cô nghe thấy giọng nói mình vô cùng bình tĩnh: "Ý anh là nhất định giữ cô ta lại?"

Mắt Tịch Âu Minh lại bắt đầu híp lại, cũng sâu sắc quan sát Tiêu Tiệp, trong mắt lóe lên vẻ âm u không rõ cảm xúc. Anh lại hỏi lần nữa: "Rốt cuộc nguyên nhân là gì? Tại sao nhất định phải đuổi cô ta?"

Tiêu Tiệp cũng hỏi ngược lại: "Vậy rốt cuộc nguyên nhân gì, anh không muốn đuổi cô ta? Lấy bản lãnh của anh, đuổi một người có gì khó chứ? Đừng lấy uy tín công ty ra lừa gạt em! Người có tài? A, người năm đó thì thiết kế thường xuyên không đạt yêu cầu, bây giờ lại thành người có tài thiết kế?"

"Tiệp Nhi!" Tịch Âu Minh không nhịn được thấp giọng trách mắng, nhắm hai mắt lại: "Không nên càn quấy! Về công việc tư, anh đều không thể tùy tiện đuổi một người. Đây là vấn đề uy tín, quyền lực không thể giải quyết tất cả mọi chuyện!"

Ngực Tiêu Tiệp giống như bị đánh một quyền thật nặng, đau đớn tê tâm liệt phế...

Cô càn quấy? Dù cho cô đường đường là vợ tổng giám đốc, muốn giúp bạn mình, muốn đuổi một người, cũng là càn quấy...

Không phải cô không hiểu quy định của công ty, nếu như hôm nay đổi lại là một nhân viên nào đó trong công ty, bị vô cớ đuổi việc, cô nhất định cũng sẽ bảo vệ.

Chỉ là muốn đuổi việc một người phụ nữ lòng dạ độc ác, chỉ muốn bắt kẻ lý do gì sử dụng quyền lực bản thân, chỉ muốn giúp bạn tốt một lần. Chỉ muốn một lần đồng ý không điều kiện, nhưng đều biến thành càn quấy...

Tịch Âu Minh, chẳng lẽ anh không thể tùy ý em một lần vô điều kiện sao? Không vì cái gì khác? Mà em là vợ của anh, đồng ý em vô điều kiện không được sao? Em là vợ anh không phải sao? Hay là, ở trong lòng anh, em thậm chí không bằng cả một người ngoài? Anh thà bảo vệ một người không liên quan, cũng không muốn bảo vệ vợ mình, có phải không?

Cô hít một hơi thật sâu, tất cả mọi thứ trong lòng đều đau đớn, nhưng vẫn cố gắng nặn ra một nụ cười, cô biết, nụ cười này có bao nhiêu đau khổ: "Được, em hiểu."

Hoàn toàn hiểu.

Hiểu, hóa ra cuối cùng cô cũng chỉ có một mình, lúc cô muốn hăng hái chiến đấu, không cần bất kỳ người nào kề vai chiến đấu, chỉ cần một nơi sưởi ấm. Cô cho rằng người kia là anh, đáng tiếc, cô sai rồi.

Cô cúi đầu, chậm chạp đi ra khỏi phòng làm việc, cô cần phải tỉnh táo lại, tại sao phải sống thất bại như thế? Ngay cả một chút việc nhỏ cũng không giúp được?

Nếu để cho Dĩ Đồng biết người cô ấy căm ghét bây giờ đang làm việc ở công ty chồng cô, thì cô ấy sẽ như thế nào? Chỉ sợ vết thương trong tim sẽ nứt ra! Chồng phản bội, bạn bè coi nhẹ...

Con đường đi ra phòng làm việc thật dài, vừa đi cô vừa nhớ lại cuộc sống từ trước đến nay của mình. Giống như một giấc mơ vậy được gả vào gia đình giàu có, không cần đi làm, không cần lo lắng không có việc làm, càng không cần sống nhìn sắc mặt người khác. Mỗi ngày đều sống trong sung sướng, quần áo đưa đến tay, cơm đến há hờm, từ từ biến mình thành một phu nhân nhà giàu. Ngay cả mấy ngày trước, cô còn nghĩ rằng mình là người hạnh phúc. Mặc dù không có tình yêu, nhưng chồng cũng đối xử với mình rất tốt. Nhưng đến hôm nay cô mới phát hiện, hóa ra là cô đáng buồn nhất.

Gả vào nhà giàu thì như thế nào? Làm vợ chủ tịch tập đoàn Tịch Âu thì như thế nào? Cô thậm chí ngay cả quyền đuổi một nhân viên cũng không có. Giúp bạn tốt một việc nhỏ cũng không được, trơ mắt nhìn người hủy hoại gia đình người khác, sống phách lối ngay dưới mắt mình. Mà cô không có một chút sức phản kháng nào, thì ra, cô là người vô dụng như thế.

Thành tích tốt thì như thế nào, bây giờ ngay cả việc làm cũng không có. Có người bạn trai có tiền thì như thế nào? Kết quả còn không phải vì người ta không tin mình, dẫn người phụ nữ khác rời đi. Gả vào nhà giàu thì như thế nào, còn không phải cũng không làm chủ được sao? Trong khoảng thời gian lâu như thế, cuối cùng cô đạt được cái gì? Lại mất đi cái gì?

Cô vẫn sống như đã điều vậy, không dám đối mặt với quá khứ, cũng không dám đối mặt với hiện tại.

Toàn thân đều tê dại, tự nhủ bây giờ phải sống thật tốt. Cô cảm thấy mình rất mệt mỏi, quá khứ dựa vào Hà Thiếu, sống cuộc sống trên người khác. Bây giờ dựa vào Tịch Âu Minh, trải qua cuộc sống của phu nhân giàu có. Nhưng đến cuối cùng, cô chỉ còn lại một mình. Một mình đối mặt với kẻ địch, một mình chiến đấu đơn độc, một mình nhắm nháp tất cả ngọt bùi cay đắng.

Nên không có, trái lại mất đi tôn nghiêm của bản thân, bây giờ cô còn lại cái gì chứ?

Mấy bước đi ngắn ngủi, giống như dùng hết thời gian cả đời cô. Cửa phòng làm việc từ từ bị mở ra, cô thậm chí có thể nhìn thấy nụ cười đắc ý và đáng về người chiến thắng của Thẩm Nhã Lâm. Còn có, ánh mắt chế giễu của Kiều Đại Tâm.

Tất cả mọi người đều đang cười nhạo cô, cười nhạo cái vị phu nhân tổng giám đốc này, nhưng như thế lại làm cô cảm thấy cô đơn không chịu nổi.

Bỗng nhiên sau lưng ảm áp, cửa bị người ta đẩy một cái đóng chặt. Tịch Âu Minh ở phía sau ôm chặt lấy cô, dùng sức như thế, vội vã như thế, giống như buông tay thì cô sẽ biến mất.

Cô không gãy khỏi anh, không phải là không muốn, mà là không còn sức lực. Cần gì chứ? Chẳng lẽ cho cô một cái ôm an ủi sao? Cho cô một cái tát, lại thưởng một viên đường sao? Cô không cần...

Về công về tư đều không thể đuổi bắt kì nhân viên nào, ý là cho dù cô nói chuyện của Dĩ Đồng ra, anh cũng sẽ không thay đổi quyết định của mình. Bỗng nhiên cô cảm thấy vui mừng khi chưa nói ra chuyện của Dĩ Đồng, bởi vì cho dù có nói ra, cũng chỉ nhiều thêm một người thương hại thôi.

Giọng nói chậm thấp ở lưng chậm chạp vang lên, Tịch Âu Minh nói mấy chữ. Làm cho Tiêu Tiếp vốn không có sức lực, bỗng dưng mở to hai mắt.

Mãnh liệt xoay người lại, về mặt không thể tin nổi nhìn anh ---

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sùng Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Muốn Đòi Chứng Cớ Với Tôi?

Kính ngạc, bộ dạng Tiêu Tiếp giống như ngu ngốc nhìn anh chằm chằm.

"Anh đồng ý với em, chỉ cần em vui vẻ, anh sẽ không hỏi lý do." Giọng nói trầm thấp từ sau lưng chậm rãi vang lên, anh kề sát mặt cô, cô thậm chí có thể cảm nhận được.

Giọng nói rung động kia, vang lên từ má đến tai.

"Anh nói gì?" Giống như không thể tin nổi, bộ dạng cô như người ngốc, ngơ ngác hỏi lại.

Tịch Âu Minh xoay người cô lại, ngón trỏ nhẹ nhàng vuốt ve mặt cô, đáy mắt giống như một hồ nước trong suốt, tràn đầy tình cảm thành thật nói: "Bất kể nguyên nhân gì, chỉ cần em vui vẻ, anh sẽ không hỏi lý do."

Sao anh có thể nói với cô, anh ít khi sợ hãi điều gì, nhưng mà vừa rồi, khi nhìn thấy sự thất vọng trong mắt cô, sự dứt khoát lúc quay đi. Anh sâu sắc cảm nhận được, nếu như lúc này bỏ qua, thì có lẽ sẽ vĩnh viễn bỏ qua. Lần đầu tiên trong đời, anh cảm nhận sâu sắc loại cảm giác sợ hãi này.

Mặc dù trong lòng không muốn thừa nhận, nhưng thực ra từ lâu ở lần đầu tiên nhìn thấy cô, anh đã bị lún sâu vào rồi. Chỉ muốn đổi lấy một nụ cười của cô, dù cho cô muốn đi giết người, anh cũng sẽ bao bọc cho cô.

Đã sớm đắm chìm, mục đích ban đầu sớm đã không còn quan trọng nữa, bảo vệ cô, đã trở thành sứ mạng cả đời của anh.

Lấy loại thân phận này của bọn anh, nếu như để ý một người, là chuyện rất nguy hiểm, bởi vì đây là nhược điểm của bọn anh. Nhưng mà, có liên quan gì

chứ? Ngày trước không có khả năng bảo vệ người mình muốn bảo vệ, bây giờ còn không thể sao?

Đến đây đi! Mặc kệ là ai, chỉ cần dám động vào một cọng tóc người anh quan tâm, anh nhất định cùng người đó không đội trời chung!

Lòng Tiêu Tiệp sớm đã bị hòa tan, nhưng ngoài miệng vẫn không chịu tha cho người ta, lầu bầu: "Hừ, về mặt miễn cưỡng, không cho phép ôm em!"

Nhưng Tịch Âu Minh vẫn không nhúc nhích chút nào, anh ôm cô thật chặt, không cho cô rời khỏi ngực mình, về mặt nghiêm túc nói: "Em nói gì thế! Anh đối với em như nào, chẳng lẽ em còn không rõ? Nhất định phải để anh nói ra sao?"

Tiêu Tiệp ngăn người, anh đối với cô thế nào? Cô mơ hồ hiểu được, nhưng hình như không rõ.

Tịch Âu Minh thở dài, gấp cô, anh đành nhận!

Nắm tay cô, ôm cô ngồi lên ghế tổng giám đốc. Tiêu Tiệp vẫn còn ngây người không kịp phản ứng, đến ghi Tịch Âu Minh bấm điện thoại, bảo thư ký dẫn Thẩm Nhã Lâm vào.

Tiêu Tiệp mới phản ứng lại, anh là muốn làm cái gì?

Tịch Âu Minh cũng không hề giải thích, chỉ nhẹ nhàng nắm tay cô.

Nơi làm việc của thư ký.

Thẩm Nhã Lâm nhú chặt lông mày, đây là xảy ra chuyện gì? Lúc này tổng giám đốc gọi cô vào là có ý gì? Chẳng lẽ tin lời người phụ nữ kia, đuổi việc cô? Không đề ý chút nào... Mặt mũi người kia sao?

Nhìn Thẩm Nhã Lâm lo lắng đi vào phòng làm việc, Kiều Đại Tâm không tự chủ được nắm chặt hai tay. Nếu như ngay cả một chút liên quan cũng không có, vậy cô còn lý do gì, muốn ở lại bên cạnh anh?

Sau khi Thẩm Nhã Lâm đi vào phòng làm việc, nhìn thấy một màn trước mặt lúc này, cảm giác lo lắng trong lòng càng mãnh liệt, lại không thể nhắm mắt nói "Tổng giám đốc, anh tìm tôi có chuyện gì?"

"Lát nữa bộ phận tài vụ sẽ thanh toán tiền lương tháng này cho cô, bắt đầu từ ngày mai, cô không cần đến đây làm nữa."

Lúc Tịch Âu Minh nói ra những lời này, rất lạnh lùng. Đuổi việc mà nói nhẹ nhàng như ăn cơm vậy, nhưng lại làm cho người khác có cảm giác rất lạnh.

Đây chính là cảm giác lúc này của Thẩm Nhã Lâm, ánh mắt nhìn Tiêu Tiệp lại càng thù hận. Mặc dù trong lòng sợ Tịch Âu Minh, nhưng về mặt vẫn như cũ mỉm cười nói: "Tổng giám đốc muốn đuổi tôi đi, tôi không đi không được. Chỉ là, tôi muốn biết tôi bị đuổi đi vì lý do gì?"

Tịch Âu Minh lạnh nhạt nói: "Lý do, phẩm chất không đứng đắn, hành vi xấu xa, đã đủ chưa?"

Thẩm Nhã Lâm lại nói: "Tôi cho rằng tổng giám đốc tập đoàn Tịch Âu là người công tư phân minh, nhưng không ngờ, cũng chỉ như thế. Xin hỏi anh nói những điều này, có chứng cứ không?"

"Muốn đòi chứng cứ với tôi?" Tịch Âu Minh cười nhạt, muốn nói chứng cứ với anh?

Trong lòng Thẩm Nhã Lâm run sợ hai nắm chặt vào nhau, biết mình không phải đối thủ của Tịch Âu Minh. Nhưng mà, cô không thoái mái, cũng sẽ không để cho người phụ nữ này dễ chịu.

"Tôi biết tổng giám đốc anh có bản lĩnh, nói chứng cứ với anh là chuyện rất buồn cười. Tôi không giải thích cho mình cái gì, chỉ là có chuyện, tôi cũng không muốn anh bị lừa gạt." Nói đến đây, cô đặc ý nhìn Tiêu Tiệp.

"Vị này cạnh anh, thế nhưng năm đó cướp bạn trai tôi, lại làm hại một người phụ nữ vô tội. Nếu như anh không tin, có thể cho người đến đại học ở thành phố A tùy tiện hỏi một chút, những chuyện này lan truyền rất xôn xao, thậm chí bây giờ ở đó, còn lấy chuyện này làm mặt trái của tài liệu giảng dạy. Một người phụ nữ đề tiện như thế, thật sự không xứng đáng đứng cạnh một người tôn quý như anh!" Thẩm Nhã Lâm kích động nói, trong mắt tràn đầy sự căm ghét.

"Cô ấy có xứng hay không, không đến lượt cô đánh giá!"

Đôi mắt sắc, lạnh giống như mũi nhọn, tay, từ từ nắm chặt lại.

Tiêu Tiệp cảm thấy đau, tay anh đặt trên người cô. Cô cũng không biết Thẩm Nhã Lâm nói những lời này sẽ làm anh tức giận như thế nào, mặc dù rất tức giận với những lời xúc phạm của Thẩm Nhã Lâm, nhưng mà, tại sao cô luôn có loại cảm giác này. Loại cảm giác tức giận này, thật ra không phải vì cô, mà là xuyên thấu qua cô, tức giận thay cho người khác? Là cô quá nhạy cảm sao?

Thẩm Nhã Lâm không còn cơ hội mở miệng lần nữa, vì Tiểu Nam đã vào "mời" cô ra ngoài, trước lúc đi, cô còn thật sâu liếc nhìn Tiêu Tiệp một cái, cái nhìn kia, không rõ ý tứ.

Tiêu Tiệp cũng không giận, đổi lại là cô, bị người khác đuổi khỏi công ty. Tính tình cô cũng không dễ chịu, nhưng mà, nếu như cô ta ngay thẳng. Thì ai sẽ

vô duyên vô cớ đuổi cô ta chứ?

Lại nhìn Tịch Âu Minh, cả người vẫn tràn đầy hơi thở lạnh lùng, trong lúc nhất thời cô cũng quên mất mở miệng. Cô muốn hỏi anh một chút, anh có tin lời Thẩm Nhã Lâm nói không?

"Nói cho anh một chút thôi."

Tiêu Tiệp bị vẻ mặt nghiêm túc của anh làm cho ngỡ ngàng, oán giận trong lòng sớm đã vạch ra. Đây là không tin cô sao? Muốn cô nói gì? Nếu đã tin lời người khác, còn hỏi cô làm gì?

"Chuyện Tả Huyền Dạ."

Còn chưa kịp thoát khỏi cái ôm của anh, đã bị một câu nói của anh làm cho ngăn ra. Muốn cô nói chuyện Dĩ Đồng, mà không phải giải thích những lời vừa rồi của Thẩm Nhã Lâm.

Nghĩ đến chuyện Dĩ Đồng, cô thu lại tình cảm cá nhân, hết mọi chuyện cho Tịch Âu Minh.

Toàn bộ quá trình Tịch Âu Minh không nói một câu, chỉ nhún mày. Sau khi Tiêu Tiệp nói xong, anh vẫn không nói gì, bất đắc dĩ, Tiêu Tiệp chỉ có thể phá vỡ im lặng của anh: "Rốt cuộc anh thấy chuyện này thế nào, nói gì đi!"

Tâm tư Tịch Âu Minh thay đổi rất nhanh, trong mắt thoáng qua nỗi buồn mà ngay cả Tiêu Tiệp đang nhìn chăm chú cũng không phát hiện ra, anh rất bình tĩnh phân tích: "Đầu tiên, em chỉ nghe thấy quan điểm cá nhân của Dĩ Đồng, còn quan điểm của Huyền Dạ thì không rõ, có lẽ chuyện này không phải giống như hai người nghĩ. Thứ hai, trong lòng Huyền Dạ nghĩ như thế nào, chỉ có cậu ấy biết. Rốt cuộc có phải có người khác hay không, hỏi cậu ấy thì biết."

Vừa nói xong đã thấy vẻ mặt nghi ngờ của Tiêu Tiệp, Tịch Âu Minh lập tức nói: "Em đừng hiểu lầm, anh nói như thế không phải để bào chữa cho ai. Chỉ là anh không muốn thấy kết quả cuối cùng của Dĩ Đồng là ly hôn, cho nên biết rõ mọi chuyện là quan trọng nhất."

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Tôi Muốn Vào Túy Hồng Trần

Tiêu Tiệp nghe thấy cũng có lý, là cô quá quan tâm chuyện này rồi, quan tâm quá sẽ bị loạn, đến nỗi quên mất phải làm rõ sự việc.

Về sau, sự thật chứng minh, cách làm của Tịch Âu Minh là đúng. Tiêu Tiệp lại cảm thấy vui mừng khi đã nghe lời Tịch Âu Minh, thuyết phục Dĩ Đồng, để cô cho Tả Huyền Dạ một cơ hội giải thích.

Cho dù muốn phản tử hình, cũng phải cho đối phương một cơ hội khiêu nại.

Chuyện là thế này.

Thẩm Nhã Lâm đã từng là người Tả Huyền Dạ yêu, nhưng chỉ là người Tả Huyền Dạ yêu đơn phương, vì Thẩm Nhã Lâm thích người khác.

"Người đó là Hà Thiệu."

Nói đến đây, không biết có phải Tả Huyền Dạ cố ý hay không, cố ý dừng lại một lát, mới nói tiếp.

Dĩ Đồng theo bản năng nhìn sang Tiêu Tiệp, nhưng lại thấy vẻ mặt người kia rất bình tĩnh, giống như không nghe thấy, rất bình tĩnh uống cà phê.

Hà Thiệu. Không ngờ lại nghe thấy cái tên này lần nữa, nhưng cô lại có thể bình tĩnh như thế. Giống như nghe thấy tên một người không liên quan đến mình.

Hóa ra, thời gian thật sự có thể làm phai nhạt tất cả. Hồi đó yêu đến muốn sống muốn chết, bây giờ không có người kia không phải vẫn sống rất tốt sao.

Sau đó, Tả Huyền Dạ kết hôn, đã sớm từ từ thích Dĩ Đồng đơn thuần, chỉ là bản thân chưa phát hiện, sau đó xảy ra chuyện mới phát hiện ra, cho nên vô cùng hối hận.

Anh xin thề, cho dù là trước khi kết hôn hay sau khi kết hôn, anh cũng chưa từng làm chuyện gì có lỗi với Dĩ Đồng. Lời này làm cho vẻ mặt Dĩ Đồng hơi dần ra.

Còn chuyện tặng dây chuyền, Tả Huyền Dạ có hơi quá đáng. Vì lúc đó còn chưa nhận ra tình cảm của mình, anh và Thẩm Nhã Lâm đã từng đi qua cửa hàng tổng hợp kia, Thẩm Nhã Lâm nhìn thấy sợi dây chuyền đó lộ ra vẻ rất yêu thích, Tả Huyền Dạ thấy thế muốn mua tặng người ta.

Bởi vì kết hôn lâu như thế, Tả Huyền Dạ chưa từng tặng Dĩ Đồng cái gì, nên khi nghe đến đây, Dĩ Đồng suốt nửa thì nổi giận, nhưng bị Tả Huyền Dạ mạnh mẽ ôm lấy.

Đồng thời luôn miệng cam đoan sau này sẽ không tặng đồ cho người khác nữa, cũng sẽ không cùng người phụ nữ khác đi dạo phố, trừ vợ mình.

"Thế cô ta trở về tìm anh thì sao?"

"Chuyện này từ đầu đến cuối, cũng chỉ có một mình anh đa tình, cô ấy thích Hà Thiếu, vẫn luôn như thế, sự thật này không có cách nào thay đổi, bây giờ anh cũng không thích cô ấy, chỉ coi cô ấy như một người bạn bình thường, cho nên em không cần phải lo lắng." Tả Huyền Dạ nói.

Sau đó Tiêu Tiệp liền về nhà trước.

Thật ra thì trong lòng Tiêu Tiệp có mấy lời, chỉ là cô không nói ra.

Cho dù Tả Huyền Dạ luôn yêu đơn phương người kia, mà người đó lại không thích anh. Nếu đã không thích, tại sao tự dưng lại nhận quà của một người đàn ông. Chỉ có thể nói, mặc dù Thẩm Nhã Lâm không thích Tả Huyền Dạ, cũng không có nghĩa là cô ta sẽ không đi phá vỡ hạnh phúc gia đình người khác.

Chuyện này vĩnh viễn cũng không cách nào đoán trước được, cái này thì phải xem biểu hiện sau này của Tả Huyền Dạ. Mặc dù hy vọng bạn mình có thể sống tốt, nhưng mà, lúc này cô còn có thể nói gì đây?

Thật sự muốn tính toán, thì chuyện này sẽ không chấm dứt, còn phải tính đến quá khứ của bọn họ, ai mà không có quá khứ chứ? Chính cô cũng không nói ra quá khứ của mình, thì có lý do gì đi truy cứu quá khứ của Tịch Âu Minh chứ?

Thôi, bây giờ cũng không có thời gian đi suy nghĩ chuyện khác. Tiền mua đồng hồ đeo tay cô còn chưa trả hết đây? Có công việc gì có thể kiếm tiền nhanh, mà tiền lương lại cao đây?

Nếu như đến chỗ Tịch Âu Minh làm, dựa theo trình độ học vấn của cô, mỗi tháng lấy mấy chục ngàn đồng, thì không biết phải đợi đến năm tháng nào mới có thể mang đồng hồ về.

Có khi ở đây có Tịch Âu Minh chăm sóc nên mới có thể được nhiều như thế, chứ đến chỗ khác, có lẽ còn ít hơn! Và lại, cô muốn tự mình cố gắng kiếm tiền, dùng số tiền đó mua quà cho anh. Nếu như lấy tiền lương từ anh, còn không bằng dùng luôn thẻ của anh trả tiền cho xong.

Cho nên, chuyện vào công ty là không thể.

Bỗng nhiên trong đầu cô chợt lóe, nhớ lại chuyện Kim Huyền nhiều lần thuyết phục cô việc kia.

Vẫn là tiệm cà phê kia, lúc cô đến người kia đã chờ ở đó. Vẫn giống bộ dạng lần trước, đeo cặp kính gọng vàng.

"Hi! Chào chị dâu, chị một mình gọi em ra ngoài, chẳng lẽ không sợ Tịch đại thiếu gia ghen sao?" Kim Huyền trêu ghẹo.

"Chào anh! Kim Huyền. Yên tâm, Âu Minh thích uống giấm chua, cho nên đồ ăn nhà chúng tôi, cũng sẽ có một ít vị giấm." Tiêu Tiệp cười nhạt giải thích.

"Em biết em rất đẹp trai, nhưng mà em là người rất có nguyên tắc, vợ bạn không thể lừa, chị dâu chị tìm em có chuyện gì?" Khóe miệng Kim Huyền kéo lên một nụ cười, đôi mắt đằng sau mắt kính phát ra ánh sáng.

"Ặc, anh thật sự không phải món ăn của tôi." Tiêu Tiệp cười nhạt nói, giống như một chút cũng không quan tâm đến lời anh ta nói.

"Hô, được rồi! Chuyện cười này đúng là hơi lạnh. Vậy chị dâu có thể nói cho kẻ hèn này biết, chị đặc biệt hẹn em ra ngoài có chuyện gì?"

"Là thế này, tôi muốn vào Túc Hồng Trần." Tiêu Tiệp nói.

Cà phê trong miệng Kim Huyền phun ra ngoài, may mà kịp thời quay đầu đi, bằng không Tiêu Tiệp cũng không thể may mắn tránh thoát.

"Đây là chị đang nói đùa sao? Ồi chao, em cảm thấy mình có chút giảm thọ." Kim Huyền không còn tâm tư đi lo lắng hình tượng bản thân nữa, những lời này của Bạch Tiêu Tiệp đủ để làm anh chấn động đến lúc về nhà.

Vợ của Tịch Âu Minh, lại muốn vào làm ở Túc Hồng Trần. Chuyện này nếu để cho tên kia biết, còn không phải là muốn mạng anh.

"Anh không cần quá khẩn trương, tôi nói như thế tất nhiên là phải có lý do của tôi. Và lại, tôi cũng tin rằng, Túc Hồng Trần của các anh tuyệt đối không phải cái loại đó, chỉ bằng vào điểm anh là bạn Tịch Âu Minh, tôi liền tin tưởng anh." Tiêu Tiệp nói, còn giải thích lý do của mình cho anh.

Sau khi nghe xong, miệng Kim Huyền cũng không khép lại được: "Tịch Âu Minh mà biết chị làm như thế, thật không biết nên vui chết hay tức chết."

"Theo như lời anh nói, hiện nay Túc Hồng Trần là nơi giải trí cao cấp nhất trong nước, các anh tiếp đãi tất cả đều là một số thương nhân nước ngoài giàu có, bọn họ sẽ ở đó nói chuyện làm ăn."

"Là nơi cao cấp nhất, tất nhiên cung cấp dịch vụ đều là tốt nhất, dĩ nhiên, khách hàng có nhu cầu như thế nào, chúng tôi sẽ an bài nhân viên khác nhau. Mà không cần nhóm nhân viên này đi, chúng tôi cũng không bắt ép người khác phải đi tiếp khách, tất cả đều là người tình ta nguyện."

"Thù lao của chúng tôi rất cao, thấp nhất là mười vạn, tất nhiên, đây chỉ là nhân viên bình thường."

"Nếu như là cô, thì chỉ cần làm đúng việc một người phiên dịch, cũng chính là trung gian, còn có hướng dẫn viên, cho khách hàng để giới thiệu văn hóa trong nước, dĩ nhiên thuận tiện cùng đi ăn cơm."

Nói đến đây, Kim Huyền dừng lại: "Đây chỉ là lúc đầu khi chưa biết bối cảnh của cô, bây giờ biết cô là vợ Tịch Âu Minh, tôi nào dám thu nhận cô. Lại nói, người như cô chúng tôi không trả nổi tiền lương!"

"Tại sao lúc đầu anh lại nhìn trúng tôi?" Tiêu Tiệp nói, "Hơn nữa làm sao biết tôi sẽ phiên dịch được?"

"Bởi vì ánh mắt tôi rất tốt, chúng tôi tìm kiếm là người đẹp có khí chất, mà không phải người phụ nữ nông cạn. Trên người mỗi người tài hoa đều có khí chất không thể che giấu được, đúng không!" Kim Huyền nói.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Ngày Đầu Tiên Đi Làm

"Ánh mắt anh thật sự rất chính xác!" Tiêu Tiệp không nhận được khen ngợi, cô đúng là biết phiên dịch, ban đầu lúc viết nguyện vọng, ghi thiết kế thứ nhất, thứ hai là phiên dịch.

Mặc dù sau đó không đặc biệt đi học hai cái này, nhưng cô cũng đặc biệt chuyên tâm, nên hai môn học đều lấy được AA.

"Nếu như tôi là người anh muốn tìm, mà tôi lại có chuyện cầu xin anh, cung coi như là duyên. Bỏ qua những thứ đó, chúng ta nói một chút về thỏa thuận đi." Tiêu Tiệp nói.

"Yêu cầu của tôi rất đơn giản, anh chỉ cần giữ bí mật, chuyện tôi làm việc ở Túy Hồng Trần. Tôi sẽ không làm ở đây lâu, chỉ cần nhận đủ thù lao tôi cần, tôi sẽ rời đi ngay, Tịch Âu Minh sẽ không biết đâu."

Kim Huyền ngẩng người, vẻ mặt có chút khó xử, không nói gì.

"Tôi biết như thế rất khó cho anh, nhưng mà... Xin nhờ!" Tiêu Tiệp chân thành nói.

Kim Huyền nhìn Tiêu Tiệp, nói: "Cô quả nhiên không giống những người khác, khó trách tên kia quan tâm cô như thế. Thôi được, dù sao đến nơi này của tôi cũng khác những nơi khác."

Nói như thế là đồng ý rồi, Tiêu Tiệp thở phào nhẹ nhõm.

"Cậu điên rồi!" Dĩ Đồng kêu lên, giọng nói kinh động kia làm cho mấy bàn khác đều quay lại nhìn cô, cô vội vàng cúi đầu xuống, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm Tiêu Tiệp.

"Minh nói với cậu, không phải để cậu mắng mình. Là mình tin tưởng cậu, cho nên mới nói với cậu." Tiêu Tiệp lạnh nhạt nói.

"Minh thà rằng cậu không tin mình, không nói với mình! Cái này là muốn mình tức chết đây!" Dĩ Đồng tức giận nói.

"A, vậy coi như mình chưa nói cũng được." Tiêu Tiệp rất bình tĩnh, nhàn nhã uống cà phê, bộ dạng không nóng vội.

"Tốt lắm tốt lắm, thật sự thua cậu! Cậu muốn thế nào? Nói thẳng đi!" Dĩ Đồng không cách nào duy trì được sự bình tĩnh, có gì nói đó, vĩnh viễn sẽ không che giấu mình.

Trong mắt Tiêu Tiệp lộ ra ánh sáng giao hoạt, nói ra mục đích cuối cùng của chuyến đi này, nghiêm túc nói: "Nói hay lắm, là cậu tự nguyện đó nha. Đến lúc đó đừng có đổ thừa là mình ép buộc cậu giúp."

Lửa giận của Dĩ Đồng vẫn chưa hạ xuống: "Quen biết cậu coi như là mình xui xẻo, nếu để cho Tịch Âu Minh biết, có khi còn lộ da mình!"

"Không biết, không phải còn có Tả Huyền Dạ che chở cho cậu sao?" Tiêu Tiệp cười nói.

Vừa rồi cơn giận của Dĩ Đồng còn cao ngất trời, lúc này khí thế đã yếu đi, nhưng miệng vẫn không cam lòng nói: "Vì một cái đồng hồ đeo tay, có đáng giá không?"

"Đáng giá! Đổi lại là cậu, cậu cũng sẽ vì Tả Huyền Dạ mà làm như thế." Tiêu Tiệp nghiêm túc nói.

"Muốn mình làm gì, cậu nói đi!" Dĩ Đồng vẫn rất nóng tính.

"Rất đơn giản, đến lúc đó cậu che chở cho mình là được rồi." Bộ dạng Tiêu Tiệp giống như đã tính toán tốt, làm cho Dĩ Đồng càng nghiêng rằng.

Nhưng lại không thể không thờ dài: "Nếu như cha mẹ cậu vẫn còn thì tốt rồi, cậu làm gì phải như thế này, đều là do chú thích cậu, tất cả những cái tốt nhất đều cho Bạch Du Du!"

"Từ trước đến nay mình chưa bao giờ trách bọn họ, chỉ cần bọn họ quản lý tốt công ty, không phụ tâm huyết của cha mình là tốt rồi. Không nói những cái kia nữa, cậu nhớ phải giúp mình đấy."

"Ừ, yên tâm."

Túy Hồng Trần.

"Oa a, chị dâu chị thật là tuyệt. Vừa rồi mấy người nước ngoài kia đều bị lời nói của chị làm cho sững sờ, chị có để ý không? Lúc chị ngồi ngay ngắn ở đó pha trà, tất cả mọi người đều không nói gì, ngay người nhìn chị. Cuối cùng còn khen trà nghệ của chị không ngọt miệng, ngay ngốc móc tiền ra, còn vui mừng như thế!" Kim Huyền xem Tiêu Tiệp như Phật, không nhịn được khen ngợi.

Hôm nay là ngày đầu tiên Tiêu Tiệp đi làm, Kim Huyền lần đầu tiên thấy Tiêu Tiệp từ trong xe đi ra, cũng cảm thấy trước mặt một mảnh choáng váng.

Hôm nay Tiêu Tiệp mặc rất chuyên nghiệp, áo sơ mi trắng cộng thêm quần cụt màu đen, tóc buộc nghiêng một bên, phần đuôi hơi xoắn. Trang phục rất bình thường, nhưng khi cô mặc lên cảm giác lại khác.

Cao gầy, xinh đẹp, quyến rũ, hấp dẫn!

"Nào có khoa trương như thế, nhưng mà hôm nay cảm ơn anh, nếu như không có anh giúp đỡ, có lẽ tôi cũng không ứng phó được." Tiêu Tiệp nói.

Ngày đầu tiên đi làm, cảm giác cũng không tệ lắm.

Căn phòng kết hợp Trung Tây, mấy người nước ngoài nói chuyện chung một chỗ, toàn bộ khung cảnh lộ ra mùi vị buôn bán. Toàn bộ quá trình, việc cô cần làm, chính là nói một ít văn hóa Trung Quốc cho những người đó.

Thật ra thì cái này và những cuộc trao đổi buôn bán thông thường không có gì khác nhau, chẳng qua là những cuộc mua bán thông thường đều diễn ra ở nhà hàng khách sạn. Quá nghiêm túc, quá nhàm chán.

Mà ở đây, tất cả đều lấy thoải mái là chính, hưởng thụ là điều kiện tiên quyết. Nói chuyện là quan trọng, vừa có thể làm xong việc công, sao lại không làm? Thật ra thì, Túy Hồng Trần cũng không "sạch sẽ" như thế, cho dù khách hàng nói ra yêu cầu gì, nơi này cũng nhất định sẽ thỏa mãn."

Gioongg như câu nói kia của Kim Huyền, tất cả đều là người tình ta nguyện. Muốn thù lao nhiều hơn, thì phải bỏ ra càng nhiều hơn.

Nghe Kim Huyền nói qua, thật ra rất nhiều người trong nước cũng thích đến nơi này, bởi vì nơi này công tác đảm bảo an toàn rất được, bọn họ sẽ phong tỏa toàn bộ thông tin khách hàng, người đến đây hoàn toàn không cần lo lắng bị phát hiện.

Tiêu Tiệp hỏi Kim Huyền, Tả Huyền Dạ có thường đến đây không? Kim Huyền lặng lẽ cười hai tiếng: "Chị dâu yên tâm, cho dù Tịch thiếu gia có đến, chúng em cũng sẽ không để cho cậu ấy phát hiện ra chị. Hơn nữa chị cũng không cần lo lắng, Tịch đại thiếu gia luôn giữ mình trong sạch, từ trước đến nay đến đây luôn vì công việc!"

Tạm biệt Kim Huyền, Tiêu Tiệp lập tức báo cho Dĩ Đồng, cô ấy có thể về nhà được rồi.

Cô nói với Tịch Âu Minh là đi chơi cùng Dĩ Đồng, Dĩ Đồng vì không để cho chồn phát hiện ra, cho nên lúc cô chưa ra, cô ấy cũng không thể về nhà.

Chân trước Tiêu Tiệp vừa về đến nhà, chân sau Tịch Âu Minh cũng về.

Tiêu Tiệp sợ hét hồn: "Sao anh về sớm thế?"

Tịch Âu Minh tháo cà vạt xuống, giọng không vui nói: "Em không hy vọng anh về sớm sao?"

Tiêu Tiệp cười gượng nói: "Đâu có đâu có." Lập tức chạy đến cầm áo khoác cho anh, đẩy lồng ngực lễ thờ phào nhẹ nhõm, may có Kim Huyền nhắc nhở, muốn cô thay quần áo trước khi về, nếu không bây giờ đã bị phát hiện.

"Tại sao lại có cảm giác không đúng?"

Tịch Âu Minh nhìn chằm chằm vào cô, thấy thế đáy lòng Tiêu Tiệp ngứa ngáy. Chẳng lẽ bị phát hiện? Không thể nào, tất cả dấu hiệu trên người đều loại trừ đi rồi! Nhắm mắt lại nói: "Khác ở chỗ nào?"

"Chỉ là cảm thấy hôm nay em rất đẹp, em căng thẳng cái gì?" Tịch Âu Minh thấy bộ dạng căng thẳng của cô, cười một tiếng.

"Em có ngày nào không đẹp?" Tiêu Tiệp thuận miệng liền hỏi ngược lại.

Khóe miệng Tịch Âu Minh kéo lên, ghé vào bên tai cô, nhỏ giọng nói: "Ngày nào em cũng đẹp, nhất là lúc ở trên giường càng đẹp hơn, mê hoặc anh, ừ, đến điên đảo thần hồn ~ "

"Anh biến thái!" Vẻ mặt Tiêu Tiệp đỏ bừng, ném quần áo cho anh, đi thẳng lên tầng.

Gần đây anh nói chuyện càng không có giới hạn, nào còn bộ dạng lạnh lùng trước kia? Mặc dù tức giận, nhưng thật ra trong lòng lại rất thích loại thay đổi này. Bởi vì những lúc cùng anh cãi vã, cô cảm thấy giữa bọn họ ngày càng thân thiết.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sùng Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Si Mê Chân?

"Chuẩn bị tốt một chút, lát nữa cùng anh tham gia một hoạt động từ thiện." Tịch Âu Minh cũng đi theo lên tầng, vừa đi vừa nói.

"Hoạt động từ thiện gì? Em không muốn đi." Tiêu Tiệp không suy nghĩ từ chối luôn, cô luôn không thích tham gia những tiệc rượu kia, cô lại không có chuyện gì, đi làm gì?

"Bình thường thì cũng tùy em, nhưng lần này đại diện tập đoàn Tịch Âu, em là phu nhân tổng giám đốc nên nhất định phải đi!" Giọng điệu Tịch Âu Minh rất cương quyết, không cho phép từ chối.

Đây là hoạt động từ thiện tổ chức mỗi năm một lần trong giới thương nghiệp, hầu như tất cả những người trong giới đều tham gia, tất nhiên cũng có vài người nước ngoài.

Trong Roll Royce, Tiêu Tiệp mặc một chiếc váy dài lệch vai, tóc dài buông xõa, khuôn mặt xinh đẹp chỉ trang điểm nhẹ. Cô không thích trang điểm quá nhiều, Tịch Âu Minh từng khen cô, làn cô rất trắng, không cần dùng những thứ đồ dư thừa này để che giấu. Nhưng mà, người tạo mẫu cho cô nhiều lần nhấn mạnh, tham dự loại hoạt động từ thiện này, ít nhất cũng phải trang điểm một chút, xem như là tôn trọng hoạt động này. Cho nên, cô đành phải trang điểm nhạt.

"Tịch Âu Minh."

"Ừ." Ánh mắt Tịch Âu Minh vẫn còn nhìn máy tính xách tay, chỉ đơn thuần qua loa cho xong! Nhìn cũng chưa nhìn cô một cái!

"Chân em đau!" Môi đỏ mọng cong lên, làm nàng nói.

Đôi giày cao gót này quá cao, ít nhất cũng phải mười lăm phân trở lên. Theo như bình thường, thì lấy chiều cao của cô, nhiều nhất cũng chỉ đi tám phân. Nhưng mà lúc chọn lễ phục, nhân viên phục vụ nói đôi giày này rất hợp với cô, còn nói bộ lễ phục này chỉ có thể phối với đôi giày này.

Mà thời gian cũng gấp, nên cũng không đủ để chọn bộ lễ phục khác. Vì vậy cô đành lấy bộ này, bây giờ còn chưa đi đường bao lâu, chân đã bắt đầu đau.

Đang lúc oán giận, bàn tay ấm áp của Tịch Âu Minh đã cầm chân cô lên, để lên đùi anh, bỗng nhiên, Tịch Âu Minh phát hiện sau chân cô hơi nổi mụn, lông mày nhíu chặt, đây là bị giày cọ sao? Vừa nhẹ nhàng xoa bóp cho cô, vừa nói: "Ngoan, lát nữa anh sẽ cố xử lý nhanh mọi chuyện, uất ức em rồi."

Tìm Tiêu Tiệp cảm thấy rung động, Tịch Âu Minh luôn vô ý làm ra hành động khiến người khác cảm thấy rung động. Bàn chân ấm áp của cô đặt trên đầu gối anh, bàn tay thon dài của anh giống như có ma lực, nhẹ nhàng xoa bóp một chút cô đã cảm thấy không còn đau đớn như trước nữa.

Nhớ đến Tịch Âu Minh thường xuyên khen chân cô trời sinh rất đẹp, trắng nõn, rất hấp dẫn. Trong lòng rất vui mừng. Bỗng nhiên, cô chợt nhớ đã từng thấy trong sách có một bài báo cáo.

Nói đàn ông si mê chân không chịu được chân ngọc gọi tình, nếu dùng chân ở dưới gầm bàn cọ chân đàn ông, hoặc đụng nhẹ một cái... Thì so với tay càng tuyệt hơn.

Bỗng nhiên, trong lòng nảy ra một ý. Chân gãy ra khỏi tay anh, nhẹ nhàng trượt xuống đầu gối anh.

Lại bỗng nhiên bị Tịch Âu Minh bắt được, giọng nói trầm thấp lại mang theo chút uy hiếp nói: "Sao thế, chẳng lẽ Tiệp Nhi muốn chơi xe chân?"

Tiêu Tiệp hoàn toàn không có tâm tình trêu đùa, cô hiểu Tịch Âu Minh, nói là làm, nếu lại trêu chọc anh, có khi hôm nay thật sự chơi xe chẵn. Đều tại cô, không có việc gì tự nhiên lại đi trêu chọc anh!

Úp úp mở mở nói: "Em chỉ nhớ đến một bài báo cáo, nói đàn ông si mê chân không chịu được phụ nữ dùng chân trêu đùa. em chỉ muốn tử một chút..."

"Hả? Thì ra còn có chuyện như thế? Vậy vừa rồi Tiệp Nhi khảo sát thấy kết quả thế nào?" Mắt đẹp của Tịch Âu Minh hơi nheo lại.

"Tất nhiên anh không phải người si mê chân rồi ~ vừa nãy em chỉ đùa thôi ~ thấy ánh mắt Tịch Âu Minh càng ngày càng phát ra ánh sáng nguy hiểm, giọng Tiêu Tiệp càng yếu hơn,

"Buổi tối anh sẽ nói cho em biết, rốt cuộc anh có oai loại đàn ông đấy không." Giọng nói tà ác vang lên ở bên tai.

Tiêu Tiệp hận không thể đâm ngực, không có việc gì tự nhiên đi chọc anh làm gì! Buổi tối chịu khổ cũng chỉ biết khóc.

Vừa vào tiệc rượu, Tiêu Tiệp đã thấy không ít đáng về thướt tha đi qua đi lại trong tiệc rượu xa hoa này, có những phu nhân bảo dưỡng rất tốt đi cùng người đàn ông phong độ mặc âu phục đi giày Tây.

Tịch Âu Minh ở trong giới thương nghiệp có ảnh hưởng rất lớn, bọn họ vừa đến đã được rất nhiều người chú ý.

Ngay lập tức đã có người đến kính rượu: "Tịch Thiếu, tôi kính anh một ly, lần trước hợp tác rất tốt, rất mong đợi lần hợp tác sau của chúng ta cũng có thể tốt đẹp như thế!"

"Kê hèn này cũng rất mong đợi." Tịch Âu Minh cười nhạt nhận lấy ly rượu, uống một ngụm nhỏ. Tiêu Tiệp không thích trên người anh có mùi rượu, cho nên cho dù ở tình huống bất buộc, anh cũng chỉ uống một chút. Rất sợ mùi rượu quá nặng, sẽ hun đến cô.

"Vị này chính là tôn phu nhân sao? Đã sớm nghe nói vợ Tịch Thiếu rất xinh đẹp, hôm nay nhìn thấy, quả nhiên là danh bất hư truyền (nghĩa là danh tiếng truyền đi đúng thực tế), thất lễ thất lễ! Ly này tôi xin kính cô!"

Vừa nói xong phu nhân phục vụ bên cạnh đã bung rượu đến, Tiêu Tiệp vừa muốn nhận lấy, đã bị Tịch Âu Minh ngăn lại: "Tạ đồng, vợ tôi từ lượng không tốt, ly này tôi thay cô ấy uống."

Tạ đồng cười nói: "Tịch Thiếu đúng là rất cưng chiều vợ!"

Tịch Âu Minh cười không nói, coi như ngầm thừa nhận. Về mặt Tiêu Tiệp hơi ửng đỏ, cô không biết anh sẽ ngăn ly rượu của cô, thật ra thì uống một chút rượu cũng không sao. Và lại trong loại trường hợp này, cô cũng không phải loại người không hiểu chuyện. Bọn họ vốn rất được chú ý, anh lại bảo vệ cô như thế, tất cả mọi người đều quay ra nhìn bọn họ.

"Nếu bây giờ em uống, lát nữa tất cả mọi người đều biết em biết uống rượu, sau đó sẽ có một đồng người đến mời em uống rượu. Nếu như em muốn, có thể nhận." Giống như biết trong lòng cô đang suy nghĩ gì, Tịch Âu Minh nhỏ giọng nói bên tai cô.

Tiêu Tiệp vừa bị sự chu đáo của anh làm cho cảm động, lại cảm thấy rất buồn chán, nhưng mà lại không thể rời đi, vì thế liền bấm nhẹ một cái vào khuỷu tay Tịch Âu Minh để phát tiết. Tịch Âu Minh vẫn như cũ mỉm cười nói chuyện với Tạ đồng, đối với động tác nhỏ của cô, chỉ lấy bàn tay còn lại ra vỗ về.

Tiêu Tiệp như có kỳ tích không còn cảm thấy nhàm chán như trước nữa.

"Hôm nay tôi cũng có vài người bạn nước ngoài đến tham gia tiệc rượu, nghe nói Tịch Thiếu là kỳ tài trong giới thương nghiệp, nên rất muốn làm quen một chút." Tạ đồng nói.

"Làm phiền Tạ đồng giới thiệu rồi."

"Hello my friend!" Mấy người ngoại quốc nhìn thấy bọn họ, từ xa đã chào hỏi.

Tiêu Tiệp vốn đang nhàm chán, nhưng mà trên mặt lại không thể hiện ra, hơn nữa còn luôn mang bộ mặt tươi cười, cô cảm thấy mặt mình cũng cứng ngắt rồi.

Nhưng mà lúc cô nhìn thấy mấy người nước ngoài kia, lập tức có cảm giác muốn đập đầu vào tường!

Này, những người đó, không phải những người khách cô tiếp đãi hôm qua sao? Ông trời muốn mạng cô sao? Phải làm thế nào đây? Đầu Tiêu Tiệp choáng váng, nếu như bị Tịch Âu Minh phát hiện, anh có thể giết cô tại chỗ không?

Lúc này đối phương đã bắt đầu chào hỏi Tịch Âu Minh, mà Tịch Âu Minh cũng dùng tiếng Anh giao tiếp với bọn họ. Giọng nói lưu loát đúng chuẩn, làm cho những người khác phải choáng váng. Kết hợp với nụ cười gần như hoàn mỹ, làm cho những người ở đây không khỏi thần phục, ông trời!

Có lẽ vì quá khấn trương, hoặc là do đi giày cao gót quá lâu, hoặc là do không khí trong này không tốt, nói tóm lại, không phải là lỗi của cô.

Bởi vì cô có ý cúi đầu, nên không ai thấy rõ mặt cô, lúc ánh mắt đối phương di chuyển đến mặt cô, thì Tiêu Tiệp làm một động tác hoa lệ.

Chương 46: Cô, Ngất

Cô, ngất.

Nhất thời, tất cả một mảnh hỗn loạn.

Cô ngất cũng rất có trình độ, từ từ ngã về phía Tịch Âu Minh, như thế thì cũng không đến nỗi anh không đỡ kịp, cô cũng không muốn ngã xuống đất, như thế sẽ rất đau!

Khi thấy vẻ mặt căng thẳng của Tịch Âu Minh lúc ôm cô, trong lòng cô cảm thấy rất áy náy, nhưng cũng không có biện pháp khác. Chỉ có thể khéo léo chuyển mặt vào bên trong, liền hoàn toàn yên tâm "ngất".

Nhưng mà thái độ của Tịch Âu Minh làm cho cô không đoán trước được, vốn tưởng rằng, là vợ của anh, cô ngất, thì ít nhất anh cũng phải hốt hoảng chứ?

Nhưng mà trừ lúc cô ngất xỉu còn khản trương, thì từ lúc ôm cô ra khỏi tiệc rượu về mặt rất khó coi, bây giờ vừa để cô vào trong xe, thì không có động tĩnh gì nữa.

Bây giờ là tình huống gì? Chuyện gì đang xảy ra? Ít nhất trước khi anh mở miệng, cô thật sự không biết xảy ra chuyện gì, còn đang đặc ý vì kỹ thuật diễn cao siêu của mình.

"Em còn định giả vờ ngất đến khi nào, chẳng lẽ còn muốn anh đưa đi bệnh viện sao?"

Tiêu Tiệp giật mình, hóa ra anh nhìn ra? Cô thể hiện rõ như thế sao?

Trong lòng biết không thể tiếp tục giả vờ được nữa, nếu thật sự đưa đi bệnh viện, thì đúng là làm khó cho bác sĩ.

Vì thế không còn cách nào khác đành bỏ dẫy, chột dạ nói: "Sao anh nhìn ra được?"

"Chỉ bằng việc kỹ thuật diễn xuất của em rất kém." Giọng nói anh hơi lạnh lùng rồi lại có chút bất đắc dĩ.

Tiếp tục nói ra những lời làm Tiêu Tiệp càng thấy xấu hổ hơn.

"Vì biết em không thích tiệc rượu, cho nên bắt đầu từ lúc bước vào bữa tiệc, anh vẫn luôn chú ý đến em, rất sợ em cảm thấy khó chịu. Toàn bộ quá trình em thể hiện rất tốt, cho dù có người đến chào hỏi em cũng đáp lại rất tốt. Nhưng mà, từ lúc những người nước ngoài kia xuất hiện, em mới bắt đầu khản trương."

"Em biết những người đó, có đúng hay không?" Mặc dù là câu hỏi, nhưng gần như khẳng định.

Tiêu Tiệp lập tức khản trương bác bỏ: "Không, em không biết!"

Khi thấy mắt anh hơi nheo lại, nhìn cô, cô nhất thời không nói tiếp được. Một lúc lâu, trong xe vẫn rất yên tĩnh, bầu không khí rất đè nén, hai người cũng không nói gì. Tịch Âu Minh thậm chí còn nhắm hai mắt lại, bắt đầu nghỉ ngơi, bộ dạng không lấy được đáp án của cô thì không bỏ qua.

Tiêu Tiệp cúi đầu xuống, bộ dạng đã biết lỗi, nói: "Xin lỗi..."

Anh vốn hơi nhắm mắt, nghe vậy chột mồm mở mắt ra nhìn cô, sau đó thở dài: "Nói cho anh biết nguyên nhân là gì."

Sao có thể nói được! Lời này chỉ dám nói trong lòng, không dám nói ra khỏi miệng.

"Anh cũng biết, em không thích tham gia những loại tiệc rượu này, với lại còn phải đi giày cao gót chân rất đau, em thực sự không nhận được cho nên liền... Làm hỏng bầu không khí của tiệc rượu, thật sự rất xin lỗi!" Tiêu Tiệp cúi đầu tui thân nói, đặc biệt nhấn mạnh chân đau, cho dù là nói dối, cũng phải làm cho giống thật một chút, mà chân cô đúng là đau thật, bằng không bằng ánh mắt của Tịch Âu Minh nhất định sẽ nhìn ra.

Với lại, đàn ông đều không cách nào chống cự được người người phụ nữ mềm yếu, càng bộ dạng bị tui thân đáng thương, thì anh ta càng đau lòng. Quả nhiên, Tịch Âu Minh vừa nghe thấy chân cô đau thì lập tức ôm lấy cô, nhỏ giọng an ủi: "Đã đỡ chưa, không cần phải nói xin lỗi với anh, trợ lý sẽ xử lý chuyện bữa tiệc, không cần lo lắng."

Tiêu Tiệp vừa nghe thấy, lập tức yên lòng, còn tui thân rúc vào ngực anh. Chỉ cần anh không trách tội là tốt rồi, không biết chuyện kia là tốt rồi! Nhưng

mà khỏe miệng còn chưa kịp nhếch lên, đã bị một câu nói của anh đánh ngã xuống đất.

Giọng nói anh vang lên trên đỉnh đầu cô: "Tiêu Tiệp, chỉ một lần này thôi, lần sau có chuyện gì thì nói thẳng với anh, không được lấy thân thể ra làm trò đùa. Còn nữa, anh sẽ cho em thời gian, cho đến khi em bằng lòng nói thật mới thôi, anh không ép em."

"Được." Tiêu Tiệp ôm eo anh, vui mặt trong ngực anh. Không nói thật, chờ đến lúc đó, cô sẽ để chuyện này theo gió biển mất.

Tịch Âu Minh ôm Tiêu Tiệp, lại nhắm mắt lại. Thật ra vừa rồi lúc cô ngất xỉu, chỉ có chính anh biết, trong lòng có bao nhiêu hoảng sợ, hận không thể lập tức đưa cô đến bệnh viện, rất sợ chậm một bước sẽ xảy ra chuyện gì.

Lúc anh mười sáu tuổi đã bắt đầu tiếp nhận tập đoàn Âu Minh, trải qua rất nhiều sóng to gió lớn, gặp qua rất nhiều loại người, nên sức phán đoán và khả năng điều tra rất nhạy bén, nếu không anh cũng không có khả năng đi đến ngày hôm nay.

Có lẽ là thói quen trời sinh, cho dù trong lúc nguy cấp, cũng không quên phân tích đầu đuôi câu chuyện. Cuối cùng, cẩn thận suy nghĩ một chút, lại phát hiện trên người Tiêu Tiệp có điểm đáng ngờ.

Trừ những thứ anh vừa nói ra, thì thật ra còn vài lời anh không nói.

Buổi sáng cô nói với anh đi dạo phố cùng Dĩ Đồng, phụ nữ đi dạo phố với nhau không chỉ một hai tiếng, mà một ngày cũng có thể. Cho nên cô không thể nào đi giày cao gót. Hơn nữa với sự hiểu biết của anh về cô, cô đi dạo phố chưa bao giờ đi giày cao gót, găng người cao gầy không cần là một chuyện, chủ yếu cô đã từng nói đi giày cao gót đi dạo phố thì chẳng khác gì muốn mạng cô. Hơn nữa, bản thân cô cũng rất thích đi giày đế bằng.

Nhưng mà tiệc rượu còn chưa bắt đầu, anh sờ qua chân cô, thấy phía sau chân bị cọ đến nổi mụn. Cô nói bị giày cao gót cọ đúng là không sai, nhưng mà không phải do hôm nay cô đi. Bởi vì sau khi đi giày thì bọn họ lên xe luôn, cô cần bản không có cơ hội đi nhiều thêm mấy bước.

Còn có những người nước ngoài kia, nhìn biểu hiện của cô, hẳn là biết đối phương, hơn nữa hình như rất sợ anh biết. Theo như Tạ đồng nói, những người nước ngoài này hôm nay mới đến thành phố A, vậy Tiêu Tiệp cũng là hôm nay mới gặp những người này.

Cho nên hôm nay không phải Tiêu Tiệp đi dạo phố với Dĩ Đồng, mà là đi gặp những người nước ngoài này ở nơi nào đó, hơn nữa còn xảy ra chuyện gì đó, cho nên vừa rồi cô mới không dám gặp những người kia.

Mặc dù biết chỉ cần hơi động ngón tay, thì sẽ lập tức tra ra mọi chuyện. Nhưng mà, anh đã đồng ý với cô, nếu bây giờ cô không muốn nói, anh sẽ cho cô thời gian, anh sẽ không có ý đi điều tra cô, anh muốn đợi đến ngày cô tự mình nói ra mọi chuyện.

Bạch Tiêu Tiệp, em cũng đừng làm cho anh thất vọng. Sau khi Tiêu Tiệp thức dậy, Tịch Âu Minh đã đi làm.

Tối hôm qua anh làm đúng như lời anh đã nói ban ngày, để cho cô biết rõ, có phải anh si mê chân hay không, cuối cùng thuộc về loại đàn ông kia!

Không nhớ đã làm bao nhiêu lần, mà làm cho eo cô đau nhức như thế này!

Trải qua ngày hôm qua, cô tổng kết ra hai quan điểm.

Thứ nhất, sau này sẽ không cùng anh tham gia bất kỳ tiệc rượu nào, trong tiệc rượu có rất nhiều người, loại người gì cũng có thể gặp phải. Giống như ngày hôm qua, thiếu chút nữa thì bị lộ.

Thứ hai, sau này sẽ không bao giờ đi trêu chọc anh nữa, bởi vì hậu quả cô không thể gánh nổi. Buổi tối điên cuồng và kích thích như thế, một lần là đủ rồi, quá nhiều... Đối với thân thể không tốt.

Không biết có phải cô quá nhạy cảm hay không, luôn cảm thấy tối hôm qua Tịch Âu Minh có chỗ không đúng, giống như có rất nhiều lời không nói ra, mà hình như không có ý định nói, nhưng mà trong lòng lại rất bức bối, vì thế lấy chuyện không vui trong lòng, toàn bộ đổ thành động lực trên giường, dày vò cô đến chết đi sống lại.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Em Có Nghe Thấy Gì Hay Không?

Mấy ngày liên tục, cô đều bình an hoàn thành công việc, mà Tịch Âu Minh cũng không phát hiện ra cái gì. Chỉ là, cô nhớ có một lần, Tịch Âu Minh tùy ý hỏi cô một câu.

"Hôm nay lại ra ngoài với Dĩ Đồng sao?"

Mà câu trả lời của cô là khẳng định, trừ lý do này, cô còn có thể tìm cái nào chứ? Chỉ là, cô phát hiện, lúc cô nói ra câu kia, Tịch Âu Minh cũng không

nói thêm gì nữa, ngược lại ánh mắt nhìn cô có chút lạ... Phức tạp, rối rắm, còn có chút không rõ ý tứ.

Tại sao? Cô đều làm rất tốt, không có chỗ nào sơ hở. Hơn nữa nếu như anh phát hiện ra điều gì, cũng nhất định sẽ nói ra, mà không biểu hiện như thế này.

Giải thích duy nhất chính là, có lẽ trong công việc anh gặp chuyện phiền lòng, mà cô lại vội lo chuyện của mình, không có nhiều thời gian chú ý đến anh, cho nên anh mới tức giận? Lúc này cô cũng chỉ có thể giải thích như thế, nói là tự an ủi có lẽ đúng hơn.

Thầm nghĩ đến đây cô đã cảm thấy mình không đúng, dù thế nào cũng không nên ném chồng sang một bên. Vì thế cô quyết định, hôm nay nghỉ một ngày, tự mình làm cho anh vài món ăn, để tỏ lòng xin lỗi.

Tập đoàn Tịch Âu.

Kiều Đại Tâm cẩn thận bung cốc cà phê vừa pha xong vào trong phòng làm việc, thấy Tịch Âu Minh vẫn miệt mài xem tài liệu. Nhẹ nhàng để cốc cà phê lên bàn, nhỏ giọng nói.

"Anh Tịch, cà phê đã pha xong."

Tịch Âu Minh ngẩng đầu lên, nhìn cô, nhíu mày nói: "Sau này những chuyện thế này em cứ để cho thư ký làm, công việc của em bây giờ chủ yếu là học tốt nghiệp vụ công ty."

"Chỉ là em thấy công việc của anh Tịch rất vất vả, nên muốn tự mình làm cho anh chút việc ~" Giọng nói có chút yếu ớt, mềm mại giống như cô gái trong gió, gió thổi một cái là lay động. Tịch Âu Minh để tài liệu trong tay xuống, xoa nhẹ mi tâm, ý vị sâu xa nói: "Đại Tâm, lúc đầu chị em muốn anh chăm sóc tốt cho em, giống như một người anh trai vậy, em hiểu không? Anh hy vọng em có thể đề tâm nhiều hơn vào công việc, mà không phải tốn thời gian trên người anh."

Tịch Âu Minh rất thông minh, chút tâm tư đó của Kiều Đại Tâm anh đã sớm nhìn thấy rõ. Mặc dù trong lòng anh khinh thường nhưng cũng không đối đãi với người phụ nữ khác theo kiểu, dùng lời lẽ nặng nề làm tổn thương người ta, hay thậm chí dùng quyền lực giải quyết. Vốn tưởng anh không để ý đến cô sẽ tự động buông tha, nhưng bây giờ nhìn lại, cô ý vào anh khoan dung càng ngày càng không có phép tắc.

Ánh mắt Kiều Đại Tâm từ chứa đầy nước mắt: "Em biết anh không thích em, nhưng mà anh cũng không thể ngăn cản em thích anh. Hơn nữa lúc chị xảy ra chuyện, anh còn đồng ý với em, nhất định sẽ bao thủ cho chị! Nhưng mà bây giờ anh lại cười người phụ nữ kia, còn đối xử với cô ta tốt như thế, anh không thấy có lỗi với chị sao?"

Tiêu Tiệp đi qua khu thư ký, nhưng lại không thấy bóng dáng Kiều Đại Tâm, nghĩ thầm, bây giờ cô ta còn chưa đi làm sao? Không phải cô thích chú ý người phụ nữ này, chỉ là mặc dù nhìn đáng vẻ người phụ nữ này nhu nhược, nhưng mà cô lại có thể nhìn ra sự thù hận trong mắt cô ta. A, không cần phải nói, chỉ là vì Tịch Âu Minh thôi.

Trong lòng không nhịn được có chút oán giận, Tịch Âu Minh không có việc gì lại lớn lên đẹp trai như thế làm gì? Cả ngày gây phiền toái cho cô! Nhưng mà tốt nhất đừng có chọc đến cô, nếu không, hừ! Cô sẽ làm cho anh đẹp mặt!

Lúc trước không thấy ai, nhưng khi đến phòng làm việc cô lại thấy một bóng người, là Thẩm Nhã Lâm. Thẩm Nhã Lâm thấy có người đi đến, đáng vẻ có chút hoảng sợ, nhưng khi thấy người đến là cô, thì lại bình tĩnh, ánh mắt nhìn Tiêu Tiệp tràn đầy thương hại.

Thẩm Nhã Lâm hừ lạnh một tiếng giễu cợt, không nói gì rồi đi luôn. Mấy hôm trước Thẩm Nhã Lâm có chuyện, nên hôm nay mới đến làm thủ tục thôi việc. Tiêu Tiệp không để tâm đến vẻ mặt của cô, còn chưa kịp mở cửa phòng tổng giám đốc ra, thì cửa đã được mở ra. Bộ dạng Kiều Đại Tâm khóc đến hoa lệ đầm mưa (hoa lệ đầm mưa: Giống như hoa lệ dính hạt mưa, vốn miêu tả đáng vẻ khi khóc của Dương quý phi, sau này được dùng để miêu tả sự kiêu diễm của người con gái), nhìn thấy cô thì sững sờ, sau đó lại nhìn cô bằng ánh mắt thù hận, sau đó chạy đi.

Tịch Âu Minh nhìn thấy cô cũng ngẩn người, sau đó về bình tĩnh trên mặt thay bằng hoảng sợ, anh nhanh chóng đi đến, kéo cô vào phòng làm việc.

"Em đến đây lúc nào? Đến bao lâu rồi? Tại sao thư ký không thông báo?" Tịch Âu Minh mất đi sự bình tĩnh trước kia, lúc này anh không thể nào suy nghĩ được gì nữa, lời vừa rồi cô có nghe thấy không? Hoặc là nghe được bao nhiêu?

Tiêu Tiệp nói: "Thư Ký không có ở đây có lẽ có chuyện nên rồi đi rồi, em vốn định cho anh ngạc nhiên. Nhưng mà, bây giờ đổi lại là anh làm cho em ngạc nhiên rồi, a, chỉ là sự ngạc nhiên này không vui."

Cô không nói ra chuyện nhìn thấy Thẩm Nhã Lâm ở cửa.

Về mặt Tịch Âu Minh cũng không tốt, cũng không chú ý nghe lời oán giận của cô. Anh nắm lấy bả vai Tiêu Tiệp, nóng lòng muốn biết câu trả lời: "Nói cho anh biết, rốt cuộc em đến bao lâu, có nghe thấy gì không?"

Đáy lòng anh vừa run rẩy vừa hoảng sợ, nếu như cô nghe thấy, nếu như cô nghe thấy? Nên làm thế nào? Có thể vì thế vì thế mà rời xa anh không? Ý nghĩ này vừa xuất hiện, lòng giống như bị một bàn tay bóp chặt, rất đau đớn.

Tiêu Tiệp nghĩ một chút rồi nói: "Nghe thấy."

Bỗng nhiên sức nặng tăng lên, lực đạo trên vai cũng tăng lên, cô đau đến nhíu mày: "Buông ra, anh làm em đau."

Lúc này Tịch Âu Minh mới luống cuống buông lỏng tay, vẻ mặt vẫn rất nghiêm túc.

"Em nghe thấy tiếng khóc của thư ký Kiều, về phần các người nói chuyện gì, em không nghe thấy, cũng không muốn nghe." Mặc dù cô không biết anh đang lo lắng điều gì, có lẽ đây là lần đầu tiên thấy vẻ mặt anh lo lắng như thế.

Tiêu Tiệp cảm thấy, sau khi cô nói những lời này, vẻ mặt căng thẳng của Tịch Âu Minh lập tức buông lỏng, giọng nói cũng không cứng như trước, thậm chí còn rất chậm rãi dịu dàng nói: "Vừa rồi nói đến vài bí mật thương mại, là thư ký Kiều tự mình kiểm tra, anh đang dạy dỗ cô ấy."

Cho nên mới khóc? Lý do này hình như rất hợp lý. Thực ra, cho dù có hợp lý hay không, Tiêu Tiệp cũng sẽ không hỏi tiếp, bởi vì đây căn bản không phải phong cách của cô. Cho dù vừa rồi có nghe thấy gì, hoặc thấy cái gì không nên thấy, cô cũng sẽ giả bộ như không biết.

Mặc dù mấy ngày nay cô cảm thấy mình thay đổi không ít, không lạnh nhạt như trước nữa, có thể cãi nhau vui vẻ với anh. Nhưng mà, cho đến vừa rồi cô mới phát hiện, thực ra trong lòng cô vẫn lạnh lùng. Nếu như chồng mình ra ngoài tìm phụ nữ, cô cũng nhất định sẽ không oán trách. Nếu như không trải qua, thì cũng không có cách giải quyết, suy cho cùng đưa hái xanh cũng không ngọt. Làm người không thể quá tham lam, khi vật chất được thỏa mãn thì cuộc sống chưa chắc đã được thỏa mãn. Từ trước đến nay ông trời đều rất công bằng, mở cho cô một cánh cửa, thì sẽ đóng một cánh cửa khác.

Vội lại bây giờ đã rất tốt rồi. Nếu như Tịch Âu Minh không thể cho cô tình yêu trong sáng một trăm phần trăm, cô muốn mình giải quyết dứt khoát quan hệ của hai người. Nhưng mà, không phải trước mắt đều rất tốt sao? Cô cười một tiếng, giống như vừa rồi chưa từng xảy ra chuyện gì: "Chỉ là em đến đưa cháo cho anh, cháo dinh dưỡng."

Đĩ nhiên Tịch Âu Minh cũng sẽ không tiếp tục vấn đề vừa rồi, cười nhận lấy, giống như người vừa rồi bị kích động không phải là anh, nói: "Dì Lâm nấu?"

Sau đó thấy vẻ mặt Tiêu Tiệp đỏ lên, không trả lời. Anh chợt hiểu, nói: "Là em nấu?"

Tiêu Tiệp xấu hổ tức giận nói: "Là em nấu thì sao? Anh có ăn hay không! Không ăn thì em cầm đi!"

Tịch Âu Minh khéo léo né tránh tay cô, để cháo lên bàn, nhẹ nhàng ngửi một chút, nói: "Mùi rất thơm, hương vị nhất định cũng sẽ không kém."

Lúc anh ném thử miếng thứ nhất, Tiêu Tiệp lại có chút khần trương nhìn anh.

"Mùi vị thế nào..." Tịch Âu Minh hơi nhíu mày, vẻ mặt hơi kì lạ.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sùng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Bạch Tiêu Tiệp, Hà Thiếu

"Thế nào? Rất khó ăn sao?" Tiêu Tiệp hỏi hệt hỏi, vốn lúc nấu xong, cô muốn ném thử xem mùi vị như thế nào, nhưng lúc đó quá nóng, vội lại thời gian cũng gấp, vì thế chỉ có thể tạm thời tin tưởng tay nghề của mình, nghĩ đến mình cũng từng nấu ăn qua, cũng không đến nỗi khó ăn.

Nhìn thấy bộ dạng lo lắng của Tiêu Tiệp, khóe miệng Tịch Âu Minh hơi nhếch lên, nói: "Mùi vị này sao lại ăn ngon như thế!" Sau đó ăn hết bát cháo.

Tiêu Tiệp xấu hổ, có cần khoa trương như thế không, mới vừa rồi vẫn còn suy nghĩ có ăn được không! Bây giờ cháo đều bị anh ăn hết, cô cũng không thể ném thử xem rốt cuộc có đúng như anh nói hay không.

Nhưng mà, nhìn anh ăn hết đồ mình nấu, trong lòng cũng không khỏi vui mừng. Chỉ nấu một nồi cháo cũng có thể làm cho anh vui mừng như thế, vậy lần sau tặng quà cho anh, thì không biết anh sẽ vui mừng đến thế nào.

Thầm nghĩ đến đây, Tiêu Tiệp càng thêm quyết tâm phải cố gắng trong công việc, sớm ngày lấy quà tặng anh.

Lúc vào thang máy, Tiêu Tiệp thấy Thẩm Nhã Lâm, trên tay cô ta ôm một chiếc hộp, bên trong chứa một ít đồ của cô ta. Mà đối phương cũng đang nhìn cô. Nhưng mà làm cho Tiêu Tiệp cảm thấy thắc mắc là, ánh mắt Thẩm Nhã Lâm lại tràn đầy sự giễu cợt và thương hại.

Giễu cợt, cái này làm cho Tiêu Tiệp có thể tiếp nhận được, suy cho cùng đây cũng không phải lần đầu tiên Thẩm Nhã Lâm dùng ánh mắt giễu cợt nhìn cô, vội lại, còn bị cô dùng quyền riêng đuổi việc. Chỉ là, sự thương hại trong mắt cô ta là ý gì?

Tiêu Tiệp không muốn để ý đến cô ta, đi thẳng vào thang máy.

"Chờ chút." Thẩm Nhã Lâm giữ tay cô, "Bạch Tiêu Tiệp, từ rất lâu trước kia tôi đã bắt đầu tin chắc rằng, đồ thuộc về người khác, thì cho dù xảy ra chuyện gì, cuối cùng cũng sẽ thuộc về người đó. Mà đồ không thuộc về mình, thì cho dù trong quá khứ có nhiều điều tốt đẹp thế nào, hoặc từng có nhiều lời thề kiên định thế nào, thì cuối cùng cũng sẽ không có cách nào thay đổi sự thật là nó sẽ mất đi."

Tiêu Tiệp gỡ tay cô ta ra, lạnh nhạt nói: "Tôi không có hứng thú với những thứ khó hiểu này, cô còn muốn cảm thán đời người, nghĩ vài lời tạm biệt chỗ này đi. Còn nữa, cô đang cản đường tôi."

"Trước kia tôi vẫn luôn ghen tỵ với cô, bởi vì cô cướp đi món đồ thuộc về tôi! Nhưng mà, cuối cùng sự thật đã chứng minh cho dù cô cướp đi thì cuối cùng cũng không thuộc về cô! Bây giờ cũng giống như thế! Cô cho rằng cô có thể có mãi mãi, nhưng có khi đến một ngày nào đó sẽ không có. Mặc dù tôi ghét cô dùng quyền riêng tư để đuổi việc tôi, nhưng tôi không trách cô. Bởi vì nếu như đổi lại là tôi, tôi cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô, thậm chí sẽ không cho cô con đường sống. Bạch Tiêu Tiệp, cố gắng nắm chắc thời gian, hưởng thụ cuộc sống bây giờ của cô đi, những tháng ngày an nhàn của cô sẽ không còn nhiều nữa đâu."

"Không phải cô bị kích động vì bị đuổi việc chứ, hay là phát sốt nên đầu óc choáng váng? Cho dù cuộc sống hạnh phúc của tôi chấm dứt, cũng không đến phiên cô đứng đây khoa tay múa chân với tôi, dù không thuộc về tôi thì sao? Ít nhất thì tôi cũng đã từng có. Mà cô, cho dù là quá khứ, hay hiện tại, đã từng có sao? Không có? Cho nên đừng giả bộ ở đây nói người khác, bởi vì chính bản thân cô cũng không tốt hơn chút nào đâu! Cho dù hôm nay tôi không có cái gì, nhưng tôi so với cô cũng vui vẻ hơn gấp trăm lần, bởi vì tôi biết đủ, không giống cô, ăn trong chén nhìn trong nồi. Cuối cùng cũng không có cái gì. Đó mới đúng là đáng buồn!"

Tiêu Tiệp vẫn còn băn khoăn chuyện Thẩm Nhã Lâm phá hoại hạnh phúc gia đình Dĩ Đồng, nên một chút cũng không lưu lại đường sống. Mặc dù chưa phát sinh chuyện gì, nhưng mà, động cơ của cô ta cũng không thuần khiết. Đối với người phụ nữ như thế, cô không cần phải giữ mặt mũi cho đối phương!

"Cô!" Thẩm Nhã Lâm nổi giận, mặt kiêu ngạo đến đỏ bừng, thậm chí còn có xúc động, muốn nói chuyện vừa nghe được ra, hung ác làm nhục người phụ nữ này một phen, nhưng mà, suy nghĩ lại, bây giờ nói ra, thì không phải sau này sẽ không có kịch hay để xem sao?

"Vậy chúng ta hãy chờ xem, nhìn xem cuối cùng ai mới là người đáng buồn!" Nói xong đi giày cao gót lộc cộc rời đi.

Nhìn bóng lưng Thẩm Nhã Lâm rời đi, Tiêu Tiệp hừ lạnh, chỉ là trong lòng lại thấy hơi khó chịu. Bên trong đại học kinh tế và tài chính thành phố A.

"Mọi người mau nhìn xem! Dưới ký túc xá có một đại soái ca! Mưa lớn như thế, tại sao anh ấy lại đứng dưới đây?" Trong ký túc xá nữ sinh đại học kinh tế và tài chính thành phố A, nghe thấy tiếng nói các nữ sinh ào ào đi ra từ ký túc xá, nhìn thẳng về phía người thanh niên đứng dưới tầng ký túc xá.

"Oa! Nhìn anh ấy xem! Dáng người thật tốt, giống như mỹ nam bước ra từ truyện tranh!" Tiếng bình luận không ngừng vang lên, trộn lẫn với những tiếng hâm mộ ghen tỵ.

"A, mình nói sao lại nhìn quen như thế, hóa ra anh ấy là Hà thiếu gia, Hà Thiếu! Lần trước mình đi cùng ba tham gia bữa tiệc của giới thượng lưu, tình cờ nhìn thấy. Lúc đó anh ấy mặc một bộ trang phục đắt tiền, là tiêu điểm của cả hội trường, tại sao lại đứng dưới tầng ký túc xá của bọn mình chứ?" Lúc này có người nhận ra người đứng dưới ký túc xá, liền kiêu ngạo giới thiệu với bạn bè bên cạnh, thậm chí trong lời nói còn có chút khoe khoang. Giống như có thể nhìn thấy Hà Thiếu ở khoảng cách gần như thế là một chuyện rất vẻ vang.

Lúc này trên bầu trời có tiếng sấm vang, mưa càng rơi lớn hơn, người đàn ông đứng trong mưa tay vẫn nắm chặt nắm đấm, mặc dù khuôn mặt tuân thủ dính đầy nước mưa, nhưng cũng không che giấu được khí chất và vẻ ngoài xuất sắc.

Người đứng xem càng ngày càng đông, nhưng Hà Thiếu vẫn giống như không nhìn thấy, vẫn như cũ nhìn chăm chú vào ký túc xá, tất cả mọi người đều đi ra, nhưng mà, chỉ thiếu duy nhất một bóng người.

Mái tóc đen bị nước mưa dính ướt, dán vào trán, nhưng không có cảm giác nhếch nhác, mà vẫn tràn đầy vẻ đẹp nam tính.

Trên hành lang, một đôi tay nắm chặt lan can, trong ánh mắt tràn đầy vẻ thù hận, ghen tỵ, và đau lòng! Tại sao lại không quý trọng? Dựa vào cái gì mà đối xử với anh như thế? Bạch Tiêu Tiệp, rốt cuộc cô dựa vào cái gì mà lại dám giẫm đạp một thiên chi kiều tử ở dưới chân như thế?

"Nhã Lâm, cậu sao thế, ánh mắt thật đáng sợ!" Lúc bạn học bên cạnh quay đầu lại, thấy ánh mắt tức giận của Thẩm Nhã Lâm, lo lắng hỏi.

Dĩ nhiên, người bạn học này cuối cùng cũng không có được câu trả lời, bởi vì bỗng nhiên Thẩm Nhã Lâm xoay người, chạy lên tầng ba, phòng của người phụ nữ kia ở tầng ba!

Rầm một tiếng, cửa phòng ký túc xá bị hung ác đập ra.

"Bạch Tiêu Tiệp, cuối cùng cô muốn thế nào? Mưa lớn như thế, cô lại nhẫn tâm để cho anh ấy đứng dưới trời mưa, sao lòng dạ cô lại ác độc như thế, tại sao cô lại không chết đi?" Thẩm Nhã Lâm tức giận đến mức không kiềm chế được nhìn về người đang ngơ ngác ngồi trên giường hét lên.

Vốn ánh mắt đang không có tiêu cự, người giống như không có hồn phách, sau khi nghe thấy tiếng nói, ánh mắt dần lấy lại tiêu cự đứng lên.

"Đây là chuyện của tôi, không cần cô quan tâm!" Bạch Tiêu Tiệp lạnh nhạt nói, giọng nói rất lạnh lùng, không thêm đề ý chút nào.

Ở góc độ không nhìn thấy, ngón tay mảnh khảnh của cô lại hung hăng nắm chặt ga giường.

"Cô... Không cần tôi quan tâm? Cô cho là tôi muốn quan tâm cô? Cô cái người phụ nữ độc ác này, cô căn bản không có tư cách đứng cùng một chỗ với anh ấy, cô không xứng!"

"Tôi không xứng, vậy cô xứng sao? Thế thì cô ở cùng một chỗ với anh ta là được rồi." Bạch Tiêu Tiệp không còn sức để nhếch khóe miệng.

"Pằng!" Một cái tát vang dội trong không khí.

"Cô đang làm cái gì thế! Dựa vào cái gì mà đánh Tiêu Tiệp! Tiêu Tiệp, thế nào, có sao không?" Dĩ Đồng từ bên ngoài chạy vào, không muốn nói gì nhưng khi thấy Thẩm Nhã Lâm hung hăng tát Tiêu Tiệp một cái.

"Tôi đánh cô ta còn coi là nhẹ! Nhưng cô ta đối với người ta thì sao? Loại phụ nữ không tim không phổi này, căn bản không xứng sống trên cõi đời này!" Thẩm Nhã Lâm kích động nói.

Người đàn ông trong lòng cô giống như thiên thần, từ trước đến nay đều cao quý không gì sánh bằng, hôm nay lại bị người phụ nữ độc ác này đối xử như thế, bảo cô sao mà không hận được!

Hà Thiếu là bạn của chị họ, là cô biết Hà Thiếu trước, cũng là cô yêu Hà Thiếu trước. Nếu như không có sự xuất hiện của Bạch Tiêu Tiệp, thì bây giờ người phụ nữ đứng cạnh Hà Thiếu chính là cô!

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Mối Tình Si Trong Mưa

Khi đó cô quá ngu, với Bạch Tiêu Tiệp, Dĩ Đồng tuy không nói là rất thân, nhưng cũng coi như là nói chuyện được. Là cô ngốc nghếch, bảo người phụ nữ về ngoài đơn thuần này đi đưa thư hộ, kết quả thư tình không đưa đến, lại còn quyến rũ Hà Thiếu.

Cô không chỉ một lần cảm thấy hối hận, hận không thể lột da Bạch Tiêu Tiệp!

"Cô không cần nói nữa, cô cho là trong lòng Tiêu Tiệp dễ chịu sao? Hơn nữa cô đừng luôn mang bộ dạng oán trách Tiêu Tiệp, chuyện đó lúc đầu như thế nào trong lòng cô là rõ ràng nhất! Cướp? Tiêu Tiệp phải dùng đến cô để đoạt được đàn ông sao?" Dĩ Đồng cũng nổi giận, bạn cô đâu đến phiên Thẩm Nhã Lâm phê bình! Và lại lúc đầu không phải chính cô ta ham hư vinh, thích khoe khoang. Cố ý bảo Tiêu Tiệp đi đưa thư tình, cố ý kích thích Tiêu Tiệp. Bây giờ chuyện không đi đúng hướng của cô ta, thì lại quay ra trách cứ Tiêu Tiệp! Đây là đạo lý gì!

"Cô...!" Thẩm Nhã Lâm nghẹn lời, sắc mặt chuyển sang màu đen.

Đề phòng Thẩm Nhã Lâm tấn công lần nữa, Dĩ Đồng quay đầu về phía Tiêu Tiệp nói: "Tiêu Tiệp, cậu đừng như thế nữa, cho dù giữa cậu và Hà Thiếu xảy ra chuyện gì, thì cũng nên gặp mặt anh ấy nói chuyện rõ ràng. Anh ấy cứ đứng dưới mưa như thế, sẽ bị cảm đó, đến lúc đấy người đau lòng còn không phải cậu sao?"

Dĩ Đồng thành khẩn khuyên giải, chính cô vừa từ nhà ăn lấy cơm về, thấy người cao ngạo như Hà Thiếu đang đứng trong mưa, trong lòng liền hiểu rõ là xảy ra chuyện gì.

Có thể làm cho Hà Thiếu si tình đến phát điên, cũng chỉ có vị Bạch Tiêu Tiệp nhà cô thôi.

Nhưng mà Tiêu Tiệp vẫn không nhúc nhích như cũ, giống như không có linh hồn, ánh mắt lại vô thức nhìn ra cửa sổ, bên ngoài mưa càng ngày càng lớn.

"Tôi xin cô, Tiêu Tiệp, tôi quý xuống xin cô. Cô đi xuống đi, đừng để cho anh ấy tiếp tục dầm mưa nữa, cầu xin cô!" Lúc này Thẩm Nhã Lâm đã không còn vẻ tức giận như trước nữa, chỉ còn lại sự hèn mọn cầu xin, nhìn về phía Tiêu Tiệp quý xuống.

Nhưng mà tay Thẩm Nhã Lâm lại bị một bàn tay lạnh như băng khác giữ lại: "Nhã Lâm, đừng như thế, mình đi xuống."

Ngẩng đầu lên lần nữa, thì bóng dáng người phụ nữ kia đã biến mất ở cửa.

Trong mưa, mọi người đàn ông đã trắng bệch, chỉ là ánh mắt vẫn kiên định. Bỗng dưng, anh thấy một bóng dáng mảnh khảnh đang đi về phía anh.

A, Tiệp Nhi, anh biết em sẽ luyến tiếc anh!

Một đường đi thẳng đến đây, Tiêu Tiệp che ô, thấy cả người anh đều bị mưa ướt như chuột lột. Lấy ô che trên đầu anh, ánh mắt hai người nhìn nhau. Một người là về gạt mình, một người là về vui mừng.

"Anh về đi! Sau này, đừng đến tìm tôi nữa!" Giọng nói Tiêu Tiệp đặc biệt bình tĩnh, trong mắt không có chút tình cảm nào, giống như đang nhìn một người xa lạ.

"Em đến là tốt rồi!" Giọng nói anh khàn khàn, giống như không nghe thấy cô đang nói gì, khóe miệng nở một nụ cười thỏa mãn.

Sau đó, trước mặt tối sầm, cuối cùng cũng yên tâm, anh biết em không bỏ được anh, cũng giống như anh vậy.

Một chút dấu hiệu cũng không có, người kia cứ như thế trực tiếp ngã xuống trước mặt cô...

Trong đầu Tiêu Tiệp vang lên tiếng nổ lớn, ánh mắt mở to tràn đầy sự sợ hãi, giống như phát điên chạy đến ôm lấy anh, nhưng phát hiện cả người anh rất lạnh, đôi môi tím tái.

"Tại sao có thể như thế? Tại sao có thể như thế? Mau cứu anh ấy, mau cứu anh ấy!" Nước mắt cô tuôn ra như suối, ra sức kề sát mặt mình vào mặt người kia, muốn sưởi ấm cho anh, nhưng tại sao lại vẫn lạnh như thế?

Tất cả mọi người đều ngu ngốc đứng nhìn cảnh trong mưa, đều quên gọi 120, cuối cùng nhân viên quản lý lý trí gọi xe cấp cứu đến, theo xe cấp cứu vội vã đi, dưới ký túc xá lại trở lại bình thường, giống như mọi thứ vừa rồi chỉ là một giấc mơ, nhưng mà cây ô ở trong mưa vẫn nhắc nhở các cô, vừa rồi dưới ký túc xá các cô, xảy ra một chuyện tình làm biết bao người cảm phẫn, không ngừng lan truyền trong trường học, với nhiều phiên bản. Điều duy nhất không thay đổi, chính là tình cảm chân thành của người đàn ông kia, làm bạn gái của anh ta cảm động, hai người lại hòa hợp như cũ.

"Bạch Tiêu Tiệp, mời em đứng lên." Thầy giáo số học không thể nhìn được nữa, mặc dù bạn nữ này vẻ ngoài rất đẹp, nếu như hôm nay đổi lại là một thầy giáo khác, thì có lẽ cũng sẽ không truy cứu vấn đề mỹ nữ thất thân trong lớp! Nhưng mà, ông thì không! Ông là người có tiếng là nghiêm khắc, cho dù hôm nay người ngồi đây có là chủ tịch nước, ông vẫn làm như thế!

Tiêu Tiệp chột hoàn hồn, thầm trách Dĩ Đồng sao không lay tỉnh mình.

Cũng trách người kia nữa, mấy hôm nay dính chặt lấy cô, trừ thời gian đi học, còn lại bị anh ra lệnh phải ở cùng một chỗ với anh. Nhớ ngày đó thấy anh ngất trong mưa, trong lòng cô liền hiểu rõ.

Tình yêu không thể nhường, cho dù bây giờ cô buông tay, nhưng Hà Thiếu cũng sẽ không yêu Thẩm Nhã Lâm. Yêu chính là yêu, không có bất kỳ lý do gì, không cần phải nhường lại. Nhã Lâm, coi như Bạch Tiêu Tiệp tôi có lỗi với cô một lần!

Giải quyết xong vấn đề khó thầy giáo đưa ra, mặc dù thầy không cam lòng, nhưng cũng không làm khó nữa: "Được rồi, các bạn học, sau đây tôi sẽ giới thiệu một bạn học mới, bạn ấy là Kiều Đại Vân, mọi người cùng hoan nghênh bạn ấy nào!"

Theo tiếng vỗ tay vang lên, một người đẹp động lòng người đi vào. Mái tóc dài của cô để tự nhiên, nở nụ cười vui vẻ, vẻ ngoài rất dịu dàng, tươi cười chào hỏi mọi người.

"Oa, là người đẹp! Tốt quá! Lớp chúng ta có thêm một vị mỹ nữ! Trước có Bạch Tiêu Tiệp, sau có Dĩ Đồng, bây giờ lại có một Kiều mỹ nữ, ôi, lớp chúng ta đúng là tập hợp người đẹp của toàn trường!"

Các bạn học nam đều rít rỉ nghị luận, quan sát, mong chờ.

Bạch Tiêu Tiệp là hoa đã có chủ, không có chuyện cho bọn họ. Thẩm Dĩ Đồng có quá nhiều người theo đuổi, mặc dù bọn họ ở gần, nhưng mà từ trước đến nay người ta đều không để ý. Bây giờ lại có vị mỹ nhân tươi mát này, nếu như cố gắng một chút, có lẽ sẽ có hy vọng?

Vì thế, vị Kiều mỹ nữ mới đến này, chưa đến mấy ngày đã là nhân vật quan trọng trong lớp, hơn nữa còn được đề cử thẳng vào hội học sinh, thăng chức làm phó chủ tịch hội học sinh, mà chủ tịch chính là Hà Thiếu.

"Dựa vào cái gì mà cô ta mới đến mấy ngày đã được làm phó chủ tịch hội học sinh? Còn chúng ta vẫn chỉ là lính quèn!" Trong hành lang trường học, Dĩ Đồng khó chịu oán giận nói.

Nhưng Tiêu Tiệp không thêm đề ý đến những thứ này, đối với việc cạnh tranh chức vị, cô không có hứng thú, nếu như không phải Hà Thiếu ở trong hội học sinh, thì cô cũng sẽ không vào đây đâu!

"Hà Thiếu, anh nhìn chỗ này em xử lý có đúng không?"

Còn chưa đến cửa, đã nghe thấy giọng nói dịu dàng đến mức có thể nhỏ ra nước. Theo lời Dĩ Đồng nói, chính là dịu dàng đến mức hóa thành nước. Tiêu Tiệp cũng nghe thấy, đây chính là Kiều Đại Vân người gần đây đang lấn át danh tiếng của các cô!

Tiêu Tiệp vừa vào cửa, đã thấy hai người đang dựa sát vào nhau, nụ cười biến mất.

"Tiệp Nhi, em đã đến." Hà Thiếu nhìn thấy Tiêu Tiệp, lập tức để việc trong tay xuống, đi đến bên cạnh Tiêu Tiệp, trong mắt tràn đầy tình cảm.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 50: Em Làm Cho Anh Rất Thất Vọng

Vốn nhìn thấy cảnh kia làm cho trong lòng Tiêu Tiệp có chút biến hóa, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt tràn đầy tình cảm của anh, và giọng nói dịu dàng. Thì lửa giận trong lòng Tiêu Tiệp sớm đã tan thành mây khói.

"Ừ, sắp đến giờ ăn cơm rồi, chúng ta đi thôi." Mỗi ngày ăn cơm cùng nhau là chuyện thiết yếu của bọn họ, không phải anh đi tìm cô, thì là cô đến tìm anh.

"Được." Hà Thiệu liền dịu dàng sờ đầu Tiêu Tiệp, giống như đang sờ bảo bối quý giá nhất của mình.

Đi Đồng nhìn bộ dạng ân ái của hai người, nhìn nghĩ đến hình ảnh vừa nhìn thấy, cô cảm thấy không làm cho Kiều Đại Vân xấu mặt thì trong lòng không thoải mái, vì vậy nói: "Ồi chào, thì ra người đẹp Kiều cũng ở đây! Nhìn xem, thế mà chúng tôi lại quên mất cô, người lớn như thế, sao vừa nãy lại không thấy, đúng là đáng chết!"

Nhưng Kiều Đại Vân lại không tức giận, ngược lại vui vẻ nhưng giọng nói lại mang chút dè dặt: "Mình cũng chưa ăn cơm, mình đến đây lâu như thế, nhưng cũng chưa kết giao bạn bè gì, mỗi ngày đều ăn cơm một mình, cảm giác rất cô đơn, mình muốn kết bạn với mọi người cùng nhau đi ăn cơm, mọi người có chê bụng không?"

Tất nhiên có để bụng! Thiếu chút nữa thì Di Đồng nói ra khỏi miệng. Nhưng mà làm người không thể quá tuyệt tình, thấy người phụ nữ kia giống như một con cừu non, không có chút uy hiếp nào, cô liền ngừng nói ngay. Chuyển mắt nhìn sang Tiêu Tiệp, ý là cô quyết định.

"A Liên*, anh nghĩ sao?" Tiêu Tiệp nhìn Hà Liên, giống như đang hỏi ý kiến anh. Nhưng thật ra trong lòng nghĩ nhất định phải từ chối.

(* Tên của Hà Thiệu là Hà Liên)

A Liên tên này có chút giống con gái, nhưng mà Hà Thiệu lại rất hưởng thụ, không phản nản chút nào.

Hà Thiệu cũng không nhìn Kiều Đại Vân, giống như đó chỉ là một người xa lạ. Giống như vừa rồi chưa từng giúp hướng dẫn công việc cho Kiều Đại Vân. Chỉ nhìn Tiêu Tiệp dịu dàng nói: "Em vui vẻ là được rồi."

Đây chính là Hà Thiệu, phân biệt rõ công tư, công việc lúc nào cũng có thể làm. Có thể đối xử lạnh lùng với mọi người, có thể coi thường người trên toàn thế giới, nhưng vĩnh viễn chỉ dịu dàng với Tiêu Tiệp.

Nếu đã nói đến mức này, mà không cho cô ta đi cùng, thì chứng tỏ cô quá hẹp hòi, vì thế cô liền đồng ý cho Kiều Đại Vân đi cùng.

Kiều Đại Vân rất vui vẻ.

Có câu nói rất hay, có một thì có hai, từ giây phút này, Kiều Đại Vân trở thành một thứ không thể vứt bỏ được. Mỗi khi Di Đồng muốn hắt cô ta ra, cô ta sẽ lộ ra bộ dạng vô cùng đáng thương. Giống như bị toàn thế giới vứt bỏ, cuối cùng cô ta không rời đi, thành người thứ tư với ba người bọn họ.

Có lẽ do cô ta chân thành, cũng có lẽ do bộ dạng đơn thuần kia, cuối cùng mọi người đều tin cô ta, coi cô ta là bạn, mặc dù chưa đến mức rất tốt, nhưng so với bạn bè bình thường thì tốt hơn.

Hà Thiệu cũng không đối xử lạnh lùng với cô ta như trước, bởi vì chỉ cần là bạn của Tiêu Tiệp, anh cũng sẽ không đối xử lạnh lùng với đối phương. Tất cả của Tiêu Tiệp, cũng là tất cả của anh, bạn của Tiêu Tiệp cũng là bạn của anh.

Tình yêu vốn không phải là tranh giành, mà là hai người tự nguyện mới có thể ở chung một chỗ. Nhưng mà từ đầu đến cuối Thẩm Nhã Lâm đều cho rằng những thứ của Tiêu Tiệp đều vốn nên thuộc về cô, cho nên mỗi lần đều ở đây nguyên rửa Tiêu Tiệp chết không từ tế.

Có lẽ là do oán hận của cô quá sâu, cũng có lẽ do tình cảm của bọn họ vốn không đủ vững chắc.

Tiêu Tiệp đã từng cho rằng, cho dù toàn thế giới phản bội cô. Thì Hà Liên cũng sẽ không. Cho dù toàn thế giới đều không tin cô, thì Hà Liên nhất định cũng sẽ tin tưởng cô.

Nhưng mà, sự thật chứng minh, cô sai, còn sai rất nhiều.

Thậm chí cô còn không biết chuyện này xảy ra như thế nào, nhưng mà tất cả chứng cứ bất lợi đều hướng về phía cô.

Trong nhà máy bỏ hoang, Kiều Đại Vân quần áo không đủ để che thân, toàn thân sợ đến phát run. Mà phía trước, Hà Liên một mình chiến đấu, đánh những người xấu ngã xuống đất.

"Nói! Cuối cùng là ai chỉ thị các anh làm!" Trong mắt Hà Liên phát ra ánh sáng sắc lạnh, lúc anh chạy đến, Kiều Đại Vân bị những người này đè xuống làm nhục.

"Không nói có phải không? Có tin hôm nay tôi sẽ làm cho các anh nằm ngang ra ngoài! Mà không lưu lại một chút dấu vết! Tôi Hà Liên nói được làm được!"

Đám lưu manh hoảng sợ, không ngờ người đắc tội lại là Hà Thiệu, quyền quý nổi tiếng ở thành phố A, bọn họ ăn no đổi việc mới có thể nhận chuyện này! Đúng là trăm hại không một lợi!

Sợ hãi nhìn về nơi nào đó, trong ánh mắt nên hoảng sợ nhưng lại phát ra ánh sáng lạnh lùng.

Đám bắt cóc lập tức nói: "Chúng tôi cũng không biết là ai, chỉ là đến lúc đối phương không giữ lời hứa, chúng tôi chụp trộm cô ta!"

"Đúng vậy, đúng vậy, anh nhìn xem, chính là đây."

Đám lưu manh vội vàng đưa hình cho Hà Liên.

Hà Liên nhận lấy hình, nhưng giống như nhìn thấy được hình ảnh rất kinh khủng, vẻ mặt hơi mù mờ lập tức tràn đầy kinh sợ!

Lúc này Tiêu Tiệp đã dẫn người của Hà Liên đến, vừa rồi bỗng nhiên xảy ra chuyện, Hà Liên vội vàng đến đây cứu Kiều Đại Vân, một mình đơn độc đến đây trước, nhưng đưa cho cô ký hiệu đặc biệt của anh --- vòng tay Long Môn, có thể sử dụng đám người áo đen do anh bồi dưỡng.

Lúc Tiêu Tiệp chạy vào, thấy tất cả đám lưu manh đều bị Hà Liên đánh bại, cô vội vàng chạy đến: "Thế nào rồi? Có bị thương không?"

Một mình đánh nhiều người như thế, nhất định sẽ bị thương rồi? Tiêu Tiệp nóng ruột kiểm tra toàn thân anh, nhưng mà đối phương vẫn không nhúc nhích.

Tiêu Tiệp ngẩng đầu lên liền thấy ánh mắt không thể tin nổi tràn đầy thất vọng của anh, cô nhất thời có chút sợ hãi, hơi bối rối. Lần đầu tiên nhìn thấy vẻ mặt anh như thế, đã xảy ra chuyện gì sao?

"Em làm cho anh rất thất vọng!" Mỗi một chữ đều cắn răng nói, mỗi một chữ đều mang theo nồng đậm thất vọng. Hà Liên không dám tin người phụ nữ mình yêu, lòng dạ lại độc ác như thế.

Đối với việc thỉnh thoảng cô than phiền nói không muốn nhìn thấy anh và Kiều Đại Vân đi gần nhau, nói Kiều Đại Vân thích anh. Anh không chỉ một lần giải thích với cô, nói những chuyện đó đều là công việc, không muốn cô đặt trong lòng. Và lại anh không thích Kiều Đại Vân. Nhưng mà, tuyệt đối không ngờ đến, sự ghen tuông của cô lại mạnh mẽ như thế, lại đi tìm người đối phó với một người vô tội! Hơn nữa thủ đoạn lại tàn nhẫn không biết xấu hổ như thế!

Tiêu Tiệp bị anh nói hơi sùng sốt, căng thẳng, bất an nắm lấy tay anh: "Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, A Liên, nói cho em biết đi!" Tại sao lại như thế, sao A Liên lại dùng ánh mắt xa lạ nồng đậm chán ghét nhìn cô?

"Chính em tự nhìn đi!" Mạnh mẽ hất tay cô ra, tức giận ném hình lên mặt cô. Sau đó không thèm nhìn cô một cái, Hà Liên liền đi đến bên cạnh Kiều Đại Vân, ôm lấy cô đang giống như miếng vải rách.

Bị hình mạnh mẽ quét vào mặt, trong nháy mắt một vết đỏ hiện lên trên mặt, đau rát, nhưng mà lại không bằng sự đau đớn của con tim.

"Cầu xin cô, cứu chúng tôi, nhìn xem chúng tôi rất hết lòng làm việc cho cô!"

"Đúng vậy, cầu xin cô, chúng tôi không muốn ngồi tù! Cô tha cho chúng tôi đi!"

...

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Đừng Rời Khỏi Em, Có Được Hay Không?

Nhìn bọn bắt cóc bị những người áo đen khống chế, đang liều mạng đập đầu với mình, lại nhìn thấy những tấm hình rơi xuống đất, là hình mình... Cho dù là kẻ ngu, cũng biết đã xảy ra chuyện gì.

Mặt Tiêu Tiệp không còn chút huyết sắc nào, cô nhanh chóng đi đến bên cạnh Hà Liên, kéo vạt áo anh, buộc anh ngừng bước, nói: "A Liên, em không làm, hãy tin tưởng em!"

Đây là một âm mưu, sao cô có thể làm ra chuyện như thế này.

Nhất định A Liên sẽ tin tưởng cô, nhất định sẽ. Ngay cả cô cũng có thể nhìn ra đây là một âm mưu, thì nhất định A Liên cũng đã sớm phát hiện ra. Anh đã từng nói, cho dù thế nào, cho dù xảy ra chuyện gì, anh cũng sẽ không vứt bỏ cô, mãi mãi tin tưởng cô! Bọn họ sẽ kết hôn, sẽ mãi mãi ở chung một chỗ, nếu như ngay cả sự tin tưởng tối thiểu cũng không có, thì sao có thể kết hôn chứ?

A Liên, hãy tin em. Cầu xin anh, hãy tin em!

Từ đầu đến cuối Hà Liên cũng không quay người lại, vì thế, cũng thấy vẻ mặt cầu xin gần như hèn mọn của Tiêu Tiệp. Anh chỉ dừng lại chốc lát nói: "Anh muốn đưa cô ấy đi bệnh viện."

Trong nháy mắt bàn tay nắm lấy vạt áo anh trượt xuống, khoe miệng Tiêu Tiệp hơi héch lên mang theo một nụ cười khổ.

Đây, chính là không tin cô. Mặc dù không nói thẳng, nhưng đáp án này, cũng đủ làm cho ngực Tiêu Tiệp, giống như bị một cây kéo sắc nhọn cắt rách, không ngừng chảy máu.

A Liên, anh lại không tin em? Trong lòng anh người phụ nữ này quan trọng như thế sao? Quan trọng đến mức vì cô ta mà mất đi sự tỉnh táo trước kia. Chỉ cần anh cẩn thận suy nghĩ một chút, thì sẽ nhìn ra đây là một chuyện vu oan vạ cưỡi.

Lòng Tiêu Tiệp đau đến nỗi không thể ngồi xuống, cổ họng giống như bị nghẹn lại, cô chỉ có thể hô hấp từng ngụm một. Nước mắt không biết đã chảy lúc nào, nhưng cô vẫn không buông tha, cố gắng nhìn về phía trước.

Anh sẽ quay lại, anh sẽ quay lại, anh đã từng nói sẽ luôn tin tưởng cô. Tin tưởng đến khi trời long đất lở, biển cạn đá mòn...

Trong nhà kho to lớn, chỉ còn lại một mình cô, tất cả mọi người đều đi hết.

Toàn thế giới giống như chỉ còn lại mình cô...

Ha ha, đây chính là tình cảm bền vững của chúng ta, đây, chính là tình yêu của chúng ta! Đây, chính là cái anh gọi là tin tưởng! Rất cảm ơn anh! Hà Liên, cảm ơn anh đã cho em biết, cái gọi là thật lòng của anh! Cảm ơn anh đã cho em bài học sâu sắc này.

Đoạn tình cảm mực cười kia của chúng ta, cũng ở nơi này, chấm dứt.

Bởi vì lúc đến đây đi giày cao gót, mà bây giờ lại không có xe, cho nên cô chỉ có thể đi chân trần, trên nền đường đá cũ nát ở nơi này, một mình đi bộ hai cây số, từ nhà máy cũ nát về trường học, lúc về đến trường, chân cô đã bị mài đến không còn hình dạng, nhưng mà, vẫn không bằng nỗi đau trong lòng.

"Chính là cô ta! Vì ghen với việc Đại Vân ở gần Hà Thiếu. Nhiều lần thấy Đại Vân và Hà Thiếu đi cùng nhau, liền sinh lòng ghen tuông tìm người lái xe đâm Đại Vân, kết quả Hà Thiếu vì cứu Đại Vân, bản thân cũng bị tai nạn! Người phụ nữ này thật đáng sợ! Mọi người đừng đến gần cô ta!

Giữa màn chữ bói này, Tiêu Tiệp lại nghe thấy một tin rất buồn cười, thì ra đám lưu manh đó thoát khỏi vệ sĩ, lái xe đâm vào Hà Liên.

"Không, không phải em, không phải em, hãy tin em, đừng đi... Cầu xin anh đừng đi..."

"Tiệp Nhi, thấy ác mộng sao? Tỉnh, mau tỉnh lại đi!"

Là ai nói chuyện? Hà Liên sao? Anh quay lại? Cuối cùng anh vẫn tin cô!

"Liên, em cũng biết anh sẽ không bỏ rơi em mà, anh tin em! Em biết mà!"

Hà Liên vẫn giống như trước kia, vẫn dùng ánh mắt dịu dàng như thế nhìn cô. Tiêu Tiệp vui đến chảy nước mắt, chạy về phía anh! Nhưng mà, tại sao anh lại càng ngày càng xa?

"Liên, đừng đi, Liên..."

"Tiệp Nhi!" Tịch Âu Minh không thể không dùng sức lay cô, cô giống như hôn mê, gất gao vướng trong ác mộng của mình, gọi thế nào cũng không được.

Cuối cùng Tiêu Tiệp bị một tiếng sấm vang dội đánh thức, vừa mở mắt ra, đập vào mắt, là khuôn mặt tuần tú của đàn ông, lúc này anh đang dùng đôi mắt đẹp nhìn cô, trong mắt tràn đầy lo lắng, hoảng sợ.

"Cuối cùng đã tỉnh lại rồi, còn tưởng trúng tà, không sao, không sao!" Tịch Âu Minh ôm lấy cô, cho dù lúc này toàn thân cô đều là mồ hôi. Nhưng anh vẫn ôm chặt, giống như buông lỏng một chút, người trong lòng liền biến mất.

Tiêu Tiệp dần dần từ cơn ác mộng tỉnh táo lại, ánh mắt vốn không có tiêu cự lúc này cũng dần lấy lại.

Thì ra, là giấc mơ.

Đúng là một giấc mơ đáng sợ!

Hóa ra việc ban ngày Thẩm Nhã Lâm nói với cô, từ đầu đến cuối cô cũng không quên, ban ngày suy nghĩ một chút, đêm đã mơ thấy. Cô thật sự rất sợ, không thuộc về cô, cuối cùng cũng rời đi.

Như vậy tất cả những thứ bây giờ, đều thuộc về cô sao?

Rầm, lại một tiếng sấm vang lên.

Tiêu Tiệp không tự chủ được run rẩy, ôm chặt lấy Tịch Âu Minh, trong miệng lầm bầm: "Đừng rời khỏi em có được hay không? Mặc kệ thế nào cũng đừng bỏ rơi em có được hay không? Tất cả mọi người đều đi, cha mẹ cũng đi, chỉ còn lại một mình em. Anh đừng đi có được hay không? Em nhất định sẽ cố gắng làm người vợ tốt của anh, không làm cho anh tức giận, anh đồng ý với em đừng bỏ rơi em có được hay không? Anh nói chuyện đi, nói anh

không rời khỏi em! Vĩnh viễn ở lại bên cạnh em, vĩnh viễn không rời khỏi em! Nói, sao anh không nói? Nói, anh nói đi! Anh nói chuyện đi!"

Nói đến cuối cùng nước mắt Tiêu Tiệp chảy rào rào, vẫn không không yên lòng lắc lắc Tịch Âu Minh, muốn anh cam đoan, để anh nói mãi mãi không rời khỏi cô, nhưng mà vì cái gì anh lại không nói lời nào chứ? Chẳng lẽ anh cũng muốn rời khỏi mình sao?

Cô không thể mất đi nữa, cô đã không còn gì, nếu như mất đi một lần nữa, cô sẽ không sống nổi.

"Anh muốn em làm gì em cũng làm, em sẽ nghe lời anh, chỉ cần anh không rời bỏ em, có được hay không? Có được hay không? Anh nói chuyện đi!" Nếu ngay cả anh cũng rời đi, vậy cô nên làm gì? Cô nên làm gì?

Tịch Âu Minh hoàn toàn hoảng sợ, cho dù anh nói gì, thì cô cũng giống như không nghe thấy, dù anh nhìn về phía cô rống to, cô cũng không nghe thấy, tự nói, rồi khóc.

Anh muốn lấy điện thoại, gọi bác sĩ đến đây ngay lập tức. Nhưng mà anh vẫn không thể rời đi nửa bước, vừa rời đi người trong ngực lập tức gắt gao ôm chặt lấy, "Không cho phép đi! Không cho phép đi! Anh muốn đi đâu? Không được phép đi! Nơi nào cũng không cho đi! Không cho phép đi!"

"Tốt tốt tốt, anh không đi, anh ở đây, ngoan, anh không đi." Tịch Âu Minh bắt đắc dĩ lại ôm lấy cô, nhẹ nhàng vỗ lưng cô.

Tịch Âu Minh dùng mặt mình cọ vào mặt cô nói: "Ng ngoan, nhìn anh! Anh ở đây, nơi nào cũng không đi, anh sẽ mãi mãi ở bên cạnh em. Em nghe thấy không?"

"Em nghe thấy." Tiêu Tiệp nghe thấy, lần này thaath sự nghe thấy. Cô lại ôm anh lần nữa, lần này lời nói rất rõ ràng: "Anh phải nhớ kỹ, những lời anh đã nói."

"Ừ, anh nhớ, sẽ mãi mãi nhớ. Bảo bối ngoan, để anh lấy điện thoại, anh gọi bác sĩ đến đây, khám cho em một chút." Tịch Âu Minh nhỏ giọng dụ dỗ.

Trong mắt thoáng qua một mảnh u ám.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Phong Thủy Luân Chuyển

Nhưng mà Tiêu Tiệp vẫn không buông lỏng anh ra, vừa rời hai mắt vẫn còn đắm lệt, nhưng bây giờ lại bình tĩnh khác thường, giọng nói rõ ràng: "Minh, em thật sự không sao, không cần gọi bác sĩ đến đâu."

Nhưng Tịch Âu Minh vẫn nhú mảy, nhìn về mặt vô cùng bình tĩnh của cô, trong mắt tràn đầy sự buồn bình, cuối cùng thỏa hiệp: "Được, em nói không sao thì không sao, anh không tìm bác sĩ nữa."

"Ừ, Minh, em nhớ từng câu nói anh vừa nói. Trước kia là em không đủ tốt, không phải một người vợ tốt, nhưng mà từ nay về sau, em sẽ cố gắng làm một người vợ tốt. Chúng ta phải sống thật tốt, cả đời cũng ở chung một chỗ, có được hay không?" Tiêu Tiệp nhìn anh rất chăm chú, giọng nói rất nghiêm túc, ánh mắt trong suốt, giống như một đứa trẻ sơ sinh, lóe lên ánh sáng thuần khiết.

Tịch Âu Minh lại cọ vào mặt cô, lại cam đoan với cô lần nữa: "Ừ, chúng ta sẽ mãi mãi ở cùng nhau, không chỉ kiếp này, mà còn kiếp sau nữa! Còn phải sửa một điều nữa, ở trong lòng anh, em luôn là một người vợ tốt!"

Trong nháy mắt lòng Tiêu Tiệp tràn đầy cảm giác ấm áp, miệng nở nụ cười hạnh phúc. Thật tốt quá, Minh đồng ý với cô rồi, bọn họ sẽ mãi mãi ở bên nhau. Cô sẽ không bị bỏ rơi nữa, Minh khác, anh không phải là Hà Liên, so với Hà Liên càng yêu cô hơn, cô cũng thế! Sau này sẽ đối xử với anh thật tốt. Nếu như có một ngày Minh không để ý đến cô nữa, cô nghĩ, mình sẽ không sống nổi.

Nhưng mà, chuyện như thế sẽ không xảy ra, cô tin tưởng anh.

Mặc dù tối hôm đó cũng sấm chớp vang dội, nhưng Tiêu Tiệp lại ngủ không yên ổn được, cảm giác chưa chớp mắt được bao lâu đã gù đến sáng rồi.

Sáng sớm vừa mở mắt ra, đã thấy Tịch Âu Minh đang nhìn cô mất hồn, hình như ánh mắt còn có chút thăm dò.

Sắc mặt cô đỏ lên, quả trách: "Không cho phép nhìn nữa!" Mới sáng sớm đã dùng ánh mắt đó nhìn cô không chớp mắt, lại tiếp tục nhìn thì mặt cô đỏ đến cổ mắt.

Trong mắt Tịch Âu Minh lộ ra ý cười: "Anh đang nhìn vợ mình, sao đáng đáp lại đẹp như thế chứ?"

"Còn nói lung tung nữa!" Tiêu Tiệp xấu hổ dùng chăn che mặt mình, sáng sớm đã nghe thấy lời khen như thế, nào còn không biết xấu hổ mà lộ mặt ra.

Tiếng cười của Tịch Âu Minh làm cả giường cũng rung động, anh kéo chăn của Tiêu Tiệp ra, còn che kín như thế nữa, không biết chừng còn ngạt thở.

"Được rồi bảo bối, mau dậy hầu hạ bản thiếu gia, bản thiếu gia muốn đi làm." Tịch Âu Minh dùng giọng điệu trêu chọc nói.

Tiêu Tiệp bị kéo chăn xuống, nhìn Tịch Âu Minh bằng ánh mắt khó hiểu: "Minh, anh không muốn hỏi gì sao?"

Tại sao sau khi nói những lời này, cô lại cảm thấy rất quen, giống như đã từng nghe ở đâu đó?

Tịch Âu Minh cũng sửng sốt, đây không phải câu trước đây anh nói sao? Lúc đầu anh thật lòng muốn làm cho cô ghen. Nhưng lúc đó cô lại không để ý tới! Làm cho anh tức giận thật lâu, phong thủy luân chuyển, cuối cùng thì bây giờ cô gái nhỏ này cũng bắt đầu để ý suy nghĩ của anh, đây đúng là hiện tượng tốt!

Nhưng mà, liên quan đến chuyện tối hôm qua, anh nghĩ bây giờ không phải thời điểm thích hợp. "Giống như chuyện mấy người nước ngoài lần trước, anh sẽ không hỏi. Anh sẽ đợi đến lúc em nguyện ý nói ra. Bây giờ không nói, đương nhiên là có lý do của em, miễn cưỡng không phải chuyện tốt, anh tin một ngày nào đó em sẽ nguyện ý nói ra tất cả mọi chuyện."

Trong lòng Tiêu Tiệp cảm thấy rất ấm áp, đây chính là chồng cô! Tốt như vậy! Cô nhiệt tình hung hăng hôn anh, lần đầu tiên chủ động như thế, làm hại Tịch Âu Minh thiếu chút nữa thì không kiềm chế được, mà làm vận động buổi sáng.

"Được rồi bảo bối, anh hiểu tấm lòng của em, để đến tối, bảo đảm làm cho em thư thái!"

"Ông xã, cảm ơn anh!" Tiêu Tiệp không bị giọng điệu lưu manh của anh làm ảnh hưởng, trong mắt vẫn tràn đầy vẻ chân thành và sự biết ơn.

Tịch Âu Minh nghiêm túc nói: "Nhớ! Đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng, anh không muốn sau này nghe thấy từ miệng em hai chữ cảm ơn! Còn nữa, hai chữ ông xã này rất êm tai, sau này cứ gọi như thế đi."

Tiêu Tiệp cảm động gật đầu một cái, lúc này Tịch Âu Minh mới đứng dậy, Tiêu Tiệp cũng ngoan ngoãn giúp anh mặc quần áo. "Hôm qua đi cùng Dĩ Đồng thấy rất tốt, hôm nay muốn đi làm spa một chút, buổi tối nếu anh về trước, thì cứ ăn cơm trước đừng chờ em biết không?"

"Cần làm lâu như thế sao?" Tịch Âu Minh mất hứng, vợ mình đi cho người ta sờ nắn, trong lòng anh cảm thấy không thoải mái!

"Làm xong một liệu trình spa, cũng tốn gần một ngày, đây là việc rất bình thường." Tiêu Tiệp liền vội vàng giải thích.

"Thế thì dứt khoát đừng đi, buổi tối về, anh tự mình xoa bóp cho em!" Tịch Âu Minh không đành lòng nói, chỉ cần nghĩ đến hình ảnh đó, anh cảm thấy, cả người cũng nóng lên.

Vợ yêu xinh đẹp không mảnh vải nằm trên giường, mặc anh muốn làm gì thì làm...

"Không để ý đến anh nữa!" Hung hăng thắt chặt cà vạt, Tiêu Tiệp bỏ mặc đi ra ngoài, không để ý đến người phía sau đang oán trách.

"Bảo bối, em muốn mưu sát chồng sao!"

Nhìn Tịch Âu Minh lên xe, Tiêu Tiệp lộ ra ánh mắt xin lỗi, ông xã, coi như đây là lần cuối cùng em lừa gạt anh. Hôm nay là ngày làm việc cuối cùng ở Tuy Hồng Trần, sau đó có thể tặng quà cho anh rồi. Hy vọng sau khi anh nhìn thấy chiếc đồng hồ này, sẽ vui mừng.

Bóng dáng cao lớn của Tịch Âu Minh đứng trước cửa sổ sát đất, trầm tĩnh cảm ly rượu, bóng lưng cao lớn thế nhưng lại mang một cảm giác cô đơn.

Anh rất ít khi uống rượu, cho dù là lúc xã giao, thì nhiều nhất cũng chỉ uống vài ngụm để tỏ thành ý, trong giới này mọi người đều biết quy củ của anh, cho nên rất ít khi phát sinh chuyện không vui.

Nhưng mà, không biết bắt đầu từ lúc nào, anh lại dần cảm ly rượu lên, giống như chỉ có lửa của rượu mạnh, mới có thể xoa dịu cảm giác đau đớn trong lòng.

Tối hôm qua lúc cô gặp ác mộng, trong miệng luôn kêu tên người khác, anh không muốn bản thân mình ghen tị tức giận! Thậm chí rất nhiều, rất nhiều chuyện đều không muốn truy cứu. Lấy thể lực của anh, tùy tiện động một ngón tay, thì bất luận chuyện gì cũng có thể tra ra nguồn gốc.

Nhưng duy chỉ có chuyện của cô là anh không làm như thế, ngay cả chính anh cũng không biết cuối cùng là tại sao? Thật ra thì rất lâu trước đây, anh thiếu chút nữa cũng làm như thế, có thể do trong lòng khinh thường việc kia, cứng rắn ngăn lại.

Khinh thường dùng loại thủ đoạn này để đạt được điều mình muốn.

Cuối cùng thừa nhận, là anh đang đợi! Đợi cô mở rộng cánh cửa lòng mình với anh! Đợi cô nói hết tất cả mọi chuyện ra! Đợi cô hoàn toàn giao hết tất cả bản thân cho anh! Anh muốn là sự tự nguyện!

Thùng thùng tiếng gõ cửa vang lên, phá vỡ bầu không khí im lặng.

Tịch Âu Minh xoay người đi đến chỗ ngồi, trầm giọng nói.

"Vào đi."

Cửa mở ra, Tiểu Nam đi vào, liền cảm giác thấy bầu không khí bên trong không bình thường. Cẩn thận mở miệng nói: "Tổng giám đốc, đã hẹn đồng sự Trương của tập đoàn Đông Doanh, hai giờ chiều nay gặp mặt ở khách sạn Hải Thiên."

"Ừ." Tịch Âu Minh đặt ly rượu xuống, phát tay một cái.

Tiểu Nam hiểu ý đi ra ngoài.

Biệt thự Tả gia.

"Ừ được rồi, mình biết, lập tức xuất phát, đã chuẩn bị xong. Ừ, bye bye!"

Tả Huyền Dạ nhìn thấy vẻ mặt hưng phấn này của vợ, nhũu mày nói: "Lại hẹn với Tiêu Tiệp?"

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Bạch Tiêu Tiệp Đang Ở Đâu?

Editor: Trang Lyn

Sở dĩ anh hỏi như thế, bởi vì một tháng nay, hầu như mỗi ngày Dĩ Đồng đều ra ngoài, mà còn đi rất lâu, không đến tối thì không trở về, mà mỗi lần đều cùng Tiêu Tiệp ra ngoài.

Anh không hiểu, cuối cùng hai người phụ nữ này chơi cái gì? Có cái gì chơi hay, mà đến nỗi mỗi ngày đều chơi đến tối mới về? Mà còn là từ sáng đến tối! Cả ngày! Cho nên dù thế nào, hôm nay cũng không cho phép cô ra ngoài!

Anh thật vất vả mới có một ngày nghỉ, cô làm vợ không ở cùng anh mà còn đi cùng khuê mật. Cái này mà truyền ra, người khác sẽ nói như thế nào? Chồng còn không bằng khuê mật?

"Hôm nay anh được nghỉ, em tự mình xử lý đi." Tả Huyền Dạ mất hứng, anh không muốn thừa nhận mình đang ghen.

Dĩ Đồng ngó người, sau đó cười tươi như hoa bay tới cạnh chồng, làm nũng nói: "Ông xã, sao hôm qua anh không nói? Nếu như hôm qua anh nói, thì cho dù ông trời mòi, em cũng sẽ không đi ra ngoài, nhất định sẽ ở cùng anh. Nhưng mà, bây giờ em đã hẹn Tiêu Tiệp rồi. Nếu như không đi không phải là lỡ hẹn sao? Hôm nay là ngày cuối cùng rồi, sau này mỗi ngày em đều ở cùng anh! Có được hay không?"

Tả Huyền Dạ suy nghĩ một chút thấy cũng đúng, buổi sáng anh mới nói với cô, nên đúng là không thể lỡ hẹn với người ta được, hơn nữa đối phương còn là bạn thân của vợ. Nhưng mà, chẳng lẽ lại thoải mái từ chối hẹn với anh?

Mất thấy cuối cùng Tả Huyền cũng có chút thay đổi, cô lập tức thừa thắng xông lên: "Ông xã, em biết anh tủi thân, coi như chỉ hôm nay thôi, đồng ý với em đi mà! Cùng lắm thì..." Ghé tai anh nói thầm một câu.

Mắt Tả Huyền Dạ sáng lên, nhưng trên mặt vẫn không biến sắc, nhìn cô một cái, khinh thường nói: "Chỉ một lần mà muốn mua chuộc anh?"

Về mặt Dĩ Đồng đỏ rục, tức giận nói: "Vậy anh muốn thế nào?"

Tả Huyền Dạ tà ác nhỏ giọng nói bên tai cô: "Ừ... Chưa từng nghe nói, một đêm bảy lần sao, chúng ta thử một chút đi?"

Dĩ Đồng nổi cáu, mặc kệ đi ra cửa, sau lưng vang lên tiếng cười trầm thấp.

Khách sạn Hải Thiên.

Đây là một khách sạn sang trọng, bên trong bố trí nhiều chỗ ăn chơi. Lúc này Tịch Âu Minh đang đeo một cặp kính đen, nằm trên ghế trên bãi cát, thân hình cao lớn lộ rõ tám múi cơ bụng, đường cong bắp thịt hoàn mỹ.

Bên cạnh hồ bơi, những người đi lại xung quanh, liên tục nhìn về phía anh bằng ánh mắt chăm chú.

"Ha ha, Tịch Thiếu đúng là rất đẹp trai phong độ, nhìn xem trong hồ bơi này một nửa phụ nữ đều bị cậu câu mất hồn, ngay cả người bên cạnh tôi cũng thế, cũng có dụng ý khác!" Đồng sự Trương cười nói.

Cô gái bên cạnh ông ta lập tức xấu hổ nói: "Đồng sự Trương đúng là lấy người ta ra làm chuyện cười, người ta không chịu đâu!"

Giọng nói ôn ền, làm đồng sự Trương cười ầm lên.

Tịch Âu Minh chỉ cười nhạt, từ chối cô gái định tới phục vụ anh. Chuyện hợp đã thảo luận xong rồi, nhưng còn chuyện giải trí sau hợp tác làm anh hơi khó chịu.

Đứng dậy đeo kính bơi, chuẩn bị bơi một vòng, sau đó đuổi mấy người này đi, chuẩn bị về nhà sớm.

Nhưng khi ánh mắt anh nhìn về phía cách đó không xa, liền tháo kính xuống, ánh mắt hơi nheo lại.

Cách đó không xa, mấy cô gái đang cười đùa, trong đó có một người làm cho người khác rất chú ý.

"Oa, lâu rồi không đến đây bơi, cảm giác đúng là rất thoải mái." Dĩ Đồng vừa bơi xong một vòng, cười nói cùng mấy người bạn.

Cô thật sự không dễ dàng gì, thay Tiêu Tiệp che giấu hành tung, không thể không từ chối lời mời của chồng, không thể không gọi những người phụ nữ này ra, theo cô vượt qua những ngày buồn chán này.

Nhưng mà cũng may, đây là lần cuối cùng, hôm nay Tiêu Tiệp có thể kiếm đủ tiền, ngày mai không cần phải che giấu giúp cô ấy nữa. Cái này gọi là loại cảm giác được giải thoát! Món nợ này, sau nhất định sẽ tính toán thật tốt với Tiêu Tiệp!

Oa, thật là thoải mái! Trong hồ bơi này, chỗ nào cũng là trai đẹp! Đúng là được dưỡng mắt! Dĩ Đồng khẽ hát, dùng tay vịn lên bờ hồ, cũng không đứng dậy, người vẫn ngâm ở trong nước, chờ nghỉ ngơi đủ, lại bơi một vòng nữa!

Nhìn bên trái một chút! Nhìn bên phải một chút! Trai đẹp dưỡng mắt được cũng không có mấy, ôi! Vừa cảm thán xong, trong tầm mắt liền xuất hiện một thân hình cao lớn. Oa, cơ bụng tám múi điển hình!

Không ngờ trong hồ bơi cũng có dáng người như thế? Dĩ Đồng cảm thấy nước miếng của mình cũng sắp chảy ra, ánh mắt theo thân hình cao lớn nhìn lên, muốn xem thử phong thái của trai đẹp.

Oa, đẹp trai! Siêu đẹp trai! Ủ, chỉ là tại sao, cảm giác có chút quen?

"Thế nào, còn chưa nhìn đủ sao?" Giọng u ám vang lên bên tai cô, ánh mắt Tịch Âu Minh nhìn xuống người vẫn còn đắm chìm trong hồ bơi, bao quanh người anh là một loại khí phách vương giả.

Tịch... Tịch Âu Minh?

Dĩ Đồng nhất thời giống như gặp Diêm Vương vậy, bị dọa đến nỗi buông lỏng tay đang vịn trên bờ hồ, cả người ồm một tiếng ngã vào trong nước...

Bị sắc mấy ngụm nước, mới được huấn luyện viên kéo lên bờ.

Tịch Âu Minh lạnh lùng, nhìn người đang không ngừng ho khan trên đất, lạnh lùng nói: "Bạch Tiêu tiệp đang ở đâu?"

Anh đã quan sát qua, ở đây không có Bạch Tiêu Tiệp!

Dĩ Đồng bị khí thế u ám của anh làm cho chấn động, một lúc sau mới lấy lại tinh thần, con ngươi chuyển sang trái lại chuyển sang phải, ấp úng nói không ra một câu hoàn chỉnh: "Chuyện này... Vậy... Tôi..."

"Nói!" Tịch Âu Minh gần như cắn răng nhả ra mấy chữ này, nếu như người trước mặt không phải vợ của bạn tốt, không phải khuê mật của Tiêu Tiệp, anh đã sớm nghiêm hình tra khảo rồi!

Dĩ Đồng cả kinh, bị dọa sợ đến nỗi sắp nằm gục xuống.

Túy Hồng Trần.

Giống như loại khách sạn xa hoa trụy lạc, tất cả đều lộ ra mùi rượu, ánh đèn lúc sáng lúc tối, đủ các loại nam nữ say sưa nhảy múa trong tiếng nhạc.

Mà trong một phòng bao, lại yên tĩnh đến mức không nghe thấy một âm thanh bên ngoài, bên trong trang phục tao nhã, so với bên ngoài hoàn toàn khác nhau.

Đây chính là ưu điểm của Túy Hồng Trần, chia thành nhiều khu vực, yên tĩnh, thanh nhã. Thỏa mãn nhiều loại người.

Tiêu Tiệp thành thạo đối phó với mấy người nước ngoài, so với lần đầu tiên, bây giờ có thể dùng từ lão luyện để hình dung. Cô tiếp xúc với nhiều người, đều là người có phẩm cách lại lịch sự, cho nên ở phương diện an toàn, rất là đảm bảo.

Hôm nay Kim Huyền có việc, không ở cùng cô, thật ra thì trước kia cũng có mấy lần cô bảo anh không cần ở cùng, suy cho cùng đường đường là một ông chủ, làm sao có thể luôn theo bên cạnh cô. Sau đó chỉ cần Kim Huyền không ở đây, thì nhất định sẽ bố trí vệ sĩ ở trong bóng tối để bảo vệ cô, cho nên cô luôn rất yên tâm.

Một người nước ngoài dùng tiếng phổ thông không chuẩn lắm nói: "Da Bạch tiêu thư trắng như thế, có phải dùng phương pháp chăm sóc đặc biệt nào

hay không?"

Bạch Tiêu Tiệp cười nói: "Người Trung Quốc đối với phương pháp dưỡng sinh cũng có nghiên cứu tương đối, cái gọi là chăm sóc, cùng dưỡng sinh cũng có quan hệ với nhau."

"Bạch tiểu thư tuổi còn trẻ đã hiểu về dưỡng sinh, đúng là hiếm thấy." Một người nước ngoài khác lại nói.

"Đã quá khen rồi." Tiêu Tiệp cầm ly rượu lên, uống một hớp nhỏ.

----- Mặt biển tĩnh lặng, lúc này đang nổi lên một cơn sóng thần.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sùng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Anh Hãy Nghe Em Nói

"Cho nên, bắt đầu từ lần thứ mười, nói ra ngoài gặp cô, đi dạo phố với cô, đều là viện cớ?" Giọng Tịch Âu Minh lạnh tanh giận đến mức không thể kiềm chế nổi, trong mắt phát ra ánh sáng muốn hủy diệt.

Tay Dĩ Đồng cũng không nhận được bắt đầu phát run, giống như hoàn toàn không chịu sự khống chế của bản thân, cô biết sai rồi! Sớm biết thế lúc đầu không nên đồng ý với Tiêu Tiệp, đi đêm lăm sế có ngày gặp ma, cẩn thận nhìn vào mắt Tịch Âu Minh----- Diêm La Vương~

"Đúng ~" Yếu ớt trả lời, có cảm giác như bị nghiêm hình bức cung ở trong ngực.

"Tịch Thiếu, cậu sao thế? Nhìn xem cô gái nhỏ này bị dọa rồi." Trương đồng đi đến, thấy tình cảnh này, không nhận được mở miệng giải vây cho cô gái này.

Người đẹp mềm mại như hoa như ngọc này, làm sao lại đắc tội Tịch Thiếu?

Khóe miệng Tịch Âu Minh lạnh lùng nhếch lên một cái, ánh mắt rét lạnh, anh nên sớm nghĩ đến, cô nói những thứ kia đều là viện cớ, đúng là càng ngày càng trời cháy, càng ngày càng thuận miệng hơn, không cần đến bản nháp, là gan được nuôi cho mập rồi!

"Bây giờ cô ấy đang ở đâu?" Tịch Âu Minh cũng không để ý đến vị Trương đồng kia, nhìn về phía Dĩ Đồng lạnh lùng nói. Nếu đã thông đồng với nhau, thì Thẩm Dĩ Đồng nhất định biết hành tung của Bạch Tiêu Tiệp.

Trương đồng khó xử cười, cũng không dám lên tiếng lần nữa. Chuyện cười, bây giờ ai cũng có thể nhìn ra, lúc này Tịch Thiếu tức giận đến mức nào, lại đụng vào không phải tự tìm cái chết sao?

Dĩ Đồng gật gật khóe miệng, từ đầu đến cuối đều không dám nói ra. Chuyện này đúng là làm khó cô, nói cũng không được, mà không nói... Tình hình trước mắt, cô được phép lựa chọn sao?

"Nói!" Giọng nói lạnh lùng đưa ra tới hậu thư cuối cùng.

Dĩ Đồng nhắm hai mắt, khề cần răng, Tiêu Tiệp, xin lỗi!

Mấy chiếc xe sang trọng chậm rãi dừng ở trước Túy Hồng Trần, trong đó có một người đàn ông đi xuống từ một chiếc xe, cả người đều toát ra cỗ hơi thờ ơ lạnh lẽo, không cần lên tiếng cũng đủ làm cho người ta hiểu: người khác đừng lại gần.

Dĩ Đồng cũng run sợ đi xuống từ một chiếc xe khác, ngẩng đầu lên nhìn Túy Hồng Trần lộng lẫy. Trong đầu nghĩ, Tiêu Tiệp, cậu tự cầu phúc đi! Cái này không thể trách mình, amen!

Vừa rồi lúc Tịch Âu Minh nghe từ miệng cô mấy chữ Túy Hồng Trần, về mặt kia, âm u đến mức làm cho cô đến bây giờ nghĩ lại vẫn phát run. Quá kinh khủng! Tiêu Tiệp đây là gả cho người gì thế này!

"Hôm nay rất vui có thể quen biết Bạch tiểu thư, cũng cho chúng tôi thấy được sự hiểu biết của người Trung Quốc, chúng tôi kính cô một ly!" Một người nước ngoài đeo kính nói.

Những người khác cũng nhao nhao cầm ly rượu lên, Tiêu Tiệp cầm ly rượu, một hớp đã uống cạn ly rượu kia. Đúng là đủ mạnh! Kim Huyền cũng không thể mang đến một ít rượu nồng độ thấp sao?

Nghĩ một chút dù sao cũng là ngày cuối cùng, đành nhẫn nhịn!

"Quả nhiên từ lượng của Bạch tiểu thư rất tốt, hơn nữa lại rất xinh đẹp, nhưng không biết giọng hát của Bạch tiểu thư như thế nào." Có người đề nghị.

"Đúng vậy, đúng vậy, thật muốn nghe giọng hát của Bạch tiểu thư."

Một người nói ra, lập tức được tất cả mọi người hưởng ứng. Nhao nhao đòi Tiêu Tiệp hát một bài, không hát không rời đi. Trong lòng Tiêu Tiệp hơi khó xử, không quen hát trước mặt người khác. Nhưng mà trước mắt cũng không thể cự tuyệt được, cô thầm cắn chặt răng, không thêm quan tâm nữa, dù sao cũng là lần cuối cùng!

Cô khá thích nghe Na Anh hát bài <> , để người phục vụ chọn bài này, cô cầm mic nói: "Đành để cho mọi người chê cười vậy."

Theo âm nhạc vang lên, tiếng hát cũng vang lên.

Lời nói tàn nhẫn của anh gào thét bên tai

Lần này em quyết định không trốn nữa

Dù không thể cãi vã với anh

Cũng phải nói rõ ràng ai đúng

Ánh mắt nghi ngờ của anh ở khắp nơi

Muốn tìm một cái cớ hoàn mỹ

Không phải không hiểu ý anh

Kỳ vọng tình yêu ở anh đã sớm hết

Anh cười lạnh lùng

Làm cho em hiểu rõ

Cuối cùng lần này ai thắng ai thua

Hóa ra em coi hạnh phúc là tiền đánh cược

Thua anh em thua tất cả

...

Mặc dù người nước ngoài không nghe hiểu ý trong lời hát, nhưng mà cũng đắm chìm trong tiếng hát dịu dàng mà trong trẻo. Trong phòng bao nhiêu người phục vụ khác cũng sững sờ ngây ngốc, vốn tưởng chỉ có vẻ ngoài xinh đẹp, ai biết ngay cả tiếng hát cũng hay như thế, cách hát không kém gì những ca sĩ chuyên nghiệp.

Thấy tất cả đều yên lặng, Tiêu Tiệp vã mồ hôi lạnh, cô đã nói rồi, cô không thể hát trước mặt nhiều người, vừa rồi nhất định có đoạn cô hát sai rồi!

Ngay tại lúc cô định tạ lỗi, cả căn phòng lại đột nhiên vang lên tiếng vỗ tay như sấm.

Cùng lúc còn vang lên tiếng đập cửa...

Tiêu Tiệp bị lây nhiễm sự nhiệt tình ủa mọi người, khoe miệng vừa mới kéo lên nụ cười, liền bị một tiếng phịch làm cho hoảng sợ, khi thấy người đứng ở cửa phòng bao, cô sợ đến ngây người.

Mấy người đi vào bên trong, dẫn đầu là vị có sắc mặt u ám nhất, ánh mắt giống như muốn ăn thịt người nhìn thẳng vào mắt Tiêu Tiệp.

"Các người là ai? Sao lại không có phép tắc như thế? Người đâu, đuổi bọn họ ra ngoài!" Một người nước ngoài dùng tiếng phổ thông không chuẩn nói, đối với người bỗng nhiên xông vào, rất không vui!

Những người khác cũng hòa theo tỏ ra tức giận, bọn họ là tới hưởng thụ, không phải tới để bị hù dọa! Vừa rồi một tiếng phịch kia, làm không ít người bị sợ, cũng không biết làm chết đi bao nhiêu tế bào!

Nhưng mà, mặc kệ lời những vị khách này nói, ánh mắt vị kia lại làm cho không ai dám đến trêu chọc, nhìn một cái đã biết không phải nhân vật đơn giản. Hơn nữa vẻ mặt anh ta cũng rất đáng sợ, âm u giống như Diêm Vương.

Tiêu Tiệp do lúc đầu bị ngạc nhiên dần chuyển sang sợ hãi, thấy vẻ mặt lạnh lùng của Tịch Âu minh, cô hoảng sợ, vội vàng đi về phía anh, mặc dù chỉ cách mấy bước, nhưng cô lại cảm thấy giống như muôn sông nghìn núi, làm sao cũng không đến bên cạnh người kia được.

"Âu... Âu Minh..." Tiêu Tiệp lắp bắp nói.

Tại sao có thể như vậy? Sao anh có thể đến nơi này? Sao anh phát hiện ra được? Dĩ Đồng lén lút nhìn cô một cái, lại áy náy cúi đầu xuống. Đây cũng là lần đầu tiên cô đến nơi như thế này, không ngờ lần đầu tiên đến, lại phải đối mặt với cảnh tượng này, cảnh tượng mưa gió sắp đến.

Trong lòng Tiêu Tiệp hơi hồi hộp, Tịch Âu Minh vẫn không nói câu nào, vẫn là vẻ mặt nghiêm nghị nhìn cô, ánh mắt sắc bén đến kinh người.

"Âu Minh, anh nghe em nói..." Tiêu Tiệp cẩn thận giải thích, cô rất sợ vẻ mặt lúc này của anh, giống như là đang nhìn kẻ thù. Cô không phải là kẻ thù của anh, cô là vợ anh. Cuối cùng cô cũng đi đến bên cạnh anh, đưa tay ra, muốn cầm lấy tay anh.

Nhưng mà, anh lạnh lùng nhìn cô một cái, giống như đang nhìn một người xa lạ, một người không quan trọng, rõ ràng chỉ mấy giây, lại làm cho cô cảm thấy như trải qua vài thế kỷ. Tịch Âu Minh chuyển từ âm u, đến không mang chút tình cảm nào, lạnh lùng nhìn chăm chú vào Tiêu Tiệp một hồi lâu, sau đó xoay người rời đi.

Đáy lòng trống rỗng, giống như mất đi tình yêu, Tiêu Tiệp không để ý đến mọi thứ xung quanh, chạy đuổi theo ra ngoài, cũng không để ý đến những chuyện lộn xộn sau lưng, khách hàng khiếu nại như thế nào, cũng không một cái xoay người kia của anh. Quyết tuyệt như thế, giống như vứt bỏ tất cả.

Lúc này trên hành lang, xuất hiện một màn như thế.

Một người đàn ông cao lớn đẹp trai đi ở phía trước, một mỹ nữ đẹp như tiên hoảng sợ đi theo sau lưng, muốn đuổi kịp người phía trước, nhưng mãi vẫn không đuổi kịp bước chân của người kia.

Khoảng cách của hai người, càng ngày càng xa...

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sùng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Người Yêu Khó Cầu

"Minh, Minh, anh nghe em nói, cầu xin anh, anh dừng lại, nghe em nói có được không?" Tiêu Tiệp không để ý đến mọi người xung quanh đang cười nhạo, lúc này trong mắt cô chỉ có một mình Tịch Âu Minh.

"Ồ, tiểu thư, cô muốn đi đâu? Đuổi theo như thế? Không bằng ở lại bởi mấy anh đây vui đùa một chút?" Mấy tên ngăn cản đường đi của Tiêu Tiệp nhìn qua cũng biết là bọn con nhà giàu ăn chơi lêu lổng.

"Tránh ra!" Tiêu Tiệp tức giận nói, nhìn bóng dáng Tịch Âu Minh càng ngày càng xa, cô nôn nóng đến phát điên.

"Này, mấy anh làm gì đấy? Có biết chúng tôi là ai không? Còn không mau bỏ tay ra, bỏ tay ra!" Không lâu sau, mấy vệ sĩ đi theo dừng lại trước mấy tên nhà giàu kia.

Dĩ Đồng hết sức áy náy nói: "Tiêu Tiệp, xin lỗi! Đều tại mình không tốt, nếu như mình không đi bơi, thì cũng sẽ không gặp phải Tịch Âu Minh, như thế thì anh ta cũng sẽ không phát hiện ra. Hôm nay là ngày cuối cùng rồi, do mình không xử lý tốt chuyện, thật sự rất xin lỗi!"

Nhưng Tiêu Tiệp giống như không nghe thấy cô đang nói gì, hoảng hốt đẩy tất cả người đang cản đường ra, không để ý mọi thứ xung quanh chạy về phía cửa. Nhưng mà đợi đến khi cô chạy tới cửa, lại vừa vặn thấy anh lạnh lùng đóng cửa xe lại, nhìn cũng không thèm nhìn cô một cái lái xe đi.

"Âu Minh..." Tiêu Tiệp lấy tốc độ nhanh nhất lên xe trở về nhà, vừa vào cửa, lại thấy vẻ mặt giật mình của dì Lâm: "Cô chủ, cô sao thế? Sao sắc mặt lại hoảng hốt như thế? Có phải gặp chuyện gì hay không?"

Tiêu Tiệp không để ý đến lời của bà, bắt lấy tay bà, nôn nóng hỏi: "Cậu chủ đã về chưa? Anh về rồi sao? Có phải anh đã trở về rồi không?"

Gấp đến mức nói năng không rõ, cũng không biết mình đang nói gì.

Dáng vẻ mất hồn này của cô, làm dì Lâm bị dọa sợ: "Cô chủ cô đừng gấp, cậu chủ đi làm, sao bây giờ lại trở về được? Buổi tối về! Cô chủ?"

Vừa nghe thấy anh chưa về, Tiêu Tiệp giống như mất hết sức lực. Anh chưa trở về, vậy anh đi đâu? Cô phải đi nơi nào tìm anh?

Điện thoại di động? Đúng rồi, gọi điện cho anh!

Cô hoảng hốt lấy điện thoại ra, nhưng lại phát hiện quên mang điện thoại về. Cô vội vàng chạy vào trong nhà, cầm máy bàn bấm dãy số vẫn luôn nhớ trong đầu.

Không có người nghe, mặt đối mặt anh cũng không chịu nghe cô giải thích, thì sao lại nghe điện thoại đây? Cô đúng là hồ đồ mới cho là anh sẽ nghe điện thoại.

Nên làm gì bây giờ?

Ngoài cửa lớn biệt thự vang lên tiếng xe hơi, đáy mắt Tiêu Tiệp vui mừng, lập tức chạy ra ngoài, gấp đến mức thiếu chút nữa thì đụng vào xe.

"Âu Minh!"

Tiêu Tiệp mừng rỡ gọi, nhưng mà một giây sau đó, ánh sáng trong mắt tối lại.

"Tiêu Tiệp, là mình, cậu quên mang theo điện thoại di động." Dĩ Đồng nói, thấy bộ dạng mắt mác của cô, nhất thời hiểu rõ.

Tiêu Tiệp nhìn hồi lâu cuối cùng cũng không nhìn được nữa nói: "Nên làm thế nào bây giờ? Làm thế nào đây? Anh ấy không trở về, vậy anh ấy đi đâu? Anh ấy có thể mãi mãi không tha thứ cho mình hay không?"

Vừa nói vừa ngồi xuống, ôm lấy mình, nước mắt rơi lã chã.

"Tiêu Tiệp, cậu đừng có gấp, có lẽ anh ấy chỉ nhất thời không nghĩ ra, cho nên mới chưa về nhà. Chờ anh ấy nghĩ thông suốt, sẽ về thôi. Cậu đừng vội!" Chưa bao giờ nhìn thấy Tiêu Tiệp khóc như thế, Dĩ Đồng cũng luống cuống, vội an ủi.

Nghe thấy Dĩ Đồng nói như thế, trong mắt Tiêu Tiệp lại lóe lên ánh sáng lần nữa: "Có thật không? Anh ấy nghĩ thông suốt thì sẽ trở về? Sẽ tha thứ cho mình sao?"

Giống như con nít cần được bảo đảm, nhìn dáng vẻ kia của Tiêu Tiệp Dĩ Đồng không dám nhìn thẳng vào mắt cô, chỉ có thể gật đầu nói: "Sẽ, sẽ, nhất định sẽ. Các cậu là vợ chồng, anh ấy là quan tâm cậu, là quá yêu cậu, cho nên mới nhất thời không tiếp nhận được. Chỉ cần cho anh ấy một ít thời gian, anh ấy nhất định sẽ nghĩ ra."

Thật ra thì Dĩ Đồng cũng không dám khẳng định, cái này thực chất chỉ là lời an ủi. Nếu như trước khi chuyện này xảy ra, cô còn có thể chắc chắn là Tịch Âu Minh quan tâm Tiêu Tiệp, cho dù cô ấy có làm ra chuyện tày trời, thì anh cũng sẽ tha thứ. Nhưng mà, vừa rồi, khi cô nói ra sự thật, về mặt Tịch Âu Minh làm cho cô không cách nào chắc chắn nữa.

Có lúc, quá quan tâm, ngược lại cũng sẽ làm mọi chuyện khó khăn hơn.

Quả nhiên Tiêu Tiệp tin: "Được, vậy mình sẽ đợi anh ấy."

"Ừ, hơn nữa mình cũng sẽ giúp cậu tìm anh ấy, Tịch Âu Minh và Tả Huyền Dạ là bạn tốt, cho nên Huyền Dạ nhất định cũng sẽ biết anh ấy ở đâu, cậu yên tâm đi, chỉ cần có tin tức, mình lập tức thông báo cho cậu." Dĩ Đồng lại tiếp tục nói, bây giờ, trừ an ủi, cô không biết còn có thể làm gì.

Đều tại cô, nếu như phải do cô không cẩn thận, thì chuyện hôm nay, sẽ không xảy ra không phải sao? Nhưng mà bây giờ dù có nói nhiều nữa cũng vô ích, điều duy nhất có thể làm, chính là giúp Tiêu Tiệp tìm được Tịch Âu Minh, để anh ấy nghe Tiêu Tiệp giải thích, thì có lẽ mọi chuyện còn có thể xoay chuyển.

"Được, cảm ơn cậu Dĩ Đồng." Tiêu Tiệp giống như con nít, yên tâm lại. Tả Huyền Dạ đang pha trà, động tác thành thạo mà tao nhã, còn chưa lọc nước xong, đã thấy cô vợ nhà mình vội vàng vàng chạy về phía anh.

"Anh biết mình có sức quyến rũ rất lớn, nhưng mà em cũng không cần phải không che giấu chút nào như thế, trần trụi nhào về phía anh?" Tả Huyền Dạ không nhìn được trêu trọc.

"Sức quyến rũ cái rắm! Xảy ra chuyện lớn rồi!" Dĩ Đồng nóng ruột nói, thấy Tả Huyền Dạ vẫn tao nhã pha trà, thật sự hận không thể ném tất cả vật trong tay anh!

"Hả? Nói xem, là chuyện lớn gì?" Về mặt tin chắc rằng chuyện cô nói không phải chuyện lớn gì, anh còn không hiểu vợ mình sao? Cùng lắm cũng chỉ là ở ngoài bị ai đó chọc giận làm cho không thoải mái, muốn người chồng là anh ra mặt giúp thôi.

"Nhanh chóng thu lại vẻ mặt đáng đánh đòn của anh đi, lần này thật sự xảy ra chuyện lớn rồi!" Dĩ Đồng nhìn thấy vẻ mặt kia của anh liền thấy tức giận, không thể không nhấn mạnh lại lần nữa chuyện quan trọng này.

Cuối cùng Tả Huyền Dạ cũng từ vẻ mặt thờ ơ lúc đầu, chuyển sang kinh ngạc, rồi đến hoảng sợ.

"Em, em nói cái gì? Đường đường là Tịch thiếu phu nhân lại đi làm việc ở Túy Hồng Trần? Có phải em xem quá nhiều tiểu thuyết rồi hay không, sao trí tưởng tượng lại trở nên phong phú như thế?" Tả Huyền Dạ mang vẻ mặt không thể tin nổi nói.

Tịch Âu Minh là ai? Nhân vật tiếng tăm lừng lẫy của thành phố A, dặm chân một cái có thể làm cho thành phố A rung chuyển mấy ngày, tài lực càng trải ra nhiều nơi trên thế giới. Nói anh là con trời cũng không quá đáng, nhưng bây giờ vợ anh lại đi làm cho người khác, còn là nơi phong nguyệt như thế. Lời này nói ra ngoài, ai tin? Dù sao anh cũng không tin.

"Em đang nôn nóng sắp chết anh còn nói như thế!" Dĩ Đồng gấp đến mặt đỏ hồng, "Với lại chuyện này cũng là em sai, nếu như em không đi hồ bơi, thì sẽ không gặp phải Tịch Âu Minh, như thế thì anh ấy sẽ không nhìn thấy em, cũng sẽ không phát hiện Tiêu Tiệp đang nói dối..."

"Dừng lại!" Tả Huyền Dạ ngăn lại lời nói liên miên của vợ, lại để cô nói thêm nữa, theo như suy luận của mình, còn không ôm hết vào bản thân.

"Em nghe này, cho dù hôm nay em không đi hồ bơi, không gặp phải Tịch Âu Minh. Thì lấy mạng lưới thông tin của cậu ta, cho dù em đi nước ngoài cũng có người báo cáo cho cậu ta." Thấy vợ ỉn gấp đến mức sắp khóc, cuối cùng Tả Huyền Dạ cũng không thể không tin, vợ Tịch Âu Minh, Bạch Tiêu Tiệp, thật sự đi làm ở Tụy Hồng Trần.

Mặc dù anh biết Tụy Hồng Trần do Kim Huyền mở, hơn nữa dựa vào tính cách của Kim Huyền, cũng nhất định sẽ chăm sóc tốt cho vợ Tịch Âu Minh. Chỉ là, cho dù bảo vệ tốt đi nữa, nhưng làm gì có người đàn ông nào có thể chịu nổi, việc vợ mình uống rượu mua vui với người đàn ông khác, dù cái gì cũng không làm, nhưng chỉ là cùng người khác uống rượu, cũng không được, đây là vũ nhục tôn nghiêm của đàn ông!

Anh thở dài, bắt đầu nhìn vợ, nói: "Các em, sao lại hồ đồ như thế? Nói một chút xem, tại sao cô ấy lại đi làm việc ở Tụy Hồng Trần? Chẳng lẽ Tịch Âu Minh không cho cô ấy tiền? Cho dù muốn ra ngoài làm việc, cũng là đi làm ở tập đoàn Tịch Âu. Cho dù không phải tập đoàn Tịch Âu, thì cũng nên là một công ty khác chính quy một chút, tại sao hết lần này đến lần khác lại là tụy hồng trần? Why?" Anh không thể nào hiểu nổi.

Dĩ Đồng cúi đầu xuống nói: "Cái này, em không thể nói được."

Tiêu Tiệp vì vật kia, bỏ ra nhiều cố gắng như thế, cô không thể nói ra được. Phải nói cũng để Tiêu Tiệp tự mình nói, nếu không, có khi sẽ không còn tâm ý.

"Em! Đã đến lúc này rồi, em vẫn còn che giấu gì nữa?" Tả Huyền Dạ hận không thể mở vào đầu vợ mình ra, nhìn xem bên trong chứa những thứ gì? Đang yên lành lại đồng ý với người ta loại chuyện này? Đúng là chỉ có não tàn mới có thể làm những việc này!

Dĩ Đồng ngang bướng nói: "Dù sao cũng không thể nói ra! Anh giúp em một tay tìm Tịch Âu Minh là được rồi, những việc khác, để bọn họ tự giải quyết đi!"

Tả Huyền Dạ hận đến ngứa răng, nhưng không thể làm gì, hung dữ nói ra câu trả lời: "Cậu ấy cố ý tránh Tiêu Tiệp, thì làm gì để chúng ta tìm ra dễ dàng như thế được?"

"Vậy phải làm sao bây giờ?" Dĩ Đồng hoảng sợ, nếu như không tìm thấy, Tiêu Tiệp còn không lo lắng đến chết?

"Em đừng vội, từ từ, sẽ có cách thôi." Nhìn thấy vợ mình có khuynh hướng nhảy dựng lên, Tả Huyền Dạ kịp thời ngăn lời cô lại.

Biệt thự nhà họ Tịch.

Tiêu Tiệp đã tắm xong, lên giường sớm, ngoan ngoãn chờ tin tức của Tịch Âu Minh. Nhìn phòng ngủ trước kia của hai người, bây giờ cũng chỉ còn lại một mình cô, trái tim đau đớn như thế nào chỉ có mình cô hiểu.

Cô cầm điện thoại di động, gửi từng mẫu tin nhắn, cách mấy phút lại gửi một tin, một cái lại một cái.

Âu Minh, anh đang ở đâu? Thấy tin nhắn thì trở về gặp em một chút có được không? Em rất lo cho anh. Em biết lỗi rồi, anh quay về đi, sau này em sẽ không làm cho anh không vui nữa.

Âu Minh, anh mau quay về đi, em thật sự rất lo cho anh, có gì trở về nói có được không?

Âu Minh, đã mười một giờ rồi, bây giờ anh đang ở đâu? Anh đã ngủ chưa? Phải chú ý thân thể, không được phép thức đêm.

Âu Minh...

Liên tiếp gửi mười mấy tin nhắn, từ mười giờ đến mười một giờ, về sau lo lắng quấy rầy đối phương nghỉ ngơi, cô mới không tiếp tục gửi tin nhắn.

Một đêm này, cô ôm điện thoại di động, mở mắt đến khi trời sáng.

Một tin tức anh trở về cũng không có, cũng không mở máy. Tả Huyền Dạ nhìn người vợ ngủ say bên cạnh, nhẹ nhàng ngồi dậy xuống giường, nhẹ nhàng mặc quần áo vào, lại nhìn vợ trên giường, vẫn ngủ say như thế, anh yên tâm đóng cửa lại, động tác vẫn nhẹ nhàng như cũ.

Nhưng mà trong nháy mắt khi cánh cửa đóng lại, người vốn đang ngủ say trên giường, lại chợt mở mắt ra.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sùng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Người Phụ Nữ Không Tham Tiền

Editor: Trang Lyn

Hộp đêm

Ánh đèn màu sắc sắc sỡ không ngừng lóe lên, trên sân khấu những cô gái ăn mặc thiếu vải, không ngừng nhảy những điệu nhảy làm lòng người rung động, trong không khí có đủ các loại mùi, tiêu biểu là mùi của rượu.

Trong ghế lô* hoa lệ.

*Ghế lô: ghế ngồi được thiết kế đặc biệt trong kịch trường, một gian có vài chỗ ngồi.

Mười mấy người cả nam lẫn nữ, ngồi thưa thớt trên ghế salon, lộn xộn, có người cầm mic hát lên những tiếng ca muốn đòi mạng. Có người cầm nút chai nghịch, có người thể hiện quyền thuật, thậm chí còn có người đang đánh bóng bàn.

Riêng chỉ có một góc, hai người đang ngồi im lặng.

“Âu Minh, cứ tiếp tục như thế cũng không phải là cách, trốn tránh không giải quyết được vấn đề, phải dũng cảm đứng ra. Hói rõ nguyên nhân, Tiêu Tiệp đến đó nhất định là có lý do bất đắc dĩ, cậu lại không cho cô ấy giải thích một chút? Với lại, mặc dù không thể nói Kim Huyền rất thân với chúng ta, nhưng mà cũng coi như là người có tình nghĩa, có cậu ấy ở đó, cậu không cần lo lắng sẽ có người quấy rối Tiêu Tiệp.”

Không sai hai người đó chính là Tịch Âu Minh và Tả Huyền Dạ.

Hóa ra Tả Huyền Dạ đã sớm lấy được tin tức thuộc hạ, tối hôm nay Tịch Âu Minh sẽ xuất hiện ở đây. Không biết rõ mọi chuyện trước, anh không thể để cho vợ mình biết được, nếu không thì không chừng lại xảy ra chuyện gì nữa, cho nên anh giấu vợ, một mình đến.

Lúc Tịch Âu Minh nhìn thấy anh, lại không lộ ra một chút ngạc nhiên nào, giống như mọi chuyện đều trong dự liệu của mình.

Nghe thấy lời Tả Huyền Dạ nói, Tịch Âu Minh dùng ánh mắt lạnh lùng liếc anh một cái.

“Được, được, là mình nhiều chuyện. Không nói đến những chuyện không vui kia nữa, đến, chúng ta uống rượu.” Tả Huyền Dạ biết điều chuyển sang đề tài khác.

Tịch Âu Minh mặt không biểu cảm, yên lặng coi rượu như nước một hơi uống xuống. Tả Huyền Dạ không biết phải làm sao, chỉ có thể cùng bạn uống rượu.

“Ồ, hai vị đại gia, chúng ta đến đây là để giải trí, mà không phải là để uống rượu không!” Một cô gái thấy bên này hai người, nhìn qua cũng biết không giàu cũng quý, lập tức đi đến chào hỏi.

Cô vừa nói xong, đám hò bằng cầu hữu* lập tức phụ họa theo: “Đúng vậy, đúng vậy, Tịch Thiếu, Tả Thiếu! Uống rượu không thì có ý nghĩ gì? Cũng phải tìm cho mình thú vui chứ, đi nhậu đi nhậu! Có phải hay không ~”

*Hò bằng cầu hữu: bè mà không phải bạn, bạn xấu.

Có mấy cô gái to gan, thấy bọn họ không phản đối, cũng dũng cảm đi đến.

Tả Huyền Dạ hiểu rõ Tịch Âu Minh, tưởng rằng vẫn giống như trước kia, đuổi người đi đến mức thâm hại, vì không để cho xảy ra tình huống lúng túng, anh muốn mở miệng giải quyết mấy người này trước, vừa muốn lên tiếng, bảo những người đó không nên đến quấy rầy.

Làm sao biết thế nhưng Tịch Âu Minh lại cười nhạt, cứng rắn ngăn lời Tả Huyền Dạ định nói lại.

Mọi người cũng nhìn thấy nụ cười câu hồn kia của anh, biết có trò hay! Vị đại gia này từ sau khi kết hôn vẫn luôn tự giữ mình rất tốt, mấy em gái nhỏ ở quán rượu chết cũng không thể đến gần người anh.

Cũng không biết hôm nay gặp chuyện vui gì, lại có thể làm cho vị này không bài xích những em gái này! Đúng là mẹ nó hiếm có!

Cô gái có mắt đã sớm đến gần, một tay chạm đến bộ quần áo kia, ơ, cảm giác này, không phải mấy triệu không mua được!

“Đến, vị gia này, một mình uống rượu thì có ý nghĩa gì? Em uống cùng anh!”

Tịch Âu Minh không đẩy cô gái kia ra, mặc cho cô ta dựa vào người mình, dùng cả thân thể mềm mại cọ vào anh.

So sánh, Tả Huyền Dạ cũng không thân nhiên như thế, anh không ngừng từ chối lời mời của mấy cô gái, tranh thủ nhìn sang Tịch Âu Minh, lại bị hành động của anh làm cho ngạc nhiên.

Xem ra lần này tịch Âu Minh thật sự rất tức giận, lại không từ chối những cô gái này. Nhìn anh cũng không thể nói là hưởng thụ, cũng không có vẻ mặt

khó chịu, Tả Huyền Dạ cảm thấy càng ngày càng không hiểu người bạn chơi từ nhỏ đến lớn này của mình.

“Phụ nữ các người, có phải có tiền, cũng vẫn không thể làm các người yên phận?” Tịch Âu Minh trào phúng nói ra những lời này, từng chữ đều hết sức nhấn mạnh. Cũng không biết có phải đang hỏi người phụ nữ bên cạnh hay không, hay là những người khác xung quanh.

Lời này vừa nói ra, lập tức làm cho những người con nhà giàu khác nhìn chăm chú, suy nghĩ có phải vị gia này gặp việc khó gì hay không? Còn lập tức bắt đầu suy nghĩ, có thể vì Tịch Thiếu giải quyết vấn đề là chuyện vô cùng vinh hạnh. Hận không thể lập tức vắt ra một cách, giúp Tịch Thiếu giải quyết vấn đề khó khăn.

Tả Huyền Dạ cũng ngạc nhiên, vô thức nhìn về phía anh, quả nhiên anh vẫn rất để ý chuyện Tiêu Tiệp đến Túc Hồng Trần. Đúng là, cách làm của Tiêu Tiệp, làm cho người ta không thể tưởng tượng được. Không riêng gì anh, có lẽ tất cả đàn ông đều không thể hiểu nổi! Hơn nữa, còn nói đến từ yên phận, chắc là tức giận đến tận cùng rồi!

Anh vừa định nói vài câu an ủi, đã bị vài cô gái ở đây sôi nổi cắt đứt.

“Đương nhiên sẽ không, có tiền đương nhiên muốn an phận sống qua ngày, ai lại thích sống cuộc sống cực khổ chứ?”

“Đúng vậy, ai cho tôi một khoản tiền, tôi lập tức về nhà sống!”

Mấy người con nhà giàu khác cũng không chịu bị bỏ rơi phía sau, nhao nhao hòa theo.

“Đúng vậy, có người phụ nữ nào lại thích ra ngoài kiếm tiền? Mỗi một người đều hận không thể được đàn ông cấp tiền cho mình, để cho cô ta ở nhà ung dung đếm tiền.”

“Phải không?” Giọng nói Tịch Âu Minh không rõ ý tứ, không biết là tin hay không tin, sau đó giọng nặng nề, nói: “Vậy các người cảm thấy, trên thế giới này có người phụ nữ nào không thích tiền hay không?”

Dứt lời, tất cả mọi người cười rộ lên, giống như nghe thấy chuyện cười. Thấy vẻ mặt sắc bén của anh, tất cả nụ cười đều cứng ngoắc trên mặt, thành thật nói: “Tịch Thiếu, không phải chúng tôi mạo phạm ngài, mà là lớn như thế, chúng tôi thật đúng là chưa từng thấy người không tham tiền. Đừng nói là phụ nữ, cho dù là đàn ông, cũng không thể phủ nhận tầm quan trọng của đồng tiền có đúng hay không?”

“Đúng vậy, phụ nữ coi tiền so với mạng con quan trọng hơn!” Dứt lời, vì để chứng minh lời mình nói là thật, người kia còn cầm mười mấy tờ tiền hồng hồng, nhìn một người phụ nữ trong đó nói.

“Này, cô tới đây!” Sau đó đổ một ly rượu lên đôi giày ra đất tiền của mình, ném chiếc ly đi, ra lệnh: “Giày gia ướt rồi, làm cho nó sạch sẽ đi!”

Cô gái đó nghe xong, giọng ôn ền nói: “Ôi chao, vị gia này, người thật đáng ghét!”

Dứt lời, lại thực sự ngồi xổm xuống, lè lưỡi ra liếm giày cho người kia. Sau đó lấy một tập đầu người màu đỏ kia, cười tươi như hoa, còn ngay trước mặt mọi người hôn lên đầu người màu đỏ trong tay.

Người kia lập tức ha ha cười to: “Xem đi, phụ nữ chính là hèn như thế! Chỉ cần anh cho cô ta tiền, bảo cô ta làm việc gì, cô ta liền ngoan ngoãn làm việc đó!”

Sắc mặt Tịch Âu Minh tối sầm lại, anh ghét cục diện này! Hơn nữa, hơn nữa nghe thấy câu nói kia của anh ta, phụ nữ chính là hèn hạ, giống như bao gồm tất cả phụ nữ trên đời này, sắc mặt anh lộ vẻ sắc bén.

“Ý của anh là, ngay cả mẹ ruột mình cũng là người hèn hạ? Vậy anh ra từ bụng mẹ mình lại là thứ gì?” Lời nói mỏng như dao phay ra, đây là lần đầu tiên anh nói lời thô tục! Anh không cho phép người khác nói như thế! Cho dù anh cảm thấy người phụ nữ của mình không tốt, cũng không cho phép người khác sỉ nhục như thế!

Người kia nghe xong sắc mặt đỏ như gan heo, anh biết lời nói lấy lòng của mình đắc tội vị gia này, cũng không để ý những người khác ở đây, lập tức quỳ xuống, nói liên tục: “Là tôi miệng chó không mọc ra ngà voi, Tịch Thiếu ngài đừng trách!”

Lửa giận trong lòng Tịch Âu Minh càng nồng đậm hơn, là ai nói uống rượu có thể giải sầu? Tại sao anh càng uống lửa giận trong lòng càng nhiều? Cô gái bên cạnh thấy thế, lập tức lại gần.

“Gia, tôi uống rượu, xin bớt giận, tức giận làm tổn hại sức khỏe.”

Ngay lúc này, cửa chợt bị mở ra.

“Chúng tôi không gọi người phục vụ!” Lập tức có người lên tiếng, giống như bắt mẫn với người tùy tiện tiến vào.

Nhưng Tả Huyền Dạ vừa nhìn, liền bị dọa sợ vốn không có nhiều phụ nữ bên cạnh cũng bị đẩy ra hết ----

Sao vợ anh lại đến đây?

Cái này không nói, sao đi theo vợ anh lại có một người nữa?

Tà Huyền Dạ nhắm mắt, không dám nhìn về phía Tịch Âu Minh, chuyện còn có thể loạn hơn nữa sao?

Đĩ Đồng đi đầu, đẩy cánh cửa ra liền nhìn thấy cảnh tượng nhiều màu sắc bên trong. Cô hoảng sợ dừng bước, sau đó chạy đến bên Tiêu Tiệp, vốn là vẻ mặt mừng rỡ cũng chậm rãi thu lại.

Đã hai buổi tối, liên tục hai buổi tối anh không về nhà. Lần này bất kể thế nào cô cũng không thể lạnh lùng như lúc trước nữa, từng giờ từng phút cô đều muốn anh, muốn anh về nhà!

Đĩ Lâm thấy cô cả ngày mất hồn, cơm ăn không ngon, thì thay đổi món ăn đa dạng làm cho cô ăn. Vì không lãng phí ý tốt của đĩ Lâm, cô ép buộc mình ăn, nhưng lại giống như sắp nện, ăn không biết ngon.

Trước sau anh đều không mở máy, cô làm sao cũng không tìm được anh! Cô vô dụng, trừ ngày ngồi ở nhà, cũng không biết đi đâu tìm anh. Vốn nghĩ rằng tối nay lại một đêm không ngủ, nhưng mà cuộc gọi của Đĩ Đồng làm cho cô hy vọng.

Không chút nghỉ ngơi vội vội vàng vàng mặc quần áo ra cửa, gọi xe đến chỗ Đĩ Đồng nói, Đĩ Đồng là theo sau xe Tà Huyền Dạ.

Cô biết anh tức giận, nhưng không ngờ, anh tức giận đến mức như thế? Cảnh tượng bên trong rất loạn, lộn xộn, người, tạp nham. Cô nhìn một cái là có thể nhìn ra, anh ở đâu.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Ngay Cả Cơ Hội Cuối Cùng Em Cũng Không Cần!

Thấy hai người bỗng nhiên xuất hiện, trong ghế lô nhất thời yên tĩnh lại, ngạc nhiên nhìn hai người ở cửa.

“Đồng Nhi? Sao em lại đến đây? Không phải em đã ngủ rồi sao?” Tà Huyền Dạ vội vàng đến bên cạnh Đĩ Đồng, nhủ mày nói.

“Bởi vì em giả vờ ngủ, Dạ, đừng trách em. Anh bảo vệ bạn anh, em cũng thế. Em không thể trơ mắt nhìn Tiêu Tiệp càng ngày càng tiêu tụy.” Đĩ Đồng nói.

“Cần quấy!” Tà Huyền Dạ không nhịn được mắng.

“Tà Thiếu, anh đừng trách cậu ấy, cũng do tôi bảo cô ấy làm, anh muốn trách thì trách tôi đi!” Tiêu Tiệp nói, sau đó đi về phía người kia.

“Cô tránh ra, anh ấy không phải người cô có thể chạm vào!” Tiêu Tiệp nói với vị tiểu thư kia.

Tất cả mọi người đều mang dáng vẻ xem kịch vui, có lẽ vị tiểu thư xinh đẹp này là một trong những người tình của Tịch Thiếu, cũng đến đây ầm ĩ. Tịch Thiếu là người thế nào, làm sao có thể để cô vô lý như thế!

Dễ nhận thấy, vị tiểu thư kia cũng nghĩ như vậy, cô ta giễu cợt nói: “O, cô cho rằng cô là ai, tôi không thể chạm vào chẳng lẽ cô có thể chạm sao?”

Tịch Âu Minh từ khi cô bắt đầu vào, một câu cũng không nói, ánh đèn trong ghế lô lúc sáng lúc tối chiếu vào người anh, khiến cho anh lộ ra một cổ hơi thờ thần bí.

Anh vẫn lạnh lùng, cầm trong tay ly thủy tinh để cao. Nghe thấy cô nói, mới đưa đôi mắt hẹp dài lên nhìn, chẳng qua là vẫn im lặng nhìn chăm chú vào Tiêu Tiệp, khóe miệng vẫn giữ nguyên độ cong, ánh mắt kỳ lạ mà lạnh nhạt.

Người phụ nữ kia thấy Tịch Thiếu không có bất kỳ động tác gì, cho rằng anh cũng không thích người phụ nữ này. Vì thế, cô ta càng thêm lớn mật nói: “Còn không tránh ra! Cản trở tầm mắt Tịch Thiếu của chúng ta! Nghĩ rằng mình là ai, dựa vào cái gì mà kêu tôi rời đi?”

Lần này, vẻ mặt Tịch Âu Minh như cười như không, đôi mắt hẹp dài lộ ra vẻ âm u, anh vẫn không nói chuyện, giống như là muốn nhìn xem tiếp theo cô sẽ làm thế nào.

Mặc dù nhìn thấy Tịch Âu Minh lạnh lùng Tiêu Tiệp rất đau lòng, nhưng so sánh, cô vẫn không thể nào chịu đựng nổi việc người phụ nữ này dựa vào chồng mình gần như thế.

Chỉ thấy cô, cầm một ly rượu đỏ vừa mới rót ddaayd ở trên bàn, đi đến, khóe miệng hơi nhếch lên: “Tôi chỉ bằng cái này!”

Dứt lời, chất lỏng màu đỏ chảy xuống.

“A!” Người phụ nữ kia nhảy căng lên, cả người bị gội làm cho nhếch nhác, hơn nữa còn là gội từ trên đầu xuống.

“Con gái điểm này!” Người phụ nữ kia cũng tức giận, nhìn những thứ khác trên bàn, thuận tay cầm lên. Lúc cầm lên, còn do dự nhìn Tịch Âu Minh một chút, thấy anh không có động tĩnh gì, mới yên tâm đập về phía Tiêu Tiệp!

Những vật kia bay về phía Tiêu Tiệp, nhưng chờ đón, lại là âm thanh va chạm khác. Thân thể cô gái kia bay ra ngoài, đụng vào chiếc bàn cách đó không xa sau đó lăn xuống sàn.

“Người phụ nữ của tôi, còn chưa đến phiên cô đánh!”

Người phụ nữ kia bị đá một cước, đau đến mức lăn lộn trên mặt đất, không đến mấy phút đã có người vào nâng cô ta ra ngoài.

Mọi người cũng giật mình há to miệng, vừa rồi bọn họ thậm chí còn không kịp nhìn thấy, một cước của Tịch Âu Minh đá như thế nào.

Cuối cùng Tiêu Tiệp cũng rơi vào cái ôm quen thuộc, cô kích động nhìn Tịch Âu Minh. Anh vẫn quan tâm cô! Nếu không cũng không ngăn cản động tác của cô gái kia!

Chỉ là cô vẫn không thể nói chuyện, cảm bị ngón tay Tịch Âu Minh bóp một cái, làm cho cô thấy đau, anh rất dùng sức. Tiêu Tiệp thấy khóe miệng anh nở nụ cười lạnh lùng, giễu cợt nói: “Không phải cô rất biết ca hát sao? Ừ? Đúng lúc, tôi hát một bài cho tôi nghe đi! Tôi cũng không biết cổ họng cô lại tốt như thế!”

Tịch Âu Minh nói xong, lập tức có người cầm mic đến, để bên cạnh Tiêu Tiệp. Tiêu Tiệp nở nụ cười khổ sở, anh vẫn còn đang tức giận. Nhưng mà, nếu như làm như thế có thể để cho anh bớt giận, lúc trước có thể hát ở Túy Hồng Trần, bây giờ ở đây hát cho anh một bài thì như thế nào chứ?

Thấy bạn mình bị làm nhục như thế, Dĩ Đồng muốn xông lên, lại bị Tả Huyền Dạ kéo lại, nhìn cô lắc đầu một cái. Chuyện của bọn họ, để bọn họ tự giải quyết đi, người ngoài không nên nhúng tay vào.

Tay Tiêu Tiệp còn chưa chạm đến mic, người kia đã vung tay lên, bộp một tiếng mic đã bay ra xa.

“Bạch Tiêu Tiệp, cô thật đúng là dám cảm!” Tịch Âu Minh tức giận nói, ở Túy Hồng Trần hát rong còn chưa đủ, chẳng lẽ còn muốn ở đây hát một lần nữa sao! Thật sự coi anh là không khí sao?

“Chỉ cần anh bằng lòng về nhà, muốn em làm cái gì cũng được!” Tiêu Tiệp gằn từng chữ.

Chuyện hôm nay, lúc đầu cô đã đoán ra, chỉ là cô không đoán được, Tịch Âu Minh sẽ tức giận như thế. Cái này cũng đủ rõ, anh rất yêu cô! Đã như thế, cô hy sinh một chút thì có sao chứ?

Lần này, cô muốn cố gắng vì hôn nhân của mình, muốn cố gắng vì tình yêu của mình! Anh tức giận, thì cô nghĩ cách làm cho anh không tức giận. Anh không vui, thì cô nghĩ cách làm cho anh vui. Chỉ cần anh có thể tha thứ cho cô, chỉ cần anh không buồn vì cô! Thì muốn cô làm cái gì cũng được.

Nghe thấy câu nói này, Tịch Âu Minh lại không tỏ ra vui mừng hay tức giận, anh dùng một loại ánh mắt phức tạp nhìn cô, lại giống như đang cân nhắc lời nói của cô, hồi lâu không nói gì.

Làm cái gì cũng được! Làm cái gì cũng được!

“Em biết anh đang tức giận, chúng ta trở về có được không? Anh ở bên ngoài em rất lo lắng cho anh, em...”

“Lý do!” Tịch Âu Minh đè nén lửa giận đang cuộn cuộn trong lòng, nếu như cô đưa ra lý do đủ làm anh tha thứ, như vậy, anh sẽ cân nhắc.

Tiêu Tiệp biết, anh nói lý do là lý do gì, muốn cô giải thích chuyện ở Túy Hồng Trần. Nhưng mà, không thể nói. Tả Huyền Dạ đã sớm ra hiệu cho những người khác rời đi, lúc này trong ghế lô cũng chỉ còn bốn người bọn họ.

“Lý do không quan trọng...” Tiêu Tiệp nhìn vào mắt anh, ánh mắt sắc bén của anh làm cho cô hoảng sợ. Nhưng mà, thật sự không thể nói ra sự thật, nếu như bây giờ nói ra, vậy thì mọi cố gắng của cô đều uổng phí.

Hơn nữa, cô không muốn để anh biết, cô tặng anh quà là dùng tiền hoa hồng để mua. Anh sẽ không vui, mà một khi không vui, thì quà tặng cũng không cần.

“Bạch Tiêu Tiệp!” Tịch Âu Minh gằn từng chữ, “Ngay cả cơ hội cuối cùng em cũng không cần!”

Đã đến lúc này rồi, mà cô lại vẫn không chịu nói ra lý do cô làm những chuyện khiến người ta không tưởng tượng nổi kia! Là anh quá khắt khe tiền sinh hoạt phí của cô, hay là không cho cô ăn cơm! Mà phải cần một người đường đường là phu nhân tổng giám đốc đi hát rong kiếm tiền ở Túy Hồng Trần!

Trừ lần này, còn có lần trước mặt những người kia cô cũng không muốn nói ra. Anh cho cô thời gian, để cô nói ra. Còn cô cho anh cái gì? Một lần lại một lần lừa dối! Một lần lại một lần bốn cợt! Tình cảm của anh không chịu được như thế, nó không đáng giá để cô bỏ ra một chút sao?

Chẳng lẽ phải giẫm đạp lòng tự trọng của anh ở dưới chân, thì mới cam lòng sao!

Dứt lời lạnh lùng nhìn cô một cái, dứt khoát rời đi!

Đáy lòng Tiêu Tiệp nặng nề, lời này của anh là ý gì?

“Âu Minh? Âu Minh?” Tiêu Tiệp sợ hãi đứng dậy đuổi theo.

“Lý do gì?” Tả Huyền Dạ không hiểu.

Di Đồng thờ dài, nhìn Tả Huyền Dạ một cái: “Tiêu Tiệp làm như thế đương nhiên là có lý do của cô ấy, em tin tưởng cô ấy.”

Vừa chạy ra quán, người kia đã lên xe, hơn nữa tài xế đã khởi động xe.

Cô biết, nếu như lần này để anh rời đi lần nữa, thì hiểu lầm giữa bọn họ càng khó giải quyết. Vì vậy, cô không chút nghĩ ngợi, chạy về phía xe đang chạy.

Đứng ở phía trước vài mét gang hai tay, cản đường đi.

Tất cả mọi người đều kinh hãi đến cực điểm, theo sau là Di Đồng và Tả Huyền Dạ, bao gồm người từ trước đến nay luôn bình tĩnh, Tịch Âu Minh. Tài xế sợ hãi lung tung mở to hai mắt, mạnh mẽ đạp thắng xe. Nhưng quán tính vẫn lao về phía trước một đoạn đường.

Rầm một tiếng, thân thể kia giống như con diều đứt dây, văng ra ngoài...

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Tai Nạn Xe Cộ

Tịch Âu Minh kinh hãi đến cực điểm, nhìn về phía tài xế quát lớn: “Cậu lái xe kiểu gì đấy!”

Vừa tức giận vừa vội xuống xe, người kia nằm ở cách đó không xa vài mét, không nhúc nhích, Tịch Âu Minh bước nhanh đến, nếu như không phải ngực cô vẫn phập phồng biểu hiện cô vẫn còn sống, thì Tịch Âu Minh không dám bảo đảm, mình có phát điên tại chỗ hay không.

Tịch Âu Minh cẩn thận ôm cô dựa vào vai mình, cẩn thận kiểm tra toàn thân cô, tài xế vừa cho xe lăn bánh, cho nên cô cũng không bị thương nghiêm trọng. Trên mặt cô có vài vết xước, chảy máu, còn những nơi khác trên người không nhìn thấy, rốt cuộc không biết có sao không?

Loại cảm giác không xác định này, thật sự muốn ép anh đến phát điên rồi! Trong đầu chỉ có một âm thanh đang điên cuồng gào thét, cô không sao! Cô nhất định sẽ không có chuyện gì!

“Còn đứng ngây ra đó làm gì? Không mau lái xe cho tôi! Đi đến bệnh viện!” Nhìn về phía tài xế vẫn còn sững sờ gào thét, phải lập tức đến bệnh viện, một khắc* cũng không thể trì hoãn.

*Khắc: một đơn vị đo thời gian của ngày xưa, một khắc bằng một phần tư giờ tức là mười lăm phút.

Tả Huyền Dạ lái xe thật nhanh đến, nói: “Mau lên xe!” Bây giờ tên tài xế kia làm gì còn có thể lo lái xe được nữa? Không ngắt tại chỗ đã là tốt rồi!

Trong bệnh viện!

Trên hành lang màu trắng, Tịch Âu Minh không mang dáng vẻ gì là của người đang chờ ngoài phòng bệnh, mọi người cũng nhìn không ra lúc này tâm trạng của anh thế nào.

Không để ý đến sự ngăn cản của Tả Huyền Dạ, Di Đồng khề cần rặng, đi đến trước mặt Tịch Âu Minh.

“Tôi biết bây giờ tâm trạng anh không tốt, cũng không muốn nghe bất kì lời nói nào của tôi, nhưng mà nhất định tôi phải nói. Mặc dù anh tức giận việc Tiêu Tiệp đến Túy Hồng Trần, nhưng mà động cơ của cô ấy đều là tốt, hơn nữa cũng là vì anh. Nếu như anh không cho cô ấy cơ hội, thì sau này người hối hận nhất định là anh! Anh không cần nghi ngờ nhân cách của Tiêu Tiệp, cô ấy là một cô gái rất tốt, đáng để anh đối xử tốt! Có một số việc, không nhất định phải giải thích mới có thể buông được, bây giờ cô ấy không nói, đương nhiên có lý của cô ấy. Mấy ngày anh không về nhà, hầu như cô ấy không có một giấc ngủ ngon, vừa rồi lúc ôm cô ấy chắc anh cũng đã phát hiện, quần thắm mắt cô ấy rất đậm. Còn nữa, cho dù anh muốn bỏ nhà ra đi, cũng xin đừng tắt điện thoại, như thế sẽ làm cho người quan tâm anh rất lo lắng! Hầu như mỗi buổi tối Tiêu Tiệp đều ôm điện thoại ngủ, tôi gọi cho cô ấy một cuộc, chuông còn chưa kịp kêu đã nghe máy, điều này nói lên cái gì? Cô ấy rất nôn nóng rất lo lắng cho anh nên mới có thể liều chết cầm điện thoại di động như thế, dù là ở trên giường, vì không muốn bỏ qua cuộc gọi của bất kì ai!”

Di Đồng cũng không thêm để ý đến vẻ mặt của Tịch Âu Minh, nói liền một mạch mọi điều trong lòng. Lần này Tả Huyền Dạ nói gì cũng phải kéo cô đi, mặt Tịch Âu Minh đều đen đi rồi, cô không nhìn thấy sao?

Sau khi mọi người đi, Tịch Âu Minh lấy điện thoại ra mở máy, một loạt những cuộc gọi nhớ và tin nhắn hiện lên. Không ai khác, toàn bộ đều là tên của

cô.

Anh lưu tên cô là ----- bảo bối.

Bảo bối: Âu Minh, anh đang ở đâu? Nhìn thấy tin nhắn thì trở về gặp em một chút có được không? Em rất lo lắng cho anh. Em biết lỗi rồi, anh trở về đi, sau này em sẽ không làm cho anh không vui nữa.

Bảo bối: Âu Minh, anh mau về đi, em thật sự rất lo cho anh, có gì trở về nói được không?

Bảo bối: Âu Minh, đã mười một giờ rồi, bây giờ anh đang ở đâu? Anh đã ngủ chưa? Phải chú ý thân thể, không được phép thức khuya.

Âu Minh...

Không biết làm sao, hốc mắt dần nóng lên. Lần đầu tiên, Tịch Âu Minh cảm giận việc mình tắt máy như thế, mỗi lần trong lòng khó chịu, anh sẽ theo thói quen tắt điện thoại, không muốn bị bắt kị ai làm phiền.

Vì sao lại tắt máy? Nếu như biết trước, cho dù anh có tức giận thế nào đi nữa, cũng nhất định sẽ xem những tin nhắn này. Mà sau khi xem xong những tin nhắn này anh cũng sẽ không không về nhà, vậy thì hôm nay cô cũng sẽ không xảy ra chuyện!

Rên lên một tiếng, đâm mạnh vào tường...

“Ai là người thân của bệnh nhân?” Một bác sĩ nữ đi ra từ phòng bệnh.

“Tôi là chồng cô ấy, có chuyện gì không?” Tịch Âu Minh đi lên phía trước, không trách anh hỏi như thế, bởi vì vẻ mặt bác sĩ nữ này hơi nghiêm túc.

Bác sĩ nữ kia nhìn Tịch Âu Minh, ngạc nhiên với vẻ đẹp trai của anh, nhưng cũng rất nhanh che giấu đi, nghiêm nghị nói: “Anh đi cùng tôi đến văn phòng một chuyện.”

“Chúng tôi làm kiểm tra tỉ mỉ cho vợ anh, tai nạn cũng không phải rất nghiêm trọng, đều chỉ là vết thương bên ngoài, chú ý chăm sóc là được. Bây giờ tôi muốn nói với anh một chuyện, hy vọng người làm chồng là anh có thể chuẩn bị tâm lý một chút, hơn nữa, bây giờ y học rất phát triển, hy vọng hai người đừng nản lòng.”

“Rốt cuộc là chuyện gì?” Tịch Âu Minh mạnh mẽ đè nén sự bất an trong lòng, bàn tay không tự chủ được nắm chặt.

“Cơ thể vợ anh nhìn thì khỏe mạnh, nhưng thực ra thể chất không dễ mang thai. Thể chất của cô ấy quá lạnh, trước mắt căn bản không dễ thụ thai, chúng tôi sẽ pha chế thuốc, từ từ điều dưỡng, chúng tôi không thể đảm bảo nhất định sẽ có hiệu quả. Nhưng mà, nếu như không kiên trì, vậy thì một chút hiệu quả cũng sẽ không có. Có rất nhiều vợ chồng đều không thể chịu được loại chuyện này, mà ly hôn. Tôi không hy vọng hai người cũng trở thành một đôi như thế. Cho nên tôi một mình tìm anh nói chuyện, hy vọng anh có thể trở thành động lực của vợ mình. Chúng tôi chưa nói chuyện này với vợ anh, anh tự xem xem, nên nói thế nào để giảm đau lòng đến mức thấp nhất, thì nói thế đấy.”

Nghe xong, lòng mày Tịch Âu Minh vốn đang nhú lại càng nhú chặt hơn.

Chuyện này?

Sự lo lắng trong mắt dần voi bót đi, chỉ cần không phải bệnh nan y là tốt rồi!

Còn đứa bé, vốn anh cũng không thích bao nhiêu.

Chỉ là, hình như cô rất thích, còn không chỉ nhắc đến một lần với anh. Nhưng mà, bác sĩ cũng nói, là có cơ hội không phải sao?

Vừa ra khỏi phòng, đã thấy Kiều Đại Tâm đang cầm thứ gì đó trong tay, đang đứng ở chỗ hành lang.

“Em đến đây làm gì?” Tịch Âu Minh nhíu mày nói.

“Anh Tịch, em biết chị dâu xảy ra tai nạn, cho nên đặc biệt đến xem chị ấy một chút, anh sẽ không trách em chứ?” Nói xong giả bộ đáng thương cúi đầu xuống.

Tịch Âu Minh không nói gì, đi thẳng vào phòng bệnh. Kiều Đại Tâm đi theo sau, khoe miệng từ từ kéo lên, anh phản đối, là đồng ý rồi!

Buổi tối trong bệnh viện bác sĩ trực ban không phải rất nhiều, nhưng bệnh nhân cũng không ít, không đủ nhân viên. Hơn nữa vết thương của Tiêu Tiệp không phải rất nghiêm trọng, rất nhanh có thể xuất viện, cho nên Tịch Âu Minh cũng không lấy quyền lực ép bệnh viện ở phòng bệnh VIP.

Lúc này Tiêu Tiệp đang ở phòng bệnh hai người.

Tiêu Tiệp vừa mở mắt ra, không nhìn thấy người trong lòng, quả thật cảm thấy một hồi mất mát. May mà y tá nhanh mắt phát hiện sắc mặt cô không tốt, lập tức nói chồng cô vừa bị bác sĩ gọi vào văn phòng, có chuyện cần dặn dò.

Lúc này sắc mặt Tiêu Tiệp mới khôi phục lại, vừa quay đầu, đã nhìn thấy hàng xóm của cô, là một người mẹ vừa mới sinh con, lúc này bà mẹ đang cho

con bú sữa.

Đứa bé mới sinh ra không bao lâu, vừa chạm đến đầu vú, liền không kịp đợi mà hút thỏa thích. Tiêu Tiệp sợ hãi than, hút sữa quả nhiên bẩm sinh của mỗi đứa trẻ! Không cần người dạy, chính nó sẽ tự biết hút sữa!

Nhìn một màn ẩm áp này, đáy lòng Tiêu Tiệp dần dâng lên một cổ xúc động, nếu như... Cô cũng có đứa bé, thì tốt biết bao

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Cô Có Thể Mang Thai Sao

Mẹ đứa bé thấy Tiêu Tiệp dịu dàng nhìn cục cưng nhà mình, thì có chút kiêu ngạo nói: “Đừng nhìn đáng về nhỏ bé yếu đuối của thằng bé, lực hút của nó cũng lớn lắm đấy, nhìn xem mồ hôi cũng chảy ra rồi, hút tôi đến đau, ha ha!”

Tiêu Tiệp nhìn kỹ, đúng là trên trán đứa bé chỉ chút mồ hôi. Hóa ra đây là sử dụng hết sức lực để bú sữa! Thật sự rất đáng yêu!

“Nhìn cô thích trẻ con như thế, đã kết hôn chưa?” Mẹ đứa bé không nhịn được hỏi, thấy vẻ ngoài Tiêu Tiệp rất xinh đẹp, nếu như chưa kết hôn, thì cô có thể giới thiệu cho em họ mình rồi!

Tiêu Tiệp hơi đỏ mặt nói: “Tôi đã kết hôn rồi.”

“À.” Giọng hơi tiếc nuối, lại nói: “Nhìn cô như thế, chắc còn chưa muốn có con? Tôi là người có kinh nghiệm tôi khuyên cô, đứa bé, vẫn là nên có sớm một chút mới tốt. Bây giờ người trẻ tuổi, vì công việc mà đẩy hết hết chuyện kết hôn với con cái ở phía sau. Thậm chí còn có người phụ nữ hơn ba mươi tuổi mới sinh con, đây cũng không phải chuyện tốt, không chỉ đối với bản thân không tốt, mà đối với sự phát triển của đứa bé cũng bị ảnh hưởng! Tôi thấy cô trẻ tuổi như thế, nên nắm chắc thời gian, người cô đa thịt mềm mại, nhất định sẽ sinh ra một tiểu tử trắng trẻo mập mạp! Ha ha!”

Tiêu Tiệp đỏ mặt còn đang không biết phải trả lời câu hỏi này thế nào, thì cửa phòng mở ra.

Cuối cùng cũng thấy được bóng dáng người trong lòng, Tiêu Tiệp nhìn không được muốn chạy về phía anh.

“Đừng động!” Tịch Âu Minh bước nhanh đến, người phụ nữ này càng ngày càng chịu yên phận gì cả, đã bị thương còn không chịu nằm yên.

Tiêu Tiệp bị lời nói của anh làm cho giật mình, còn chưa kịp phản ứng, đã bị anh bế lên, nhẹ nhàng đặt trên giường.

“Anh chính là chồng của vị tiểu thư này! Đáng đáp thật đẹp trai, vợ anh cũng rất đẹp, sau này hai người sinh con, không biết sẽ đẹp thế nào! Ha ha!” Mẹ đứa bé không nhịn được cảm thán.

Tịch Âu Minh ngẩn ra, lời bác sĩ nói vẫn còn quanh quẩn bên tai, lập tức hơi nhúm mày. Nhìn giường trẻ con bên cạnh, sao lại đúng lúc ở cùng phòng sản phụ như thế chứ?

“Chị dâu, em cũng đến thăm chị, em còn mang cháo cho chị nữa!” Đi theo sau lưng Tịch Âu Minh, Kiều Đại tâm đi ra.

Tiêu Tiệp hơi mất hồn một chút, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại bộ dạng bình thường: “Kiều tiểu thư, chào cô! Cảm ơn cháo của cô, làm phiền cô rồi.”

“Lời này của chị dâu không đúng rồi, anh Tịch bận rộn như thế, không có thời gian làm những thứ này, em là cấp dưới, đương nhiên phải suy nghĩ, giúp anh ấy giải quyết những chuyện khó khăn.”

Nói xong giống như mới phát hiện ra bên cạnh có giường trẻ con, lập tức ngạc nhiên nói: “Ôi, đứa bé thật đáng yêu, là mới vừa sinh sao? Chị dâu, chị cũng cố gắng tranh thủ thời gian, sinh cho anh Tịch một tiểu tử mập mạp!” Kiều Đại Tâm giống như đang nói đùa nói.

“Đúng thế, vừa rồi tôi cũng nói với cô ấy, sớm sinh con, chờ lúc lớn tuổi sinh không tốt đâu.” Người sản phụ kia cũng phụ họa nói.

“Có lý, bây giờ chị dâu hai mươi hai tuổi, tuổi tác vừa hợp để sinh con. Chờ mấy năm nữa, quá tuổi, muốn sinh cũng không dễ dàng như thế. Bây giờ có rất nhiều người vô sinh, qua hai mươi lăm tuổi là đề muộn rồi! Hơn nữa đến khi đó, tỉ lệ khả năng sinh con cũng thấp, chị dâu chị phải chú ý chăm sóc mình nhiều hơn đấy.”

Kiều Đại Tâm nói đâu ra đấy, ngắn gọn rõ ràng, vẻ mặt đầy quan tâm, giống như Tiêu Tiệp đã là người vô sinh rồi.

Tịch Âu Minh thấy sắc mặt tiêu tiệp trắng bệch, lập tức lạnh lùng nói với Kiều Đại Tâm và người sản phụ kia: “Cô ấy có thể có thai hay không, đó là chuyện của tôi, không cần các vị lo lắng! Cho dù không thể có thai, thì đó cũng là vợ tôi! Hơn nữa, nếu cô ấy không thể có thai, thì cô có thể có sao?”

Câu cuối cùng rõ ràng là nói với Kiều Đại Tâm, bởi vì lời nói của Kiều Đại Tâm, chạm vào ranh giới cuối cùng của anh. Dù Bạch Tiêu Tiệp như thế nào,

thì cũng là vợ anh, không đến phiên người khác nghị luận.

Kiều Đại Tâm và người sản phụ kia bị dọa sợ, giống như bị cầm một câu cũng không thể nói ra.

“Minh, anh đừng kích động, các cô ấy cũng chỉ nói đùa một chút thôi.” Tiêu Tiệp kéo tay Tịch Âu Minh, mặc dù nghe thấy lời các cô ấy nói, cô cảm thấy buồn. Giống như mọi chuyện thật sự như thế, bọn họ chung phòng lâu như thế, vẫn luôn không có tin tức gì.

Nhưng mà, cô biết chẳng qua là tình thương mẹ của người sản phụ kia lan tràn nên thuận miệng nói một chút thôi, đến nỗi những người khác, cô ấy cũng không để ý đến.

Tịch Âu Minh không nói gì nữa, ôm lấy cô nói: “Chúng ta về thôi.”

Kiều Đại Tâm nhìn bóng lưng hai người kia, trên mặt lúc trắng lúc xanh, sau đó hình như suy nghĩ gì đó, khóe miệng lộ ra nụ cười không rõ ý vị, khó có thai? Thật sự rất thú vị, chuyện đi hôm nay, quả nhiên không uổng công.

Đọc đường đi Tịch Âu Minh cũng không nói gì, Tiêu Tiệp ôm chặt anh, vui mặt ở cổ anh, giọng buồn buồn nói:

“Có lẽ, các cô ấy nói cũng có lý. Chúng ta vẫn luôn không tránh thai, mà em vẫn không có thai, có lẽ sau này càng khó hơn.”

“Đừng nói linh tinh!” Tịch Âu Minh nhỏ giọng mắng, “Trước kia, đều là kỳ an toàn, sao có thể có thai được!”

“Thật sao?” Hai mắt Tiêu Tiệp lấp lánh, phát ra ánh sáng rực rỡ, “Em cũng không chú ý đến những điều này, khó trách mãi vẫn không có thai, từ hôm nay trở đi, em sẽ để ý đến kỳ kinh nguyệt của mình!”

Tịch Âu Minh thắt dây an toàn cho cô, nhìn vẻ mặt như vừa hiểu ra của cô, trong lòng thầm cảm thấy đau đớn, nhưng trên mặt lại rất bình tĩnh: “Ừ, nhưng mà, hôm nay bác sĩ mới phối cho em một ít thuốc bắc, có thể giúp em nhanh có thai. Bác sĩ nói, thể chất em hơi kém, không chăm sóc tốt, đến lúc mang thai đứa bé sẽ không thể hấp thu chất dinh dưỡng tốt.”

“Hóa ra còn có chuyện như thế, em sẽ kiên trì uống thuốc.” Đầu tiên trước kia cô không chịu chăm sóc tốt bản thân, thể chất kém, sau này không thể như thế được. Vì tương lai của đứa bé, cô không thể tùy hứng được.

Quay đầu nhìn Tịch Âu Minh một chút, Tiêu Tiệp nói: “Minh, anh còn giận em sao? Về... Ừm~”

Lời nói vẫn chưa kịp nói ra, đã bị chặn lại.

Mãi đến khi môi cô sưng lên, đầu lưỡi bị anh hút đến tê dại, anh mới bỏ qua cho cô. Chỉ là ánh mắt anh lại rất hung dữ: “Sau này trước khi làm chuyện gì, em phải dùng đầu óc suy nghĩ một chút! Thân thể này không phải của riêng một mình em! Không có sự cho phép của anh em không được quyền làm ra bất kỳ việc bất lợi gì với cơ thể này, hiểu không?”

Mặt cô được anh nâng niu trong tay, hô hấp của anh phả vào mặt cô, hô hấp của hai người dây dưa trong không khí, thờ dài nói: “Là do anh không tốt, là anh quá nóng lòng, dọa em sợ rồi. Về lý do những chuyện kia, đến lúc em thật sự muốn nói ra, thì nói. Anh muốn em tình nguyện, hoàn toàn.”

Hôm qua hành động ngu ngốc của cô làm cho anh chấn động, mặc dù không có vấn đề gì, nhưng mà, chỉ một lần này là đủ rồi!

Còn lý do cô đến Túy Hồng Trần, anh cũng có thể không truy cứu, có lẽ hôm qua lời Dĩ Đồng nói có nhiều chỗ đúng. Nếu bọn họ đã là vợ chồng, tương lai còn dài. Anh nghĩ, từ trước đến nay cũng chỉ do vấn đề thời gian, còn có tính nhân lại của anh có vấn đề. Sẽ không quá dài, cũng sẽ không quá ngắn.

Tiêu Tiệp cắn một cái vào môi anh, “Em biết ngay Minh là tốt nhất mà!”

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Cuộc Hẹn Biến Khéo Thành Vụng

Editor: Trang Lyn

Tiêu Tiệp bất an nhìn về mặt Tịch Âu Minh đen đến tận cùng, lại nhìn Hàn Mặc, sau đó hơi oán trách nhìn Dĩ Đồng. Dĩ Đồng nhún vai một cái, tỏ ý xem thường.

Năm đó lúc còn học đại học, cho dù Hà Liên là bạn tốt của Hàn Mặc, nhưng khi biết Tiêu Tiệp ngoài ý muốn bị thương ngoài da, cũng không nhận được làm lớn chuyện đến thăm cô, thậm chí thiếu chút nữa làm rách lòng Hà liên.

Hôm nay, biết Tiêu Tiệp bị tai nạn xe, người này mà không xuất hiện mới là chuyện lạ. Cô cũng không có cách nào, Hàn Mặc gọi cho cô, hỏi chuyện

Tiêu Tiệp, cô không cần thận liên nói ra.

Cho nên mới có cục diện như hôm nay.

Một khung cảnh rất kỳ lạ, Hàn Mặc, Tiêu Tiệp, Tịch Âu Minh, cô và chồng mình Tả Huyền Dạ... Tất cả tập hợp trong phòng khách. Nhìn rất hài hòa, nhưng thực ra bên trong sớm đã đấu tranh gay gắt.

Đĩ Đồng không sợ ánh mắt của Tiêu Tiệp, nhưng lúc cô vô tình nhìn thấy ánh mắt Tịch Âu Minh, cuối cùng cô cũng hơi sợ hãi cúi đầu xuống tỏ ý biết lỗi.

Được rồi, đứng là do cô sai. Tả Huyền Dạ cũng có chút áy náy với bạn tốt, nên không dám nhìn thẳng vào Tịch Âu Minh.

Vốn hôm nay là một ngày tốt, vì Tịch Âu Minh và Tiêu Tiệp làm hòa, và chúc mừng Tiêu Tiệp xuất viện. Tịch Âu Minh đặc biệt dẫn Tiêu Tiệp đến ngoại ô, vốn là muốn cô giải sầu, thuận tiện phát triển tình cảm của bọn họ. Suy cho cùng, dã ngoại cũng rất kích thích.

Nào biết người tính không bằng trời tính, Tả Huyền Dạ biết chuyến đi của anh, lăm mồm nói cho vợ mình, sau khi Đĩ Đồng biết liều mạng quần lấy Tả Huyền Dạ, đòi cậu ấy phải dẫn đi theo.

Cái này cũng coi như xong, trên đường đi Đĩ Đồng nhận được một cuộc điện thoại, là Hàn Mặc gọi. Khó khăn lắm mới được đi chơi một lần, cô phấn khích quá đà, nói chuyện của Tiêu Tiệp cho Hàn Mặc biết, vì vậy, Hàn Mặc công tử cũng đi theo.

Vừa vặn đúng lúc, thư ký của Tịch Âu Minh Kiều Đại Tâm cũng gọi điện cho Đĩ Đồng, nói cô ta có tài liệu quan trọng cần Tịch Âu Minh ký, nhưng hỏi những người khác đều không biết, nên chỉ có thể hỏi cô.

Đĩ Đồng không suy nghĩ nhiều, trực tiếp nói luôn địa điểm, cô cho rằng, Kiều Đại Tâm lấy được chữ ký thì rồi đi luôn, ai biết, cô ta lại nói ngồi nhờ xe Hàn Mặc đến, lấy cớ không có ai đưa về, cũng ở lại luôn.

Bây giờ, vốn là cuộc hẹn ngọt ngào của hai người, biến thành sáu người! Cũng khó trách sắc mặt Tịch Âu Minh khó coi như thế! Không riêng gì anh, ngay cả sắc mặt Tiêu Tiệp cũng không tốt, ánh mắt nhìn Đĩ Đồng càng u oán.

Khó lắm cô mới có cơ hội đi du lịch riêng với Tịch Âu Minh, cứ như thế liên bị phá hoại.

Dù Đĩ Đồng muốn đến cũng không sao, cô ấy và Tả Huyền Dạ đến, cũng không làm ảnh hưởng đến cuộc hẹn của cô và Tịch Âu Minh, chỉ là, các người tới thì tới! Cần gì phải dẫn theo nhiều người đến như thế làm gì?

Lúc trước không biết tình cảm của Hàn Mặc đối với cô còn có thể bình tĩnh đối mặt, hôm nay thế này, thì phải làm sao mới tốt đây?

Còn có thư ký Kiều kia, người sáng suốt nhìn qua cũng biết, cô ta có ý với Tịch Âu Minh!

Thảm Đĩ Đồng đáng chết này! Cuối cùng muốn hại cô đến mức nào đây!

Tiêu Tiệp cố nén xúc động muốn bóp chết Đĩ Đồng, cảm giác thấy áp lực cường đại của cô, cuối cùng Đĩ Đồng cũng chột dạ cúi đầu. Được rồi, cuối cùng cô cũng sâu sắc hiểu được, bốn chữ vui quá hóa buồn này.

“Ôi, nếu đã đến đây, vậy thì chơi thật vui vẻ đi, nếu không thật có lỗi với chuyến dã ngoại này rồi! Mọi người phân công công việc thôi!” Đĩ Đồng nhắm mắt nói, không khí này rất kỳ quái, quá đề nén, làm cho người ta hít thở không thông.

“Đúng vậy, đây là lần đầu tiên em đi chơi ở ngoại ô, cũng không biết làm thế nào, chị Đồng dẫn em đi nha!” Kiều Đại Tâm cũng phát hiện bầu không khí không thích hợp, hơn nữa bây giờ sắc mặt anh Tịch khó coi như thế, cô không muốn chạm vào hồ lúc này! Quả quyết chọn đi cùng Đĩ Đồng, làm bóng đèn giữa một đôi.

Vì vậy còn dư lại, chính là Hàn Mặc với Tịch Âu Minh, Tiêu Tiệp một nhóm.

Lần này Đĩ Đồng không cho ai có cơ hội trừng mình, đi thẳng về hướng cô nói. Tả Huyền Dạ bắt đầu đi đuổi theo, Kiều Đại Tâm cũng đi theo sau đó.

“Cậu thật sự không sao chứ?” Hàn Mặc không coi ai ra gì nhìn Tiêu Tiệp, trong mắt tràn đầy tình cảm.

Khi biết cô bị tai nạn xe, cậu cảm thấy tim mình cũng sắp ngừng đập. Nhưng may mà, cô không sao, bây giờ khỏe mạnh đứng trước mặt cậu.

“Sớm đã không sao rồi, cậu đừng nghe Đĩ Đồng nói linh tinh, cậu ấy thích phóng đại mọi chuyện thôi. Không tin cậu nhìn xem, mình còn có thể tùy ý nhảy.” Nói xong còn nhảy tại chỗ một chút, tỏ ý mình tốt lắm.

Chỉ là mặt đất không bằng phẳng, cô lao đảo, suýt nữa thì ngã xuống. Hàn Mặc vội vàng chạy đến muốn đỡ cô, nhưng mà bị một người khác giành trước.

Eo được một người khác ôm, vững vàng rơi vào trong ngực người đó, theo bản năng ôm lấy cổ người kia, đề phòng mình ngã xuống, người kia cực kỳ nổi giận nói: “Bạch Tiêu Tiệp, em không thể an phận một chút cho anh được sao.”

Tiêu Tiệp tự biết mình đuối lý, nhìn về phía anh làm mặt quỷ, buông tay ôm cổ anh ra, “Em đi đến phía trước nhặt củi đốt.”

Nói xong cũng không nhìn hai người phía sau, giống như sau lưng có chó sói hổ báo, vội vàng chạy về phía trước. Phân công công việc, bọn Dĩ Đồng phụ trách tìm nguồn nước, bọn họ phụ trách tìm củi đốt. Bởi vì buổi tối muốn nướng thịt, cho nên phải tìm củi nhóm lửa.

Chỗ dã ngoại trống trải, Tịch Âu Minh đứng đối diện với Hàn Mặc, bầu không khí kỳ lạ mà cứng ngắc, hai người cũng không nói gì, giống như đang so xem ai có thể nhẫn nại hơn.

Cuối cùng, Hàn Mặc không chịu được, phá vỡ không khí bế tắc, cậu dùng ánh mắt khinh thường đánh giá Tịch Âu Minh, giễu cợt nói: “Hóa ra người gọi là Tịch Thiếu không gì không làm được, cũng chỉ như thế, ngay cả vợ mình cũng không bảo vệ được, còn suýt nữa làm cô ấy bị nguy hiểm đến tính mạng!”

Tịch Âu Minh lạnh nhạt ung dung đứng đó, giống như không nghe thấy lời nói giễu cợt của cậu.

“Cậu muốn nói gì?” Giọng nói rất lạnh nhạt.

“Anh không xứng với Tiêu Tiệp, cô ấy là một người phụ nữ tốt, không nên vì anh mà như thế.” Hàn Mặc tức giận nhìn Tịch Âu Minh, cậu chỉ chậm một bước, tại sao tất cả mọi chuyện lại lệch khỏi quỹ đạo.

Đầu tiên cậu cho rằng cho dù tuyết lở đá mòn cũng không làm hai người kia chia tay, sau đó cô lại kết hôn chớp nhoáng? Nếu như cô hạnh phúc thì thôi, nhưng hôm nay, cái người trước mặt gọi là chồng cô lại không đối xử tốt với cô! Để cô phải chịu tổn thương hết lần này đến lần khác.

Cậu không cho phép chuyện này xảy ra nữa, cho nên, cách tốt nhất là, làm cho người đàn ông này buông tay, nếu không cho cô hạnh phúc, thì nên để cô rời đi! Cậu sẽ dùng cả đời, đối xử thật tốt với Tiêu Tiệp, nhất định sẽ không để cô chịu tổn thương, nhất định sẽ làm cô hạnh phúc!

“Hả? Cho dù tôi không xứng làm chồng, chẳng lẽ cậu xứng?” Giọng Tịch Âu Minh vẫn lạnh nhạt như cũ, bộ dạng không thèm để ý, giống như lời Hàn Mặc vừa nói, cũng chỉ là một lời nói không đáng kể, không đáng giá để anh lộ vẻ xúc động.

“Anh...” Hàn Mặc cắn chặt răng, nhất thời không biết nên phản bác lại như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Chuyện Không Biết

Editor: Trang Lyn

Một lúc lâu sau, cuối cùng Hàn Mặc hạ quyết tâm, nói: “Đúng! Nếu như anh buông tay, tôi có thể làm cho cô ấy hạnh phúc, rồi cuộc phải làm thế nào, thì anh mới có thể thả cô ấy đi? Chỉ cần tôi có thể làm được, tôi nhất định sẽ làm!” Hàn Mặc không muốn tiếp tục dây dưa với anh ta, trực tiếp đưa ra điều kiện.

Cho dù bảo cậu lên núi đao xuống chảo dầu cũng được, chỉ cần Tịch Âu Minh chịu thả Tiêu Tiệp đi, thì cậu cũng không do dự chút nào mà làm.

“Vậy cuối cùng cậu muốn sao, thì mới dừng việc dòm ngó quấy rầy vợ người khác?” Tịch Âu Minh giễu cợt nói.

“Anh nói gì? Dòm ngó? Quấy rầy? Anh dám nói ra loại từ ngữ si nhục người khác này!”

“Chẳng lẽ không đúng sao! Bây giờ cô ấy là vợ tôi, cũng là người nhà của tôi. Cậu hết lần này đến lần khác bày tỏ tình cảm với cô ấy không chút che giấu, đây không phải dòm ngó thì là cái gì! Hơn nữa, từ trước đến nay vợ tôi không có bất kỳ tình cảm gì với cậu, cậu cứ tiếp tục quấy rầy cô ấy thì không phải làm phiền thì là gì?”

“Muốn nói điều kiện với tôi, cũng phải nhìn xem cậu có tư cách đó hay không!” Không may may coi người trước mắt là kẻ địch, bởi vì, cậu ta còn chưa đủ tư cách!

Nói xong, Tịch Âu Minh quay người định rời đi. Đối với kẻ địch cách đã kích lớn nhất chính là xem nhẹ hắn.

“Tôi sẽ không buông tha! Tình cảm của tôi đối với Tiêu Tiệp, không phải loại người như anh có thể hiểu được! Hơn nữa, anh cho rằng Tiêu Tiệp sẽ yêu anh sao? Hừ, cho dù người đó không phải tôi, thì nhất định cũng sẽ không phải là anh, Tịch Âu Minh! Thứ anh lấy được vĩnh viễn chỉ là thân thể, anh mãi mãi sẽ không có được trái tim cô ấy!”

Hàn Mặc nhìn bóng lưng Tịch Âu Minh hết lên, lúc đầu Tiêu Tiệp thích Hà Liên như thế, bây giờ cũng sẽ không dễ dàng quên đi như vậy được!

Tịch Âu Minh chậm rãi xoay người lại, trên mặt không có bất kỳ vẻ gì là bị chọc giận, chỉ là trong mắt anh nồng đậm vẻ giễu cợt và thương hại.

“Ít nhất, tôi lấy được thân thể cô ấy, còn cậu thì sao?”

“Anh!” Cậu đi từng bước đến gần Tịch Âu Minh, Hàn Mặc nhủ mày, biểu hiện của Tịch Âu Minh hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của cậu, thậm chí còn bình tĩnh đến cực điểm.

“Về chuyện cậu nói cô ấy không yêu tôi, sao cậu lại biết, cô ấy chưa từng nói yêu tôi chứ?” Tịch Âu Minh nhìn chăm chăm vào cậu, chậm rãi nói.

Thân thể Hàn Mặc cứng ngắc.

“Anh cho rằng tôi sẽ tin lời anh nói sao?” Hàn Mặc cũng giễu cợt nói.

Đối với sự giễu cợt của Hàn Mặc, Tịch Âu Minh cũng không thèm để ý, miệng anh nở một nụ cười khó hiểu, giống như một đóa hoa anh túc * đang nở rộ, vô cùng xinh đẹp nhưng cũng vô cùng độc.

*Anh túc: là cây thuốc phiện

“Cậu tin hay không, không quan trọng. Còn chuyện cô ấy có yêu tôi hay không, đó là chuyện riêng của Tịch mỗ, hy vọng Hàn công tử đừng xen vào chuyện của người khác.”

Nói xong, quay người rời đi.

Hàn Mặc nắm chặt nắm đấm, Tịch Âu Minh nói không sai, cậu tin hay không không quan trọng, Tiêu Tiệp có yêu Tịch Âu Minh hay không, cũng không phải chuyện của cậu. Bởi vì, đây là chuyện là gia đình Tịch Âu Minh! Cậu nhắm hai mắt lại, xoay người đi về hướng khác, cậu không thể nào buông được, không thể bình tĩnh nhìn cô hạnh phúc.

Tịch Âu Minh hí mắt nhìn cô gái nhỏ trước mắt, giống như một con ong mật chăm chỉ, đang chịu khó tìm củi mang về xếp vào một chỗ.

Tiêu Tiệp mặc bộ thể thao màu hồng, tóc buộc đuôi ngựa, đầu đội mũ lưỡi trai, đáng vẻ rất nghịch ngợm.

“Nhìn cái gì vậy, còn không qua đây giúp đỡ!” Tiêu Tiệp đang bận rộn, thấy người phía sau, không khách khí nói.

Tịch Âu Minh cũng không giận, đi đến: “Làm gì?”

Lớn như thế, lần đầu tiên gặp phải loại chuyện này.

Cuối cùng Tiêu Tiệp cũng xếp gọn được cây củi cuối cùng, chỉ huy nói: “Dùng sợi dây đằng kia, buộc chồng này lại, là xong việc.” Phán phó xong, Tiêu Tiệp chạy đến dòng suối nhỏ phía trước, rửa hết bụi đất trên người. Thoải mái rửa mặt, sau đó xoay người, sau đó nụ cười trên mặt cứng lại.

Người chồng đẹp trai cao quý của cô, đây chắc là lần đầu tiên trong đời anh làm loại chuyện này, bộ dáng tay chân luống cuống, buộc chồng củi lộn xộn.

Cô thở dài, đi đến: “Đại thiếu gia, để em làm đi!”

Nghe thấy lời cô nói, Tịch Âu Minh ngăn ra, trên mặt lại hơi nóng lên, nhưng vẫn kiên trì phản đối: “Không cần.”

Dứt lời vẫn vụng về buộc bó củi trong tay, nhưng hình như bó củi kia muốn cùng anh đối nghịch, cho dù anh làm gì, cũng không cách nào làm được.

Tiêu Tiệp không lên tiếng, bất đắc dĩ cầm lấy sợi dây trong tay anh, vài lần đã buộc xong bó củi, động tác lưu loát giống như mỗi ngày đều làm chuyện này.

Mặt Tịch Âu Minh hơi đỏ, nhưng cũng khó hiểu nhìn Tiêu Tiệp, động tác này của cô rất lão luyện, cùng với vị thiếu phu nhân đoan trang ngày thường giống như hai người khác nhau.

Tiêu Tiệp thấy vẻ mặt khó hiểu của anh, cũng không giải thích, nói: “Được rồi, bây giờ anh mang bó củi này đi!”

Nói xong đi thẳng về phía trước, cũng không nhìn về mặt người sau lưng như thế nào.

Tịch Âu Minh xách bó củi lên, giống như không có sức nặng, anh bước nhanh đuổi theo Tiêu Tiệp.

“Em rất quen những chuyện này?”

“Ừ, khi còn bé đã từng làm.”

Thấy bộ dáng Tiêu Tiệp không muốn tiếp tục nói chuyện này, Tịch Âu Minh dừng lại không hỏi nghi ngờ trong lòng.

Đúng thế, cô đã từng làm, lúc nhỏ, khi cha mẹ đã mất.

Lúc cô bị thím đuổi ra khỏi nhà, không có chỗ nào đi cô đành phải đến nhà bà ngoại ở nông thôn. Phía sau nhà bà ngoại có ngọn núi, đến khi mùa đông cô thường chạy lên đây, giúp bà ngoại mang củi về nhà.

Cho nên mới nói, người có vẻ ngoài sáng sủa như cô cũng không có nghĩa là chưa bao giờ phải chịu khổ.

Đến lúc nhóm lửa, mấy người đàn ông lại u sầu, những cây củi to này, làm thế nào đốt được? Sau đó lại thấy Tiêu Tiệp nhận lấy đống củi trong tay bọn họ, đốt lửa lên.

Tịch Âu Minh nhìn Tiêu Tiệp bằng ánh mắt thăm dò, xem ra đối với người vợ này, anh còn rất nhiều chuyện không biết.

Toàn bộ quá trình nướng, Tịch Âu Minh cũng biểu hiện vô cùng quan tâm, nhưng chờ đến lúc đoàn người ăn no ngồi sưởi ấm cạnh đống lửa, người này liền nổi lên tính muốn đùa dỡn, cũng không gọi Tiêu Tiệp một tiếng, bước nhanh về phía sau rừng.

Tiêu Tiệp đi theo sau anh, vất vả đuổi theo, kéo ống tay áo anh, lại bị người kia hất ra.

Cô cũng nổi giận, nhưng cũng không quên tiếp tục đi theo, vừa nổi giận vừa nói: “Anh giận cái gì chứ? Bắt đầu từ lúc em ăn cá nướng của Hàn Mặc, anh liền bày vẻ mặt nghiêm túc này ra, không phải anh còn đưa cánh gà cho Kiều Đại Tâm sao, em còn không tức giận, anh giận cái gì?”

Bỗng Tịch Âu Minh dừng lại, Tiêu Tiệp chưa kịp phản ứng, cứng rắn đụng vào lưng anh, rên lên một tiếng, lỗ mũi bị đụng vào làm phát đau!

Người kia cũng không xoay người lại, lạnh lùng nói: “Liếc mắt đưa tình, cũng hận không thể kẻ sát mặt vào nhau, em có gì mà tức giận!”

Tiêu Tiệp vô cùng bức tức, lỗ mũi vừa bị đau, lại bị anh nói như thế, căm tức nói: “So với anh còn tốt hơn, anh còn không phải cười rất thân mật với Kiều Đại Tâm sao, cũng hận không thể đưa cho cô ấy tất cả đồ ăn ngon! Hàn Mặc thấy em đáng thương, mới đưa cá cho em, một người ngoài so với anh còn quan tâm em hơn!”

Cô còn bận tâm chuyện cánh gà vừa rồi, vốn tưởng nướng cho cô, ai biết lại cho Kiều Đại Tâm!

Cuối cùng Tịch Âu Minh cũng quay người lại, ánh mắt lạnh lùng, bỗng nhiên bế cô lên, đặt cô dựa vào thân cây, bắt đầu xâm chiếm cô. Thân thể hai người dính sát vào nhau, thậm chí Tiêu Tiệp còn cảm nhận được hơi thở mạnh mẽ của anh.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Cảnh Còn Người Mất

Editor: Trang Lyn

Cô cắn chặt môi, hơi thở không ổn định nói: "Anh, anh muốn làm gì? Đừng, đừng ở đây! Ừm~ " Đây chính là nơi dã ngoại, ngộ nhờ bị bọn họ phát hiện thì sao?

Tịch Âu Minh không cho cô nói tiếp nữa, hơi thở thuộc về riêng anh không ngừng lượn lờ quanh chớp mũi cô, nụ hôn của anh càng mạnh mẽ hơn càng bá đạo hơn, cả người cô xụi lơ nằm trong lòng anh, mặc cho anh đòi hỏi trên người mình.

Tình yêu quá sâu sắc, cô đã sớm quên mất chỗ trống trong lòng đã không còn trống, không kim lòng nổi cô đưa tay vòng lên cổ anh, môi lưỡi càng nhiệt tình đáp lại anh.

Nhưng cô vẫn không quen loại xx ở chỗ dã ngoại này, cách đó không xa mấy người bạn vẫn còn đang ngồi cạnh đống lửa, nhờ có người đến đây thì làm thế nào? Loại cảm giác không xác định này, lại thêm việc anh đang kích động trên người cô, làm cô cảm thấy mình cũng sắp không chịu nổi.

Đôi tay cũng đảo loạn trên người anh, không biết, anh đã cởi cúc áo sơ mi của mình ra từ lúc nào.

Vốn Tịch Âu Minh không định tiến sâu hơn, chỉ là chuyện phát triển đến mức này, cũng không thể theo ý nghĩ của anh, thô bạo xé rách quần áo cô.

Tiêu Tiệp kinh sợ, thần trí khôi phục lại một chút, vừa tức giận vừa xấu hổ nói: "Đừng ở đây mà! Có người đến thì sao?"

Về mặt Tịch Âu Minh hơi mất kiên nhẫn, nhưng vẫn nhỏ giọng nói: "Bọn họ tự biết!"

Cho dù không, thì cũng không cần được hành động kế tiếp của anh, ôm cô, nhanh chóng đổi sang chỗ khác.

Dưới lưng được lót một lớp quần áo, nhưng vẫn cảm giác được lá cây đâm.

Hai tay ôm chặt cổ anh, chấn chặt môi, rất sợ mình kêu lên.

"Bảo bối, gọi tên anh." Anh thở gấp bên tai cô nói.

Cô cắn môi, mơ màng mở mắt ra, mặt trăng trên trời đang nhìn cô.

"Có gọi hay không."

"Minh, Minh ~" Cuối cùng cô chịu không nổi nước nỡ gọi tên.

Tịch Âu Minh hài lòng kéo nhẹ khóe miệng, lại dụ dỗ nói: "Bảo bối, em có yêu anh hay không, hả? Nói đi!"

Lần này Tiêu Tiệp rất tức giận, nhưng anh chỉ hôn cổ cô, không có động tác tiếp theo. Tiêu Tiệp suýt khóc lên, làm gì có kiểu bắt nạt người như thế!

"Bảo bối, nói đi!" Giọng anh khàn khàn nói, trời cũng tối, cho nên Tiêu Tiệp không nhìn thấy Tịch Âu Minh nhăn nhó đến mức trên trán đầy mồ hôi, nhưng vẫn kiên trì chờ cô mở miệng.

Tiêu Tiệp sắp bị loại cảm giác này giày vò đến điên rồi, tức giận nhìn anh, nhưng anh vẫn bất động như cũ~

"Có nói hay không?" Ánh mắt nhìn về nơi nào đó, âm thầm dâng trào.

"Yêu anh! Em yêu anh! Em yêu anh! Bại hoại*! Anh là tên đại bại hoại!" Vừa đập vừa đánh anh, bắt nạt cô như thế! Người này rất quá đáng!

*Bại hoại: cùng nghĩa với đồ tồi, đồ đều, khôn nạn... là một từ chửi nhưng mình thấy dễ bại hoại hơn.

Tịch Âu Minh nhếch khóe miệng, cố gắng vuốt ve...

Trong bụi cỏ cách đó không xa, tay của người kia nổi đầy gân xanh, cậu chỉ cảm thấy bức bối, nên muốn ra ngoài đi dạo, sao biết lại nghe được âm thanh trong bụi cỏ rậm rạp cách đó không xa.

Cậu biết là ai, ban ngày cậu còn thề tin rằng Tiêu Tiệp sẽ không yêu anh ta! Bây giờ anh ta lại dùng hành động phản bác lại lời cậu.

Tiếng rên nhỏ này, giống như cây kim, đâm vào tim cậu.

Tiêu Tiệp sẽ không dễ dàng nói yêu, khi nào nói, thì đó là thật sự yêu.

A, cậu cười khổ, cuối cùng vẫn bị lừa mất sao?

Im lặng chìm trong suy nghĩ cả mình, Hàn Mặc không phát hiện ra, sau lưng cậu cách đó không xa, có một đôi mắt, đang căm hận nhìn chằm chằm nơi đó.

Người đứng trên cầu ngắm phong cảnh, người đứng trên lầu lại ngắm người đó.

Cuối vẫn không kịp rồi, giống như năm đó vậy.

Cổng đại học tài chính và kinh tế thành phố A, một chiếc xe hoa chậm rãi lái vào trong trường. Bên trong xe một người đàn ông tà mị đang giới thiệu một trò chơi mới cho bạn tốt, đang đến chỗ quan trọng, bỗng nhiên xe phanh gấp, người kia có xu hướng ngã về phía trước.

"Xin lỗi, thật sự xin lỗi Hàn thiếu gia, vừa rồi phía trước bỗng nhiên có một nữ sinh xông đến, tôi đành phải phanh gấp, thật xin lỗi!" Tài xế lúng túng giải thích, ông đang lái xe, ai biết bỗng nhiên nữ sinh xông đến trước mặt.

"Phải không? Vậy còn không nhanh xuống xem, người đó thế nào?" Sau khi ổn định lại Hàn Mặc miễn cưỡng phân phó, không kiên nhẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, giải quyết một chuyện thế nào mà cần thời gian lâu như thế.

Chỉ là việc này, đã quyết định Hàn Mặc phải chờ đợi cả đời.

Người bị đâm vào, chính là Tiêu Tiệp. Cô vội đi học, nên không chú ý xe. May mà tài xế phản ứng nhanh, nếu không mạng nhỏ của cô khó mà giữ được.

Liên tục cúi người xin lỗi tài xế, sau đó nhanh chóng rời đi.

Mái tóc bay bay trong gió, lông mày nhỏ dài, đôi mắt quyến rũ, mũi ngọc xinh xắn, tai ngọc hơi ửng đỏ, đôi môi mềm mại ướt át, núm đồng tiền xinh đẹp nổi bật trên làn da trắng như tuyết...

Giây phút đó, Hàn Mặc nghe thấy tiếng nhịp tim mình đập nhanh hơn, hóa ra cảm giác tim đập thành thịch là như thế. Không kịp nói chuyện với người đẹp, người đó đã đi mất. Có lẽ chính vì một lần bỏ qua đó, dẫn đến bỏ qua cả đời.

Lại gặp lại lần nữa, cậu biết cô tên là Bạch Tiêu Tiệp, nhưng mà lúc đó, bên cạnh cô đã có một người đàn ông rất xuất sắc.

Dáng vẻ đẹp trai, tóc đen, góc cạnh khuôn mặt hoàn mỹ lộ ra hơi thở cao quý bá đạo. Lúc này ánh mắt cậu ta trong veo, nở nụ cười dịu dàng, đôi mắt sáng rực đầy vẻ sùng nịnh nhìn cô gái bên cạnh.

Người này chính là Hà Liên, là bạn tốt từ nhỏ đến lớn của cậu.

Hai người đứng cạnh nhau, rất xứng đôi.

Hà Liên nhìn thấy cậu, liền cười nói: "Hàn Mặc, đây là bạn gái mình, Bạch Tiêu Tiệp."

Bắt đầu từ lúc đó, tình yêu của cậu đối với Tiêu Tiệp, ngầm chôn giấu thật sâu.

Nhưng vẫn nhìn không được phái người thăm dò hành động của cô, chỉ là, mỗi lần thăm dò, cũng sẽ làm cậu vừa vui vẻ, lại vừa đau khổ.

Vui vẻ là, chuyện gì của cô cậu đều biết. Đau khổ là, tất cả chuyện liên quan đến cô, đều dính đến Hà Liên. Nơi nào có Hà Liên, thì cô sẽ mỉm cười.

Mỗi khi cô gặp người khác, cô luôn giữ dáng vẻ lạnh nhạt. Đối với người đến chào hỏi, cô đều lịch sự đáp lại nhưng vẫn giữ nguyên dáng vẻ đó.

Cô yêu Hà Liên như thế, yêu đến mức làm cho cậu nghĩ rằng mình sẽ mãi mãi không bao giờ vượt qua được người đàn ông đó.

Trong lòng cậu rất đau, một mặt cậu cố gắng khống chế mình, không thêm nghĩ đến chuyện của cô, không chú ý đến cô nữa. Nhưng mặt khác, cậu lại không nhìn được việc suy nghĩ về cô, tranh thủ cơ hội ở chung một chỗ với cô.

Cùng nhau ăn cơm ở nhà ăn, cậu luôn không nhìn được gấp đồ ăn ngon cho cô, mặc dù cô không động đến. Lúc bọn họ cùng nhau đi chơi, cậu cũng luôn không nhìn được mua đồ mà các cô gái thường thích cho cô.

Cuối cùng, Hà Liên cũng nhìn ra hành động kỳ lạ của cậu, cảm giác được cái gì đó. Lần đầu tiên bọn họ, nói chuyện nghiêm túc với nhau.

Cậu thừa nhận mình có ý với Tiêu Tiệp, cũng đảm bảo, sẽ không cướp người yêu của bạn, hơn nữa, hơn nữa cậu cũng không có tư cách đó. Bởi vì, trong lòng cô không có chỗ cho cậu.

Một lần mất khống chế nữa, là lúc Tiêu Tiệp ngã cầu thang, gãy chân.

Cậu sợ hãi chạy đến bệnh viện, làm to chuyện, dùng quan hệ nhà mình, chuyển Tiêu Tiệp đến phòng bệnh tốt nhất. Hơn nữa, thấy Hà Liên đến còn đâm một quyền, là do cậu ta không chăm sóc tốt cho Tiêu Tiệp, là cậu ta để Tiêu Tiệp bị thương.

Hai anh em, vì một người con gái, mà lần đầu tiên đánh nhau.

Hà Liên cũng mặc kệ tình cảm anh em, đối với người dòm ngó người con gái của mình, anh không chút lưu tình đánh trả, đánh đến mức Hàn Mặc phải nằm viện, một tuần.

Sau khi xuất viện, sợ bị tổn thương, cậu liền ra nước ngoài. Trước khi đi, gửi một tin nhắn cho Hà Liên, nếu bọn họ kết hôn, nhất định phải thông báo cho cậu, cho dù ở xa, cậu nhất định cũng sẽ chạy về, tham gia hôn lễ của bọn họ.

Ai ngờ, sau khi cậu rời đi, lại xảy ra chuyện kia.

Lại trở về lần nữa, cảnh còn người mất, cuối cùng cũng không có cách nào cứu vãn.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Người Gây Chia Rẽ

Editor: Trang Lyn

Hai người đi ra khỏi cánh rừng, mấy người ngồi cạnh đồng lửa đều đứng lên, nhìn hai người bọn họ. Đặc biệt là Dĩ Đồng, ánh mắt mập mờ không thôi.

Tiêu Tiệp chột dạ đỏ mặt, không dám nhìn ánh mắt mọi người, nhưng người đàn ông ôm cô mặt vẫn không thay đổi.

Đoàn người đang chờ bọn họ trở về, để đi tìm khách sạn ở.

Có lẽ do đang là mùa du lịch, cho nên việc tìm khách sạn tương đối khó, đợi bọn họ vất vả tìm được một nơi, lại chỉ còn ba phòng đơn.

Một mối cả ngày, Tiêu Tiệp cảm thấy cả người đều đau nhức, nhất là người kia còn hành hạ cô như thế! Lúc này cả người cô mềm nhũn, giống như không xương dựa vào lòng Tích Âu Minh. Nếu như lúc này xuất hiện một cái giường, nhất định cô sẽ mạnh mẽ nhào đến, trực tiếp ngủ!

Nghe thấy lời nhân viên phục vụ, cô ngẩn ra, sau đó lo lắng nhìn Tích Âu Minh.

Đêm đã khuya rồi, lại đi tìm nữa cũng khó mà tìm được. Ba phòng đơn, nếu như là ba đôi tình nhân thì không sao, nhưng trước mắt lại có một đôi không phải.

Cho nên, cách tốt nhất chỉ có thể là, hai người đàn ông ở một phòng, hai người phụ nữ ở một phòng.

"Anh Tịch, đều do em không tốt, nếu như em không đi theo, mọi người sẽ không gặp phải chuyện này." Kiều Đại Tâm cúi đầu tui thân, đáng vẻ muốn khóc.

Về mặt Hàn Mặc cũng khó coi, cậu cũng là kiên quyết đi theo.

Tịch Âu Minh nhủ mảy, Tiêu Tiệp biết, mỗi khi anh gặp phải vấn đề khó giải quyết, cũng sẽ theo thói quen nhủ mảy. Chỉ là lúc này, hai đôi vợ chồng chia rẽ ai cũng không tốt.

Hàn Mặc cười chua chát: "Tôi ở lại trong xe một đêm."

Nói xong xoay người rời đi luôn.

Trong lòng Tiêu Tiệp buồn bã, theo bản năng muốn đi lên kéo cậu lại, tuy bây giờ là mùa hè, nhưng ở trong xe một đêm, cũng sẽ bị cảm lạnh. Nhưng eo bỗng căng thẳng, quay đầu lại đã thấy vẻ mặt không vui của Tịch Âu Minh.

"Anh đi."

Tịch Âu Minh lạnh nhạt nói, hôn một cái trên mặt cô, buông cô ra, cũng đi ra ngoài.

"Tôi cũng đi xem một chút." Tả Huyền Dạ nói.

Sau đó, ba người đàn ông lại cùng nhau quay về, vợ chồng Dĩ Đồng ở chung một phòng, Tịch Âu Minh Hàn Mặc một phòng, Tiêu Tiệp Kiều Đại Tâm một phòng. Mặc dù có chút tiếc nuối, không thể ở chung một phòng với Tịch Âu Minh, Nhưng mà, trước mắt sắp xếp như thế là tốt nhất, cũng không thể để người khác ngủ trong xe!

"Em không muốn đi ngủ!" Sau khi những người khác trở về phòng, Tiêu Tiệp làm nũng với Tịch Âu Minh.

"Ngoan, Đại Tâm quen em, nên chỉ có thể sắp xếp như thế. Chỉ một buổi tối thôi, ngày mai về rồi, chịu đựng một chút. Lần sau, anh trả lại cho em một lần du lịch hai người đúng nghĩa." Tịch Âu Minh ôm cô, dỗ dành.

"Là anh nói đó! Nhất định phải nhớ!" Đạt được mục đích, Tiêu Tiệp lập tức cười rạng rỡ, hôn một cái lên mặt anh, rồi chạy nhanh về phòng.

Sau khi Tiêu Tiệp tắm xong, Kiều Đại Tâm đã nằm trên giường, còn rất khách sáo nhường phần lớn giường cho cô.

"Chị dâu, anh Tịch đối xử với chị thật tốt!" Kiều Đại Tâm lẩm bẩm nói.

Tiêu Tiệp chỉ cười không nói gì.

"Anh Tịch là một người tốt có tình có nghĩa, nếu như không phải nhờ anh ấy, em muốn tốt nghiệp cũng không thể tốt nghiệp được." Thấy Tiêu Tiệp không có ý muốn nói chuyện, Kiều Đại Tâm tự tìm đề tài.

Quả nhiên sau khi nghe thấy cô nói thế, rốt cuộc Tiêu Tiệp cũng không nhịn được mở miệng nói: "Cô tốt nghiệp có quan hệ gì với anh ấy?"

Kiều Đại Tâm giả bộ giật mình nói: "Chị dâu không biết sao? Học phí của em đều do anh tịch trả giúp, cũng là anh ấy bảo em đến công ty học việc. Anh ấy có ơn với em, cả đời này, em sẽ cố gắng báo đáp anh ấy thật tốt."

Lòng Tiêu Tiệp âm ỉ đau, một chút cũng không buồn ngủ. Anh giúp Kiều Đại Tâm trả học phí? Tại sao? Bọn họ có quan hệ gì? Mặc dù nghĩ như thế, nhưng cũng không hỏi ra. Chờ ngày mai cô phải tra hỏi Tịch Âu Minh một chút, rốt cuộc che giấu cô bao nhiêu chuyện!

Nhưng mà trời không chiều lòng người, có người vẫn luôn chờ giây phút đó, sao có thể dễ dàng buông tha một cơ hội tạo mâu thuẫn như thế chứ?

Kiều Đại Tâm giống như không nhìn thấy vẻ mặt không muốn tiếp tục thảo luận vấn đề này của Tiêu Tiệp, tiếp tục lẩm bẩm nói: "Có lẽ là anh Tịch quá bận rộn, cho nên mới chưa nói cho chị biết. Nhưng mà, em không có quan hệ gì với anh ấy. Anh Tịch đối xử với em tốt như thế, thật ra thì, là vì chị em..."

Trong lòng cảm thấy rất đau, cuối cùng không nhịn được hỏi: "Chị em là ai?"

Thật ra thì câu trả lời mơ hồ hiện ra trong đầu, chị Kiều Đại Tâm, chính là người anh gọi là bạn sao! Vì người bạn này,

Anh chăm sóc em gái cô ấy như thế.

Kiều Đại Tâm thầm nói trong lòng: "Chị tôi, chính là ——"

Ngay lúc đó bỗng nhiên điện thoại đặt trên đầu giường vang lên, cô cầm lên nhìn, mà ở góc độ Tiêu Tiệp không nhìn thấy, miệng cô ta nở nụ cười giấu cợt.

Anh lo lắng cho Bạch Tiêu Tiệp như thế sao? Sợ em sẽ làm tổn thương cô ta sao? Hay có lẽ là sợ em nói ra tên chị? Anh yên tâm, em sẽ không nói ra, ít nhất là lúc này sẽ không nói ra.

Có một số việc, từ miệng anh nói ra, thú vị hơn em nói ra nhiều!

Quay đầu lại, khôi phục bộ dạng ngây thơ đơn thuần nói: "Chị dâu, chuyện em nói chị đừng để ý. Chị em chỉ là một người bạn của anh Tịch, anh Tịch nể mặt chị em nên mới đặc biệt chăm sóc em."

"Phải không? Anh ấy đúng là một người bạn tốt, đối với em gái bạn cũng chăm sóc như thế." Tiêu Tiệp nói, theo chuyện Kiều Đại Tâm vừa nói, thì nhất định không phải chỉ là một người bạn đơn giản như thế.

Sau khi cô ấy xem xong tin nhắn ở điện thoại, mới chữa lại.

"Chị rất vui vì được gả cho anh ấy, đối với em gái một người bạn bình thường cũng chăm sóc như thế, cũng khó trách anh ấy đối xử với chị tốt như vậy, em thấy đúng không?"

Thật ra thì trong lòng cô vừa đau khổ vừa ghen tị, nhưng mà, cho dù cô đau, cũng sẽ không để cho người gây chia rẽ được vui vẻ! Luôn miệng nói cô đừng để ý, nhưng vẫn luôn nói chuyện liên quan đến chị cô ta, không phải muốn cô chú ý sao?

Quả nhiên Kiều Đại Tâm giật mình, phản ứng của Bạch Tiêu Tiệp nằm ngoài dự đoán của cô, không ngờ đối phương sẽ nói như thế, chỉ có thể lúng túng nói: "Ha ha, đúng nha, chị dâu thật có phúc."

"A, điện thoại hết pin." Kiều Đại Tâm kêu lên, sau đó lại oán giận: "Quên mang sạc rồi! Cũng không biết bây giờ mấy giờ, em đi tìm một chút xem có không."

Nói xong mở túi nhỏ của cô ta ra, một lúc sau, lấy ra một chiếc đồng hồ nữ màu bạc, có chút cũ, hơn nữa chất lượng cũng không tốt lắm.

Kiều Đại Tâm nhìn nó như bảo bối, sau khi xem giờ xong lại cất cẩn thận vào trong túi, thấy Tiêu Tiệp đang nhìn mình, liền cười nói: "Thấy em dùng chiếc đồng hồ cũ rất lạ phải không?"

Tiêu Tiệp không nói gì, nhưng cũng cẩn thận lắng nghe. Thậm chí cô thấy chiếc đồng hồ kia có chút quen? Có lẽ đã từng nhìn thấy chiếc đồng hồ này? Cô cũng không xác định được.

"Thật ra thì đây là mẫu tình nhân, chị em cho em, em luôn bảo quản nó thật tốt. Bởi vì đây là sau khi chị ấy xảy ra chuyện, để lại cho em món đồ duy nhất này." Kiều Đại Tâm nói đến đây, đau lòng cúi đầu xuống.

Xảy ra chuyện? Chẳng lẽ chị cô ta đã không còn trên đời này? Có lẽ do hai chữ xảy ra chuyện quá lớn, cho nên Tiêu Tiệp bỏ qua ba chữ mẫu tình nhân.

Sau đó lúc cô nhớ lại, nếu như lúc đó hiểu rõ ba chữ kia, không biết cô còn có thể tiếp tục tặng chiếc đồng hồ đeo tay đó hay không.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Sóng Gió Đến

Editor: Trang Lyn

Sau khi trở về, Tiêu Tiệp nhận được điện thoại của Kim Huyền, hẹn gặp mặt ở quán cà phê.

Lúc cô đến, Kim Huyền đã ngồi ở đó rồi, anh vẫn thế, vẫn đeo chiếc kính gọng kim loại kia, nhìn đáng vẻ lịch sự, nhưng thực ra rất lắm mưu nhiều kế.

"Xin lỗi! Chuyện xảy ra ngày hôm đó, chưa kịp nói rõ với anh." Tiêu Tiệp nói.

"Không sao, ít nhất thì Tịch Thiếu cũng không phá hủy miếu của tôi." Kim Huyền cười nói đùa, thật ra thì sau đó anh có đi tìm Tịch Âu Minh, nhưng lại bị từ chối gặp mặt, hơn nữa còn có loại cảm giác cả đời sẽ không qua lại.

Chỉ là cũng may, vẫn còn đứng trên tư cách bạn bè, không có xuống tay nặng với anh.

Anh đưa thẻ cho Tiêu Tiệp: "Đây là khoản tiền cuối cùng, mặc dù chuyện hôm đó chưa xong, nhưng mà cuối cùng khách hàng vẫn hài lòng với biểu hiện của cô, cho nên đồng ý."

Trong lòng Tiêu Tiệp vui mừng, cô rằng khách hàng sẽ khiếu nại cô, cô đã chuẩn bị xong tâm lý không được nhận khoản cuối này, hơn nữa còn dự định mượn tiền Di Đồng, để trả khoản tiền cuối cùng.

“Cảm ơn anh!” Tiêu Tiệp chân thành nói, cứ như thế, hôm nay cô có thể bày tỏ rồi.

Cuối cùng Tiêu Tiệp cũng cảm nhận được cảm giác khi gặp chuyện vui thì tinh thần thoải mái, sau khi cầm đồng hồ trong tay, cô cảm thấy cả người đều lâng lâng. Nghĩ đến chuyện buổi tối sẽ tặng đồng hồ cho anh, không biết anh sẽ có vẻ mặt thế nào?

Cô chưa từng tặng anh vật quý giá như thế, lúc trước mua cả vật cho anh anh đã hưng phấn như thế, lần này chắc càng hưng phấn hơn trước!

Trong phòng sách.

Mỗi ngày anh đều vào đây xem sách, cho dù là hôm xã giao đến khuya, anh cũng đến phòng sách một lát, cô chỉ nghĩ anh đến đây đọc sách.

Tiêu Tiệp để hộp của mình qua lên bàn, đi thẳng đến kệ sách kế bên, kiễng chân lên, muốn nhìn lại chiếc đồng hồ trong hộp đó lần trước.

“Em ở đây làm gì.” Bỗng nhiên một giọng nói lạnh lùng vang lên sau lưng.

Tiêu Tiệp ngẩn ra, mới mười giờ, không phải anh nói đi xã giao đến mười một giờ mới về sao?

Tiêu Tiệp nhanh chóng bước đến bên cạnh bàn, dùng người che hộp quà, cô nghĩ, tặng quà ít nhất cũng phải tự mình tặng, như thế mới vui.

“A, tặng cho anh.” Một tay giờ ra, túi đựng hộp quà tinh xảo yên lặng nằm trong tay cô.

Tiêu Tiệp không buông tha bất kỳ sự thay đổi nào trên mặt anh, quả nhiên, trong mắt anh hiện lên sự vui mừng, sau đó nhận lấy đồ trên tay cô.

“Là cái gì?” Anh không ngờ cô sẽ tặng quà cho mình, trừ chiếc cà vạt lúc trước, đây là lần đầu tiên, cô trịnh trọng tặng quà cho anh như thế.

Tiêu Tiệp không nói gì, ý bảo anh mở ra xem.

Thuận theo mở hộp quà ra, vốn Tịch Âu Minh hơi nhếch miệng cười, nhưng từ từ hạ xuống, cho đến khi mím chặt.

“Ai bảo em tặng loại đồ này!”

Giọng nói lạnh giá vừa dứt, một tiếng bang vang lên, hộp quà rơi xuống đất, chiếc đồng hồ kim loại từ bên trong lăn ra ngoài, cuối cùng dừng dưới chân Tiêu Tiệp.

Từ thiên đường rơi xuống địa ngục cũng chỉ như thế mà thôi! Anh tức giận như thế, trong mắt tràn đầy sự chán ghét với cô, thậm chí rất oán hận. Cô không biết sự oán hận trong mắt anh từ đâu mà có, nhưng mà cô biết, lúc này anh hận không thể tát cô một cái, sau đó, anh làm như thế.

Đề nén sự đau đớn trong lòng, và sự kích động của trái tim, cô bước nhanh đến cạnh giá sách, lấy ra chiếc hộp đã cất ở đó từ lâu, trước khi anh kịp ngăn lại, mở ra.

“Là bởi vì cái này sao?” Cô cũng dùng giọng điệu lạnh lùng nói.

Thảo nào lần trước nhìn thấy chiếc đồng hồ đeo tay của Kiều Đại Tâm, cô lại có cảm giác quen thuộc như thế. Hóa ra, là mẫu tình nhân, anh một chiếc, cái người gọi là bạn đó của anh một chiếc.

Cô lại ngu đến mức bây giờ mới phát hiện ra, tự cười giễu cợt mình, “Rõ ràng đã có người trong lòng, tại sao còn đến trêu chọc em? Ở trong lòng anh chiếc đồng hồ này không phải là bảo bối rất quan trọng sao? Cất giấu kỹ như thế, hận không thể đặt vào trong tim, mỗi ngày nhìn ngắm?”

Chiếc đồng hồ trong tay vang lên tiếng lộp bộp, ánh mắt anh nhìn cô vẫn rất tức giận, nhưng mà lại trộn lẫn một tia lo lắng. Là lo lắng cô sẽ làm gì chiếc đồng hồ này?

Thật ra thì, đúng là cô chuẩn bị làm gì chiếc đồng hồ này!

“Trả lại cho anh!” Anh nhìn cô, cắn răng, nặn ra từng chữ, mỗi một chữ đều đè nặng tình cảm.

Tiêu Tiệp nhắm hai mắt lại, cố gắng ép cho nước mắt không chảy ra, “Em ghét nhất chính là loại đàn ông ăn ở hai lòng, từ lúc kết hôn đến nay, anh vẫn đối xử với em rất tốt, em liền tin rằng anh yêu em. Nhưng hôm nay xem ra, là có nguyên nhân khác.”

Tịch Âu Minh vẫn nhìn cô như cũ, chính xác mà nói, là nhìn vật trong tay cô. Giống như đó là mạng anh, bị Tiêu Tiệp nắm chặt trong tay, không thể nhúc nhích.

“Rất hồi hộp sao? Muốn em trả lại cho anh sao?” Tiêu Tiệp cười nhẹ, “Đáng tiếc,... Em không dễ nói chuyện như thế.” Dứt lời, tái hiện lại động tác hoàn mỹ vừa rồi của anh.

Một tiếng bang vang lên, vật trong tay bị cô tàn nhẫn ném đi, so với cú ném vừa rồi của anh còn mạnh mẽ hơn! Không riêng gì chiếc hộp, ngay cả đồng hồ cũng không thể tiếp tục dùng, thậm chí nhìn cũng không thể nhìn lại nữa.

“Trả lại cho anh! Chiếc đồng hồ anh coi là bảo bối đó! Nó ở trong mắt em không đáng giá một đồng!” Ánh mắt cô vô cùng lạnh nhạt, giọng nói cũng lạnh lùng, mỗi một chữ đều tràn đầy thù hận.

Đôi mắt xinh đẹp của Tịch Âu Minh mở to, khuôn mặt lạnh lẽo. Bàn tay nắm chặt đến mức phát ra tiếng lộp bộp, bỗng nhiên anh giơ tay lên.

Trong mắt nước mắt đang cuộn trào, nhưng cô vẫn không cho nó chảy ra một giọt, một giọt cũng không được! Tiêu Tiệp nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, thật sự rất đau!

Tịch Âu Minh chăm chú nhìn cô, sâu trong mắt tràn đầy lạnh lẽo, còn bàn tay giơ lên giữa không trung hơi run.

Đợi một lúc lâu cũng không thấy gì, cô mở mắt ra, cười nhẹ: “Thế nào? Không xuống tay được sao? Anh coi chiếc đồng hồ em tặng như rác rưởi mà ném đi, nhưng lại coi chiếc đồng hồ người khác tặng như bảo bối. Bây giờ em ném nó đi, anh liền muốn đánh em sao?”

Tịch Âu Minh vẫn không nói gì, chỉ là sự tức giận trong mắt vẫn như ngọn lửa đang bùng cháy, từ từ hạ tay xuống, chậm rãi nắm chặt. Tức giận đến mức lạnh lùng nói: “Em biết em đang làm gì không?”

Tiêu Tiệp không nhìn anh, cúi người, cầm chiếc đồng hồ bị anh ném xuống đất lên. Đã bị sòn một chút rồi? Thật đáng tiếc, mất nhiều tinh lực* của cô như thế, phí phạm nhiều tiền và thời gian như thế. Đồi lầy, lại là phù dung sớm nở tối tàn** này.

*Tinh lực: Tinh thần và thể lực.

**Phù dung sớm nở tối tàn: nghĩa là điều tốt xuất hiện một chút và nhanh chóng biến mất.

Cú ném kia, rơi vỡ không chỉ là chiếc đồng hồ đắt tiền này, mà còn có trái tim của cô. Mặc dù trong lòng đau, nhưng mà về mặt lại rất bình thường, thậm chí ánh mắt nhìn anh cũng rất bình tĩnh.

“Em biết em đang làm gì, cũng biết vì em ném chiếc đồng hồ quý giá kia, mà bây giờ anh rất đau lòng. Nhưng mà, nỗi đau của anh không bằng em.” Đúng vậy, mặc dù cái tát kia không hạ xuống, nhưng mà, cũng đã lạnh lùng đánh vào trong lòng cô. Cho nên, anh chỉ vì em ném chiếc đồng hồ quý giá kia mà đau.

Mà em, lại vì cú ném của anh mà đau!

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sùng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Tại Sao Muốn Nói Xin Lỗi

Editor: Trang Lyn

"Không phải anh luôn hỏi em tại sao lại ra ngoài làm việc sao? Không phải anh luôn thắc mắc đường đường là một phu nhân tổng giám đốc như em, tại sao lại làm loại công việc đó sao? Bây giờ em sẽ nói cho anh biết, chính là vì chiếc đồng hồ đeo tay này, bởi vì chiếc đồng hồ này cả thế giới chỉ có một chiếc, em cảm thấy anh đáng giá dùng món đồ độc nhất đó. Tất nhiên, đồ tốt giá cả cũng không bình thường, nhưng mà, em không có bao nhiêu tiền, chiếc đồng hồ này là em trả theo kỳ."

"Anh tặng em rất nhiều đồ, mỗi một món đều rất quý giá, rất đắt tiền. Bởi vì anh có tiền, cho nên anh có thể không chút do dự mà mua, tặng cho em, hoặc tặng cho người khác."

Nhưng mà, em không giống, em không có tiền, em chỉ có thể trả tiền theo kỳ. Mặc dù chúng ta đã kết hôn, nhưng mà em muốn dùng tiền của mình để mua, bởi vì em cảm thấy dùng tiền của anh mua đồ cho anh thì không phải là tặng."

Hôm nay là ngày thanh toán khoản tiền cuối cùng, lấy được chiếc đồng hồ này... Nếu anh không muốn... Cũng được thôi."

Toàn bộ quá trình nói chuyện, giọng Tiêu Tiệp rất bình tĩnh, nhưng bàn tay run rẩy lại lộ ra cảm xúc thật của cô.

Hóa ra, chiếc đồng hồ anh giấu trong phòng sách chính là điểm yếu của anh, cô thật ngốc, hóa ra trái tim anh sớm đã có chủ. Cô còn ngu ngốc mong chờ tình yêu của anh, giao toàn bộ trái tim cho anh, nhưng đồ đồi lầy lại là bị chà đạp như thế.

Nhưng lại sao còn đến trêu chọc cô chứ? Chẳng lẽ không biết, lừa gạt tình cảm của người khác là ghê tởm nhất sao?

Bước đi của cô không ổn định, đầu hơi choáng váng, bịch, cô ném chiếc đồng hồ đeo tay quý giá kia vào trong thùng rác. Cứ như thế đi, chúng ta... Cứ

như thế đi.

Toàn thân giống như bị người ta rút hết toàn bộ sức lực, người cô hơi nghiêng về phía trước, cổ tay lại bị người nắm chặt...

Trong mắt, từ tràn đầy tức giận và phẫn nộ điên cuồng lộ ra sự bối rối, anh chỉ có thể nắm chặt tay cô.

Nhìn thẳng vào đôi mắt xinh đẹp nhưng lúc này lại luống cuống đến nỗi sợ hãi kia, bây giờ mới cảm thấy áy náy? Anh không cảm thấy quá muộn sao?

Tiêu Tiệp một cười nói: "Tịch Thiệu, còn sô sách gì chưa tính toán rõ ràng sao? Hoặc là vừa rồi cái tát kia không hạ xuống, nên không giải trừ được nỗi hận trong lòng anh, bây giờ muốn bổ sung lại cái tát kia?"

Dứt lời, cô ngēnh đốn, nhắm mắt lại, nhưng chờ một lúc lâu vẫn không có động tĩnh gì. Cô mở mắt ra, Tịch Âu Minh rũ mắt xuống, cho nên cô không thấy rõ cảm xúc trong mắt anh, nhưng bàn tay đang nắm chặt cổ tay cô lại đang run rẩy. Mà hướng mắt anh nhìn, lại là cái thùng rác nơi cô vừa ném chiếc đồng hồ.

"À, hóa ra vứt ở đó làm bẩn mắt Tịch Thiệu. Anh yên tâm, tôi sẽ quay lại cầm chiếc đồng hồ dư thừa này, rồi vứt đi thật xa, mãi mãi cũng sẽ không xuất hiện trước mặt Tịch Thiệu, như thế đã đủ chưa?"

Anh vẫn không buông tay cô ra, chỉ căng thẳng nhìn chăm chăm vào mắt cô, lúc này, trong mắt cô đầy vẻ thất vọng. Nhưng vẫn mỉm cười, nụ cười kia làm anh đau nhói.

Về mặt Tịch Âu Minh vẫn lạnh lùng, nhưng trong lòng đã sớm hối hận vô cùng.

Một câu kia, em cảm thấy anh đáng giá có món đồ tốt nhất thế giới.

Một câu kia, em muốn dùng tiền của mình mua cho anh, dùng tiền của anh mua đồ cho anh thì không gọi là tặng.

Một câu kia, em không có tiền, cho nên em chỉ có thể trả tiền theo kỳ.

Một câu kia, nếu như anh không muốn, vậy thì thôi.

Mỗi một câu đều giống như kiếm đâm sâu vào trong lòng anh, như lời cô nói, anh rất có tiền. Anh mua đồ cho rất nhiều người, cũng tặng nhiều thứ cho người khác.

Đĩ nhiên, người khác cũng mua cho anh tặng cho anh rất nhiều đồ quý giá.

Nhưng mà, lại không có món quà nào như món quà này, dụng tâm như thế, đơn thuần như thế dùng sự thành tâm của mình mua quà cho anh. Cho dù là cha mẹ cũng chưa từng như thế, hằng năm sinh nhật anh, bọn họ tặng đều là món đồ quý giá, nhưng cũng đều là bảo thư ký làm thay.

Ngay cả chiếc đồng hồ cũ anh cất trong phòng sách, tiêu cũng là tiền của anh.

Bởi vì thân phận anh, cho nên mỗi người xung quanh anh đều có mục đích, bề ngoài là bạn thân, nhưng sau lưng lại tàn nhẫn đâm anh một đao. Nhưng mà người trước mặt, rõ ràng là vợ anh, nhưng lại có thể suy nghĩ dùng đôi tay của mình kiếm tiền mua quà cho anh.

Không có tiền, thì tình nguyện ra ngoài làm việc cho người khác, tình nguyện vào Túy Hồng Trần, chính là vì mua quà cho anh.

Còn anh thì sao? Anh lại cho cô cái gì?

Lúc biết cô đi làm ở Túy Hồng Trần, anh giận dữ, thậm chí còn cho rằng cô là một người phụ nữ an phận. Lúc thấy món quà cô vất vả mua được, thì anh lại nhẫn tâm ném đi. Thậm chí, còn muốn tát cô.

Trong nháy mắt tất cả sự giận dữ hóa thành sợ hãi và ân hận, anh kéo cô đng muốn rời đi, bước nhanh về phía trước, ôm chặt lấy cô.

"Xin lỗi!"

Giống như nghe thấy một câu chuyện cười, Tiêu Tiệp đẩy anh ra, cười lạnh nói: "Tại sao muốn nói xin lỗi? Anh làm sai ở đâu? Anh không sai, là tôi sai. Là tôi không có tự trọng nên mới mua món đồ đó, còn tặng nó cho anh. Nhưng không ngờ, làm bẩn mắt Tịch Thiệu. Chạm vào ranh giới cuối cùng của Tịch Thiệu, chọc giận Tịch Thiệu, vì vậy ngài muốn thưởng tôi một cái tát, nhưng mà, không phải cái tát này còn chưa hạ xuống sao? Cho nên, ngài sai ở đâu chứ?"

Nhìn về mặt cô càng ngày càng lạnh nhạt, mỗi câu mỗi chữ đều đầy vẻ giễu cợt, trái tim Tịch Âu Minh bị bóp chặt, anh bước anh về phía trước, cầm chiếc đồng hồ kia lên nhưng lại phát hiện trên chiếc đồng hồ mới tinh đã có vài vết trầy xước.

Thậm chí bàn tay anh còn run rẩy dữ dội hơn, nhưng anh vẫn nắm chặt chiếc đồng hồ kia trong tay, là anh phụ ý tốt của cô.

Anh đi đến bên cạnh cô, nắm chặt tay cô, ánh mắt nhìn chăm chú vào mặt cô, giọng khàn khàn nói: "Là anh không tốt, em muốn trừng phạt anh thế nào cũng được, nhưng đừng nói chuyện với anh như vậy, được không?"

Anh không thể tiếp tục chịu đựng những lời nói quyết tuyệt của cô, cho tới nay, tất cả mọi chuyện anh đều có thể hoàn toàn nắm trong tay, nhưng mà, duy nhất chỉ có chuyện của cô, anh một lần lại một lần không thể làm theo ý mình.

Có lẽ lần đầu tiên nhìn thấy cô, đã định trước kết quả rồi, dù lúc đầu vì mục đích nào mà cưới cô. Nhưng bây giờ, anh không thể làm ra bất kỳ việc gì bất lợi đối với cô. Dự tính ban đầu là gì đã sớm không còn quan trọng, mục đích lúc trước cưới cô đã sớm bị tình yêu thay thế.

Từ lúc trái tim bắt đầu chìm đắm, anh đã biết, cho dù cô đã từng làm gì, anh đều có thể không so đo, cho dù vứt bỏ lời hứa mình đã từng hứa.

Tất cả suy nghĩ đều hóa thành một ý niệm: Anh không thể mất cô!

Anh ôm cô, tưởng rằng cô sẽ gãy giữa, nhưng mà cô lại không. Giống như một đứa trẻ con không có linh hồn, mặc cho anh ôm. Cô một mình dựa vào ngực anh, không có khí lực.

Không muốn so đo chuyện chiếc đồng hồ, không muốn thăm dò trong lòng anh đến tận cùng chứa người nào. Từ lúc mới bắt đầu, cô đã không thể đi làm trong lòng anh, lúc trước cái anh gọi là quan tâm, cũng chỉ là do sự bá đạo trong lòng anh quấy phá mà thôi. Là thiếu gia có tiền, ai mà anh có tên biến thái trong lòng, đồ của mình, cho dù có vứt đi cũng không cho người khác. Giống bọn trẻ con tranh giành đồ chơi vậy, ngây thơ, nhưng cũng kiêu ngạo.

Chỉ có cô, ngốc nghếch làm mất trái tim mình.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Rời Đi

“Ôi, cô chủ, cô làm sao thế?” Di Lâm nghe thấy tiếng cãi nhau trên tầng, vội vàng chạy đến xem, nhưng lại thấy cậu chủ bé cô chủ đang tức giận.

Nhìn tình huống trước mắt này, trong lòng thở dài, sao cậu chủ lại cãi nhau với cô chủ đây?

Tịch Âu Minh không nói lời nào, bế Tiêu Tiệp vào thẳng trong phòng, cẩn thận đặt cô lên giường.

Nhìn ánh mắt buồn bã kia, trong lòng Tịch Âu Minh cảm thấy đau đớn, nhưng cũng không biết nên làm thế nào để cô tha thứ cho anh.

Mà Tiêu Tiệp giống như mất hồn, nhắm chặt hai mắt dựa vào đầu giường.

“Có đói bụng không, anh bảo di Lâm chuẩn bị đồ ăn cho em?” Tịch Âu Minh cẩn thận nâng mặt cô lên, dè dặt hỏi.

Tiêu Tiệp quay mặt sang chỗ khác, không nói gì. Anh biết, cô sẽ không dễ dàng tha thứ cho mình.

“Xin lỗi Tiệp Nhi... Xin lỗi!” Tịch Âu Minh dấn sát vào mặt cô, không ngừng mở miệng nói xin lỗi. Mặc dù anh biết, lúc này có nói nhiều lời xin lỗi hơn nữa, cũng không bù đắp được nỗi đau vừa gây ra cho cô.

Quả nhiên Tiêu Tiệp có phản ứng, cô nhẹ nhàng nhếch miệng nói: “Không cần phải nói xin lỗi... Em mệt rồi, đi ngủ trước.”

Tay Tịch Âu Minh cứng đờ, cũng không biết nên phản ứng thế nào.

Tiêu Tiệp vừa thu thập quần áo xong, bỏ vào trong va li đã chuẩn bị trước, thì thấy Tịch Âu Minh bước nhanh đến.

“Em muốn đi đâu?” Anh nắm vai cô thấp giọng nói, mấy tối nay cô đều đến phòng dành khách ngủ, dù anh nhường phòng ngủ chính, nói mình ngủ ở phòng sách, cô cũng không vào.

Buổi sáng công ty có một cuộc họp, lúc cuộc họp diễn ra được một nửa, thì nhận được điện thoại của di Lâm, nói cô có chuyện muốn tìm anh. Còn nói cô đã thu dọn hành lý, xem đáng về là chuẩn bị rời đi.

Cô muốn đi đâu? Rời khỏi anh sao? Vừa nghĩ thế, anh hết sức tức giận. Không, anh không cho phép! Cô là của anh, anh ở đâu thì cô nhất định phải ở đó!

“Anh không cho phép! Anh không cho phép em đi! Có nghe thấy không!” Hơi có phản mắt không chế bóp chặt vai cô, Tịch Âu Minh nhìn chằm chằm vào mắt cô.

Giống như không thấy bộ dạng mắt không chế của anh, cô vẫn lạnh nhạt nói: “Em đang muốn nói với anh, em muốn về quê một chuyến, thăm bà ngoại em. Bà sống một mình ở nông thôn, trước kia lúc còn nhỏ em đã từng về một lần, bà đối với em rất tốt. Bà già rồi, hành động không tiện, cho nên em muốn về thăm bà.”

“Anh đi cùng em” Không cần suy nghĩ, theo bản năng Tịch Âu mình liền nói. Nếu là bà ngoại cô, đương nhiên cũng là bà ngoại anh, vậy anh cũng nên đi thăm.

Thật ra thì, trong tiềm thức, anh càng sợ cô sẽ cứ như thế rồi đi, sau đó không trở lại nữa. Chỉ cần ý nghĩ này vừa xuất hiện, liền giống như một con dao nhọn sắc bén, mạnh mẽ đâm vào trong lòng anh, đau đến mức làm cho anh không thể hít thở được.

“Không cần, công ty anh có rất nhiều việc, đều cần anh giải quyết.”

Về mặt anh cứng lại: “Nhất định phải đi sao?”

“Ừ.”

“Được, được.” Hai chữ được nặng nề nói ra. buồn phiền bị thương đi đến trước cửa sổ, lát sau, lại đi đến bên cạnh Tiêu Tiệp.

“Anh biết em đang tức giận, trách anh ném đồng hồ em tặng đi... Là anh không đúng, em muốn trừng phạt anh thế nào cũng được, nhưng đừng rồi đi có được hay không?” Anh nhìn cô, nghiêm túc, gần từng chữ một.

Tiêu Tiệp còn chưa lên tiếng, bỗng nhiên Tịch Âu Minh đâm mạnh lên tường, anh dùng hết sức lực, cái tay này chính là cái tay ném đồng hồ đi, vậy bây giờ anh phẩy nó đi! Còn không được sao?

Tiêu Tiệp hoảng sợ, vội vàng kéo tay anh lại, thấy bàn tay anh đã be bét máu, tức giận nói: “Anh đang làm cái gì thế! Dừng tay lại!”

Loại cảm giác tan nát cõi lòng, đáy lòng từng hồi chua xót trào đến, đau đến tim như muốn vỡ ra, từng mảnh từng mảnh, đâm đũa máu. Anh ôm chặt cô nói: “Vậy em muốn anh phải làm gì đây, em nói đi? Phải làm thế nào thì em mới không rời khỏi anh?”

Mắt Tiêu Tiệp nóng lên, giống như có cái gì đó sắp chảy ra, nhưng lại bị cô cố gắng kiềm chế. Nhẹ nhàng tránh khỏi cái ôm của anh, cũng không trả lời vấn đề của anh, cảm hộp thuốc cẩn thận băng bó cho anh.

Sau khi làm xong, trên mặt cô nở nụ cười nhạt như có như không, nụ cười của cô luôn rất đẹp, nhưng mà lúc này Tịch Âu Minh lại cảm thấy rất chướng mắt, rõ ràng gần anh như thế, nhưng cảm giác đã xa cuối chân trời.

“Âu Minh, đừng như thế, em thật sự chỉ muốn về thăm bà ngoại.”

“Vậy lúc nào em quay về?” Tịch Âu Minh đau đớn nói.

“Không biết.” Cô thật sự không biết, chờ vết thương trong lòng tốt, chờ cô có thể thân nhiên đối mặt với anh, thì cô sẽ quay về. Có lẽ mấy ngày, cũng có lẽ mấy tháng.

Anh im lặng, cuối cùng bỏ bàn tay đặt trên vai cô ra.

Một lúc lâu sau, anh gạt đầu: “Được.”

Sau đó từ từ đi ra khỏi phòng, lúc đi đến cửa, ngừng lại một chút, đưa lưng về phía cô nói: “Tài xế sẽ đưa em đi, đi đường cẩn thận.”

Không lâu sau, tài xế liền đi lên giúp cô cầm hành lý, cô vội vàng lau nước mắt, đi Lâm liền xuất hiện.

“Cô chủ, cô nhớ trở về sớm một chút.” Di Lâm thờ dãi nói, trong lòng suy nghĩ đủ kiểu, nhưng cũng chỉ nói như thế. Cậu chủ và cô chủ là một đôi tốt như thế, cũng không nên vì thế mà tách ra mới phải.

Bỗng dưng nhớ đến cái gì đó, nhìn Tiêu Tiệp nói: “A, cô chủ, còn có cái này nữa.” Vừa nói vừa lấy ra từ túi một bọc đồ, đưa cho Tiêu Tiệp, thấy ánh mắt nghi ngờ của Tiêu Tiệp, lập tức giải thích.

“Đây là thuốc lần trước lấy ở bệnh viện, đã kiên trì mấy tuần rồi, cũng đừng ngắt. Tôi không thể ở cùng cô, sau này cô chủ nhớ phải nấu thuốc uống.”

Tiêu Tiệp do dự một chút rồi nhận lấy, cái này liên quan đến vấn đề sau này có con hay không, cô không thể xem nhẹ. Hơn nữa, sâu trong lòng, cô vẫn mong đợi, mong đợi có ngày có đứa bé. Vì vậy gạt đầu, cảm ơn di Lâm, đi xuống nhà.

Sau khi xe rời đi không lâu, trong ga ra một chiếc xe khác mới chậm rãi lái đi.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Trái Tim Của Tịch Thiếu

Editor: Trang Lyn

Tiêu Tiệp từ chối lời thỉnh cầu của tài xế, cũng coi như từ chối lời thỉnh cầu của Tịch Âu Minh, cô không muốn làm mọi người chú ý, nhà bà ngoại ở nông thôn, lái một chiếc xe đất tiền như thế vào, không thích hợp.

Lúc đi đến nhà ga, Tiêu Tiệp nhìn thấy một đôi tình nhân đang từ biệt nhau, dáng vẻ khó chia ly.

Bỗng nhiên cô nhớ đến, lúc học đại học có một lần bà ngoại bị bệnh, cô phải về, người kia cũng ở đây cùng mình tạm biệt.

Lúc đó bọn họ vẫn còn ở chung một chỗ, lúc đó, tất cả còn chưa xảy ra. Khuôn mặt tuần tú của anh buồn rầu, đôi môi mỏng mím chặt, đôi đồng tử kiêu ngạo chìm xuống, ôm chặt cô không chịu buông tay, giống như máy bay làm bọn họ mãi mãi chia lìa.

Lúc đó, anh rất muốn đi cùng cô, nhưng cô lại lấy lý do còn chưa đến lúc mà từ chối.

Vì dỗ dành anh, cô cũng ôm chặt lấy anh, nhỏ giọng dỗ dành bên tai anh, một lần lại một lần nói: Lần sau, lần sau anh đi cùng em. Cho dù anh không đi, em cũng sẽ kiên quyết lời anh đi."

Thật ra thì lúc đó cô vẫn còn lời chưa nói ra: Lần sau, chính là chính thức gặp mặt phụ huynh.

Nhưng mà, lại không có lần sau.

Mà bây giờ, mình cũng từ chối Tịch Âu Minh, cũng một mình lên đường. Cô đag suy nghĩ, có phải ông trời đã âm thầm sắp xếp tất cả hay không, chờ bọn họ đi theo đúng vô kịch.

Vậy cuối cùng kết cục của cô sẽ như thế nào? Giẫm lên vết xe đổ? Tịch Âu Minh sẽ là người thứ hai sau Hà Liên sao? Sẽ vì người phụ nữ khác, mà vứt bỏ cô sao?

Bỗng nhiên anh uống một hớp rượu lớn, một vị thiếu gia trong phòng không nhận được trêu chọc nói: "Tịch Thiếu, đây chính là năm 1982, không phải nước đâu, rượu không thể rót như thế, rất tổn hại đến sức khỏe."

Những người khác nghe thấy, cũng nhao nhao hòa theo. Bởi vì anh quyền cao chức trọng, người trong phòng cũng đối xử với anh rất cung kính, không dám khinh suất. Vì vậy khi anh ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào người kia, người nọ lập tức xin tha: "Ngài uống, ngài uống ~"

Nhìn anh lại liên tục uống mấy ly nữa, lại có người lên tiếng khuyên giải: "Ôi, Tịch Thiếu, vợ chồng đầu giường cãi nhau cuối giường hòa giải, không có gì là khó giải quyết cả, ngài cần gì phải vì chuyện này mà tức giận làm tổn thương mình."

Hóa ra những chuyện kia nhà Tịch Thiếu, đã sớm lan truyền trong giới rồi. Đáng lẽ, vật hợp theo loài, cái vòng này cứ như thế, nhà ai phát sinh chuyện lớn như hạt đậu thì hôm sau nhất định sẽ bị truyền ra, đây cũng không phải chuyện lạ gì.

Mấy người cũng biết chuyện vợ Tịch Thiếu tức giận bỏ nhà ra đi, đến nỗi nguyên nhân thế nào, cũng có nhiều phiên bản, tóm lại sự thật thế nào vẫn còn cần phải nghiên cứu thêm. Chỉ là lúc này người trong cuộc đang ở đây uống rượu, cũng không có ý muốn giải thích, đạo lý lòng hiếu kỳ hại chết mèo này ai cũng hiểu, ở đây cũng không có ai muốn hỏi vấn đề này. Chuyện đụng vào hòng súng này, thử hỏi xem ai dám làm?

Nhưng cũng không thể nhìn người ta ở đây uống rượu giải sầu như thế, nếu không bọn họ cũng làm gì đó? Vì vậy cũng sôi nổi tham gia vào hàng ngũ uống rượu với Tịch Thiếu, ý muốn không say không về.

"Tịch Thiếu, toàn đàn ông với nhau không có ý nghĩa, gọi mấy cô nàng đến đây vui đùa một chút?"

Có người to gan đề nghị, vốn, loại người có thân phận giống như bọn họ, có mấy người là sạch sẽ chứ? Cho dù đã kết hôn rồi, nhưng ai có thể không ăn thịt chứ?

Đề nghị này quá mức hợp ý mọi người, thấy Tịch Thiếu không nói gì, nên cho là ngầm đồng ý.

Không lâu sau có mấy vị tiểu thư tiến vào, dáng vẻ xinh đẹp giống như rần. Hơn nữa đã đặc biệt dặn dò, không phải chỗ muốn vào thì vào. Người phụ trách quán rượu biết phép tắc, đương nhiên không dám tùy tiện tìm vài ba cô gái, cho nên được vào đây đều phải trải qua nhiều lần sàng lọc, cấp bậc hạng nhất, cam đoan yên tâm. Mấy cô gái này rất hiểu chuyện, tìm chủ nhân liền đi qua dựa sát vào, eo nhỏ mềm mại như có như không. Miệng cũng rất ngọt, dỗ mấy vị thiếu gia cười vui vẻ.

Một cô gái tinh mắt nhìn chăm chú vào chỗ Tịch Thiếu, lập tức lấy tư thái xinh đẹp đi đến, kề sát bên người anh. Cô gái giống như rần quần chặt lấy anh, thân hình mềm mại cũng không chịu an phận uốn éo.

"Buông ra." Giọng nói nam tính bình tĩnh vang lên.

Cô gái đó sững sờ một chút, dù sao cũng được dạy dỗ qua, biết nên làm như thế nào. Hai tay mềm mại không xương như vô tình như cố ý di động trên người anh, khi cô ta nhìn thấy chiếc đồng hồ trên cổ tay Tịch Thiếu, cũng nhận không được bị chiếc đồng hồ quý giá đó hấp dẫn.

Đã từng thấy mấy chị em mỗi lần lên sân khấu, cũng lấy được không ít đồ tốt. Cô nghĩ thầm, nếu như đồ vị gia này vui vẻ, có phải cũng sẽ tặng vật này cho cô ta hay không. Nghĩ như thế, càng ra sức lấy lòng hơn.

Cũng đáng đời cô nàng xui xẻo đó, khi không lại đánh chủ ý đến chiếc đồng hồ này, lại còn vô tình làm đổ rượu vào chiếc đồng hồ đó. Vì vậy, sấm sét giữa trời quang.

Tịch Thiếu tức giận, một tay nắm cầm cô gái kia, ánh mắt vô cùng lạnh lùng: "Tôi nói cô nghe không hiểu sao! Cút!"

Dứt lời hất mạnh một cái, cô gái đó bị hất ra xa. Tổng giám đốc lập tức đi vào xin lỗi, nhưng tịch Thiếu chỉ lo lau chùi đồng hồ của mình. Về mặt căng thẳng kia, giống như món đồ bảo bối quan trọng bị làm đổ.

Đã có vết xước, là do bản thân anh làm rơi. Cho nên Tiêu Tiệp không để ý đến anh, là anh đáng đời. Nhưng hôm nay lại bị rượu đổ vào, nếu như Tiệp Nhi biết, sẽ thế nào đây? Còn tha thứ cho anh không?

Ngực vẫn còn cảm giác nóng rát của rượu, nhưng vẫn không đỡ được cảm giác đau đớn trong lòng.

Lúc trước còn trẻ, khoảng mười bảy mười tám tuổi, hiểu biết chỉ giống như bông tuyết vậy, tuổi tác hồ đồ, anh cho rằng đó là yêu. Về sau, xảy ra rất nhiều chuyện, nhẫn nhịn chờ đợi.

Còn nhớ, là anh hứa với cô ấy mấy điều, nhưng chưa kịp thực hiện, đã nhanh chóng chuyển sang người khác. Nhưng như vậy thì sao, chỉ cần trái tim muốn bảo vệ vẫn còn là đủ rồi.

Anh cho rằng có thể cứ như thế cho đến hết đời, nhưng mà Bạch Tiêu Tiệp xuất hiện làm cho anh không cách nào dự đoán trước được.

Lúc trước khi biết vụ án bắt cóc đó, anh rất tức giận, muốn dùng cách tàn nhẫn nhất làm cho cô phải trả giá đắt. Nhưng cuối cùng lại chọn kết hôn, ai đó đã từng nói, cách tàn nhẫn nhất không phải phá hủy thân thể một người, mà là phá hủy lòng của người đó.

Nhưng mà, anh làm thế nào cũng không thể ngờ, chỉ lần đầu tiên nhìn thấy, anh nảy sinh một thứ tình cảm lạ với cô, dù lúc đầu đối với người phụ nữ kia cũng chưa từng có.

Chuyện vốn nằm trong lòng bàn tay, nhưng bây giờ tất cả đã không chịu sự khống chế của anh nữa.

Đối với người phụ nữ lúc nào cũng lạnh nhạt, cho dù chuyện của anh cũng chưa từng để ý. Mặc dù anh tức giận nhưng cũng rơi thật sâu vào trong đó, sau này làm tất cả cũng chỉ vì lấy lòng cô mà thôi.

Không thể nhìn được việc lòng cô không đặt trên người anh, không thể nhìn được việc ánh mắt cô không dừng trên người anh. Cho nên khi nhìn thấy cô cùng người đàn ông khác ra ngoài đánh golf liền tức giận.

Đồng thời cũng vì kích thích cô, cô ý làm ra nhiều chuyện làm cho cô hiểu lầm! Vì để cho cô ghen một chút, tra hỏi anh một chút, nhưng mà, cuối cùng về mặt cô chỉ lạnh nhạt, nói những từ ngữ làm đau người khác.

Lúc cô bình tĩnh nói: "Không có gì để hỏi." Lúc đó, anh cảm thấy mình sắp phát điên rồi. Anh đây là bị coi thường! Lấy thân phận và địa vị của anh, muốn kiểu phụ nữ gì mà không có! Nhưng chỉ chung tình với cô, mặc cho trái tim bị giẫm đạp!

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Kiều Đại Vân Trở Về

Cho dù bị giẫm đạp, anh cũng vẫn luôn nhìn được mà tặng cô một món lại một món, chỉ vì đòi lấy một nụ cười của cô. Nhưng người phụ nữ không tìm không phôi này, lúc nào nhận quà của anh cũng mang vẻ mặt lạnh nhạt, vẻ mặt không có một chút gì là vui mừng. Dù như thế, lúc nhìn bất kỳ món đồ xinh đẹp nào anh vẫn luôn không nhìn được, ý muốn mua về tặng cô.

Khó có thai thì sao chứ? Chỉ cần có cô là đủ, nếu như cô thật sự muốn, cùng lắm thì đi làm thụ tinh trong ống nghiệm.

Anh yêu vợ mình, yêu đến mức không thể kiềm chế được.

Đã sớm không còn tồn tại bất kỳ ý nghĩ xấu nào, bắt đầu từ khoảnh khắc trái tim anh chìm đắm vào. Liền muốn cùng người phụ nữ này trải qua hết đời, không, sau sau nữa cũng muốn ở cùng nhau!

Về chuyện chiếc đồng hồ đeo tay, mấy ngày nay anh luôn suy nghĩ. Là lỗi của anh, dù đã xếp đồng hồ đeo tay vào vật cấm, nhưng ngàn lần không nên vạ lần không nên vứt chiếc đồng hồ Tiêu Tiệp tặng đi.

Đây là quà Tiêu Tiệp tặng cho anh! Là cô tốn biết bao nhiêu tâm tư, cố gắng rất nhiều mới mua được. Vậy mà lại bị anh chà đạp như thế.

Nhưng mà, bây giờ nói những điều này có tác dụng sao? Tiệp Nhi sẽ tin anh, sau đó trở về sao?

Tieu Tiệp nhìn phong cảnh xung quanh thôn, hít thở bầu không khí trong lành, đáy lòng cảm thấy thoải mái, hóa ra bầu không khí trong lành cũng có thể làm sạch tâm hồn con người.

Thắm thoát đã trôi qua một tuần, toàn bộ một tuần này, cô cái gì cũng không muốn suy nghĩ, chỉ yên lặng ở nhà bà ngoại, bà ngoại lớn tuổi, nhưng mà có một số việc vẫn còn có thể tự lo được. Nhưng sau khi Tieu Tiệp đến, rất nhiều chuyện cô liền tự mình làm.

Giặt quần áo, nấu cơm, rửa bát không sót loại nào.

Bỗng nhiên chuông điện thoại vang lên một tiếng lại dừng lại, đây là tiếng chuông tin nhắn của cô.

Cô không nhìn, nhưng mà cũng biết là ai gửi tin nhắn đến.

Vừa phơi quần áo xong, đã nghe thấy tiếng ồn ào ngoài cửa. Cô đỡ bà ngoại ra ngoài nhìn, không nhìn không biết, vừa nhìn liền giật mình, trước cửa nhà bà ngoại có một chiếc xe bóng loáng đang đậu.

Rất nhiều người trong thôn đều mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào chiếc xe này, giống như đang nhìn thấy bảo vật quý hiếm vậy, đối với những người dân nông thôn chất phác mà nói, chiếc xe sang trọng như thế, xác thực được coi là bảo vật hiếm có.

Đáy lòng Tieu Tiệp mơ hồ thoáng qua một loại cảm giác quái dị, nhìn hai chiếc xe này thế nào cũng cảm thấy quen thuộc. Cô chưa kịp suy nghĩ, người trong xe đã xuống xe.

Lại là Tiểu Nam! Lần này Tieu Tiệp không cần suy nghĩ cũng biết chiếc xe này của ai! Chỉ là cô cũng không nói nhà bà ngoại ở đâu, làm sao anh lại tìm được?

Lúc Tiểu Nam mở cửa ra, Tịch Âu Minh toàn thân mặc bộ tây trang màu đen lóe sáng ra sân.

"Tiểu Nam lấy đồ trong cốp xe ra chia cho các vị ở đây!" Tịch Âu Minh vung tay phân phó.

Sau đó chính mình đi đến trước mặt Tieu Tiệp và bà ngoại, cười đến thoải mái nói: "Bà ngoại, con là chồng của Tiệp Nhi, lần đầu tiên gặp mặt, xin người thông cảm!"

Nói xong còn lễ phép cúi chào, tỏ ý vô cùng kính trọng.

Bà ngoại sững sờ một hồi lâu, nhưng rốt cuộc cũng là người từng trải, rất nhanh đã khôi phục lại như cũ, bình tĩnh nói: "Ha ha, đứa bé ngoan, mau vào nhà, mau vào nhà!"

Nhưng Tịch Âu Minh vẫn không nhúc nhích, ánh mắt sáng rực nhìn chăm chăm vào Tieu Tiệp, sau đó mặt tràn đầy uất ức nói: "Vợ, anh có thể vào nhà sao?"

Tieu Tiệp thật sự hận đến cắn răng nghiến lợi, trước mặt mọi người nói như thế, cô có thể nói không sao?

Chống lại ánh mắt mọi người, cực kỳ không tình nguyện nhưng bắt buộc phải mở miệng nói: "Có chuyện gì đi vào rồi nói sau!"

Được như ý Tịch Âu Minh lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào.

Không bao lâu sau, tin tức liền truyền ra trong thôn. Nói người chồng có tiền của Tieu Tiệp đến, còn mua rất nhiều đồ có giá trị chia cho hàng xóm xung quanh. Đứa nhỏ này rất hiếu thuận, bà ngoại Tieu Tiệp thật có phúc!

Tiểu Nam làm xong chuyện bên kia, lại cảm thấy túi đồ ở trong xe ra, lúc này không cần cần dặn trực tiếp cầm vào nhà bà ngoại Tieu Tiệp.

Tịch Âu Minh đã sớm bắt được lòng bà ngoại, mở miệng đã khen anh hiếu thuận hiếu chuyện!

Cả buổi tối, Tịch Âu Minh giống như bị cái gì đó nhập, khôn khéo hiếu thuận không giống như người Tieu Tiệp biết.

Trước tiên là nói về chuyện nấu cơm, cô còn chưa kịp làm gì, Tịch Âu Minh đã đường đường chính chính từ chối cô, chính mình tự động thủ, thật sự làm ra cơm.

Động tác thuần thục kia làm Tieu Tiệp nghĩ mình nhìn nhầm người rồi, lúc nào thì anh biết nấu cơm? Sao cô lại không biết?

Hơn nữa lúc ăn cơm Tịch Âu Minh còn vô cùng chu đáo gấp thức ăn cho cô và bà ngoại, miệng còn rất thân thiết dặn họ ăn nhiều một chút. Cơm nước xong, Tịch Âu Minh lại một mình một ngựa đứng lên rửa bát. Vì đã có phòng ngủ từ trước, nên lúc này Tieu Tiệp đã không cảm thấy hiếm lạ nữa. Mặc cho anh tự mình lăn lộn trong nhà bếp.

Khó chịu nhất không ai bằng Tiểu Nam, tổng giám đốc nhà mình, lại đi rửa bát! Cái này mà truyền ra người khác sẽ thấy thế nào!

Nhưng chuyện này cũng không thuận lợi giống như trong tưởng tượng, không bao lâu sau, đã nghe thấy trong bếp truyền ra một âm thanh thanh thúy. Trong lòng Tiểu Nam căng thẳng, vội vàng muốn chạy vào, nhưng lại bị bà ngoại lạnh lẽo giữ tay ngăn lại.

Anh vỗ đầu một cái, đứng vậy anh đi xem nào nhiệt cái gì! Nếu thật sự đi vào, còn không làm hỏng chuyện! May mắn may mắn! Lập tức quay đầu nhìn bà ngoại bằng ánh mắt cảm kích, bà ngoại cũng hết sức bình tĩnh cười một tiếng, sau đó giả bộ cái gì cũng không biết xem ti vi.

Tiêu Tiệp nhú mào, đi vào.

Liếc gương mặt đẹp trai đang đỏ ửng của người đàn ông và đồng mảnh vụn trên đất, cả đời anh sợ rằng cũng chưa từng làm qua những chuyện này, đáng về lúng túng. Vừa rồi nấu cơm mặc dù động tác lưu loát nhưng cũng lộ ra vẻ không thạo, có lẽ là mới học không lâu.

Anh thấy cô đến, trên mặt nóng ran, nhưng cũng kiên trì nói: "Tự mình anh cũng có thể làm được, em đi ra ngoài đi..."

"Anh còn rửa nữa, bát nhà bà ngoại em cũng bị rửa vỡ hết."

"Không sao! Vỡ thì mua bộ khác là được!"

"..."

Cuối cùng cô vẫn không thể rửa, bởi vì anh không cho phép. Cuối cùng cô không thể làm gì khác là ở bên cạnh nhìn chăm chăm, chỉ huy anh làm. Cuối cùng nói xong miệng có chút khô, bà ngoại ơi, so với tự mình làm còn mệt hơn!

Nhưng mà đáng về Tịch Âu Minh thực sự rất cao hứng, giống như làm xong một chuyện rất trọng đại.

Cuối cùng anh ôm lấy cô vẫn đang ngăn người, nhỏ giọng nói bên tai cô: "Bảy ngày, suốt bảy ngày, là cực hạn anh có thể nhượng bộ!"

"Anh dự tính xấu nhất, dù em không định tha thứ cho anh, không cho anh vào cửa, anh cũng sẽ không đi. Anh sẽ ở luôn chỗ này, cho đến khi em tha thứ mới thôi."

Cô giãy giụa, lại không thể thoát ra chút nào, sức người kia quá mạnh.

"Tiệp Nhi, là anh không tốt, đều là anh không tốt! Thật sự xin lỗi, em tha thứ cho anh lần này đi, có được không?" Đòi này vẫn là lần đầu tiên anh cầu xin người khác như thế, nhưng không có một câu oán hận. Ai bảo anh đáng đời, đạo lý tự làm bậy không thể sống được coi như anh đã tự thử nghiệm. Trong những ngày cô rời đi, anh cảm giác cuộc sống giống như đã kết thúc. Không thể không có cô!

Lòng Tiêu Tiệp không hiểu sao lại cảm thấy đau, thật sự rất đau! Nhiều ngày như thế, không phải nói quên là có thể quên được...

Cuối cùng vẫn là yêu...

Cô đi ra khỏi sân bay, đón cô chỉ có một mình Dĩ Đồng.

Người kia ở nhà bà ngoại một thời gian, về sau công ty có việc gấp gọi anh quay về. Cô không muốn trở lại như thế, vì vậy tiếp tục ở lại một thời gian.

Dĩ Đồng mặc một chiếc đầm dài màu vàng nhạt, làm tôn lên dáng người yếu điệu của cô ấy, tóc dài phát phới, là một phong cảnh xinh đẹp ở sân bay. Nhưng mà không cân xứng lại là vẻ mặt của Dĩ Đồng. Cô đeo một chiếc kính râm, Tiêu Tiệp không thấy rõ vẻ mặt cô, nhưng lại có thể từ cái nhú mào của cô nhìn ra cô nghiêm túc, thậm chí còn có chút khấn trương.

"Tiêu Tiệp..." Dĩ Đồng nhìn thấy cô, lập tức lấy kính xuống.

Cuối cùng Tiêu Tiệp cũng có thể thấy rõ vẻ bất an trong mắt cô.

"Tiêu Tiệp... Kiều Đại Vân đã trở về." Dĩ Đồng run rẩy nói.

Rầm một tiếng, hành lý trong tay rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Để Cho Cô Chết Rõ Ràng

"Tiêu Tiệp, máy bay sắp cất cánh rồi, cậu thật sự không muốn đến gặp anh ta sao?"

Trong phòng trọ, Dĩ Đồng nói với Tiêu Tiệp.

Từ sau sự kiện "bắt cóc" lần trước, Hà Liên chưa từng xuất hiện trước mặt các cô, ngay cả Kiều Đại Vân cũng biến mất theo. Nhưng mà hôm nay, lại có người nói, bọn họ chuẩn bị ra nước ngoài.

Hà Liên dẫn Kiều Đại Vân theo.

Máy bay sẽ bay lúc hai giờ, bây giờ đã là một rưỡi chiều, nếu như bây giờ đến, thì vẫn còn kịp.

Tiêu Tiệp miễn cưỡng nở nụ cười: "Minh đi, thì có ích gì chứ?"

"Đi gặp anh ta một lần đi, có lẽ, anh ta sẽ thay đổi chủ ý." Dĩ Đồng không đành lòng nói, đôi tình nhân bọn họ, ở trong trường đã từng gây xôn xao biết bao, làm bao nhiêu người phải ghen tị.

Tiêu Tiệp còn đã từng nói với cô không dưới một lần, cho dù trời long đất lở, cũng không chia rẽ được hai người bọn họ. Nhưng hôm nay, chỉ vì một sự hiểu lầm nhỏ nhoi, sẽ làm cho bọn họ xa nhau sao?

Không, ở trong mắt Dĩ Đồng cô, bắt cóc chó má gì đó, đều là giả. Cho dù không có chứng cứ, cô cũng tuyệt đối tin tưởng Tiêu Tiệp, cô ấy là một người lương thiện như thế, nhất định sẽ không làm loại chuyện đó.

Lòng tự ái của cô ấy sẽ không cho phép bản thân làm chuyện đó, dù Hà Liên thật sự thích người khác, cô ấy biết, nhất định sẽ rời đi không chút do dự, tuyệt đối không dây dưa.

"Cái này nhất định là âm mưu của Kiều Đại Vân, đều do cô ta! Từ sau khi cô ta xuất hiện, tất cả mọi chuyện đều thay đổi. Tiêu Tiệp, cậu không thể buông tay như thế được, cậu phải đi nói rõ cho anh ấy biết, đòi người chỉ có một, ngàn vạn lần đừng để bản thân hối hận!"

Đôi mắt Tiêu Tiệp sớm đã đắm lệt, dù trước đây đã từng nói, không muốn để ý đến người kia nữa. Nhưng mà, sau khi biết anh gặp tai nạn xe, cô vẫn muốn lén lút đến nhìn anh.

Mặc dù bị người bên cạnh anh cản lại, nên không thấy, nhưng cô biết, ở tận sâu trong đáy lòng, cô vẫn không muốn buông tay. Có lẽ, lúc đó anh chỉ bị bề ngoài làm cho mê muội, nếu bây giờ cô đi giải thích với anh, anh nhất định sẽ tin tưởng cô!

Nhìn chỗ ngồi trống không, Dĩ Đồng cười, Tiêu Tiệp, cậu phải cố gắng lên!

Ở phòng chờ sân bay, người đến người đi lộn xộn. Radio không ngừng nhắc đi nhắc lại thời gian máy bay cất cánh, Tiêu Tiệp hốt hoảng bước chân không ngừng nghỉ.

Chỉ còn hai mươi phút nữa là máy bay cất cánh, ánh mắt Tiêu Tiệp nhìn từng người đi đường một, không phải! Không phải! Sao đều không phải? Dĩ Đồng nói với cô là cửa này, tại sao không nhìn thấy người?

Cô cầm chặt điện thoại di động, không ngừng gọi điện cho anh, nhưng mãi vẫn là tiếng nói lễ phép của tổng đài.

Về mặt Tiêu Tiệp chờ đợi nhìn sân bay, biển người mênh mông đều là những gương mặt xa lạ, vết nứt ở trái tim, vào lúc này, hoàn toàn vỡ ra, cảm giác chua xót không ngừng tuôn trào, làm cho đáy lòng cô căng ngày càng đau đớn.

Cứ kết thúc như vậy sao? Nhiều ngày như thế, tình yêu mãnh liệt như thế, chẳng lẽ đều là ảo giác của một mình cô sao? Liên, ngay cả một lần cuối cùng anh cũng không chịu gặp em sao? Ngay cả cơ hội cuối cùng để giải thích anh cũng không chịu cho em sao?

Vậy, mấy năm tình cảm của chúng ta được coi là gì?

Anh đã nói, sẽ mãi mãi tin tưởng em, sẽ lấy em làm vợ không phải sao? Bây giờ anh đang ở đâu chứ?

"Bạch tiểu thư..."

Trong lúc ngẩn ngơ, có một giọng nói mờ ảo truyền đến. Bỗng nhiên Tiêu Tiệp quay người lại, là quản gia nhà Liên.

"Các người không đi? Tôi cũng biết mà, Liên không bỏ được tôi. Bây giờ anh ấy ở đâu? Chú Mẫn, chú nói cho tôi biết đi!" Tiêu Tiệp kích động nắm chặt tay chú Mẫn.

Người được gọi là chú Mẫn không chút dấu vết đẩy tay cô ra, lạnh nhạt nói: "Bạch tiểu thư, cô đi đi! Thiếu gia... Không muốn gặp cô!" Trái tim như lại vỡ ra lần nữa, đau đến mức cô sắp không thể hít thở nổi, nhưng vẫn không muốn buông tha, còn kiên trì nói: "Làm sao có thể chứ? Chú cho tôi gặp anh ấy một chút thôi, tôi có lời muốn nói với anh ấy, anh ấy không thể cứ đi như thế được!"

Đúng vậy, anh ấy không thể không chịu trách nhiệm như thế được. Cho cô hy vọng, rồi lại tàn nhẫn phá hủy sao? Liên, không thể, anh không thể đối xử với em như vậy, không thể chà đạp tình cảm của em như vậy được.

"Xin lỗi, Bạch tiểu thư, đây là lời thiếu gia bảo tôi chuyển lại cho cô, nói xong rồi, tôi cũng nên rời đi, bảo trọng*!"

*Bảo trọng: mong người khác chú trọng sức khỏe.

"Chú Mẫn, chú Mẫn!"

Tiêu Tiệp liều mạng muốn túm lấy chú ấy, không để cho chú Mẫn rời đi! Chú ấy đi, thì cô biết đi đâu tìm Liên chứ?

Nhưng mà cô vẫn không túm được vạt áo chú Mẫn, bởi vì những người vệ sĩ kia kiên quyết kéo cô lại, ngăn không cho cô bước đến.

"Tôi đến nói chuyện với cô ấy."

Một bóng dáng màu trắng, một giọng nói dịu dàng.

Chú Mẫn vẫy tay ra hiệu, vệ sĩ liền rời đi theo.

Mặc dù người đến người đi, nhưng lúc này Tiêu Tiệp lại cảm thấy, trong sân bay rộng lớn, chỉ còn lại hai người bọn họ.

Tay cô nắm chặt, ngay cả móng tay đâm vào cũng không phát hiện ra. Đáy lòng thâm cảm thấy đau đớn, cô nghe được giọng nói vô cùng yếu ớt của mình.

"Tại sao?"

Người kia khẽ cười, trong tiếng cười tràn đầy vẻ xem thường.

"Bởi vì, tôi hận cô!" Thân ảnh màu trắng nói.

"Liên đâu?" Tiêu Tiệp giống như không nghe thấy lời cô ta nói, tiếp tục hỏi vấn đề mình quan tâm.

Kiều Đại Vân mặc chiếc váy màu trắng vừa cười vừa nói: "Đừng mơ tưởng hảo huyền nữa, anh ấy sẽ không gặp cô đâu. Nếu như anh ấy chịu gặp cô, thì sẽ không để cho tôi đến nói chuyện với cô. Anh ấy đúng là rất hiểu cô, biết cô là loại phụ nữ khó dây dưa. Lúc đầu tôi còn chưa tin, nhưng bây giờ, tôi tin."

Phải không? Cô là một người phụ nữ khó dây dưa? Cho nên để cho quán gia đến nói với cô, thấy không được, bây giờ lại để cho người phụ nữ này tự mình đến nói với cô sao? Vậy còn anh? Bây giờ lại núp ở chỗ nào đó không chịu gặp cô, nhìn lên cô cười nhạo cô sao?

Hóa ra, thật lòng bỏ ra, đổi lại chỉ là mấy chữ khó dây dưa.

Những lần rào đón mình, những lần động viên mình. Nhưng bây giờ lại bị người phụ nữ này nói một câu làm thương tích đầy mình.

"Tại sao?" Cô run rẩy khó khăn hỏi, nỗi đau của trái tim vẫn không ngừng truyền đến, giống như muốn từ từ nhấn chìm cô.

Kiều Đại Vân biết cô hỏi gì, lại rất tốt bụng giải đáp: "Cô muốn biết tại sao tôi hận cô? Tại sao phải tranh giành một người đàn ông với cô? Tại sao phải tìm đủ mọi cách thiết kế hãm hại cô?"

Tiêu Tiệp không nói gì, cô chỉ nắm chặt điện thoại trong tay, biết người phụ nữ này sẽ nói tiếp.

Hình như tâm trạng Kiều Đại Vân rất tốt, người thắng là cô ta, đương nhiên tâm trạng cô ta tốt.

"Được rồi! Tôi liền làm người tốt, để cho cô chết rõ ràng!" Kiều Đại Vân vui vẻ nói, đối phương đã không thể cứu vãn, cô còn có gì phải sợ hãi nữa đâu?

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sùng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Quay Về Là Tốt Rồi

Editor: Trang Lyn

"Thực ra, tôi và cô không có thù oán gì. Chỉ là ngày đầu tiên chuyển trường, lần đầu tiên nhìn thấy cô, tôi liền cảm thấy... Ghét cô rồi! Thực ra cô nên trách chính mình, trời sinh ra khuôn mặt khiến người ta ghét!" Về mặt Kiều Đại Vân vừa dữ tợn vừa đầy vẻ mỉa mai, không hợp với vẻ ngoài hiền lành của cô ta.

"Trong mắt mọi người cô và Hà Liên là một cặp xứng đôi nhất hạnh phúc nhất? Vậy thì sao? Tôi chính là không thích đáng về tự cho mình là thanh cao kia của cô! Tôi muốn xem tình yêu của các người có bao nhiêu kiên định, kết quả thế nào? Còn không phải bị tôi chia rẽ!"

"Không cam tâm sao? Vậy chỉ có thể trách chính bản thân cô không không thể giữ được người đàn ông này. Là do tôi tìm người diễn một vụ án bắt cóc cường hiếp thì như thế nào? Có chứng cứ sao? Bây giờ người khác sẽ chỉ cho rằng đó là người do cô tìm đến!"

"Vốn dĩ tôi còn cho rằng Hà Liên sẽ tin tưởng cô, tiếc là, khi nhìn thấy tấm hình tôi chuẩn bị cho anh ta, chắc chắn, cô không thấy được vẻ mặt lúc đó của anh ta. Tôi nghĩ, nếu như lúc đó cô ở trước mặt anh ta, có khi anh ta sẽ phá hủy cô! Hóa ra cái các người gọi là tình yêu cũng chỉ như thế, sự tin tưởng giữa các người cũng chỉ có vậy thôi!"

"Bây giờ, tôi sống cuộc sống hạnh phúc, mà cô, mãi mãi sống trong sự khiển trách của người khác, đau khổ đến hết đời đi! Được rồi, máy bay sắp cất cánh, tôi cũng không theo kẻ bại tướng này nữa." Kiều Đại Vân điên cuồng nói xong, lại giẫm cọt nhìn Tiêu Tiệp, rất đắc ý.

"Cô chỉ vì không thích người khác hạnh phúc, liền tự biên tự diễn một màn bắt cóc kia?" Giọng Tiêu Tiệp nặng nề mà bình tĩnh nói, chỉ trong chớp lát, cô từ phần nộ chuyển sang bình tĩnh.

Không phải không quan tâm, mà là... Hoàn toàn thất vọng.

"Đúng! Chỉ bởi vì không thích cô! Với lại, cô biết không? Có người trời sinh đã không thể thành bạn, mãi mãi chỉ có thể là địch. Mà lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô, tôi đã biết, chúng ta sẽ mãi mãi là địch!"

"Cảm ơn cô!" Tiêu Tiệp cực kỳ bình tĩnh.

"Cô nói gì?" Về mặt Kiều Đại Vân thể hiện rõ không thể tin nổi, là cô nghe nhầm sao? Người phụ nữ này không phải tức giận vì bị bỏ rơi sao? Tại sao phải nói cảm ơn? Cô ta điên rồi sao?

"Cô đúng là điên! Nếu như tình yêu giữa các người đủ kiên định, thì dù cho tôi có hãm hại thế nào cũng sẽ không tan vỡ, Bạch Tiêu Tiệp, muốn trách, cô chỉ có thể trách Hà Liên không đủ yêu cô!"

"Tôi không điên, trong lòng tôi rất rõ. Đối với chuyện này tôi không trách cô, tôi thật lòng cảm ơn cô! Là cô đã cho tôi thấy rõ đoạn tình cảm này, cũng để cho tôi thấy rõ trái tim người đàn ông này!"

"Nhưng mà ~" Tiêu Tiệp nhìn cô, gần từng chữ: "Lấy phá hủy hạnh phúc của người khác làm niềm vui, thì có thể được hạnh phúc sao? Hôm nay anh ta có thể vứt bỏ tôi, ngày mai anh ta cũng có thể vứt bỏ cô!"

Kiều Đại Vân không thêm đề ý nói: "Hạnh phúc của tôi nằm trong tay tôi! Nhưng mà có chuyện tôi rất chắc chắn. Đó chính là Bạch Tiêu Tiệp, cô không đầu lại tôi! Cho dù là bây giờ, hay là tương lai, tôi vĩnh viễn cũng không lo cô sẽ phá hủy được tất cả những thứ thuộc về tôi, thời gian có thể chứng minh tất cả, cô có tin hay không?"

Một màn kia, giống như mới xảy ra ngày hôm qua, rõ ràng ở trước mặt.

"Tiêu Tiệp, Tiêu Tiệp! Cậu làm sao thế? Sao vẻ mặt lại khó coi như vậy?" Dĩ Đồng lo lắng hỏi.

"Không sao, mình chỉ hơi bất ngờ, cô ta lại quay về." Tiêu Tiệp lạnh nhạt nói.

"Chỉ có Kiều Đại Vân quay về, Hà Liên chưa về, cho nên Tiêu Tiệp cậu không cần phải lo lắng." Dĩ Đồng thấy vẻ mặt tái nhợt của Tiêu Tiệp, cho là Tiêu Tiệp đang nghĩ đến Hà Liên, vì vậy giải thích.

Hà Liên chưa quay về?

Tại sao?

Nhưng vậy thì thế nào, liên quan gì đến cô? Từ lúc anh không tin cô thì giữa bọn họ đã không còn bất kỳ liên quan gì nữa rồi.

Còn Kiều Đại Vân, nếu như cô ta có thể an phận một chút.

Tiêu Tiệp nở nụ cười lạnh, vậy thì vật trong tay cô không cần lấy ra.

Khi Tiêu Tiệp về đến nhà đã là buổi tối, Tịch Âu Minh mặc quần áo thoải mái đang ngồi trên chiếc ghế sa lon phong cách châu Âu bán số lượng hạn chế xem chương trình kinh tế tài chính, thấy cô xuất hiện, vẻ mặt ngạc nhiên.

"Sao em lại quay về?"

Tiêu Tiệp dừng lại, theo bản năng nói: "Chẳng lẽ em không nên quay về sao?"

Thấy vẻ mặt kinh ngạc của Tiêu Tiệp, Tịch Âu Minh khẽ nguyên rủa một tiếng, người đã đi nhanh đến bên cạnh Tiêu Tiệp, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, "Bảo bối, sao anh có thể có loại ý nghĩ đó chứ, chẳng lẽ em còn không hiểu anh sao? Quay về, sao không nói cho anh biết?"

Tối qua vừa nói chuyện điện thoại, cô cũng không nói gì. Lại nói, ngay từ đầu, anh đã muốn chạy đến chỗ vợ yêu. Sau đó cố gắng nhịn bảy ngày, về sau không thể nhịn được nữa liền chạy đến. Tiếc rằng trong công ty nhiều chuyện, hơn nữa rõ ràng có người cố tình, cho nên anh phải về trước thời hạn.

Quay về mấy ngày nay, là những ngày khó khăn nhất trong đời, nhưng cũng có thể nói là hưởng thụ nhất. Điện thoại tâm tình, cũng là lần đầu tiên anh cảm nhận được. Mỗi lần gọi điện cho cô, đều có suy nghĩ kích động muốn nói chuyện mãi không muốn tắt máy.

Đáng tiếc, người nào đó không cho anh cơ hội, mỗi lần gọi điện thoại cũng hận không thể nhanh chóng dập máy! Làm cho anh cực kỳ tức giận đồng thời cũng vui vẻ, ít nhất cô còn bằng lòng nói chuyện với anh. Chỉ cần chịu mở miệng nói chuyện, thì tất cả đều dễ nói.

"Em gửi tin nhắn cho anh rồi, có lẽ anh không chú ý."

Tịch Âu Minh ghen lời, hôm nay anh có ý dặn thư ký đẩy tất cả hành trình xuống, dù sao buổi tối Tiêu Tiệp mới chịu nhận điện thoại của anh, vì vậy ngay cả điện thoại cũng để ở chỗ thư ký. Làm sao biết, thế nhưng lại bỏ lỡ tin nhắn của cô, cảm giác áy náy tự nhiên sinh ra, nhiều lời muốn nói cuối cùng hóa thành một câu: "Quay về là tốt rồi."

"Miệng nói một đường tim nghĩ một nẻo, vừa rồi về mặt anh không phải như thế, nếu không muốn em quay về, vậy bây giờ em đi!" Bây giờ tâm trạng Tiêu Tiệp rất khó chịu, bản thân vất vả lắm mới quay về thì thôi, lại còn thấy ngay về mặt không phải vui mừng mà là chất vấn. Cô có chút nghi ngờ lời nói mấy ngày nay trong điện thoại của anh có phải là lừa gạt hay không.

Không ngờ người đàn ông bình thường rất nghiêm túc, lại từ lúc cô về quê ngày đầu tiên, liền không ngừng gọi điện thoại quấy rầy. Từ câu đầu tiên, đã đến chưa, ăn cơm chưa? Phát triển đến, bảo bối anh nhớ em, không có em buổi tối anh ngủ không được vân vân rất nhiều lời nói buồn nôn.

Tất cả tin nhắn anh gửi cô đều giữ lại, mặc dù có lúc không hề trả lời, nhưng đáy lòng cũng cảm thấy cảm động. Cô cẩn thận suy nghĩ một chút, mỗi người đều có một đoạn tình cảm trong quá khứ, cô có, anh cũng có. Nếu như bọn họ có thể buông tha quá khứ, có lẽ mọi chuyện cũng sẽ không khó khăn như thế. Cho nên cuối cùng cô quyết định trở lại, muốn cùng anh thẳng thắn đối mặt tất cả.

Trốn tránh không thể giải quyết được vấn đề, chỉ kéo dài thời gian mà thôi.

"Đừng! Bảo bối! Bảo bối! Em đây không phải là muốn mạng anh sao? Đây chính là nhà em, em còn muốn đi đâu?" Tịch Âu Minh vừa nghe cô nói rồi đi, lập tức ôm chặt lấy cô, không dám buông tay.

Mấy ngày nay, anh cũng chịu đựng đủ! Nếu mà không trở lại nữa, không chừng ngày mai anh lại muốn đến nơi đó, tự mình mang cô về! Đồng thời, trong lòng Tịch Âu Minh cũng thầm nghĩ, xem ra phải cố gắng một chút, nếu như cô có đứa bé, cũng sẽ không có suy nghĩ muốn rời đi! Mặc dù bác sĩ nói cô thể hàn, khó có thai, nhưng đồng thời cũng nói, nếu như phía nam cố gắng một chút, có lẽ cũng sẽ có hiệu quả không tưởng được! Mà anh rất có lòng tin với bản thân!

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sùng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Không Oán Trách Thím

Đáy lòng Tiêu Tiệp vui mừng, còn muốn thêm, đã bị anh ôm lấy, đi lên tầng.

Kính hải, "Anh muốn làm gì?"

"Làm chuyện muốn làm." Tịch Âu Minh khẽ nói, về mặt không đành hoảng.

Sắc mặt Tiêu Tiệp đỏ rực, bây giờ người đàn ông này nói chuyện càng ngày càng ~thô tục! Không cam lòng đập vào người anh, miệng cũng không chịu yếu thế nói: "Anh tên lưu manh này!"

Nụ cười trên mặt Tịch Âu Minh không thay đổi, "Đối với vợ mình, thì không gọi là giờ trò lưu manh, mà gọi là... Tán tỉnh."

Bởi vì ôm công chúa, cho nên anh nói xong bàn tay vây quanh ngực cô, còn cố ý ấn vào mềm mại của cô, sau đó còn giống như thầy giáo dạy học sinh nói: "Thế này mới gọi là giờ trò lưu manh."

Tiêu Tiệp ngẩn người, mới hiểu được mình bị cột nhà*.

* Cột nhà: trêu đùa một cách sỗ sàng, không đứng đắn.

Lần này không cho Tiêu Tiệp có bất kỳ cơ hội nào đánh trả, bởi vì đã đến giường.

Sau chuyện này Tiêu Tiệp xoa thắt lưng đau nhức mãi không thôi, cuối cùng sâu sắc cảm nhận được, dục vọng của đàn ông, sẽ không phai nhạt theo thời gian, mà càng tích lũy, đợi đến khi có cơ hội bùng nổ, làm cho cả người cô cũng muốn hòa tan theo.

Đồng thời cũng rút ra bài học kinh nghiệm, sau này, sau này không thể để cho người đàn ông của mình đói bụng như thế được. Bởi vì, nợ cái này lãi suất rất cao, sẽ bị đòi lại cả vốn lẫn lãi, ngay cả mảnh vụn cũng không còn!

Còn anh giống như sói đói đòi lấy, làm cho cô hầu như trừ mấy âm thanh kia, thì không cách nào phát ra được những âm thanh khác. Cho nên mấy lời cô muốn trao đổi với anh, cũng bị nuốt vào bụng.

Tiêu Tiệp vừa xuống cầu thang, đã bị Yên Nhiên cười hì hì kéo ra vườn xem hoa cúc mới nở.

Dọc đường đi người giúp việc nhìn thấy các cô, lúc chào hỏi đều có chút lệ nóng doanh tròng*, làm Tiêu Tiệp rất ngạc nhiên. Mới không ở nhà mười mấy ngày, người giúp việc trong nhà đã trở nên xúc động như thế?

* Lệ nóng doanh tròng: Nước mắt vui mừng.

“Chị dâu, cuối cùng chị cũng trở về, nếu không, có lẽ anh họ đã phá hủy cái nhà này.”

“Nhìn vẻ mặt khoa trương của em kia.” Tiêu Tiệp cười nói.

“Không phải em khoa trương đâu, chị không thấy đáng về âm u kia của anh họ, đúng là dọa chết người!” Bộ dạng đó Yên Nhiên nghĩ lại mà thấy sợ.

Có không? Tôi nào nói chuyện điện thoại với cô cũng đều tốt? Ở đâu khoa trương như Yên Nhiên nói chứ?

“Ồ, thiếu phu nhân của chúng ta đã quay về! Tôi còn tưởng rằng thiếu phu nhân chán ngấy ngốc ở Tịch gia, muốn đổi nơi khác chứ?” Mẹ Yên Nhiên vừa nhìn thấy Tiêu Tiệp liền âm dương quái khí* nói.

* Âm dương quái khí: nghĩa đen là khí quái lạ trong trời đất, nghĩa bóng chỉ những người lời lẽ, cử chỉ quái đản, kỳ lạ hoặc lời nói, thái độ không chân thành, khiến người ta đoán không ra.

“Là Tiêu Tiệp nhớ bà ngoại, cho nên mới đi một chuyến, chưa nói rõ với mọi người, là Tiêu Tiệp không đúng.” Lần này không thể trách thím, nếu đúng như lời Yên Nhiên nói, thì tất cả bọn họ đều chịu sự tức giận vô cớ của Tịch Âu Minh!

“Không phải thím nói cháu, phụ nữ, không nên động một chút là bỏ nhà đi, cái này nếu truyền ra ngoài, ảnh hưởng rất lớn đến nhà họ Tịch! Với tư cách là con dâu của nhà họ Tịch, không thể giống người bình thường, không nên tùy tiện dùng tính tình của cô gái nhỏ. Nếu đã vào nhà quyền thế, phải làm đúng bốn phận, đừng đi ra ngoài quyến rũ người đàn ông khác, cũng đừng luôn muốn quản lý chồng mình, thuận theo đàn ông một chút cũng không có gì là không tốt, cho dù ở ngoài trời hoa gheo nguyệt, cũng phải mắt nhắm mắt mở.”

“Mẹ...” Yên Nhiên hoảng sợ nói, sao mẹ có thể ở ngay trước mặt chị dâu nói những lời như thế.

“Im miệng, người lớn đang nói chuyện đâu đến phiên con nói chen vào!” Tức giận mắng Yên Nhiên, lại quay đầu tiếp tục nói với Tiêu Tiệp: “Tiêu Tiệp, đây cũng là vì thím muốn tốt cho cháu!”

“Vâng, Tiêu Tiệp hiểu.”

Thấy bộ dạng nghe lời của Tiêu Tiệp, cuối cùng bà định rời đi.

“Chị dâu, chị cũng đừng nghe lời nói mò của mẹ em, anh họ cưng chiều chị như thế, sao có thể ở bên ngoài tìm người phụ nữ khác.” Yên Nhiên rất sợ Tiêu Tiệp sẽ nghĩ nhiều, không nhịn được chân thành nói.

Tiêu Tiệp cười cười, tỏ ý không sao, nhưng trong lòng cũng không bình tĩnh như vẻ ngoài. Nhà quyền thế có ngoại lệ sao? Con cháu nhà giàu đã định trước có thể một chồng nhiều vợ sao? Không! Cô muốn nói không! Hoặc là duy nhất, hoặc là rõ ràng không!

Lại đến công ty Tịch Âu Minh lần nữa, đúng lúc Tiểu Nam đưa khách hàng xuống dưới tầng thì nhìn thấy Tiêu Tiệp, mặt nhất thời xanh mét. Trong lòng Tiêu Tiệp buồn bực, cô có đáng sợ như thế sao? Cô đến công ty xem Tịch Âu Minh, sao thư ký lại sợ thành như thế?

Trong nháy mắt, Tiểu Nam lập tức mỉm cười đi đến, có chút chân chó thân thiết nói: “Thiếu phu nhân đến gặp tổng giám đốc sao?” Nói xong cũng cảm thấy lời này nói thừa? Thiếu phu nhân đến công ty, trừ gặp tổng giám đốc, thì còn có thể làm gì? Nhưng đâu còn cách nào? Anh phải tìm đề tài khác!

“Đúng vậy, anh ấy ở trên chứ?” Tiêu Tiệp cũng thân thiện nói, lúc này sắp tan sở rồi, cô muốn cùng anh đi ăn cơm.

Tiểu Nam hít một hơi thật sâu, vẫn còn hơi ấp úng nói: “Bây giờ tổng giám đốc ~ hơi bận ~”

“Không sao, tôi có thể đến phòng làm việc chờ anh ấy, sẽ không làm ảnh hưởng đến công việc của anh ấy.”

“Như thế sao được? Như vậy tổng giám đốc sẽ nói chúng tôi tiếp đãi không chu đáo, đến, đến phòng khách quý, chỗ này khá thoải mái.” Thang máy đã lên đến tầng cao nhất, Tiểu Nam liền cảm thấy mồ hôi chảy ra dòng dòng.

Tiêu Tiệp nhìn Tiểu Nam, vẻ mặt khẩn trương của anh ta làm cho Tiêu Tiệp cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng cũng không làm khó người ta, vì vậy nói: “Được rồi, vậy tôi đến phòng khách quý chờ, anh cũng đi làm việc đi.”

Vừa nói xong liền thấy dáng vẻ thờ phào nhẹ nhõm của Tiểu nam, nói: “Không sao, việc của tôi không vội, ngài ngồi đi, tôi đi bưng trà cho ngài.”

Tiêu Tiệp ngồi trên ghế sa lon càng nghĩ càng cảm thấy kỳ lạ, trước kia cô đều chờ trong phòng làm việc của Tịch Âu Minh, cũng không thấy có gì bất tiện. Hơn nữa vẻ mặt của Tiểu Nam cũng không giống như hôm nay, dáng vẻ rất sợ cô. Hình như không phải sợ không thể tiếp đãi cô, mà là —— sợ cô đi vào phòng làm việc.

Tiêu Tiệp vừa mới đến cửa phòng làm việc, đã thấy Tiểu Nam đang đóng cửa, mà Tiểu Nam quay đầu lại nhìn thấy Tiêu Tiệp, sợ đến miệng cũng quên đóng lại.

“Thiếu, thiếu phu nhân...” Một lúc lâu sau, Tiểu Nam mới nói ra mấy câu, nhưng ánh mắt vẫn tránh né.

Tiêu Tiệp cười một tiếng: “Việc tôi đến phòng làm việc của anh ấy, đáng làm cho anh sợ như thế sao?”

“Không, không, không phải... Tôi...” Tiểu Nam vẫn còn vất hết óc nghĩ, nhưng mãi vẫn không thể nói đủ một câu.

“Anh tránh ra, tôi tự đi vào, không cần anh tiếp đãi, nếu như có bất kỳ chỗ nào không chu đáo, tôi cũng sẽ không trách anh.” Tiêu Tiệp vẫn cười, nhưng nụ cười kia làm cho Tiểu Nam lạnh cả người, không tự chủ được liền nhường đường.

Trong nháy mắt lúc Tiêu Tiệp mở cửa, Tiểu Nam nhắm hai mắt, trong miệng lầm bầm nói: “Tôi không biết gì cả... Tôi không biết gì cả...”

Cửa mở ra, cô đứng ở cửa phòng, cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, có lẽ trong phòng anh mở điều hòa hơi lớn. Cô cứ như thế nhìn thẳng vào người đang ngồi ở bàn làm việc, mặc dù là chỗ anh làm việc, nhưng trước kia lúc cô đến cũng đều ngồi trên chiếc ghế thoải mái dành tổng giám đốc. Dù anh đang làm việc, cũng phải nhường chỗ cho cô.

Cho nên cô vẫn cảm thấy, có một vài thứ đã thuộc về cô, dành riêng cho cô. Ví dụ như chiếc ghế kia, ví dụ như chiếc máy tính kia, lại ví dụ như anh.

Nhưng mà bây giờ bỗng nhiên cô cảm thấy không phải như vậy, những thứ cô đã từng cho là đồ của mình, thật ra thì từ lúc bắt đầu đã không thuộc về cô.

Giống như chỗ ngồi kia không phải của cô, cũng không phải của anh, mà là của một người phụ nữ khác. Cô ta đang dùng máy tính của anh, lách tách lách tách không biết đang đánh cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sùng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Sau Đây, Cũng Ăn Một Mình!

Giống như chỗ ngồi kia không phải của cô, cũng không phải của anh, mà là của một người phụ nữ khác. Cô ta đang dùng máy vi tính của anh, lách tách lách tách không biết đang đánh cái gì.

Người kia nghe thấy tiếng mở cửa, cũng ngẩng đầu lên, lúc thấy rõ người đến, cuối cùng cũng đứng lên, từ từ đi đến cạnh cô.

"Tiểu Nam, vừa rồi, anh vẫn cố gắng thuyết phục tôi ra ngoài, hóa ra chính là vì cô ấy sao?" Người phụ nữ kia nói, giọng nói rất kiêu ngạo.

Tiểu Nam đã cúi đầu xuống, không dám nói câu nào. Trong đầu chỉ có một câu nói, cậu đã làm hỏng chuyện! Tổng giám đốc chắc chắn sẽ giết cậu!

Hóa ra Tiểu Nam đã sớm biết, chẳng trách liên tục ngăn cản không cho cô đến phòng làm việc, ngay cả Tiểu Nam cũng như thế, thì người kia thế nào? Đáy lòng Tiêu Tiệp cười lạnh.

"Đã lâu không gặp!"

Tiểu Nam đã lặng lẽ rời đi, lúc phụ nữ tranh đấu, cậu không tiện ở đây, cậu phải đi báo cho tổng giám đốc biết!

"Đã lâu không gặp, Kiều Đại Vân!"

"À, mình thật thất lễ, cậu mau vào đi, không cần khách khí! Âu Minh vẫn còn đang họp, cậu có thể đi vào chờ anh ấy!" Nghe giọng nói lạnh nhạt của đối phương, Kiều Đại Vân không bị ảnh hưởng chút nào, ngược lại giống như chủ nhân đưa ra lời mời.

Vừa họp xong Tịch Âu Minh mới đi đến cửa phòng làm việc, đã thấy Tiêu Tiệp đứng ở đó, nhất thời sắc mặt trở nên trắng bệch như tờ giấy.

"Tiệp Nhi, sao em... Đến đây?"

Người luôn nói năng sắc bén, bây giờ lại nói lấp bắp. Tiêu Tiệp hít một hơi thật sâu nói: "Em đến cùng anh đi ăn cơm."

Không có mục đích gì, đơn giản chỉ muốn cùng anh đi ăn cơm.

Dứt lời Tịch Âu Minh vẫn không nói gì, Kiều Đại Vân đã đi đến, cười một tiếng với cô. Mặc dù nụ cười kại rất ấm áp, nhưng Tiêu Tiệp vẫn cảm thấy, khuôn mặt đó là thư mời của địa ngục.

"Thật không may, mình vừa hẹn với Âu Minh rồi, chút nữa cùng nhau ra ngoài ăn cơm. Hoặc là cậu cũng có thể cùng đi, nhưng mà, chúng mình nói chuyện toàn là chuyện buôn bán, nghe nói cậu làm thiếu phu nhân rất thoải mái, giống như một bà chủ lớn không cần đi làm, không có việc gì sẽ đến công ty tuần tra, rất thoải mái. Nếu như cậu không sợ nhàm chán, vậy thì đi cùng đi!"

"Vân Nhi!" Tịch Âu Minh nhíu mày.

Vân Nhi? Lại còn thân thiết như thế? Tịch Âu Minh, cuối cùng anh còn bao nhiêu chuyện đang gạt em? Ở chỗ em không thấy, anh còn làm bao nhiêu chuyện người khác không biết?

Vào lúc em định mở rộng cánh cửa lòng mình với anh, vào lúc em định không tính toán những chuyện đã qua, vào lúc em định sống những tháng ngày còn lại với anh thật tốt, anh đã làm cái gì đây?

"Cô im miệng đi! Bây giờ là lúc việc, tôi nói chuyện với chồng mình, đâu đến phiên một người ngoài như cô chen vào!" Nói với Kiều Đại Vân xong, cô lại quay đầu nói với Tịch Âu Minh.

Giống như đây là một cuộc tranh đấu, cô muốn đánh bại những người phụ nữ muốn tranh đoạt chồng mình. Đoạn tình cảm thất bại trước kia, chính là bị hủy trong tay Kiều Đại Vân. Ở sân bay, những lời người phụ nữ kia nói vẫn còn vang bên tai cô. Từ đó cô bắt đầu nghĩ, nếu như đời này, cô còn may mắn đạt được hạnh phúc một lần nữa. Thì, cô sẽ dùng mạng sống của mình để bảo vệ.

Lúc gặp Tịch Âu Minh, cô biết hạnh phúc của mình đã đến. Cho nên, bắt đầu từ khoảnh khắc đó, cô liền muốn, lần này dù thế nào đi nữa, cô cũng sẽ không để cho hạnh phúc của mình biến mất. Cho dù là ông trời muốn đoạt, cô cũng không cho phép!

Cho nên cô muốn, cố gắng sửa một ít thói hư tật xấu của mình, cô nghĩ đến người chồng ưu tú của mình, là vợ anh cô không thể quá kém được. Nhưng mà tất cả kế hoạch còn chưa kịp thực hiện, thì đã vỡ trong trứng nước rồi.

Cô biết lúc này tâm trạng mình đang dâng trào như thế nào, nhưng mà, cô vẫn rất bình tĩnh nhìn Tịch Âu Minh, giọng nói càng bình tĩnh hơn, nói: "Hết giờ làm, chúng ta cùng đi ăn cơm."

Tịch Âu Minh cũng nhìn cô, vẻ mặt rất kỳ quái. Bỗng nhiên Tiêu Tiệp cảm thấy, lúc này và lúc bắt cóc trước kia rất giống nhau. Lần kia, cô cũng dùng giọng điệu van xin như thế, van xin một người đàn ông khác tin tưởng cô. Chỉ cần anh tin cô, thì tất cả đã không như thế. Chỉ cần anh tin cô, thì bọn họ vẫn sẽ hạnh phúc. Đáng tiếc, cuối cùng người đàn ông kia cũng không tin cô.

Vậy hiện tại thì sao?

Tịch Âu Minh không nói gì, có lẽ không biết mở miệng nói thế nào. Ánh mắt cô có chút mơ hồ, thậm chí còn cảm thấy Tịch Âu Minh và bóng dáng của Hà Liên chồng lên nhau. Không thể, bây giờ không thể rơi nước mắt được. Thế không phải là thua sao?

Vì vậy cô nhìn chằm chằm vào anh, lặp lại từng câu từng chữ: "'Hết giờ làm, chúng ta cùng đi ăn cơm!'"

Giọng cô đã yếu đi, giống như không còn sức lực.

Kiều Đại Vân ôm vai nhìn cô bằng vẻ khiêu khích: "Hóa ra Tịch thiếu phu nhân lại là người không hiểu chuyện như thế, chúng tôi phải nói chuyện công việc, cũng không giống cô đơn giản chỉ là đi ăn cơm, chỉ như thế lòng cô cũng không đủ sức chứa sao?"

Dứt lời nhìn Tịch Âu Minh nói: "Âu Minh, việc kia rất quan trọng, nhất định phải nói hôm nay."

Tịch Âu Minh luôn không nói gì, lúc này rốt cuộc cũng nói chuyện. Nhưng anh vừa nói làm Tiêu Tiệp có loại cảm giác muốn khóc, bởi vì anh nói.

"Tiệp Nhi, em về trước đi, anh sẽ bảo di Lâm làm món em thích."

Tiêu Tiệp thắm đơm nước mắt nuốt vào bụng, nhìn anh, chậm rãi nói: "Được, em về."

Thân hình mỏng manh chậm rãi xoay người đi, bỗng nhiên Tịch Âu Minh ôm lấy cô từ sau lưng, trịnh trọng nói bên tai cô: "Hôm nay đành ủy khuất em ăn cơm một mình, sau này ngày ngày anh đều sẽ ăn cơm cùng em."

"Được, em ăn một mình." Sau này, cũng ăn một mình!

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Anh Không Sợ Vì Thế Mà Cô Ấy Hận Anh Sao?

Không biết từ lúc nào, các nhân viên ở đây đều ngẩng đầu lên nhìn về phía này. Hình như tất cả mọi người đều đang cười, cười cô đường đường là vợ tổng giám đốc lại bại bởi tiểu tam. Đặc biệt là Kiều Đại Tâm và Thẩm Nhã Lâm, cười đến vui sướng.

Bỗng nhiên cô nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện, Kiều Đại Tâm, Kiều Đại Vân. Ngay cả tên cũng giống nhau như thế, chẳng trách lần đầu tiên nghe thấy đã cảm thấy lạ. Hơn nữa còn luôn cảm thấy quen, hóa ra lại là chị em sao? Tịch Âu Minh luôn miệng nói phải chăm sóc em gái bạn, hóa ra người được gọi là bạn đó chính là Kiều Đại Vân sao?

Lúc này, cô cảm thấy mình rất ngu. Bỗng nhiên nghĩ đến một câu nói, rất hợp với tình cảnh và tâm trạng bây giờ của cô.

Nếu như một người đàn ông ra khỏi quỹ đạo, thì vợ anh ta nhất định là người biết cuối cùng.

Mà cô chính là người ngu ngốc biết cuối cùng đó, có nhiều gợi ý như thế, nhưng cô lại không nhìn ra. Lại còn ngu ngốc đi bảo vệ thứ hạnh phúc đáng buồn cười kia, hóa ra từ lúc mới bắt đầu đã định trước không phải cô. Từ lúc mới bắt đầu, cô đã thua.

Cô gỡ bàn tay kia ra, giống như muốn bỏ hết chút liên quan cuối cùng giữa bọn họ. Cô không nói một câu, chậm rãi bước đi.

Lúc đi đến thang máy, có người gọi cô. Cô quay đầu lại, là Kiều Đại Vân. Bỗng nhiên cô nhớ đến, lần trước chính là ở đây, Thẩm Nhã Lâm cũng gọi cô lại. Lúc ấy Thẩm Nhã Lâm còn nói, ngày tháng tốt lành của cô sẽ không còn bao lâu, muốn cô hưởng thụ khoảng thời gian này thật tốt. Bây giờ nghĩ lại, cuối cùng là ý này sao?

Hóa ra mọi người đều biết, tất cả đều chờ để cười nhạo cô. Mà bây giờ, chuyện cười, cũng đã thấy.

Kiều Đại Vân dùng dáng vẻ người chiến thắng nhìn cô, nụ cười rất động lòng người: "Còn nhớ những lời tôi đã nói với cô không? Cô không đấu lại tôi, Bạch Tiêu Tiệp. Lần trước vì sao cô thua, lần này vẫn thế. Kịp sau đâu thai cũng đừng làm người, bởi vì cô làm người rất thất bại!"

"À đúng rồi, nhân tiện cũng nói cho cô một tin tốt, gần hai tháng nữa Hà Liên sẽ về. Cô biết anh ấy trở về để làm gì không?"

Kiều Đại Vân cười một tiếng: "Anh ấy trở về để kết hôn với tôi."

Trong nháy mắt Tiêu Tiệp cảm thấy giọng mình như bị chặn lại, cô nói: "Nếu cô cũng sắp kết hôn rồi, tại sao còn muốn tranh đoạt người đàn ông này với tôi?"

Kiều Đại Vân nói: "Tôi đã từng nói, tôi nhìn không quen cô sống tốt. Loại người giống như cô, nên sống đau khổ cả đời!"

Tiêu Tiệp chậm rãi lui về phía sau, nói: "Được, tôi biết rồi."

Anh cùng người phụ nữ khác đi ăn cơm, để cho người phụ nữ khác khiêu khích cô, bây giờ còn đến ra oai với cô. Anh bảo cô về nhà, thế nhà cô ở đâu? Anh là chồng ai, còn cô là vợ của ai?

Dây dưa cũng không còn ý nghĩa gì nữa rồi?

"Chị, chị thật sự muốn kết hôn cùng Hà Thiếu sao?" Thành công thấy Tiêu Tiệp nhếch nhác rồi đi, Kiều Đại Vân hài lòng xoay người, nhưng thấy em gái Kiều Đại Tâm thận trọng hỏi.

"Tại sao lại hỏi cái này?" Kiều Đại Vân hơi nhún mày.

Kiều Đại Tâm hơi kích động nói: "Nếu như chị thật sự kết hôn cùng Hà Thiếu, thì không nên đến đây dây dưa với anh Tịch!" Chị là loại người gì, cô rõ nhất. Kiều Đại Vân nhìn người em gái luôn nhất gan, hôm nay cũng biến thành dũng cảm, cũng dám đứng trước mặt cô dạy dỗ, lập tức không vui nói: "Đây là chuyện của chị, không đến phiên em quan tâm. Hơn nữa, cho dù chị kết hôn với Hà Liên, thì sao không thể đến gặp Âu Minh? Anh ấy có liên quan gì đến em?"

Kiều Đại Tâm cũng không phải đèn đã cạn dầu, lập tức phát hỏa: "Sao lại không liên quan đến em, anh Tịch đối xử với em tốt như thế, em chính là thích anh Tịch, chuyện của anh ấy cũng là chuyện của em!"

"Cần quái! Sao em có thể thích anh ấy! Âu Minh đâu phải người em có thể chọc vào!" Kiều Đại Vân hoảng sợ, cô biết sức quyến rũ của Âu Minh lớn, phụ nữ đều khó chống cự được sự thu hút của anh. Nhưng mà, ai cũng được, duy nhất chỉ không thể là em gái cô! Nó không chơi nổi!

"Tại sao em không thể thích anh Tịch? Em chính là thích anh ấy đấy, so với người làm chị như chị thì anh ấy còn chăm sóc em hơn. Mấy năm nay chị không ở trong nước, đều là anh ấy chăm sóc em. Chị đã vì em làm gì chứ? Nếu khi đó đã bỏ mặc em, thì bây giờ có tư cách gì mà nói em?" Kiều Đại Vân nổi nóng, vốn cô nghe thấy chị muốn kết hôn với Hà Thiếu, trong lòng cảm thấy rất vui mừng. Bởi vì như thế, chị không thể dây dưa với anh Tịch nữa. Vậy thì sẽ có một ngày anh Tịch thích mình!

Kiều Đại Vân muốn phản bác lại, nhưng lại không biết phản bác thế nào. Đúng, không sai, mấy năm nay cô vì mình, mà bỏ mặc em gái. Nhưng mà, đó là vì cô biết, cho dù lúc đầu mình rời khỏi Tịch Âu Minh, nhưng Tịch Âu Minh cũng nhất định sẽ chăm sóc em gái mình! Chỉ cần cô còn sống, Tịch Âu Minh nhất định sẽ không mặc kệ chuyện của cô!

"Tâm Nhi, em nghe chị nói, Âu Minh thật sự không phải người đàn ông em có thể nắm trong tay. Anh ấy..."

"Im miệng! Em không muốn nghe chị nói! Tất cả lời chị nói đều là lấy cớ! Chị đã lấy được Hà Thiếu rồi, lòng có thể đừng tham như thế hay không, ngay cả anh Tịch cũng muốn nhét vào túi? Em thích anh Tịch là sự thật, hơn nữa tương lai em còn muốn làm vợ anh ấy, ai cũng không thể ngăn cản em!" Kiêu Đại Tâm cắt ngang lời Kiêu Đại Vân nói, tức giận đáp trả, không nghe lời khuyên chạy ra ngoài.

Trong phòng làm việc.

Tịch Âu Minh đứng trước cửa sổ sát đất quay lưng về phía Kiêu Đại Vân, bỗng nhiên Kiêu Đại Vân cảm thấy hơi bất an, mặc dù lúc này cách anh gần như thế, nhưng vẫn làm cho cô cảm thấy rất xa.

"Hài lòng chưa?"

Kiều Đại Vân bỗng nhiên mở to hai mắt, không kịp phản ứng, người kia đã quay người lại.

Bởi vì ngược sáng, cho nên Kiêu Đại Vân không thể nhìn rõ vẻ mặt Tịch Âu Minh. Nhưng mà vẫn cảm giác được một cỗ lực lớn đè ép lên mình, làm cô không tự chủ được lùi về phía sau vài bước.

"Âu Minh, anh đang nói gì vậy? Em không hiểu." Kiêu Đại Vân bất an mở miệng, câu nói vừa rồi của Âu Minh là ý gì? Tại sao bỗng nhiên lại hỏi như thế? Chẳng lẽ anh ấy biết gì sao? Không, không thể nào!

Giống như bước ra từ ánh sáng, bóng dáng và khuôn mặt Tịch Âu Minh dần dần hiện rõ, anh mặt không cảm xúc nói: "Anh biết em hận cô ấy, cũng biết em nhất định sẽ tìm cơ hội tàn nhẫn làm nhục cô ấy. Nếu như lần này anh giúp cô ấy, thì lần sau em vẫn sẽ tìm cơ hội làm nhục cô ấy. Cho nên vừa rồi ở trước mặt anh, anh để mặc cho hành động đó của em, thậm chí là những lời nói làm nhục cô ấy của em, anh cũng không làm gì. Bây giờ em đã đạt được mục đích rồi, cho nên anh muốn hỏi em có hài lòng không?"

Kiều Đại Vân thắm nuốt nước miếng, cũng không dám tùy tiện mở miệng, bởi vì Tịch Âu Minh vẫn nói tiếp.

"Nhưng mặc kệ em có hài lòng hay không, anh đều nói cho em biết, Vân Nhi đây là lần cuối cùng! Nếu như lần sau em còn làm ra bất kỳ chuyện gì tổn thương cô ấy, thì cho dù là em, anh cũng sẽ không bỏ qua!"

"Anh cứ tin tưởng cô ấy như thế sao? Anh cứ nhất định cho rằng em sẽ làm tổn thương cô ấy mà không phải cô ấy làm tổn thương em sao? Thật ra thì, anh để cho em làm tổn thương cô ấy trước mặt mình, kỳ thực cũng là vì bảo vệ cô ấy phải không? Bởi vì, ở trước mặt anh, anh sẽ không để cho em đưa cô ấy đi chỗ khác. Nếu như ở nơi anh không nhìn thấy, thì khác. Cho nên, anh tình nguyện để cho cô ấy bị tổn thương ở trước mặt mình, chính là vì sự an toàn sau này của cô ấy có đúng hay không? Anh vậy mà bảo vệ cô ấy như thế! Nhưng mà, anh không sợ vì thế mà cô ấy hận anh sao?" Kiêu Đại Vân bi thương nói.

"Đây là chuyện của anh, nhớ, không có lần sau." Giọng Tịch Âu Minh nhẹ nhàng truyền đến, lại mang theo chút đau khổ.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Chúng Ta Ly Hôn Đi

"Đây là chuyện của anh, nhớ, không có lần sau." Giọng Tịch Âu Minh nhẹ nhàng truyền đến, lại mang theo chút đau khổ.

"Chẳng lẽ anh đã quên sao? Ba năm trước người làm hại em là cô ấy! Em thiếu chút nữa... Bị cô ấy phá hủy, anh đã quên rồi sao? Hay là bây giờ anh đã hoàn toàn không để ý đến cảm giác của em nữa? Dù bây giờ em có chết trước mặt anh, anh cũng có thể thờ ơ sao?"

"Đừng dùng cái chết để uy hiếp anh, em biết ranh giới cuối cùng của anh rồi đấy. Chuyện ba năm trước anh không muốn truy cứu nữa, nhưng mà bây giờ anh dám khẳng định, Tiệp Nhi nhất định sẽ không làm ra chuyện tổn thương đến người khác.""

Nụ cười của Kiêu Đại Vân, càng ngày càng lạnh lẽo: "Anh chắc chắn như vậy sao? Cứ tin tưởng cô ấy như thế mà không muốn tin tưởng em?"

Tịch Âu Minh không nói gì, im lặng ngẫm thừa nhận.

"Được, được! Em hiểu, hoàn toàn hiểu." Kiêu Đại Vân cười lạnh lẽo, cắn chặt môi, run rẩy chạy ra khỏi phòng làm việc.

Tiêu Tiệp đi lang thang một mình trên đường, cô không ngồi xe, vì cô không biết nên đi đâu? Thế giới rộng lớn như thế, nhưng hình như không có chỗ cho cô nương thân.

Mặt trời giữa trưa là nắng nhất, đặc biệt là vào loại thời tiết tháng sáu như này. Ánh nắng nóng hừng hực chiếu vào người, nhưng cô lại một chút cũng không cảm giác được. Thật ra thì chỉ cần cẩn thận cảm nhận, thì sẽ cảm giác được phần da thịt lộ ra ngoài bị phơi cháy. Nhưng, dù thế nào cũng không thể bằng nỗi đau của trái tim.

Tất cả sự kiên trì của cô vào giây phút đó đều tan biến hết, không có sau này, Tịch Âu Minh, chúng ta không có sau này! Em muốn chính là sự tin tưởng hoàn toàn, kiên định hoàn toàn. Ở giây phút anh do dự, chúng ta đã không có sau này rồi.

Đi tới đi lui, lại dần đi đến quảng trường trung tâm thành phố. Lúc này ở đây đang có rất nhiều người xếp hàng, đội hình rất dài, giống như một con rồng.

Nhìn kỹ, hóa ra công ty nào đó đang tuyển người. Nhìn cảnh tượng này, người đến xin việc chắc là một số sinh viên. Có lẽ, công ty này rất có danh tiếng.

Nhìn nhóm người xin việc tràn đầy sức sống, trong lòng cô cảm thấy rất hâm mộ.

Người? Xin việc?

Trong đầu bỗng nhiên nhảy ra hai chữ này, mấy phút trước cô còn không nhìn thấy tương lai của mình, nhưng lúc này bỗng nhiên trấn tĩnh lại.

Cô không phải người cố chấp như thế, lúc đầu cô cho rằng Tịch Âu Minh không phải là người như Hà Liên, cho nên cô mới có thể cố chấp bảo vệ đoạn tình cảm này như thế, cuộc hôn nhân này như thế. Nhưng chuyện vừa rồi, lại làm cho cô bỗng nhiên hiểu ra rất nhiều chuyện.

Khi một người liều mạng muốn giữ lấy món đồ gì đó, nhưng cuối cùng lại không giữ được, thì cũng giống như cát, mình càng nắm chặt thì nó lại càng chảy nhanh, đến cuối cùng thì không còn lại gì cả.

Nói không đau khổ là giả, đã yêu sâu sắc như thế, làm gì có cách không đau khổ. Nhưng đau khổ đến hết hi vọng cũng là một loại giải thoát, phụ nữ, quá quan tâm đến một người đàn ông cũng không phải là một chuyện tốt. Vậy thì từ hôm nay trở đi, làm một người phụ nữ yêu bản thân, không lo những chuyện khác.

Tịch Âu Minh cầm một bó hoa hồng vàng, vội vàng chạy về nhà. Anh đặc biệt nghe người khác nói, xin lỗi nên dùng hoa gì. Hôm nay để cho Tiêu Tiệp bị tù thân, nhưng, anh bảo đảm đây là lần cuối cùng, sẽ không có lần sau nữa! Dùng tốc độ nhanh nhất lái xe về nhà, lại nghe di Lâm báo cô vẫn chưa về. Làm sao lại như thế? Anh rõ ràng có dặn tài xế phải lái xe đưa cô về nhà!

Tịch Âu Minh lấy điện thoại ra, về mặt rất bức bối, nhưng ngón tay vẫn nhanh chóng bấm một dãy số.

Anh nhíu chặt mày.

Điện thoại được kết nối, bên kia điện thoại truyền đến một giọng nói cung kính mà sợ hãi: "Xin lỗi thiếu gia, thiếu phu nhân không chịu ngồi xe, tôi luôn đi theo cô ấy, nhưng mà sau khi thiếu phu nhân đi vào chỗ đông người, người nhiều nên xe không thể đi vào được, tôi liền mất dấu..."

Càng nghe mấy câu sau, về mặt Tịch Âu Minh càng trầm xuống, bỗng dưng trong lòng cảm thấy hoảng sợ.

Trong lúc hoảng sợ, Tịch Âu Minh tái mặt lao ra cửa, vừa đến cửa, đã thấy một bóng dáng xinh đẹp chậm rãi đi đến.

Vào lúc này nhìn thấy người kia, Tiêu Tiệp mới ngẩn ra, sau đó giống như không nhìn thấy, muốn vượt qua bóng người kia. Nhưng, đối phương lại không cho cô cơ hội.

"Tiệp Nhi!"

Tịch Âu Minh lao đến, ôm chặt lấy cô, lực đạo kia mạnh đến nỗi xương Tiêu Tiệp cũng cảm thấy đau. Nhưng mà dù vậy cô cũng không dao động chút nào, giống như không cảm thấy được sự hoảng sợ lo lắng của người trước mặt.

"Anh làm em đau!" Tiêu Tiệp lạnh nhạt nói.

Tịch Âu Minh hoảng hốt, vội vàng buông cô ra, nhưng tay vẫn đặt trên người cô, không dám rời đi một chút. Cẩn thận nhìn chăm chăm về mặt Tiêu Tiệp, giọng khàn khàn nhẹ nhàng nói.

"Em đã đi đâu? Tại sao không để tài xế chở em về nhà?"

Tiêu Tiệp lạnh lùng nhếch miệng: "Sao, em đây là người ăn bám anh, nên ngay cả quyền tự do cơ bản nhất cũng không có sao? Đến cả việc em đi đâu cũng phải báo cáo với anh sao?"

Dáng vẻ lạnh lùng này của Tiêu Tiệp, so với lần ném đồng hồ chỉ có hơn chứ không có kém. Tim Tịch Âu Minh cứng lại, hoảng sợ.

"Tiệp Nhi! Không cho phép em nói mình như thế! Em là vợ anh, đâu gọi là ăn bám. Sao anh có thể hạn chế tự do của em, chỉ là anh..." Tịch Âu Minh vội vàng giải thích, anh biết cô thật sự bị tổn thương, nếu không cô cũng sẽ không nói những lời bôi nhọ mình như thế.

Đây là lần đầu tiên anh cảm nhận được cảm giác hối hận là thế nào, anh không nên làm như thế, không nên để mặc cho người phụ nữ khác tổn thương vợ mình. Nhưng mà, bây giờ muốn bù đắp lại còn kịp sao? Không biết tại sao, lúc này lòng anh so với ban nãy lúc chưa tìm thấy cô còn hoảng sợ hơn.

Nhưng mà Tiêu Tiệp đã cắt ngang lời anh, bây giờ cô không có một chút hứng thú nào đối với những lời anh muốn nói.

Nhẹ nhàng tránh thoát khỏi tay anh, lạnh nhạt nói: "Em có lời muốn nói với anh."

Bị cô thoát khỏi tay về mặt Tịch Âu Minh cứng lại, nhưng nghe thấy lời nói sau của cô thì dịu xuống. Chỉ cần cô còn bằng lòng nói chuyện với anh là tốt rồi, chỉ cần cô còn bằng lòng cho anh cơ hội là tốt rồi. Nhưng mọi chuyện cũng không giống như trong tưởng tượng của anh, không đơn giản như thế, lúc nghe thấy lời nói của Tiêu Tiệp, trong nháy mắt sắc mặt Tịch Âu Minh trắng bệch.

Tiêu Tiệp nói: "Tịch Âu Minh, chúng ta ly hôn đi."

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Em Cũng Đùng Nghĩ Muốn Thoát Khỏi Anh!

Tiêu Tiệp nói: "Tịch Âu minh, chúng ta ly hôn đi."

"Em... Nói gì?" Không dám tin, trong đôi mắt thâm thúy của Tịch Âu Minh tràn đầy sự không thể tin nổi. Tiệp Nhi của anh vừa mới nói gì? Ly hôn? Muốn ly hôn với ai?

Không, không, điều này không thể nào?

"Em nói, chúng ta ly hôn đi." Tiêu Tiệp rất kiên nhẫn lặp lại.

"Anh không đồng ý!" Tịch Âu Minh mím chặt môi, đôi mắt nhìn chăm chú vào cô, giọng nói rất cương quyết.

"Cho dù là tội phạm tử hình, cũng sẽ có một cơ hội tranh tụng." Anh bá đạo nắm tay cô không buông.

"Còn có gì để giải thích đây? Tịch Âu Minh, mãi đến hôm nay em mới phát hiện, hóa ra anh mới là người ản núp sâu nhất. Nói gì mà yêu em chỉ yêu mình em tất cả đều là lời lừa gạt, thật ra thì lúc đầu cưới em mục đích cũng là vì người nào đó? Em nói đúng không?"

Lưng Tịch Âu Minh dần cứng đờ, hai tay nắm chặt, môi trắng bệch, nhưng vẫn không lên tiếng.

Tiêu Tiệp từng bước ép sát: "Tại sao không nói gì? Kiều Đại Vân, Kiều Đại Tâm? Rốt cuộc anh còn chuyện gì đang gạt em nữa? Tại sao không nói chuyện, không phải anh muốn giải thích sao?"

"Tiệp Nhi, anh không làm bất kỳ chuyện xấu nào cả... Anh biết em đang giận anh, hôm nay... Là anh không đúng, nhưng dù em tức giận thế nào đi nữa, cũng không thể lấy chuyện ly hôn ra làm trò đùa."

Tiêu Tiệp cười tự giễu, đã đến lúc này rồi, anh vẫn không chịu nói bí mật trong lòng ra. "Em không giận anh, cũng không phải nói đùa, em rất nghiêm túc nói chuyện ly hôn với anh."

"Tiệp Nhi!"

Tịch Âu Minh tức giận: "Xin em hãy tin tưởng anh, đây là lần cuối cùng, sau này em nói gì anh cũng nghe em."

"Sao em dám ra lệnh cho người đứng đầu tập đoàn Tịch Âu chứ." Tiêu Tiệp khẽ cười nhẹ.

"Tiệp Nhi... Đừng như thế..." Tịch Âu Minh rất muốn nói gì đó, nhưng không biết nên giải thích thế nào.

"Không như thế, thì em còn có thể thế nào? Em thật sự rất muốn sống cùng anh đến hết đời, anh bảo em ở nhà em liền ở nhà, đâu cũng không đi, dù người khác nói em vô dụng, em cũng có thể không thèm để ý, bởi vì em chỉ để ý đến anh! Tịch Âu Minh, em cũng là một người có máu có thịt, có lý tưởng! Chỉ cần em muốn, em cũng có thể làm nên sự nghiệp! Nhưng em không làm thế, chỉ vì anh không thích em ra ngoài! Bởi vì em yêu anh hơn cả

bản thân mình! Nhưng mãi đến hôm nay, em mới phát hiện ra anh cũng giống những người khác luôn miệng nói yêu em, nhưng chỉ là nói ngoài miệng! Anh hiểu em sao? Biết quá khứ của em sao? Biết em là loại người gì sao? Biết những người từng có quan hệ với em sao? Biết em hận nhất là loại người sao? Không biết phải không? Đàn ông các người, người nào cũng đều ăn ở hai lòng, nói một đằng làm một nẻo!"

Tịch Âu Minh khó khăn nhắm hai mắt lại, anh biết chỉ là Tiêu Tiệp quá tức giận, cho nên mới nói những lời tổn thương đến anh.

"Em muốn thế nào cũng được, nhưng mà... Anh sẽ không đồng ý ly hôn."

Tiêu Tiệp nghe thấy nhưng không có động tĩnh gì, giống như việc này sớm đã nằm trong dự liệu của cô. Người đàn ông nào cũng có tâm lý bá đạo, chủ nghĩa đàn ông, giống như lúc nhỏ chơi đồ chơi vậy, cho dù mình vứt đi cũng không đồng ý cho người khác.

Thật ra thì, hôm nay mục đích của cô, cũng không phải là nói ly hôn.

"Em muốn đi làm." Cô nhìn anh, nói rõ ràng ý muốn.

Ngài Tịch Âu Minh sững sờ, dù anh có thông minh đến mấy, cũng vẫn không thể dự lại ngay từ chấn động vừa rồi. Ban nãy còn đang nói ly hôn, sao bây giờ lại đổi thành công việc?

Dù trong lòng còn thắc mắc, nhưng thông minh như Tịch Âu Minh sẽ không chọn lúc này để hỏi, không nói đến vấn đề ly hôn đã là vô cùng may mắn rồi, nếu anh hỏi, không phải là tự đào hố chôn mình sao?

Giọng lập tức dịu lại nói: "Được, ngày mai anh sẽ cho người sắp xếp, Tiệp Nhi muốn làm chức vụ gì? Thư ký tổng giám đốc? Hay là phiên dịch tổng giám đốc đều được?"

Anh biết chuyên môn trước kia của cô là gì, cho nên sắp xếp đều là việc thích hợp với cô.

Tiêu Tiệp nhếch miệng giễu cợt, việc này cùng ở nhà không có gì khác nhau? Trước không nói thân phận phu nhân tổng giám đốc bày ra ai dám để cô làm việc, chỉ nhẹ nhàng đã lấy được chức vị người khác phấn đấu cả đời? Người khác sẽ dùng ánh mắt gì để nhìn cô chứ?

"Không cần, em đã phỏng vấn ở một công ty rồi, ngày mai sẽ đi làm. Còn có..." Cô dừng lại một chút.

"Em muốn dọn ra ngoài ở."

"Không thể nào!" Không chút suy nghĩ, Tịch Âu Minh quả quyết cự tuyệt. Dọn ra ngoài? Khái niệm này, không phải là trá hình của ly hôn sao? Với lại nhà cô ở đây, cô còn dọn đi đâu nữa?

Tiêu Tiệp cười nhạt, cô biết về mặt anh nhất định sẽ như thế. Nhưng không sao, hôm nay là tình thế bất buộc: "Đồng ý với em, nếu không liền ly hôn, hai chọn một."

"Em..." Cô —— Là đang uy hiếp anh sao?

Con người Tịch Âu Minh cơ rút nhanh, sợ hãi nắm chặt nắm đấm! Tại sao? Chẳng lẽ cũng bởi vì chuyện trong phòng làm việc hôm nay, nên cô phẫn từ hình anh sao?

Cô cũng không hỏi nguyên nhân là gì? Chỉ như thế —— Đã quả quyết giải quyết quan hệ giữa bọn họ?

"Em.. Có ý như thế." Anh vẫn không thể tin nổi hỏi lên, sâu trong ánh mắt tất cả đều là bi thương.

"Đúng, em muốn dọn ra ngoài. Bắt đầu từ lúc gả cho anh, em vẫn lệ thuộc vào anh mà sống. Trên thực tế đã dần đánh mất phương hướng, em phát hiện mình càng ngày càng sợ cuộc sống bây giờ. Giống như tất cả của em đều là anh, nếu ngày nào đó anh không cho thì em liền thành hai bàn tay trắng rồi. Cũng giống như ngày hôm nay vậy, dù người ta ở trước mặt nói em ăn bám, em còn không tìm ra lý do để cãi lại. Thậm chí muốn cùng anh ăn bữa cơm, cũng thành cố tình gây sự. Em không muốn như thế, cuộc sống em mong muốn không phải như vậy..." Tiêu Tiệp chậm rãi nói.

"Anh đã nói chuyện hôm nay là ngoại lệ, về sau sẽ không xảy ra nữa. Dù như thế em vẫn không muốn tin anh, vẫn cùng anh ly hôn, thậm chí muốn dọn ra ngoài sao?" Ngực Tịch Âu Minh phập phồng dữ dội, giống như một dây cung đang căng, chỉ cần kéo nhẹ một cái sẽ đứt.

"Em nghĩ, chúng ta cần tách ra, bình tĩnh suy nghĩ một chút."

Tịch Âu Minh nhìn cô, ánh mắt thay đổi liên tục, cuối cùng cắn răng nói: "Anh không đồng ý, em là vợ của anh, sinh ra là người nhà họ Tịch, chết đi là ma nhà họ Tịch, em cũng đừng nghĩ muốn thoát khỏi anh!"

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sùng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Cô Là Cô, Anh Là Anh

Tịch Âu Minh nhìn cô, ánh mắt thay đổi liên tục, cuối cùng cắn răng nói: "Anh không đồng ý, em là vợ của anh, sinh ra là người nhà họ Tịch, chết đi là ma nhà họ Tịch, em cũng đừng nghĩ muốn thoát khỏi anh!"

"Âu Minh, em chỉ muốn chứng minh, bản thân có thể tự mình sống, dù không có anh, em cũng có thể sống thật tốt..."

"Không cần —— Em có anh là được rồi! Em muốn làm việc, vậy thì đến tập đoàn Tịch Âu, em muốn ở riêng, vậy thì anh đến thư phòng ngủ. Nhưng mà, em không thể rời khỏi nhà họ Tịch, rời đi anh nửa bước!"

"Vậy thì không có gì để nói, anh xem ý kiến chúng ta luôn không đồng nhất, như vậy cuộc sống còn có ý nghĩa gì? Hay là nói, anh muốn dùng quyền thế nhà họ Tịch, giam lỏng em, trói buộc em?" Tiêu Tiệp giữu cọt nhắm mắt lại.

"Vô ích thôi, Tịch Âu Minh, nếu như anh thật sự làm như thế, em sẽ hận anh." Tiêu Tiệp mở mắt ra, đẩy mắt bình thần.

"Dù anh nói sau này sẽ nghe lời em, dù anh nói sẽ không làm cho em tức giận, dù anh nói sẽ mãi mãi đối xử tốt với em, em vẫn kiên quyết muốn dọn ra ngoài, muốn rời khỏi anh?" Tịch Âu Minh bi thương nói.

"Đúng." Âu Minh, giữa chúng ta, có quá nhiều chuyện không rõ ràng. Em không còn hơi sức để đi làm rõ nữa, điều em muốn, rất đơn giản.

Tim một người đàn ông yêu mình, thương mình, trong mắt chỉ có mình. Chỉ đơn giản như vậy mà thôi, mà anh, hiện tại không làm được.

"Được, được." Trước mặt Tịch Âu Minh là bóng tối, giống như đêm khuya giữa mùa đông lạnh giá, lạnh lẽo tận trong tim. Bóng tối làm người ta bị choáng váng, rất đau đớn, lạnh đến tê tái. Một chút ánh sáng cuối cùng cũng tắt đi, anh giận quá hóa cười, giọng lạnh nhạt nói: "Vậy thì tùy em!"

Lạnh lùng nói hết rồi rời đi, giống như nán lại một giây nữa, sẽ đau đớn đến chết.

Cô bị giam lỏng, trong nhà lớn nhà họ Tịch bốn phía đều có vệ sĩ, ngày thường những người này nhìn thấy cô đều sợ hãi cúi đầu chào, nhưng lúc này lại giống như đeo mặt nạ, bày ra bộ mặt lạnh nhạt, một bước cũng không nhường.

Hôm đó sau khi người kia nói tùy cô, cô cho rằng anh sẽ để cho cô rời đi, nhưng cuối cùng cô vẫn đánh giá thấp anh, đánh giá thấp chủ nghĩa đàn ông của anh.

Nhưng mà, anh cũng đánh giá thấp cô. Tịch Âu Minh, anh cho rằng giữ em lại, thì em không có cách nào sao? Khóe miệng hơi nhếch lên mỉm cười xinh đẹp. Chúng ta, chờ xem. Xem ai có thể kiên trì đến cuối cùng!

Không ăn? Làm sao có thể! Cô Bạch Tiêu Tiệp sẽ không dùng những mảnh khóe làm tổn thương đến mình này tranh thủ đồng tình, để đạt được mục đích. Ngược lại, cô muốn ăn ngon ngủ ngon, như thế mới có sức cầm cự, đây là một trận chiến đấu lâu dài không phải sao?

Cô đi xuống nhà, từ chối sự giúp đỡ của đầu bếp, tự mình làm cho bản thân một bữa sáng vừa đơn giản lại dinh dưỡng. Từng hành động của cô đều rất cẩn thận, ngay cả việc bung bữa sáng ra cũng tự mình làm, không phiền bất cứ người giúp việc nào trong nhà.

Mới ăn một miếng nhỏ, đã nghe thấy tiếng vang ở cầu thang, cô chỉ hơi nhếch khóe miệng, tiếp tục ăn đồ ăn. Cũng không quay đầu lại, cô biết là ai.

Đối với việc bị cô xem nhẹ, Tịch Âu Minh đã thành thói quen, vẫn đi đến như thường, nhìn thấy đồ ăn trên bàn cô thì hơi kinh ngạc, sau đó cũng ngồi xuống, nói: "Nhìn em ăn ngon như thế, anh cũng có chút thèm."

Dứt lời gọi di Lâm: "Giúp tôi mang một phần bữa sáng giống như thế."

Di Lâm hơi khó xử nhìn thiếu gia nhà mình, lại nhìn thiếu phu nhân, muốn nói lại thôi, không biết nên mở miệng thế nào. Cuối cùng là Tiêu Tiệp giải vây giúp bà.

Vừa uống xong một hóp sữa bò, cô dùng khăn giấy lau miệng, ánh mắt nhìn anh trong suốt, nói: "Đừng làm khó di Lâm, phần này là em tự làm, xin lỗi, nhưng chỉ làm phần một người. Nếu như anh muốn ăn, có thể bảo đầu bếp làm cho anh thêm một phần. Suy cho cùng, tay nghề của họ cũng tốt hơn nhiều."

Nụ cười của Tịch Âu Minh dần biến mất, ánh mắt vô ý nhìn đồng hồ, lại nhìn mắt Tiêu Tiệp, sau đó lại cúi đầu cười: "Tài nấu nướng của em càng ngày càng tốt, ừ, vậy thì lần sau đi, có cơ hội anh sẽ ném thử một chút bữa sáng em làm."

Nói xong cũng không để ý mọi người xung quanh, hôn một cái lên trán Tiêu Tiệp, nhỏ giọng nói: "Anh đi làm trước, em ở nhà cho tốt, nhảm chán thì gọi Di Đồng đến chơi, hoặc hai người cũng có thể ra ngoài chơi, nhưng nhất định phải cho vệ sĩ đi theo."

Tiêu Tiệp cười nhạt không lên tiếng, đối với nụ hôn của anh cũng không có bất kỳ hành động gì, vẫn tiếp tục ăn bữa sáng.

Tịch Âu Minh nhìn cô một cái, xoay người đi ra ngoài. Chỉ là sau khi xoay người, trong mắt vốn tràn đầy tình cảm dần biến mất, thay vào đó là sự chán nản không nói được.

Kể từ ngày anh bảo cô về nhà ăn cơm một mình, câu nói kia hình như linh nghiệm, mấy ngày qua, cô đều ăn cơm một mình. Cô luôn đoán được lúc nào anh về, sau đó trước lúc anh về đã ăn cơm. Hoặc là, lúc anh trở về thì cô đang nấu cơm, nhưng mà lại luôn nấu từng phần, chờ cô làm xong, lại để đầu bếp nấu ăn cho anh.

Cô đã không còn quan tâm anh có đói bụng hay không, giống như vừa rồi, thời gian không kịp làm bữa sáng cho anh nữa. Mà điều quan trọng nhất là, anh không muốn thừa nhận. Chính là trên thực tế cô tính tốt thời gian, vào lúc này, bản thân đi làm bữa sáng, sau đó mới để cho đầu bếp đi làm cho anh. Đáng tiếc, thời gian đã không còn kịp để làm cho anh.

Ngay cả những thứ này, cô cũng tính tốt. Giống như cô không quan tâm đến anh chút nào cả. Người cô ở trong nhà này, nhưng lòng đã không còn ở đây nữa.

Nhìn ánh mắt bị thương của Tịch Âu Minh, diêm lắc đầu một cái, thờ dãi, cuối cùng không nói lời nào. Đây hẳn là số mệnh! Số lần Tịch Âu Minh về nhà bắt đầu nhiều, không như trước kia thường xuyên xã giao rất ít về nhà với Tiêu Tiệp. Càng không để ý đến những người phụ nữ oanh oanh yến yến kia, cho dù thế cũng không lay động được lòng Tiêu Tiệp. Phần lớn thời gian ở nhà của họ, đều làm chuyện của mình.

Lúc này Tiêu Tiệp đang xem ti vi, cô phát hiện ra mình càng ngày càng thích xem mấy chương trình hài, giống như trong bầu không khí gây cười này sẽ làm lòng người cảm thấy thoải mái, quên hết mọi phiền muộn.

Bỗng nhiên nghe thấy tiếng bước chân truyền đến từ cửa, theo bản năng cô quay đầu lại, liền thấy một bóng người cao lớn, hai người đối mặt nhìn nhau một hồi, đều sửng sốt, sau đó Tiêu Tiệp quay đầu đi, tiếp tục xem chương trình của mình.

Nếu như là trước kia, nhất định cô sẽ chạy đến, cầm áo khoác cho anh, đưa dép cho anh. Sau đó kéo anh làm việc cả ngày đến ghế sa lon, xoa bóp bả vai cho anh. Nhưng mà, khoảng thời gian đó đã không còn, giống như mọi chuyện xảy ra đã rất lâu rồi.

Bây giờ, cô là cô, anh là anh. Giống như hai đường thẳng song song, không giao nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Trước Kia Yêu Kiều Đại Vân Sao?

Sau khi cô quay đầu đi, ánh mắt Tịch Âu Minh âm trầm rất nhiều, từ chối sự giúp đỡ của người giúp việc, chính anh tự treo áo khoác, cũng tự mình thay giày.

Sau đó đi đến chỗ cô, ngồi xuống bên cạnh. Không biết có phải cô cảm giác sai hay không, mà lại nghe thấy giọng anh hơi mệt mỏi, anh nói: "Sao bây giờ lại thích xem chương trình giải trí, không phải trước kia thích xem mấy phim tài liệu sao?"

Có lẽ là liên quan đến tính cách, nên từ trước đến nay Tiêu Tiệp đều không xem mấy phim thần tượng hay bất kỳ chương trình giải trí nào. Ngược lại đối với những chương trình mà người bình thường không thích, như phim tài liệu cô lại rất thích, đối với những chuyện trong phim tài liệu cô cũng cảm thấy khá hứng thú.

Trước kia Tịch Âu Minh còn nói cô, thật sự không giống những người phụ nữ khác.

Nhưng mà, hôm nay cô lại không xem những phim tài liệu kia.

Tiêu Tiệp ngẩn ra, vẻ mặt cũng hơi hoảng hốt, sau đó khẽ cười, nói: "Anh cũng nói, đó là trước kia. Xã hội cũng tiến bộ, phát triển, thay đổi, nói gì con người? Nếu như bản thân không thay đổi, có lẽ ngày nào đó bị xã hội đào thải cũng không biết, anh thấy đúng không?"

Tịch Âu Minh sửng lại, trong lòng cười khò, anh tùy tiện nói một câu, cô đã phản bác như thế. Hơn nữa còn một lời hai nghĩa, ngầm nói anh không cho cô thay đổi, cũng giễu cợt cô tiếp tục như thế sẽ bị xã hội đào thải.

Nhưng mà, cô cũng không nghĩ lại, cho dù trời có sập xuống, cũng còn có anh.

Tiêu Tiệp nói xong cũng cảm thấy bản thân phản ứng hơi quá, vì vậy nói: "Xin lỗi, em hơi kích động, mong anh không để trong lòng."

Nói xong lại tiếp tục xem ti vi, hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của anh.

Cả phòng khách im lặng một lúc lâu, chỉ còn giọng nói hài hước của người chủ trì trong ti vi và khách mời, quả thực khi xem đến đoạn hài hước Tiêu Tiệp cũng cười theo, không giống như trước kia ở cùng Tịch Âu Minh, giống như người bên cạnh không tồn tại.

Tịch Âu mình cũng không nói gì, mặc dù ánh mắt vẫn nhìn vào ti vi, nhưng cũng không biết nội dung thế nào. Rõ ràng cái này là chương trình giải trí, nhưng sao anh càng xem càng cảm thấy chua xót, hốc mắt cũng càng ngày càng cay.

Anh còn chưa ăn cơm, nhưng Tiệp Nhi của anh đã không còn quan tâm anh giống như trước kia nữa. Bọn họ nhất định phải tiếp tục như thế sao? Không thể quay về như trước kia được sao?

Bỗng nhiên, anh ngồi xổm xuống bên cạnh Tiêu Tiệp, quỳ một chân bên cạnh cô, nắm tay cô, tay cô bị anh nắm rất chặt, có chút đau.

Thực sự dọa Tiêu Tiệp sợ hết hồn, vội vàng nói: "Anh đang làm gì vậy?"

"Tiệp Nhi, đừng như thế." Giọng anh hơi khàn nhỏ giọng nói, hình như rất mệt mỏi. Đừng như thế? Cô như thế nào chứ? Anh giúp người phụ nữ khác nhấc cô, bảo cô về nhà ăn cơm một mình. Cô đều đã làm, anh còn muốn như thế nào nữa chứ? Vì trong lòng từng bị tổn thương, nên chỉ cần hơi thoáng qua, hay thực sự chạm vào liền có thể coi mọi việc chưa từng xảy ra sao? Tiếp tục dễ dàng tha thứ việc anh gần gũi người phụ nữ khác, sau đó một lần lại một lần tổn thương có sao?

Không, cô sẽ không để cho bản thân biến thành ti tiện như thế, cho dù là yêu thì cô cũng sẽ không để cho bản thân mình trở thành con người hèn mọn như thế? Không có anh thì sao? Khi cha mẹ qua đời cô cũng không tìm đến cái chết, bởi vì cô biết cuộc sống còn phải tiếp tục, không có cô thì trái đất vẫn sẽ chuyển động không phải sao?

Một lúc lâu sau, cô cười, nói: "Em như thế rất tốt, anh tự do rồi. Về sau anh yêu ai ở chung một chỗ với ai, muốn giúp ai khoe khoang đều không liên quan đến em. Em cũng sẽ không làm cho anh khó xử, ngay cả việc anh muốn ăn cơm với ai cũng không phải vấn đề khó lựa chọn. Anh có thể yên tâm làm việc, sẽ không còn chuyện bị vợ quản lý cả ngày, làm anh rơi vào cảnh khó khăn mọi bề. Như vậy còn chưa đủ sao? Anh còn muốn thế nào nữa chứ? Em nói ly hôn anh không đồng ý, em nói muốn làm việc anh cũng không đồng ý, em nói muốn dọn ra ngoài ở anh nhốt em lại. Bây giờ anh muốn em phải thế nào! Âu Minh, anh không cảm thấy bây giờ cuộc sống của chúng ta rất không có ý nghĩa sao?"

Tịch Âu Minh chôn mặt vào bàn tay cô, một lúc lâu không nói gì, lâu đến mức Tiêu Tiệp nghĩ anh không nói gì nữa, nhưng lại nghe thấy giọng nói trầm thấp truyền đến, như có như không.

"Trước kia... Anh từng thích một người phụ nữ, sau đó... Cô ấy chết, vì cứu anh mà chết... Sau đó tìm cô ấy được cấy ghép cho Kiều Đại Vân. Anh nợ cô ấy một mạng, nhưng chưa kịp báo đáp, cho nên chuyển phần ân tình này sang Kiều Đại Vân. Lúc em còn chưa xuất hiện anh luôn cưng chiều Kiều Đại Vân, nhưng không yêu cô ấy. Nhưng mà sau khi em xuất hiện, anh phát hiện ra bản thân chỉ có thể cưng chiều và yêu em. Anh đã từng đồng ý giúp cô ấy làm vài chuyện, lại chưa kịp, bởi vì tìm ở trên người Kiều Đại Vân, nên yêu cầu này cũng chuyển lên người Kiều Đại Vân. Lần trước... Chuyện trong phòng làm việc là chuyện cuối cùng... Không có sau này nữa."

Tiêu Tiệp ngạc nhiên, cô không ngờ chuyện giữa Tịch Âu Minh và Kiều Đại Vân là như thế. Người phụ nữ Tịch Âu Minh chân chính thích hóa ra là người khác, thật sự làm cho cô rất bất ngờ.

"Còn chiếc đồng hồ đeo tay kia?" Cô nói, theo cách nói như vậy, thì chiếc đồng hồ cũ kỹ đó cũng không phải do Kiều Đại Vân mua mới đúng.

"Đồng hồ đeo tay cũng là cô ấy mua... Khi đó anh cho cô ấy tiền sinh hoạt phí, chính cô ấy tiết kiệm mua cho anh... Về sau cô ấy không còn, anh liền giữ lại... Sau khi Kiều Đại Vân xuất hiện thì lấy đi một chiếc... Nhưng mà anh chưa từng đeo chiếc đồng hồ đeo tay kia... Từ nay về sau anh chỉ đeo chiếc em tặng!" Tịch Âu Minh thề thốt, ánh mắt rất chân thành.

Nhưng mà, cho dù là thế, gương vỡ còn có thể lành lại sao? Chuyện đã xảy ra, còn có thể coi chưa từng phát sinh sao? Nên tồn tại vẫn tồn tại.

"Âu Minh... Thật ra thì không chỉ chuyện trong phòng làm việc, giữa chúng ta còn tồn tại rất nhiều chuyện khác... Em hiểu cảm giác yêu sâu sắc một người, anh có thể chắc chắn khẳng định anh không chuyển tình yêu sang người Kiều Đại Vân sao? Anh thật sự yêu em sao? Nếu như anh yêu em, cũng sẽ không vì người phụ nữ khác làm em mà làm em khổ sở..."

"Tiệp Nhi!" Tịch Âu Minh kinh đầu*, anh cũng đã thăng thấn rồi vẫn không thể đổi lại tình cảm của cô được sao? Chẳng lẽ cô nhất định phải ly hôn, nhất định phải rời khỏi anh mới hài lòng sao?

*Kinh đầu: kinh hãi và đau đớn.

"Em kể cho anh một câu chuyện." Tiêu Tiệp bình tĩnh nói, nếu anh cũng đã thăng thấn, thì cô cũng nên đem câu chuyện của mình nói ra.

Toàn bộ phòng khách đều yên tĩnh, tất cả người giúp việc đều bị đuổi ra, cả phòng khách chỉ có giọng nói chậm rãi Tiêu Tiệp. Tất cả quá trình Tịch Âu Minh đều không nói một câu, tư thế ngồi xổm cũng không đổi.

"Âu Minh... Em cũng không có nhiều yêu cầu... Em chỉ muốn tìm một người đàn ông yêu em thương em tin tưởng em. Dù anh ấy không có tiền cũng không sao, bình thường cũng không sao, em và anh ấy có thể cùng nhau cố gắng tạo ra cuộc sống thuộc về hai người, em chỉ mong muốn cuộc sống đơn giản như thế mà thôi, nhưng mà... Hà Liên không làm được. Dù anh ấy đã từng nói rất yêu em, chúng em cũng lập nhiều lời thề, nhưng do có chút gọi là chứng sợ ở trước mặt, nên cuối cùng anh ấy cũng không tin em..."

Nói đến đây, Tiêu Tiệp dừng lại một chút, lại tiếp tục nói: "Cũng giống thế, em không để ý việc anh phải báo đáp người anh yêu, dù anh chuyển phần áy náy này sang Kiều Đại Vân, muốn đối xử tốt với Kiều Đại Vân em cũng không ngại. Chỉ cần không chạm đến ranh giới cuối cùng... Thì em đều không ngại. Nhưng mà... Cuối cùng anh lại dung túng người phụ nữ khác, tổn thương em để hoàn thành nguyện vọng của cô ta... Âu Minh, anh không cảm thấy

cái này quá đáng sao? Em là vợ của anh, chứ không phải là Kiều Đại Vân! Bỏ qua một bên ân oán của em và cô ta, riêng việc là một người vợ, anh làm như thế làm cho em khó có thể chấp nhận được. Cho nên... Anh có thể chắc chắn rằng người anh yêu không phải là Kiều Đại Vân sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Chuyển Nhà

“Người anh yêu chính là em!” Sau khi biết tất cả mọi chuyện, Tịch Âu Minh đau khổ ân hận, một bước sa chân hận thiên cổ cũng chỉ như thế. Anh không nên dung túng Kiều Đại Vân, hóa ra trước kia cô ta đã từng làm nhiều chuyện quá đáng như thế! Thực ra từ lúc mới bắt đầu anh đã sai rồi, cho dù cô là ai, cho dù cô có phải người phụ nữ trong lòng anh hay không. Anh đều không nên để Tiêu Tiệp rơi vào cảnh đau khổ như thế. Tiêu Tiệp nói không sai, cô mới là vợ anh chứ không phải Kiều Đại Vân. Giúp người phụ nữ khác sỉ nhục vợ mình, anh đúng là thằng khốn! Nhưng mà, dù thế Tiêu Tiệp cũng không thể chối bỏ sự thật anh yêu cô! Sao Tiêu Nhi của anh có thể nghi ngờ tình yêu của anh đối với cô được chứ?

Anh sẽ không trở thành Hà Liên thứ hai, cũng không cho phép bản thân trở thành Hà Liên thứ hai! Càng không cho phép Tiêu Tiệp quay đầu đi, cô là của anh! Kiếp này, kiếp sau bọn họ cũng sẽ vẫn dây dưa với nhau!

Tiêu Tiệp cũng không để ý đến lời nói của Tịch Âu Minh, khoe miệng kéo lên nở nụ cười nhẹ: “Hà Liên cũng từng thề son sắt nói yêu em, kết quả lại không tin em; anh cũng nói yêu em, lại vì người phụ nữ khác mà tổn thương em. Yêu, ai cũng biết nói, nhưng chân chính hiểu được ý nghĩa của nó thì rất ít... Âu Minh... Chúng ta hãy xa nhau một thời gian, để bản thân tỉnh táo một chút, suy nghĩ lại cuộc hôn nhân của chúng ta, có lẽ vài ngày sau anh sẽ có cách nhìn khác?”

Lúc Tiểu Nam được thông báo đến nhà tổng giám đốc gấp, thì cảm giác rõ ràng có gì đó không bình thường. Người lúc nào cũng bình tĩnh cho dù tức giận cũng vô cùng lạnh lùng, vừa rồi tức giận ném hết tài liệu và những đồ vật khác trên bàn làm việc.

Một khắc cậu cũng không dám chậm trễ, lập tức làm theo lời căn dặn của tổng giám đốc, đến nhà họ Tịch đón người.

Lúc cậu đến, Tiêu Tiệp đã thu dọn xong toàn bộ đồ đạc của mình, xách hành lý chuẩn bị đi ra cửa.

Mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng từ sau lần xảy ra chuyện ở phòng làm việc kia, làm cho cậu đoán ra rất nhiều chuyện. Khẽ thở dài, thiếu phu nhân là muốn ồn ào đến thế nào đây?

Cho dù là tức giận đi nữa, cũng không thể ồn ào đến mức bỏ nhà ra đi!

“Thiếu phu nhân, cô... Thật sự muốn chuyển ra ngoài?” Tiểu Nam cẩn thận dò hỏi lần nữa.

“Nếu như không phải anh đến giúp tôi, vậy thì mời tránh ra.” Lúc nhìn thấy Tiểu Nam xuất hiện ở nhà họ Tịch, Tiêu Tiệp cũng nhìn ra chút gì đó.

Sau khi cô nói những lời đó, một lúc lâu Tịch Âu Minh giữ nguyên tư thế kia, rất lâu sau anh mới nhả ra một chữ, được.

Tiếp Nam lập tức cung kính nhận lấy hành lý trong tay Tiêu Tiệp sau đó để và cốp xe, lại cung kính mở cửa xe cho Tiêu Tiệp. Nói chính xác, là cửa sau xe, cậu không dám để thiếu phu nhân ngồi bên cạnh mình. Nếu như tổng giám đốc biết, nhất định sẽ không tha cho cậu.

Tiểu Nam thắt dây an toàn, nhìn qua gương người ngồi ghế sau, suy nghĩ một chút, cuối cùng không nhìn được nói: “Thiếu phu nhân, có khi mắt nhìn thấy cũng không phải toàn bộ sự việc, tôi không biết giữa cô và tổng giám đốc đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà tôi biết nhất định có liên quan đến tiểu thư Kiều Đại Vân. Thế nhưng, tôi muốn lời công đạo, thiếu phu nhân, tổng giám đốc thật sự rất yêu cô. Nhưng, ngài ấy cũng có trách nhiệm của mình...”

Mắt nhìn thấy không nhất định là thật, vậy tự bản thân thể nghiệm có tính là thật không? Giữa cô và người phụ nữ khác, anh đã lựa chọn rồi, còn có cái gì thật với giả nữa?

“Tiểu Nam, đừng nói nữa, tôi muốn yên tĩnh một chút.” Tiêu Tiệp nhắm mắt lại, cắt ngang lời lái nhài của Tiểu Nam.

Chuyện này ngay cả Tiểu Nam cũng biết, cô lại không biết, Tịch Âu Minh, em thấy giữa chúng ta giống như rong biển, càng nghĩ càng loạn.

Vốn cô đã thông qua môi giới thuê một căn phòng, định bây giờ qua ở. Nhưng Tiểu Nam đậu xe ở chỗ đó nhìn một chút, cũng chưa mở cửa xe.

Sau đó anh ta gọi mấy cuộc điện thoại giao phó, sau khi xong nhìn thấy vẻ mặt thoải mái của Tiêu Tiệp, giống như những chuyện này đều nằm trong dự đoán của cô.

Đúng vậy, sao Tịch Âu Minh có thể để cho cô ở loại địa phương này.

Không lâu sau liền tìm ra chỗ, một phòng trọ bình thường, có một phòng ngủ, mặc dù không phải rất lớn, nhưng cũng ấm áp, so với căn phòng môi giới tìm thoải mái hơn nhiều. Tiểu Nam ân cần cầm đồ lên cho Tiêu Tiệp, bởi vì trước đó đã cho người dọn dẹp sạch sẽ, nên bây giờ một hạt bụi cũng không

có.

Tiểu Nam lại tiếp tục gọi mấy cuộc điện thoại, bảo người chuyển một ít đồ dùng hàng ngày cần thiết cho Tiêu Tiệp. Sau đó thấy Tiêu Tiệp uể oải ngồi trên ghế sa lon, hai mắt vô hồn, cuối cùng cậu cũng nuốt lời muốn nói vào trong. Tiểu Nam yên lặng đi ra cửa, lại nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Nhiệm vụ này cũng coi là hoàn thành rồi, có thể trở về báo cáo kết quả.

Tập đoàn Lãnh Thị.

Ở thành phố A, có ba công ty lớn có thể gọi là ‘‘Tranh bá vô lâm’’, làm cho các công ty khác không dám đối đầu, tranh nhau hợp tác với bọn họ.

Ba công ty lớn theo thứ tự là: Tập đoàn Tịch Âu, tập đoàn Lãnh Thị, còn một nhà mà cho đến bây giờ thân phận tổng giám đốc vẫn chưa ra ánh sáng đó là tập đoàn HL.

Hôm nay Tiêu Tiệp đánh bại lại trúng tuyển vào một trong ba công ty đó, tập đoàn Lãnh Thị.

Nhưng mà, cô vốn phỏng vấn phiên dịch, cũng chỉ muốn vào bộ phận phiên dịch, nhưng hôm nay báo lại, thế nhưng lại thông báo là làm thư ký tổng giám đốc?

Được rồi, công ty sắp xếp thế nào thì nghe theo thôi, nhưng mà mấy ngày làm việc ở cương vị này, cô ngay cả mặt cấp trên cũng không nhìn thấy, càng không biết đối phương là thần thánh phương nào, đáng đáp đẹp hay xấu.

Bộ phận thư ký tổng cộng có bốn người, trong đó có hai người đã ngoài ba mươi tuổi đã kết hôn có con rồi, đều là người dễ gần, rất thân thiện, đối với tình hình nội bộ công ty cũng hiểu rất rõ, còn vui lòng chỉ dạy cô.

Còn lại một cô gái, tuổi cũng xấp xỉ bằng cô, tính cách tính quái, tên là Chu Diệp, miệng một khác cũng không nghĩ. Rủi rít trò chuyện vui vẻ với cô giống như rất thân quen.

‘‘Cô biết không? Tổng giám đốc của chúng ta là một người đàn ông đẹp trai đến người thần cũng phải ghen, rất man!’’

‘‘Nhưng bên cạnh tổng giám đốc cũng không có bạn gái, không biết anh ấy có phải...’’ Nói đến đây cô ấy dừng lại một chút, đến gần Tiêu Tiệp nói nhỏ: ‘‘Không biết có phải là gay hay không hoặc là 'không được', thật sự là làm cho người ta lo lắng!’’

Tiểu Tiệp uống một hộp nước mà thiếu chút nữa phun ra ngoài, ngạc nhiên nhìn Chu Diệp, có thể thảo luận về ông chủ mình như thế sao?

Nhưng cũng nhờ Chu Diệp, mà cô hiểu thêm một chút về vị boss chưa gặp mặt của mình, không mê nữ sắc? Rất tốt, bây giờ hiếm có ông chủ như thế, tự giữ mình rất tốt.

Nhìn Chu Diệp đơn thuần có chút áy náy, mới vài ngày, cô ấy đã coi mình là bạn tốt không giấu giếm gì cả. Mà cô ngay cả thân phận cũng không thể nói cho cô ấy.

Lúc đầu kết hôn với Tịch Âu Minh, mặc dù hôn lễ khá phô trương, hơn nữa còn đăng báo, lên ti vi. Nhưng đến bây giờ đã gần một năm, trong đó cô rất ít ra mặt. Cho nên người bên ngoài rất khó nhớ bóng dáng cô, hơn nữa hôm kết hôn còn trang điểm, bây giờ cô không trang điểm như thế, mà trang điểm rất trang nhã, cho nên người khác không nhận ra cũng hợp lý.

Cô không nói, chẳng qua là muốn sống thử cuộc sống của người bình thường, ngộ nhờ ngày nào đó...

‘‘Tổng giám đốc trở về!’’

Không biết ai vọng trộm kêu một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sùng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Giải Rót Rượu

"Tổng giám đốc trở về!"

Không biết ai la, toàn bộ khu vực phòng làm việc lập tức im lặng, hơn nữa mọi người đều ngồi rất nghiêm chỉnh, giống như vẫn đang hăng hái làm việc, không một chút lơ là.

Tiểu Tiệp nghe thấy một loạt tiếng bước chân, tối thiểu cũng phải có mấy người. Nhưng tất cả mọi người đều cúi đầu, không có ai ngẩng đầu lên, cho nên Tiêu Tiệp cũng im lặng cúi đầu, không nhìn lung tung.

"Pha cho tổng giám đốc một cốc cà phê."

Có người bỏ lại một câu rồi đi lướt qua như một cơn gió, ngẩng đầu lên lần nữa đã không thấy bóng người vừa nói chuyện là ai.

Có người kéo kéo vạt áo cô, Tiêu Tiệp quay đầu lại, liền thấy Chu Diệp đứng đối diện đang nháy mắt với cô, "Đang nói chuyện với cô đấy."

"Cái gì?"

Bỗng dưng cô tỉnh ngộ, "Gọi tôi đi pha cà phê cho tổng giám đốc?"

Chu Diệp cười đến vui sướng, "Không cần nghi ngờ, sau này công việc này chính là phận sự của cô!" Quá tốt rồi, cuối cùng cũng có người phân công công việc cho cô, sau này không cần đối mặt với gương mặt lạnh đến đông chết người đó, mặc dù đáng ghét đẹp trai, nhưng cũng không thể ăn thay cơm được không?

Tiêu Tiệp tìm thấy cà phê đã mua từ trước trong tủ đồ chuyên dụng của tổng giám đốc, theo lời dặn của Chu Diệp pha xong cà phê liền đi vào phòng của tổng giám đốc. Cốc cốc gõ hai tiếng, khu vực này có vẻ rất yên tĩnh.

"Vào đi." Một lúc sau, cuối cùng bên trong cũng bên trong cũng truyền đến một giọng nói trầm thấp.

Tiêu Tiệp nhẹ nhàng mở cửa ra, đập vào mắt đầu tiên, là một tấm thảm lông dày.

Thờ dài, chẳng lẽ tất cả tổng giám đốc đều thích trải thảm lông trong phòng làm việc? Phòng làm việc của Tịch Âu Minh cũng thế, thậm chí còn mềm mại hơn ở đây.

Nhưng thảm ở phòng làm việc của Tịch Âu Minh có thể tùy ý cô giẫm đạp lung tung, cho nên mỗi lần cô đến, đều có thói quen đi chân trần. Lông xù mềm mại dưới chân rất thoải mái. Nhưng nơi này thì không được, đây không phải địa bàn của cô. Đang do dự không biết có thể đi giày vào không, thì bỗng nhiên phía trước truyền đến một giọng nói không kiên nhẫn.

"Cô còn phải ở đây chờ cà phê lạnh mới bùng đến sao?"

Cô lập tức bước đến, không quan tâm gì nữa, nhẹ nhàng đặt cà phê xuống, nói: "Tổng giám đốc, cà phê của ngài đây." Nói xong định lặng lẽ ra ngoài.

"Tôi có bảo cô ra ngoài sao?" Giọng nói mỉa mai vang lên bên tai.

Tiêu Tiệp ngẩn ra, sau đó ngẩng đầu lên.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn rõ mặt đối phương, lạnh lùng, cương nghị, ngũ quan rất đẹp. Nhưng đáng về nói chuyện không tốt, Chu Diệp đã từng nói, tổng giám đốc bọn họ tên là Lãnh Phong Thần, người cũng như tên, nói chuyện rất lạnh nhạt. Còn luôn nói mấy câu châm chọc cô.

Bây giờ xem lại, quả đúng như vậy, quả nhiên đàn ông vẻ ngoài đẹp đều không có ai dễ nói chuyện!"Vậy tổng giám đốc còn có gì phân phó?" Tiêu Tiệp cung kính nói, làm đúng dáng vẻ nên có của thư ký.

Đối phương bỗng nhiên hừ lạnh, "Ngoài mặt rất nịnh hót, nhưng thật ra trong lòng không nghĩ như thế." Lãnh Phong Thần không dùng câu nghi vấn, mà trực tiếp dùng giọng điệu khẳng định.

Tiêu Tiệp cười một tiếng, cũng không bị giọng điệu trào phúng của anh dọa nói: "Chẳng lẽ ngài thân là tổng giám đốc, ngay cả lòng cấp dưới muốn quan tâm sao?"

"Miệng lưỡi bén nhọn." Lãnh Phong Thần lạnh nhạt nói, cũng không vì cô hỏi ngược lại mà tức giận, chỉ nhìn cô phát tay một cái, ý bảo cô có thể đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng Tiêu Tiệp, trong mắt Lãnh Phong Thần tràn đầy vẻ thăm dò.

Xã giao.

Trừ việc vị cấp trên âm tình bất định bảo Tiêu Tiệp chạy đến ra, thì còn nguyên nhân gì làm cho cô nhức đầu nữa. Lúc đầu cô dốc sức muốn vào bộ phận phiên dịch, chính là muốn tránh những thứ xã giao không cần thiết này.

Làm một người lãnh đạo cao nhất trong công ty, thì những xã giao anh ta nên đi rất nhiều, mà với tư cách là thư ký bên cạnh anh, cấp trên có bao nhiêu xã giao, thì cũng giống như cô có bao nhiêu xã giao.

Nhớ ngày đó cô nhất định không chịu cùng Tịch Âu Minh tham gia mấy hoạt động thương nghiệp, chính là vì không quen những thứ xã giao giả dối này. Mà anh cũng rất dung túng những yêu cầu của cô, không phải tình huống đặc biệt cũng sẽ không bảo cô tham dự. Nhưng bây giờ, không ai đồng ý bao dung tâm tình khó chịu của cô.

Nói chuyện trên bàn rượu, gần như thông lệ trong thương nghiệp. Nhưng mà, từ lượng cô không tốt thì phải làm sao đây?

Lãnh Phong Thần cũng không quản sống chết của cô, từ lúc bắt đầu đi vào, đều không nhìn qua cô. Vẫn ngồi yên ở đó, bắt chéo hai chân hút thuốc! Giống như đại lão gia. Thật ra anh đúng là cấp bậc đại lão gia, nhìn mỗi người ở đều đối với anh rất cung kính, đều hận không thể ngồi xổm xuống lau giày cho anh, cũng biết ảnh hưởng của anh lớn bao nhiêu.

Người một nhân vật lớn như thế mang đến đương nhiên cũng được chú ý, cho nên từ lúc bắt đầu tiến vào phòng bao, ánh mắt những người kia đều lưu luyến trên người cô.

Boss không nhò và được, như vậy, tất cả chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình.

Sau màn chào hỏi giả tạo, rốt cuộc có người giờ ly rượu lên, mời rượu lẫn nhau.

"Vị tiểu thư xinh đẹp này, sao cô không uống rượu?" Từ đầu đến cuối cô đều không đụng đến ly rượu, mới dẫn đến sự chú ý của mọi người.

Tất cả mọi người đều đang nhìn cô, Lãnh Phong cũng thế, chỉ là ánh mắt anh lại không có ý trách móc, ngược lại tràn đầy hứng thú, giống như muốn nhìn xem tiếp theo Tiêu Tiệp sẽ làm thế nào.

Tiêu Tiệp hài hước cười một tiếng, nói: "Nhưng tôi khá giỏi rót rượu." Nói xong, còn rót đầy ly rượu Lãnh Phong Thần đã uống hết.

Tất cả mọi người đều sững sờ, sau đó thoải mái cười lớn: "Ha ha, vị thư ký này của Lãnh tổng thật thú vị, đúng là một người đẹp thú vị! Lãnh tổng thật có phúc! Làm cho người khác rất hâm mộ!"

Lãnh Phong Thần chỉ cười nhạt, không giải thích, ở trong mắt mọi người, chính là ngậm thừa nhận.

Sau đó cũng không có ai làm khó cô, muốn cô uống rượu nữa. Bởi vì chủ nhân là Lãnh Phong Thần cũng không phản đối, những người khác lại càng không có quyền phản đối

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sùng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Scandal Bay Đầy Trời

Buổi sáng lúc đến công ty, Tiêu Tiệp liền cảm thấy được một cỗ hơi thở rất mãnh liệt, hơn nữa còn có liên quan đến cô. Dọc đường đi, không chỉ nhân viên, mà ngay cả đi quét dọn cũng liên tục liếc mắt nhìn cô.

Vừa vào khu vực làm việc của thư ký, Chu Diệp mắt đầy trái tim đã bay đến, vẻ mặt tươi cười rất kỳ lạ.

"Không ngờ động tác của cô lại nhanh thế, trong khoảng thời gian ngắn như vậy đã nắm được tổng giám đốc, Tiêu Tiệp tôi rất sùng bái cô!"

Nói xong còn làm bộ mặt si mê, làm cho Tiêu Tiệp không sao hiểu nổi.

"Đây, cái này là chứng cứ!" Vừa rồi hai tay vẫn trống không, nhưng lúc này không biết lấy ở đâu ra một tờ báo, hai tay cầm quơ quơ trước mắt cô.

Đập vào mắt Tiêu Tiệp đầu tiên là mấy chữ nổi bật:

—— Tổng giám đốc tập đoàn Lãnh Thị mang theo niềm vui mới đi chơi hộp đêm, thân thiết cần rượu cho cô.

Trong bài báo còn kèm theo mấy tấm hình, chụp không phải rất rõ, nhưng vẫn lộ rõ khuôn mặt đẹp trai của Lãnh Phong Thần, còn cô gái bên cạnh anh, thì chỉ lộ ra một bóng lưng yếu điệu.

Trong hình cô đang thân mật rót rượu cho Lãnh Phong Thần, mà ánh mắt Lãnh Phong Thần nhìn cô rất dịu dàng. Trong ánh đèn êm dịu càng mập mờ, nhìn cảnh này, rất làm cho người ta mơ mộng.

Nội dung khái quát bài báo như sau: Lãnh Thiếu người bên cạnh chưa bao giờ xuất hiện người đẹp, cuối cùng cũng có niềm vui, lúc đồng nghiệp mời rượu thì quan tâm cần rượu cho cô, rất cưng chiều, ghen chết người khác!

Đối với thân phận của cô, phóng viên còn chưa biết rõ, chỉ ngẫm suy đoán, có lẽ là thiên kim nhà giàu nào đó, chỉ là hơi ít lộ mặt cho nên mọi người không biết.

"Mặc dù không chụp chính diện cô, nhưng mà hôm qua lúc cô và tổng giám đốc ra ngoài, không phải mặc bộ quần áo này sao? Mọi người trong công ty nhìn thấy rất rõ! Hơn nữa dáng vẻ này, bóng lưng xinh đẹp này, không phải cô thì còn ai?"

Không đợi Tiêu Tiệp mở miệng nói chuyện, Chu Diệp đã bôm bốp nói ra.

"Oa! Không ngờ tổng giám đốc lại là một người dịu dàng như thế, còn quan tâm giúp cô căn rượu! Cô thật lợi hại! Tiêu Tiệp, lần đầu tiên nhìn thấy sơ yếu lý lịch của cô, tôi đã biết cô không phải là một người bình thường, chắc chắn sẽ làm lên việc lớn. Cho nên mới vụng trộm điều cô đến, bây giờ nhìn lại quả nhiên là một lựa chọn sáng suốt! Cô xem, hiện tại không phải đúng sao? Ha ha, tôi thật sự quá thông minh, quá tài giỏi..."

"Tôi nói lúc đầu rõ phông văn rõ ràng không phải là thư ký, lại bị phân đến khu vực thư ký, hóa ra là do cô ở sau lưng giờ trò!" Tiêu Tiệp giả vờ tức giận, giọng nói âm trầm.

"Hóng! Nói lời miệng!" Lúc này Chu Diệp lăm lăm mới tỉnh ngộ, đáng thương nói: "Tôi sai rồi ~ "

"Nhưng Tiêu Tiệp cô thật sự rất lợi hại!" Không nhận được lại khen một câu nữa.

"Cô còn nói nữa!"

Chu Diệp lập tức ngậm chặt miệng, hai mắt nháy không ngừng.

Tiêu Tiệp che trán, sao tập đoàn Lãnh Thị lại yên tâm giao chuyện tuyển người quan trọng như thế cho người "đơn thuần" như Chu Diệp làm? Không sợ làm hỏng chuyện sao?

Bốp! Tức giận ném tờ báo xuống đất.

Hít một hơi thật sâu, Tịch Âu Minh kiềm nén cơn tim đang điên cuồng kêu gào, về mặt dần lạnh lẽo...

Em không có một chút khổ sở nào, cho dù là một chút xú! Nhanh như thế đã quên sạch tất cả chuyện giữa chúng ta, còn bình tĩnh tham gia gặp gỡ cùng người đàn ông khác...

Sắc mặt Tịch Âu Minh thay đổi liên tục, giống như báo tử sắp đến.

"Anh Tịch, cà phê của anh..."

"Cút!" Giọng Tịch Âu Minh lạnh như băng, dọa Kiều Đại Tâm sợ run tay, cà phê đổ đầy đất. "Tịch... Anh Tịch..." Kiều Đại Tâm tủi thân kêu lớn, anh Tịch nói chuyện với cô luôn rất khách khí, tại sao hôm nay lại dùng giọng điệu lạnh lùng đó để nói chuyện với cô còn bảo cô cút?

Khi ánh mắt nhìn thấy tờ báo trên đất, bỗng dưng hiểu rõ, "Anh Tịch anh tỉnh lại đi, anh thấy không, Bạch Tiêu Tiệp chính là hèn hạ như thế, các người còn là vợ chồng, cô ta đã trắng trợn đi quyến rũ người đàn ông khác..."

Mặc dù chỉ là một bóng lưng, nhưng từ trước đến giờ Bạch Tiêu Tiệp luôn là đối thủ của Kiều Đại Tâm, cho nên dù chỉ là một bóng lưng, cũng đủ để cô nhận ra!

Một đạo ánh mắt sắc bén bắn đến, Kiều Đại Tâm rùng mình, nhưng vẫn kiên trì nói: "Anh Tịch, vì người phụ nữ như thế không đáng giá! Anh xem đã hai ngày anh không ăn cơm rồi, cứ tiếp tục như thế cơ thể sẽ không chịu nổi..."

"Tôi nói lại lần nữa, cút!"

Hai mắt Kiều Đại Tâm đỏ ửng, không cam lòng chạy ra ngoài.

Bỗng nhiên dạ dày quặn đau, mấy ngày không ăn gì, dù dạ dày có tốt đi nữa cũng không chịu nổi. Đã không nhớ rõ, đây là lần thứ mấy quặn đau. Mỗi một lần, đều giống như bị xé ra vậy, loại cảm giác đau đó giống như xương thịt bị tách rời, làm cho môi anh vốn trắng càng tái nhợt hơn.

Về mặt dần mơ hồ...

"Tiệp Nhi..."

Giống như sắp chết, lảo bảo yếu ớt.

Dưới sự khống chế của uy quyền, những bài báo nói về Lãnh Phong đều biến mất trong vòng một ngày. Hơn nữa trong công ty, cũng không ai nói đến chuyện này.

Đối với Chu Diệp mà nói, đây là chuyện hết sức đau khổ, bởi vì khó lắm mới có chuyện lớn làm người ta phấn khích như thế, lại bị công ty liệt vào chuyện cấm thảo luận, người không tuân theo sẽ bị xử lý.

Đối với Tiêu Tiệp mà nói, cuối cùng lỗi tai cũng được yên tĩnh, là chuyện tốt.

Buổi chiều, Tiêu Tiệp theo lời căn dặn đi đến cửa hàng quần áo tư nhân cao cấp nào đó, lấy bộ âu phục mới thiết kế xong của Lãnh Phong Thành.

Lúc đến nơi, cô mới phát hiện, hóa ra chủ cửa hàng lại là một cô gái xinh đẹp quyến rũ. Từ quần áo có thể thấy, cô ấy là một người phụ nữ rất có sức quyến rũ, mặc dù lớn hơn cô mấy tuổi, nhưng rất trẻ, chỉ là giữa hai đầu lông mày lơ lơ lộ ra cảm giác u buồn.

Lúc thấy Tiêu Tiệp xuất hiện, về mặt cô ấy có chút mất mát, ánh mắt cũng ảm đạm, nhưng trong nháy mắt ánh mắt đã khôi phục bình thường, tiếp đãi rất

chu áo.

Đây là một cửa hàng quần áo rất đặc biệt chỉ thiết kế trang phục cho một vài ngôi sao và một ít người giàu có, vị trí cũng rất bí mật, có thể tránh bọn chó săn chụp hình, chỉ điểm này đã đủ hấp dẫn ánh mắt các ngôi sao. Hơn nữa nghệ sĩ sợ nhất là tham gia hoạt động bị bắt gặp, mà trang phục nơi này thiết kế, tất cả đều có một không hai, phong cách thiết kế rất riêng biệt, cho nên càng hợp lòng nghệ sĩ.

Trong cửa hàng lắp đặt thiết bị rất đắt tiền, dành riêng cho tầng lớp thượng lưu, cho nên cũng rất được tầng lớp này yêu thích.

"Em là một cô gái tốt."

Không lâu lắm, bà chủ đã nói như thế, dùng giọng điệu khẳng định.

Tieu Tệp khó hiểu, tại sao bỗng nhiên cô ấy lại nói như thế?

Có lẽ nhìn thấu vẻ mặt nghi hoặc của Tieu Tệp, bà chủ nhẹ giọng cười, kéo Tieu Tệp ngồi xuống ghế, nói: "Chị là chị của Lãnh Phong Thần, tên Lãnh Liên."

"Chào chị! Em cũng không biết, nếu như vừa rồi có chỗ nào mạo phạm, mong chị thông cảm!" Tieu Tệp luôn miệng nói, cửa hàng mà Lãnh Phong Thần bảo cô đến lấy quần áo, lại chính là của chị anh ta mở, tại sao không nói rõ ràng với cô chứ?

Nhưng đúng là không nhìn ra, hai người này đâu có chỗ nào giống nhau? Đừng nói một nửa, cho dù là một chút xíu cũng không tìm ra!

"Nhìn không giống sao? Rất nhiều người đều nói như thế. Nhưng mà, chị đúng là chị nó, hơn nữa, còn lớn hơn nó năm tuổi, là chị cả đấy." Thấy vẻ mặt nghi ngờ của Tieu Tệp, Lãnh Liên cười giải thích.

Tieu Tệp càng giật mình, nụ cười của Lãnh Liên rất dịu dàng, da cũng khá bóng loáng, nhìn không giống như người lớn hơn Lãnh Phong Thần năm tuổi chút nào!

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Hai Người Đầu Im Miệng Cho Tôi

Lãnh Phong Thần hai mươi tư tuổi, thế thì cô ấy hai mươi chín tuổi? Trời ạ, cô ấy dùng phương pháp bảo dưỡng đặc biệt gì sao? Tại sao nhìn trẻ như thế? Tieu Tệp dám khẳng định, nếu như Lãnh Liên ăn mặc trẻ trung một chút mà không phải mặc quần áo trưởng thành như thế này, đi cùng Lãnh Phong Thần, mọi người nhất định sẽ cho rằng họ là người yêu chứ không phải chị em!

"Sao lại giật mình như thế? Chị không giống người phụ nữ hai mươi chín tuổi sao?" Lãnh Liên nhả nhặn cười nói.

Tieu Tệp vội vàng gạt đầu: "Quả thật không giống, da chị thật đẹp giống như của các ngôi sao vậy, thật sự làm cho người ta hâm mộ!" Được rồi, bị Chu Diệp lấy nhem, bây giờ cô cũng động chút là dùng từ hâm mộ này.

Lãnh Liên khẽ cười, tiếng cười của cô cũng rất hay, "Nhưng mà, chị thật sự lớn hơn nó năm tuổi."

Sau đó Lãnh Liên không nói gì nữa, giống như cố ý nói cho Tieu Tệp biết những chuyện này, làm cho cô yên tâm chuyện gì đó.

Lúc Tieu Tệp rời đi, bỗng nhiên Lãnh Liên lo lắng nói mấy câu làm cô không thể nào giải thích được, cô ấy nói: "Đối xử tốt với cậu ấy, có em ở đây, chị yên tâm rồi."

Lúc ngồi trên xe trên đường về công ty, Tieu Tệp càng nghĩ càng cảm thấy không đúng. Tại sao Lãnh Liên lại nói với cô những câu như thế? Hơn nữa giữa hai đầu lông mày của cô ấy mơ hồ lộ ra sự u buồn, hơn nữa lúc cuối còn nhả nhủ những lời đó với cô, giống như một loại đoạn tuyệt.

Lãnh Liên và Lãnh Phong Thần, tuyệt đối không phải quan hệ chị em đơn giản như thế!

"Quần áo tôi đâu?" Hai chân gác lên bàn làm việc, Lãnh Phong Thần ngồi trên ghế tổng giám đốc nhũn nhũn hỏi.

Hoàn toàn không giống phong cách của một tổng giám đốc! Lại ở ngay trong phòng làm việc 'không để ý hình tượng' như thế.

Trải qua mấy ngày tiếp xúc, Tieu Tệp cũng biết thói quen của vị tổng giám đốc này. Mặc dù hai mươi tư tuổi, nhưng vẫn còn giống như đứa trẻ vậy, lúc không nói lời nào thì âm trầm muốn chết, vừa mở miệng ra nói thì toàn lời lưu manh, không có một chút nghiêm chỉnh nào!

Nghĩ đến người ngoài đánh giá anh ta là: Một người đàn ông trưởng thành chừng chặc!

Tiêu Tiệp liền muốn mạnh mẽ phản bác: Trưởng thành chứng chắc? Hừ, còn giống một đứa nhỏ hơn? Ở trước mặt người không quen thì mang bộ dạng đứng đắn, quần áo gọn gàng ngăn nắp, nói chuyện chừng mực. Ở trước mặt cô thì luôn làm vẻ mặt lưu manh, nói chuyện không biết lớn nhỏ!

"Lấy được rồi!" Nói xong đưa túi cho người đối diện, người kia cũng không tức giận, vững vàng đón lấy, sau đó còn nói.

"Con gái thô lỗ như thế làm gì? Phải cười nhiều một chút biết không? Nếu không sẽ có nếp nhăn!"

"Chuyện tôi có nếp nhăn hay không không liên quan đến anh! Xin hỏi đại tổng giám đốc, cuộc hẹn hôm nay ngài định đẩy đến hôm nào?" Nói đến việc này Tiêu Tiệp lại muốn hung hăng gõ vào đầu anh ta, thử nói xem đường đường là tổng giám đốc tập đoàn Lân Thị, làm việc lại chỉ dựa vào tâm tình.

Nếu như hôm nào tâm tình không tốt, thì sẽ đẩy hết hành trình cả ngày hôm đó xuống, rồi phui mông rời đi, để lại cục diện rối rắm cho cô thu dọn.

Nếu như hôm nay lại như thế nữa, cô liền vung tay đi!

"Ừm, không biết, tôi vẫn chưa nghĩ ra..." Nói xong còn bày ra bộ dạng bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ.

Tiêu Tiệp khề cấn rằng, lúc không thể nhìn được nữa, cuối cùng lại nghe thấy giọng nói đáng đánh đòn của anh ta: "Được rồi, hôm nay tôi liền làm một việc thiện, thay cô giải buồn ~"

Tiêu Tiệp cấn rằng, cô buồn là tại ai ban tặng! Tức giận xoay người đi, cô không có cách nào ở chung một chỗ với người như thế!

"Chờ một chút ~" Yếu ớt nói.

"Hôm nay cô gái đó có nói gì hay không?" Giống như tiểu thụ vậy, tự nhiên Lân Phong Thần lại nói chuyện bằng giọng điệu nhu nhược như thế.

Tiêu Tiệp ngẩn ra, sau đó nói: "Anh nói là chị anh?"

Hôm nay cô gặp qua nữ cũng chỉ có chị gái xinh đẹp kia.

Lân Phong Thần không lên tiếng, chỉ cúi đầu.

"Nói, chị ấy nói..."

Tiêu Tiệp cố ý dừng lại một chút, quả nhiên thấy người vốn còn đang cúi đầu, lúc này đang nhìn cô bằng ánh mắt lấp lánh, giống như từ miệng cô có thể nghe thấy tin tức tốt gì đó.

"Chị ấy nói sau này tôi cần tha thứ nhiều, bởi vì em trai chị ấy không phải là một người tốt!"

Lân Phong Thần sững sốt một chút, sau đó lập tức bác bỏ: "Nói vậy, chị ấy sẽ không nói những lời như vậy!"

"À?" Tiêu Tiệp không nhanh không chậm lạnh nhạt nói: "Vậy anh cảm thấy chị ấy sẽ nói chuyện gì?"

Lần này đến phiên Lân Phong Thần á khẩu không trả lời được, hình như anh lại bắt đầu bực bội, giọng âm u nói: "Đi ra ngoài!"

Hừ, mặt hướng lên trời! Khinh thường liếc nhìn Lân Phong Thần, Tiêu Tiệp cũng không quay đầu lại rồi đi.

Sau lưng, ánh mắt Lân Phong Thần lộ ra vẻ bi thương...

"Tình hình thế nào rồi?" Nhận được tin Tả Huyền Dạ mang theo vợ nhanh chóng chạy đến nhà lớn nhà họ Tịch.

Nhưng lại bị báo: Tịch gia không tiếp khách!

Lời này là di Lâm nói, bà cũng rất khó xử.

"Cô chủ đã đi ra khỏi nhà mấy ngày rồi, từ ngày rời đi đó, cậu chủ cũng trở nên ít nói lạnh lùng, cũng không mở miệng ăn nổi một bữa cơm. Có nhiều lần tôi thấy cậu ấy đau dạ dày đến nỗi phải ôm bụng, nhưng vẫn ném đồ ăn người giúp việc mang lên đi, dù như thế, cậu ấy vẫn xử lý chuyện trong công ty như thường, tối hôm nào cũng xem văn kiện đến khuya. Tối hôm qua cậu ấy té xỉu một lần, sau khi tỉnh lại không để ý đến cơ thể, vẫn ký từng văn kiện mà Tiểu Nam mang đến. Mà sáng sớm hôm nay, cậu ấy lại đồ cơm người giúp việc mang lên đi, ... Cái này, làm sao mới được đây... Tôi thật sự không có cách nào, mới báo cho các vị, nói cho các vị khuyên nhủ cậu chủ của chúng tôi! Tiếp tục như vậy nữa, cậu ấy sẽ..." Vừa nói di Lâm không nhìn được cũng khóc theo.

Đây là đứa bé một tay bà nuôi lớn, bây giờ lại vì cô chủ mà hành hạ bản thân mình như thế. Lần này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì! Tại sao cô chủ lại bỏ nhà đi, bây giờ ngay cả cậu chủ cũng...

"Tiêu Tiệp bỏ nhà ra đi?" Kinh hãi nhất không ai bằng Dĩ Đồng, chuyện lớn như thế, mà sau mấy ngày cô ấy bỏ đi cô mới biết?

"Bây giờ Tiêu Tiệp ở đâu? Có phải Tịch Âu Minh đã làm chuyện gì có lỗi với cô ấy không?" Theo bản năng, cô lập tức đẩy trách nhiệm lên đầu Tịch Âu Minh.

"Đồng Nhi, bây giờ không phải là lúc để tranh cãi chuyện này, chúng ta đến là để giúp đỡ giải quyết vấn đề, không thể làm loạn thêm được." Tả Huyền Dạ vội vàng muốn bênh vực bạn tốt.

Mặc dù Dĩ Đồng rất tức giận, nhưng cũng biết nặng nhẹ, bây giờ tức giận không giải quyết được vấn đề. Nhưng mà cũng không nhịn được oán giận một câu: "Anh ta là tâm bệnh, tâm bệnh cần tâm được, cho dù chúng ta đi xem cũng vô ích!"

Tả Huyền Dạ bắt đầu nhìn cô, kéo tay cô lên tầng.

Trong thư phòng,

"Anh làm thư ký cái kiểu gì? Thân thể anh ấy đã như thế, anh còn mang những văn kiện này đến! Chút chuyện cũng làm không xong, thuê các người có ích gì!"

Về mặt Kiều Đại Vân buồn rầu, nhưng cũng không nhịn được trách mắng Tiểu Nam. "Đúng là không có mắt nhìn! Làm việc cũng không biết nhìn tình huống, bảo anh đưa thì anh đưa sao, vậy bảo anh đi chết, thì anh có đi chết hay không!"

Bản thân Tiểu Nam cũng rất áy náy, nhưng mà nghe thấy những lời này của Kiều Đại Vân, lại nhịn không được phản bác: "Nếu như tổng giám đốc thật sự bảo tôi đi chết, tôi cũng sẽ đi!"

Mạng của anh là do tổng giám đốc cứu, đương nhiên tổng giám đốc có quyền chi phối. Sự trung thành của anh với tổng giám đốc, không cho phép người phụ nữ này làm nhục như thế!

Kiều Đại Vân hừ lạnh: "Muốn mạng anh có tác dụng gì!"

Tiểu Nam tức giận, nhưng nhịn xuống.

"Đủ rồi! Hai người đều im miệng cho tôi!" Cuối cùng bên trong cũng truyền đến giọng nói trầm thấp, mặc dù không phải rất lớn, nhưng cũng đủ để hai người ngoài cửa nghe thấy.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Tịch Âu Minh, Anh Không Thể Xảy Ra Chuyện Gì Được

"Đủ rồi! Hai người đều im miệng cho tôi!" Cuối cùng bên trong cũng truyền đến giọng nói trầm thấp, mặc dù không phải rất lớn, nhưng cũng đủ để hai người ngoài cửa nghe thấy.

Bởi vì Tịch Âu Minh hạ lệnh, không cho phép người khác bước vào thư phòng một bước, cho nên Kiều Đại Vân hào hứng đến, nhưng đến bây giờ ngay cả mặt Tịch Âu Minh cũng không thấy.

"Âu Minh, anh đừng như vậy, cứ tiếp tục như thế cơ thể sẽ không chịu nổi đâu. Trên đời này thiếu gì phụ nữ, tại sao anh nhất phải cố chấp với cô ta như thế chứ?" Lúc này Kiều Đại Vân tìm đủ mọi đường.

Rốt cuộc Bạch Tiêu Tiệp có điểm gì tốt chứ? Tại sao đàn ông tốt trên đời này đều chết đi sống lại vì cô ta.

"Cô ấy tốt hay xấu không đến phiên người khác bình luận, anh chỉ nói một lần. Từ nay về sau đừng đến gặp anh nữa, nghĩa vụ của anh với em cũng đã xong, từ nay anh và em không còn gì dây dưa với nhau nữa." Bên trong truyền ra giọng nói lạnh nhạt.

"Chẳng lẽ chỉ vì một người phụ nữ mới quen biết một năm, mà anh liền tuyệt tình với em như thế sao?" Kiều Đại Vân sợ hãi lúng túng, mặt đầy nước mắt.

"Đúng, cô ấy là vợ anh." Bên trong truyền đến tiếng ho nhẹ, nhưng lời nói truyền ra vẫn rõ ràng như cũ.

"Cô ta là vợ anh, cô ta là vợ anh! Vậy còn em thì sao? Anh có nghĩ đến cảm giác của em không?" Giọng người con cái phần uất nói.

"Năm đó lúc em chọn rời đi, thì chúng ta đã không còn liên quan gì nữa rồi. Hơn nữa, năm đó tình cảm của anh đối với em, cũng không phải tình yêu nam nữ. Tại anh năm đó không nhận ra, cho nên mới dẫn đến cục diện như ngày hôm nay."

"Tại sao có thể như thế, sao có thể như thế được? Lúc trước cô ta làm tổn thương em như vậy, mà anh lại có thể dễ dàng tha thứ cho cô ta như thế!" Kiều Đại Vân không nhịn được, xông vào bên trong.

"A" Đấy mắt Tịch Âu Minh thoáng qua một tia sắc bén, "Đừng dùng chuyện kia làm cớ, anh nể tình cảm nhiều năm giữa chúng ta nên mới không truy cứu, Đại Vân, chuyện đã xảy ra như thế nào, bản thân em tự rõ! Đừng làm chuyện tổn thương đến cô ấy nữa, lại tiếp tục nữa, anh nhất định sẽ không bỏ qua!"

"Anh có ý gì? Chuyện đó rõ ràng do chính cô ta làm..." Kiều Đại Vân nóng lòng thanh minh, lại bị ánh mắt sắc bén của Tịch Âu Minh dọa sợ, không dám mở miệng nữa.

"Còn nữa, bắt đầu từ ngày mai, em gái em Kiều Đại Tâm cũng không cần đến tập đoàn Tịch Âu làm nữa."

"Anh... Anh muốn cắt đứt hoàn toàn mối quan hệ giữa chúng ta sao? Ngay cả đứa em gái vô tội của em cũng bị liên lụy? Bạch Tiêu Tiệp có chỗ nào tốt, tốt đến mức anh muốn đối xử với chúng em như vậy sao?"

"Cô ấy có tốt hay không không đến phiên người ngoài nhận xét, anh không đuổi tận giết tuyệt hai người, là đã nể tình cảm trước kia rồi. Trong lòng em rõ nhất, chỉ bằng việc trước kia em bôi nhọ vợ anh như thế, anh vốn nên trừng phạt em..." Nói đến đây, Tịch Âu Minh đã mở hời nhể nhại.

"A, vậy tại sao không trừng phạt?" Kiều Đại Vân không cam lòng.

"Cô ấy sẽ không vui, chuyện của cô ấy, cô ấy không muốn anh nhúng tay vào. Nhưng mà không có lần sau, cho dù là ai cũng không được tổn thương đến cô ấy, nếu có anh nhất định sẽ không đội trời chung với người đó!" Tịch Âu Minh lại ho khan hai tiếng.

Kiều Đại vân nghe xong, ánh mắt tràn đầy bi thương, nói: "Cũng bởi vì cô ta không vui, cho nên anh muốn đuổi tận giết tuyệt như thế? Cũng bởi vì cô ta không vui, cho nên anh mới hào phóng bỏ qua cho chúng em? Ha ha, tốt, tốt! Em biết rồi."

Nói xong bỗng nhiên xoay người chạy ra ngoài, vừa mới đến giữa cầu thang, đã thấy bọn người Tả Huyền Dạ, hai bên đều sững sờ. Kiều Đại Vân kịp phản ứng trước, vượt qua bọn họ, chạy ra ngoài.

Về mặt Tả Huyền Dạ rất kinh ngạc, Kiều Đại Vân quay về lúc nào? Chẳng lẽ có liên quan đến chuyện này?

Kéo vợ mình đi, định tự mình hỏi Tịch Âu Minh. Nhưng phát hiện vợ vẫn đang ngăn người, vừa rồi quá khiếp sợ mở to cái miệng nhỏ nhắn, bây giờ còn chưa kịp đóng lại.

"Sao thế?" Tả Huyền Dạ lo lắng hỏi.

"Tại sao... Kiều Đại Vân lại ở đây?"

Tại sao? Tại sao Kiều Đại Vân lại xuất hiện ở nhà họ Tịch? Cô ta và Tịch gia có quan hệ thế nào?

Tiêu Tiệp vừa về đến nhà, chiếc ổ nhỏ bé thuộc về cô. Không lộng lẫy to lớn như nhà họ Tịch, nhưng lại rất ấm áp. Đồ của mình, muốn làm thế nào cũng được, không cần người ngoài nhúng tay.

Cô lấy chìa khóa ra, còn chưa kịp cắm vào, đã bị giọng nói sau lưng dọa sợ.

Lúc quay đầu lại, liền thấy vẻ mặt nóng của Tiểu Nam.

Nhìn thấy cô, Tiểu Nam không nói hai lời, quỳ xuống tại chỗ.

"Thiếu phu nhân, Tiểu Nam cầu xin người, đi gặp tổng giám đốc! Ngài ấy, ngài ấy sắp không..."

Tiểu Nam tự mình lái xe đến, chạy như bay đến, bây giờ cũng chạy như bay đi.

Nhìn cảnh vật vút qua ngoài cửa sổ, Tiêu Tiệp không rõ bây giờ tâm tình mình thế nào, đầu óc trống rỗng, trong lòng đau đến không thể nén xuống được, sau đó từ từ run rẩy, sợ hãi.

Bàn tay đặt trên đầu gối không tự chủ được nắm chặt lại, Tịch Âu Minh, anh không thể xảy ra chuyện gì được, không thể!

Xe rất nhanh đã đến nhà họ Tịch, mới rời đi mấy ngày ngắn ngủi, hôm nay lại về đây, lại nhìn thấy tất cả những thứ này, lại sinh ra cảm giác hoài niệm.

Thấy cô đến, tất cả mọi người đều kinh ngạc, nhưng lại nhìn cô rất kích động.

Đặc biệt là di Lâm, vừa mới lau nước mắt, lại chảy xuống.

Đáy lòng Tiêu Tiệp dần chìm xuống, những suy nghĩ lung tung trong đầu trào ra, cô không dám nghĩ nhiều, ngay cả chào hỏi cũng không kịp, bước nhanh vượt qua mọi người, chạy lên tầng.

"Tôi nói các người cút đi không nghe rõ sao?"

Từ xa, đã nghe thấy giọng nói vừa tức giận vừa cáu gắt từ trong phòng sách truyền ra. Nhưng mà, thấp thoáng, lại truyền ra mấy tiếng ho khan, hơn nữa vừa rồi giọng nói còn có chút khàn khàn, sức lực không đủ.

Lại được nghe giọng nói này lần nữa, đáy lòng cô trào ra cảm giác nhớ nhung nồng đậm. Bất giác trong mắt đã đầy nước mắt, nhìn chỗ đó, chậm chạp lại kiên quyết đi đến.

Bị đuổi ra khỏi phòng sách một cách chật vật Tả Huyền Dạ che chở vợ đi ra, lúc thấy Tiêu Tiệp, đều lộ ra vẻ mặt vừa mừng vừa sợ.

"Tiêu Tiệp..." Di Đồng còn muốn nói gì đó, nhưng người nọ đã vượt qua cô, đi thẳng vào trong.

"Các người đều không nghe hiểu tiếng người sao? Cút!" Giọng nói hung ác lại vang lên lần nữa, ngược lại không còn hơi sức, nhưng khí thế vẫn còn lạnh đến mức có thể đóng băng.

Khi âm cuối cùng rơi xuống, thuận theo, Tịch Âu Minh cũng đau đến cúi người xuống, cảm giác đau đớn mãnh liệt khiến anh không thể không ngồi xổm xuống đất.

Một tay chống xuống đất, một tay ấn chặt bụng, mồ hôi lạnh chảy ra như mưa.

"Minh..." Tiêu Tiệp che miệng, không thể tin nổi, nước mắt chảy xuống rào rào.

Trong lúc hoảng hốt, hình như anh nghe thấy giọng nói chờ đợi rất nhiều lần trong lòng. Cười giễu cợt, làm sao có thể? Anh thật sự đau đến xuất hiện ảo giác rồi sao? Làm sao cô có thể xuất hiện ở đây được, sao có thể nói chuyện với anh bằng giọng nói dịu dàng giống như trước kia?

"Minh... Tại sao lại thế này? Tại sao lại thế này? Rốt cuộc anh bị sao thế?" Cho đến khi bị người ôm chặt lấy, anh mới giật mình, kinh ngạc chậm rãi quay đầu lại, đợi lúc thấy rõ được vẻ mặt của người trong lòng.

"Cút!"

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Sao Em Lại Hung Dữ Như Thế

Editor: Trang Lyn

Tịch Âu Minh cho rằng bản thân đã bắt đầu xuất hiện ảo giác, nhưng đến lúc thật sự nhìn thấy khuôn mặt người kia. Trong nháy mắt về mặt anh lập tức thay đổi, không thể tin, ngạc nhiên, mừng rỡ, cuối cùng dần chuyển thành tức giận.

Anh vùng vẫy gạt tay cô ra, giọng nói yếu ớt tức giận quát to:

"Đi ra!"

Động tác này gần như tiêu hao toàn bộ sức lực của anh, con đau giống như ma quỷ, vươn tay từ trong bóng tối ra với anh, kéo anh vào vực sâu không đáy...

Cô có ý gì? Trước kia anh van xin cô đừng rời đi, nhưng cô lại tuyệt tình xoay người rời đi. Bây giờ cô lại trở về để làm gì? Thương hại anh sao?

Thân thể Tiêu Tiệp bị đẩy ra chỉ hơi ngã lệch sang một bên, bởi vì sức lực không lớn, cho nên không hề đau. Tình trạng của anh đã nghiêm trọng đến mức này rồi sao? Một người mạnh mẽ như thế, hôm nay ngay cả sức lực đẩy một người phụ nữ ra cũng không có?

Tiêu Tiệp vội vàng nói: "Bây giờ không phải là lúc dễ giận dữ, chúng ta đi bệnh viện." Nói xong lại muốn đi đỡ anh.

"... Không phải em muốn ly hôn sao... Không phải không muốn trở về cái nhà này sao... Vậy còn trở về để làm gì..." Tịch Âu Minh còn muốn đẩy cô ra, chỉ là không có sức lực để đẩy, nhưng vẫn dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn cô.

"Âu Minh!" Đã như thế rồi, vẫn còn suy nghĩ việc kia sao?

"Cho nên... Cút! Anh không cần em đồng cảm... Đi!" Cổ họng có mùi tanh, Tịch Âu Minh chịu đựng không nổi, mấy ngày không ăn cơm, bây giờ trong dạ dày giống như có cái gì đó đang cào vạy, đau đớn xé rách. Trước mắt dần đen tối, hình như anh nghe thấy ô lo lắng đến phát khóc.

"Đó là lời em nói lúc tức giận! Âu Minh! Âu Minh! Anh tỉnh lại đi! Người đâu, người đâu! Mau gọi xe cấp cứu, mau cứu anh ấy!"

Đen tối hoàn toàn nhấn chìm anh, sự đau đớn trong người nổ tung, giống như một kích cuối cùng, tất cả ý thức của anh hoàn toàn biến mất...

Mặc dù truyền nước dinh dưỡng, nhưng mấy ngày liên tục "tự ngược", Tịch Âu Minh cũng coi như bệnh nặng một trận, hôm nay nhìn khuôn mặt có vẻ hơi gầy đi, nhưng khí chất ngạo mạn xung quanh vẫn không giảm đi chút nào.

"Anh dám rút ra thử xem?"

Bỗng nhiên một giọng nói trong trẻo vang lên, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt khen ngợi nhìn người đang đứng ở cửa.

Mấy người ở đây, gồm có Kim Huyền, Tả Huyền Dạ, Dĩ Đồng. Đều hết cách với người bệnh nhân này, vừa mới "cấp cứu" xong, mà bây giờ vị đại thiếu gia này lại ồn ào đòi rút ra? Vừa tỉnh lại liền muốn rút hết công cụ cứu mạng đi, quanh người còn tỏa ra hơi thở lạnh lẽo khiến người ta đóng băng, làm cho mọi người muốn can lại cũng không dám.

Loại này, bây giờ bệnh nặng mới khỏi, sức lực nhất định không nhiều, mấy người đồng tâm hiệp lực nhất định có thể can cậu ta! Hai người đàn ông đứng đây lên lút trao đổi ánh mắt với nhau, cuối cùng tuyên bố thất bại, không một người nào dám lên tiếng ngăn cản vị thiếu gia này rút ống dẫn trên tay. Trong giới này Tịch Âu Minh nổi tiếng là tàn nhẫn, nếu hôm nay anh làm cho cậu ta khó chịu, thì ngày mai anh sẽ trở thành con mồi trong tay cậu ta, nghĩ thế nào thì thế đấy.

Dĩ Đồng lại sâu sắc cảm thấy, Tiêu Tiệp thật đáng thương, gả cho một người đàn ông tính tình vừa "lạnh lùng" lại hung ác như thế. Vẫn là chồng mình tốt! Vừa dịu dàng lại chu đáo.

Tiêu Tiệp tức giận, cô vừa mới đi ra ngoài một lát, đề hỏi thăm tình hình, trở về đã thấy người nào đó muốn rút hết ống dẫn đi.

Lại không khách khí nói: "Anh dám rút ra thử xem!"

Quả nhiên động tác người kia dừng lại, sắc mặt vẫn thối, nhưng không rút ống nữa.

Tiểu Nam gõ cửa, bê khay vào, giao cho Tiêu Tiệp: "Thiếu phu nhân, cái này là di Lâm làm bảo tôi mang đến, bác sĩ nói bây giờ chỉ có thể ăn chút cháo."

Tiêu Tiệp gật đầu nhận lấy.

"Mang đi! Ra ngoài!" Hai chữ lạnh lùng, làm tất cả mọi người đều run rẩy.

"Anh chắc chắn muốn em rời đi sao?" Tiêu Tiệp nghiêm túc nói, giống như chỉ cần anh nói, cô lập tức quay đầu rời đi, không trở lại nữa.

Tịch Âu Minh không nói lời nào, nhìn cô chăm chăm, mày nhíu chặt.

Thấy anh không nói gì, Tiêu Tiệp coi như anh ngầm thừa nhận, lập tức đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

Nhưng tay, lại bị nắm chặt.

Môi Tịch Âu Minh hơi trắng bệch mím chặt thành một đường, ánh mắt gắt gao nhìn cô chăm chăm, rất không thân thiện này.

Nhìn tay bị nắm chặt, Tiêu Tiệp cười không ra tiếng. Người đàn ông bướng bỉnh này, không phải muốn cô rời đi sao? Tại sao còn kéo cô?

Tất cả mọi người đều nhìn ra, Tịch Âu Minh đang nói lẫy, ai biết Tiêu Tiệp sẽ tương thật, hoặc có lẽ giả vờ rời đi? Nhưng cũng thật sự chọc đến Tịch đại thiếu gia, chỉ sợ người sẽ rời đi thật, liều mạng giữ người ta.

Ánh mắt sắc bén của Tịch Âu Minh quét qua, làm cho tất cả mọi người buồn cười nhưng lại không dám cười liền muốn khóc. Không còn tâm tình tiếp tục xem, rồi rít kiếng rồi đi.

Trong phòng bệnh lại bắt đầu yên tĩnh lại.

Tiêu Tiệp trừng mắt nhìn người đàn ông bướng bỉnh này, giẫy ra khỏi tay anh, múc cháo vào bát.

"Há miệng!"

Giọng điệu Tiêu Tiệp rất không tốt, nếu anh không há miệng, cô liền mặc kệ không thèm quan tâm nữa.

Tịch Âu Minh nhẹ giọng ề hem hai tiếng, mặc dù rất không vừa lòng với thái độ của cô, nhưng vẫn ngoan ngoãn há miệng ra, không dám phản bác lại chút nào.

Tiểu Nam gõ cửa đi vào, thấy một màn như vậy, miệng mở lớn.

Nhưng không ai chú ý đến cậu ta, cậu nhẹ nhàng để bệnh án xuống, im lặng ra ngoài.

Sau khi Tiểu Nam ra khỏi phòng bệnh, lúc này hận không thể ngửa mặt lên trời thò dài! Oh my god! Vừa rồi người bên trong là ông chủ của cậu sao? Là ông chủ lạnh lùng như nói bằng đó sao? Không phải? Nhất định là cậu nhìn nhầm rồi! Sao ông chủ có thể ngoan ngoãn như thế, một bộ dạng đứa trẻ

ngoan? Được rồi, cậu bị hoảng sợ!

Nhìn cháo trong bát dần giảm đi, cho đến khi nhìn thấy đáy, về mặt Tiêu Tiệp mới dễ nhìn một chút. Lấy giấy lau miệng cho anh, nhìn vành mắt đen kìa của anh, con tức trong lòng lại vọt lên.

"Này! Cho em một chỗ!" Vừa nói vừa cời giày ra.

Tịch Âu Minh chu mỏ, lại ngoan ngoãn dịch sang bên cạnh, cho cô một chỗ trống. Nhưng ánh mắt vẫn rất tủi thân, vâng dạ nói: "Sao lại hung dữ như thế ~" Đúng đáng về cô vợ nhỏ bị ức hiếp.

Tiêu Tiệp tức giận lườm anh một cái: "Còn lải nhải, mau ngủ đi!"

Nói xong tự mình tìm một vị trí tốt, cuộn vào trong ngực anh, yên tâm nhắm mắt lại.

Đừng nói anh, ngay cả cô sau khi rời khỏi nhà họ Tịch, cũng không có một giấc ngủ ngon. Ừm, bây giờ tốt rồi, cuối cùng cũng có thể có một giấc ngủ ngon.

Mặc dù Tịch Âu Minh rất oán giận giọng điệu hung dữ của cô, nhưng mà độ cong khỏe miệng ngày càng cao, ôm chặt thân thể mềm mại của cô, cuối cùng yên tâm nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Ỡ Sủng Mà Kiêu

Editor: Trang Lyn

Lúc Tiêu Tiệp tỉnh lại, đã là sáng hôm sau, may mà hôm nay là cuối tuần, nếu không hôm nay đã đi làm muộn rồi.

Tịch Âu Minh tỉnh lại trước cô, sau khi tỉnh lại còn không dám tin, cô chân thật lại trở về trong ngực anh. Loại thực tế này, cảm giác an tâm thật tốt.

Anh ôm nửa người cô, trong lòng nghĩ, nên nói thế nào mới có thể dỗ vợ trở về.

"Vợ ~ trở về đi ~" Tịch Âu Minh cẩn thận cân nhắc từng chữ một, tỉ mỉ quan sát từng biểu tình của cô.

"Không muốn!" Từ chối sạch sẽ.

Tịch Âu Minh ngẩn ra, không buông tha nói: "Anh biết ngày đó anh sai, không nên để em về nhà ăn cơm một mình..."

"Còn gì nữa không?"

"Sau này ngày nào anh cũng ăn cơm cùng em!"

"Chỉ như thế?"

Tịch Âu Minh cười khổ: "Anh sẽ chứng minh cho em thấy, nhưng mà..."

"Chờ anh thật sự có thể chứng minh, rồi hãy nói." Tiêu Tiệp cắt ngang lời anh nói, cô biết câu nói tiếp theo của anh là gì, muốn cô dọn về nhà.

Nhưng mà, cô còn chưa nghĩ đến, nói chính xác hơn, là còn chưa chuẩn bị xong.

Tịch Âu Minh cúi đầu, hồi lâu sau anh mới ngẩng đầu lên, giống như hạ quyết định trọng đại, nói: "Được, bất luận em làm gì, anh cũng sẽ ủng hộ em, chỉ cần em đồng ý cho anh cơ hội."

Tiêu Tiệp cười, không nói gì, coi như ngầm thừa nhận.

Đáy mắt Tịch Âu Minh thoáng qua một tia sáng, giữa bọn họ vừa mới bắt đầu đã trực tiếp bước vào lễ đường cưới, hành trình cơ bản nhất là người yêu cũng không có. Có lẽ đây là trời cao cho anh cơ hội, cơ hội biểu hiện. Dù sao, vợ cũng không phải dễ dàng lấy không phải sao?

Buổi sáng đi làm, người vừa mới đến phòng làm việc, thì đã có một bó hoa đưa tới, hoa hồng, tròn mười một bông.

Chu Diệp đi quanh bó hoa đó một vòng rồi lại một vòng, tấm tắc khen ngợi: "Người nào nha, có lòng như vậy, mười một bông, đại biểu một lòng một dạ chỉ thích cô!"

Quay đầu nhìn về mặt Tiêu Tiệp nói: "Tốt nha, ẩn giấu đủ sâu, đối phương là ai? Làm gì? Các người đã đến mức độ nào rồi? Hôn môi chưa?"

Tiêu Tiệp ngẩn ra, nhưng chỉ cười nhạt không trả lời. Cười cũng cười rồi, hôn thì tính gì?

Mấy ngày liên tiếp hoa không ngừng được đưa tới, đều là mười một bông, người nào đó hình như quyết tâm muốn tiến hành đến cùng. Chỉ là, bây giờ nhà cô không lớn, cũng sắp không đủ chỗ để hoa rồi.

Lại qua mấy ngày vẫn như vậy, người kia cũng không gọi điện, chỉ một mực tặng hoa. Cuối cùng cô không nhịn được nữa, gọi cho anh.

Người bên kia cười rất thoải mái, cách điện thoại cũng có thể cảm thấy được tâm tình vui vẻ của anh: "Bạch tiểu thư, có hài lòng với hoa hồng Tịch mỡ tặng không?"

Cô ngẩn ra, Bạch tiểu thư? Người này thật đúng là, độ đến hăng say đúng không? Lập tức cũng trả lời anh: "Ừm, rất hài lòng, tôi hiểu tấm lòng của Tịch tiên sinh, chỉ là ổ nhỏ của tôi cũng thật sự không thể chứa được hoa này nữa."

Bên kia lại là một tràng tiếng cười thoải mái, âm thanh kia từng tràng lại từng tràng truyền vào tai cô, rung động lòng người, nhưng cũng cảm thấy rất thỏa mãn.

"Vậy xem mặt mũi của hoa, Bạch tiểu thư có thể có thể nể mặt ăn cơm cùng Tịch mỡ hay không?"

Tiêu Tiệp cúp điện thoại, đường cong khóe miệng vẫn còn giờ lên. Cảm giác này... Hình như rất tốt.

Người tầng lớp xã hội thượng lưu, thỉnh thoảng thích tụ tập ăn uống. Không hoàn toàn là người mình quen, người đứng đầu luôn sẽ bắt ngờ mời một vài người mọi người không biết.

Lần này tụ họp sẽ bố trí ở một nhà hàng tư khá nổi tiếng ở thành phố A, mặc dù địa phương có hơi kín đáo, nhưng mọi người cũng có thể tìm thấy rất nhanh.

Lúc Tịch Âu Minh tiến vào, mọi người bên trong đã ngồi yên. Thấy anh, đều ríu rít đứng dậy, anh khoát khoát tay coi như chào hỏi.

Mọi người đứng đây không chỉ ngạc nhiên khi Tịch Âu Minh lại có thể xuất hiện ở đây, mà còn có cô gái bên cạnh anh. Thân là con nhà giàu, bọn họ tiếp xúc qua rất nhiều nhiều người đẹp, ngay cả ở đây cũng có mấy người anh em dẫn theo mấy ngôi sao nổi tiếng.

Nhưng mà so với người đẹp bên cạnh Tịch Thiếu, thì những người phụ nữ khác đều không đáng xem. Ánh mắt cũng không tự chủ được bị đáng về xinh đẹp và gương mặt hoàn mỹ của mỹ nữ kia hấp dẫn.

Bên ngoài vẫn đồn đại, vợ yêu của Tịch Thiếu xinh đẹp không ai bì nổi, hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền. Mặc dù Tịch Âu Minh cũng không mở miệng giới thiệu, nhưng mà, tất cả mọi người đều đã đoán ra quan hệ của hai người.

Thực ra, Tịch Âu Minh thật sự không định giới thiệu, anh cũng có tính nhỏ mọn của mình, bây giờ đang trong quá trình theo đuổi, người đẹp còn chưa mở miệng đồng ý, anh cũng chỉ có thể tiếp nhận thân phận "bạn trai".

Chú ý tới ánh mắt mọi người, Tiêu Tiệp chỉ hơi mỉm cười, sau đó yên lặng đi theo Tịch Âu Minh.

Tịch Âu Minh vẫy tay, nhân viên phục vụ lập tức hiểu ý, đưa thực đơn đến. Tịch Âu Minh nhận lấy, để trước mặt Tiêu Tiệp, cười nói: "Em thích ăn tôm hùm nhất, tôm hùm ở đây là tốt nhất thành phố A!"

Tiêu Tiệp cũng không kiêu cách, nhận lấy thực đơn, chỉ mấy món mình thích ăn, đương nhiên, tôm hùm là chủ yếu. Lại chỉ mấy món anh thích ăn. Sau đó đưa thực đơn cho nhân viên phục vụ, cũng không hỏi ý kiến Tịch Âu Minh.

Trong lòng mọi người ngạc nhiên, không ngờ lời đồn bên ngoài đều là thật, Tịch Thiếu quả thật rất sùng cô vợ này.

Lúc này bên ngoài lại có mấy người đến, đều là vài người trong giới này, chưa nói tới quen thuộc, phần lớn đều là người vật vãnh, chỉ gặp trong tiệc rượu nào đó một lần mà thôi. Nhưng mà cái này cũng không làm ảnh hưởng đến hưng phấn của mọi người, nam thì uống rượu nói chuyện say sưa, nữ thì yên lặng vì đàn ông rót rượu, thỉnh thoảng cũng giao lưu một chút.

Lúc đồ ăn đưa lên, hấp dẫn sự chú ý của mọi người nhất, chính là đĩa tôm. Đĩa tôm kia vừa đỏ tươi vừa ngon miệng, rất mê người. Có mấy người phụ nữ đã chuẩn bị xong đĩa, định ném thử một chút. Làm sao biết ——

Tịch Âu Minh nói nhân viên phục vụ mấy câu, người phục vụ kia liền đặt đĩa tôm trước mặt Tiêu Tiệp, cũng không để vào bàn quay, cứ như thế, đĩa đồ ăn này cũng chỉ của một mình Tiêu Tiệp.

Tất cả mọi người đều hơi ngạc nhiên, nhưng mà cũng thức thời không nói gì, mà những người phụ nữ vừa rồi liền mất hứng, cuối cùng không nhịn được to gan mở miệng, giọng điệu rất châm chọc.

"Ô, đây đúng là lần đầu gặp được, bữa cơm mà trên bàn chỉ một người độc chiếm. Người biết thì nói Tịch Thiếu cưng chiều Bạch tiểu thư, không biết còn tưởng rằng Bạch tiểu thư ý sùng mà kiêu!" Nói xong mấy người phụ nữ liền cười khanh khách.

Chương 85: Muốn Ăn Sẽ Để Cho Các Người Ăn Đủ!

Editor: Trang Lyn

"Ô, đây đúng là lần đầu gặp được, bữa cơm mà trên bàn chỉ một người độc chiếm. Người biết thì nói Tịch Thiếu cung chiều Bạch tiểu thư, không biết còn tưởng rằng Bạch tiểu thư ý sủng mà kiêu!" Nói xong mấy người phụ nữ liền cười khanh khách.

Tiêu Tiệp vô thức nhìn về phía Tịch Âu Minh, thấy vẻ mặt anh không thay đổi, nhưng miệng mím chặt, biết bây giờ anh đang tức giận. Vội vàng nắm chặt tay anh, ám chỉ anh không cần tức giận, vì mấy người phụ nữ này mà tức giận thật không đáng.

Về mặt Tịch Âu Minh hơi dịu lại, nhưng vẫn dùng giọng điệu khinh thường nói với mấy người phụ nữ kia: "Cô ấy muốn ăn thì ăn, dù cô ấy vừa ý cả bàn này, thì các người cũng chỉ có thể nhìn! Không tin, cũng có thể thử một chút!"

Lời nói chậm rãi, lại tùy tiện, mặc dù người đàn ông này có khí chất rất cao quý, dù là tức giận cũng đẹp như thế. Nhưng mà, ở đây có người nào là dễ trêu chứ? Người đàn ông mình đi theo cũng không kém, có lẽ bình thường ngang ngược quen, cho nên nhất thời quên mất thân phận của mình, bắt đầu mạnh miệng.

"Biết bản lãnh Tịch Thiếu lớn, nhưng mà cũng không thể bắt nạt người khác như thế!"

Khi mấy người đàn ông dẫn theo mấy người phụ nữ này xuất hiện, nhìn thấy hình ảnh trước mặt, lập tức tiến lên nói xin lỗi: "Xin lỗi Tịch Thiếu, những người phụ nữ này không hiểu chuyện, mạo phạm rồi, như vậy đi, bữa cơm hôm nay tính cho tôi, mọi người cứ ăn uống thoải mái!"

Tịch Âu Minh cũng không phải là người không nói đạo lý, người ta đã nói xin lỗi thì con tức cũng giảm bớt không ít, nhưng đúng lúc ngẩng đầu lên lại thấy vẻ mặt bất bình của mấy người phụ nữ kia, đáng về muốn mở miệng nhưng lại không dám, còn không phục.

Lập tức liền hừ lạnh: "Không phải muốn ăn món này sao, muốn ăn vậy thì cho các người ăn đủ!"

Vừa dứt lời, đã có mấy nhân viên phục vụ nam đi đến, Tịch Thiếu là khách quen ở đây của bọn họ, bọn họ bình thường tay chân lanh lợi, cho nên chỉ cần Tịch Thiếu đến, bọn họ liền đi theo phục vụ.

Mấy người phụ nữ nghe không hiểu, nhìn nhau, như thế nào là cho các cô ăn thống khoái?

Bọn họ rất nhanh đã hiểu, bởi vì đằng sau có người đẩy xe đẩy đến, phía trên đặt món ăn vừa vận chính là món trước mặt Tiêu Tiệp, hơn nữa còn là mấy đĩa.

Sắc mặt trắng bệch, ngó người ra, người bị đè xuống, sau đó từng người đều bị giữ đầu nhét món ăn kia, bên tai vang lên tiếng thét chói tai, một màn chật vật.

Mấy người phụ nữ kia bị dọn dẹp rất nhanh, nhân viên phục vụ nhanh nhẹn thu dọn hiện trường, bên trong lại khôi phục cảnh đoán số uống rượu, giống như hình ảnh vừa rồi chỉ là một màn náo kịch*, ai cũng không nói gì.

*Náo kịch: là một loại hài kịch.

Toàn bộ quá trình Tiêu Tiệp chỉ lạnh nhạt nhìn, Tịch Âu Minh thấy cô vẫn ăn bình thường, vui mừng cười nói: "Bớt giận chưa?"

"Nhiều chuyện!" Tiêu Tiệp tức giận trừng mắt nhìn anh, nhưng khóe miệng lại hơi kéo lên.

Mặc dù ở giữa bữa cơm có xảy ra chút nhạc đệm, nhưng không ảnh hưởng đến tâm tình hai người. Sau khi ăn xong, Tịch Âu Minh rất thân sĩ* đưa Tiêu Tiệp về nhà, đương nhiên, là nhà của Tiêu Tiệp.

*Thân sĩ: Người có học thức thuộc tầng lớp xã hội trên trong xã hội cũ.

Giống như đôi tình nhân mới yêu, đã đưa đến dưới nhà, Tịch Âu Minh vẫn nắm chặt tay cô không chịu buông.

Tiêu Tiệp cũng sinh ra một cảm giác, loại cảm giác này rất lạ, rất ngọt ngào nhưng cũng rất mâu thuẫn.

Ngọt ngào là anh mang đến cho cô sự ngạc nhiên và vui mừng, mâu thuẫn là bọn họ rõ ràng đã là vợ chồng, nhưng bây giờ lại như bạn trai bạn gái bình thường, cảm giác này rất lạ.

"Em phải lên rồi." Tiêu Tiệp nói, trên mặt nóng bừng, không thoải mái.

Người kia không nói gì, Tiêu Tiệp cắn răng giãy ra khỏi tay anh, tháo dây an toàn muốn xuống xe.

Tịch Âu nhìn vội vàng kéo cô lại, ôm chặt cô.

Tiêu Tiệp bị anh vây trong ngực, trong không khí đều là mùi của anh, đầu óc liền hơi rối loạn.

"Tiệp Nhi, không thể rồi đi thì phải làm sao đây?" Đúng vậy, một khắc cũng không muốn xa nhau, phải làm sao đây?

Mặt Tiêu Tiệp đỏ bừng, đẩy anh ra bước xuống xe, sau khi chạy mấy bước. Quay đầu lại nhìn anh một cái, cũng không nói gì tiếp tục đi lên nhà.

Tịch Âu Minh là ai, lập tức liền hiểu rõ, đi xuống xe theo, vui vẻ đóng cửa xe, nhẹ nhàng bước đến trước mặt người kia.

Đây là lần đầu tiên Tịch Âu Minh bước vào căn phòng nhỏ này, lúc đầu giao cho Tiểu Nam, sau đó tâm trạng vẫn không tốt, nên chưa có cơ hội đến xem

Ghế sa lon nho nhỏ, thảm nho nhỏ, bàn nho nhỏ, thân hình cao lớn của anh đi đến ghế sa lon ngồi xuống, ừm, đúng là nhỏ! Nhìn xung quanh một vòng, ừ, nhỏ nhưng đầy đủ. Có lẽ vì người ở đây, nên anh lại càng cảm thấy ở nhỏ này ấm áp hơn nhà lớn của anh nhiều.

"Muốn uống nước không?" Tiêu Tiệp do dự hồi lâu, mới mở miệng hỏi.

Đây là lần đầu tiên sau khi hai người tách ra mới thân mật ở chung trong một không gian như thế này, trong lòng cô cảm thấy hơi khẩn trương.

Tịch Âu Minh không nói gì, chỉ nhìn cô. Ánh mắt kia giống như biển khơi, sâu đến mức làm cho người ta không thể đi ra được. Bỗng nhiên anh nhìn cô ngoắc ngoắc ngón tay, giọng nói đầy truyền cảm nói: "Đến đây."

Cô giống như bị mê muội, đi đến chỗ anh.

Anh kéo một cái cô liền ngã vào trong ngực anh, cảm giác mê muội kia, làm Tiêu Tiệp cảm thấy toàn thân như nhũn ra, ngay cả sức lực để đẩy anh cũng không có.

Anh ôm cô càng ngày càng gấp gáp, trên người anh có mùi hương riêng của anh, nhiệt độ cơ thể nóng bỏng kia, rất quen thuộc. Cô hơi khẩn trương, không biết phải làm sao.

Không biết lúc nào, hai người đã rằng môi quần quýt, địa điểm cũng chuyển từ ghế sa lon đến trên chiếc giường không lớn lắm nhưng ấm áp. Nhiều này xa nhau, hai người lại kết hợp lần nữa, ở một khắc này, đáy lòng lại trào lên một cảm giác hạnh phúc...

Nửa đêm, Tiêu Tiệp muốn đi nhà vệ sinh, theo thói quen lắc lắc người bên cạnh, giọng nói lười biếng lại hơi mơ hồ: "Ừm, em muốn đi nhà vệ sinh."

Tịch Âu Minh luôn luôn ngủ không sâu, cô hơi động một chút cũng làm anh mở mắt dậy, có lúc nửa đêm phải dậy đắp chăn cho cô nhiều lần. Lúc này bị cô đẩy nhẹ một cái, đã tỉnh lại, vươn tay ra, bật đèn ngủ cạnh giường, trong phòng liền chiếu ánh sáng ấm áp.

Động tác thuần thục ôm lấy cô, Tiêu Tiệp còn tranh thủ ngủ nướng một chút, cho đến lúc anh đặt cô trên bồn cầu, nhẹ nhàng vỗ vào mặt cô, cô mới tỉnh lại.

Sau khi xong chuyện vừa ra khỏi nhà vệ sinh, lại mơ hồ nhắm hai mắt đưa tay ra, Tịch Âu Minh lúc đầu không biết phải làm sao, nhưng vẫn cung chiêu ôm lấy cô, đi đến giường. Tiêu Tiệp sớm đã chìm vào trong giấc mơ.

Nhưng mà mặc dù ngủ, nhưng anh mới di chuyển một chút, cô liền dán chặt đến, rất sợ không thấy anh, nên ôm thật chặt lấy. Loại hành động theo bản năng này làm đáy lòng Tịch Âu Minh mềm nhũn giống như uống nước hồ, như vậy thật tốt biết bao.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Bằng Chứng

Editor: Trang Lyn

Buổi sáng lúc tỉnh dậy đã không thấy người bên cạnh, Tiêu Tiệp lười biếng duỗi lưng, chớp mắt vẫn còn ngửi thấy thoang thoảng mùi hương của anh. Cô mở tủ quần áo ra, sánh vai với quần áo của cô, là quần áo của anh, áo song song áo, quần song song quần, cả quần lót cũng treo song song với nhau,

giống như lúc đầu ở nhà họ Tịch vậy.

Một tuần bảy ngày, anh ở đủ bảy ngày.

Đồ đạc thuộc về anh cũng dần dần nhiều, có cảm giác tính toán ở lâu dài.

Nhắm mắt lại, được rồi, giống như anh nói, nam nữ ở chung một chỗ là chuyện bình thường.

Hơn nữa trong khoảng thời gian này, cô phát hiện ra mình bị anh nuông chiều nên càng ngày càng lười biếng. Tịch Âu minh hoàn toàn hóa thân thành người đàn ông tốt của gia đình, tự mình nấu cơm, tự mình rửa bát, ngay cả quần áo của cô cũng đều là anh giặt.

Mỗi lần thấy anh cầm quần lót nhỏ của cô, ở trong nhà vệ sinh, nghiêm túc giặt, cô đều có loại cảm giác kích động muốn chết.

"Thật ra thì cái này có thể không cần giặt ~ " Cô yếu ớt nói, được rồi, cô thừa nhận mình bị nuông chiều nên lười biếng một chút, nhưng cũng không lười đến mức ngay cả chuyện giặt quần lót, cũng đều muốn anh làm có được hay không?

"Tại sao?" Tịch Âu Minh hóa thân thành đáng vẻ đura trẻ ngoan.

Tiếp tục lập tức nghiêm túc, chuẩn bị giải thích đạo lý nam nữ khác nhau, nhưng mà câu nói đầu tiên của anh trực tiếp đánh cô về trong bụng, phun không ra nữa.

"Chỗ nào của em mà anh chưa xem chưa sờ qua? Một chiếc quần lót nho nhỏ thì tính gì? Hơn nữa, màu sắc và chủng loại quần lót của em đều là anh giúp em chọn, chính em còn khá vừa ý mà."

Tiêu Tiệp: "..."

Được rồi, cô không nói nữa.

Vừa ra khỏi nhà vệ sinh, Tiêu Tiệp hơi sững sờ, bởi vì cô nhìn thấy một người phụ nữ đang trang điểm lại trước gương, lúc người kia nhìn thấy cô trong gương, cũng hơi sững sờ.

Kiều Đại Vân, không ngờ cô ta cũng đến đây.

Vốn Tiêu Tiệp đến chỗ Lãnh Liên lấy quần áo, nhưng không ngờ sẽ gặp Kiều Đại Vân ở đây.

Từ sau sự kiện 'ăn cơm' lần trước, Kiều Đại Vân vẫn rất kiêu ngạo, bởi vì Bạch Tiêu Tiệp thua cô. Cho dù là quá khứ hay hiện tại, cô ta mãi mãi là bại tướng dưới tay cô.

Nhưng mà lần trước Tịch Âu Minh lại nói cô như thế, bảo cô vĩnh viễn đừng xuất hiện trước mặt anh, tự giải quyết ổn thỏa? Cái này, làm sao có thể?

Anh vẫn luôn thương yêu cô, dù lúc đầu cô chọn rời đi, anh cũng không tức giận. Bây giờ tại sao anh có thể vì người phụ nữ này, mà xóa sạch quan hệ giữa bọn họ chứ?

Tất cả tất cả đều do người phụ nữ này làm hại! Nếu như không có cô ta, thì tất cả những thứ bây giờ đều là của Kiều Đại Vân cô! Cho dù là Hà Liên, hay là Tịch Âu Minh! Hai người đều là nhân trung chi long*, ai cô cũng không muốn buông tha!

*Nhân trung chi long: ý nói là người có tài năng hoặc dung mạo hoặc bất cứ thứ gì nổi bật hơn người.

Suy nghĩ trăm trở một hồi, trong nháy mắt khóe miệng Kiều Đại Vân nở nụ cười tà ác.

"Bạch Tiêu Tiệp, cô đúng là đáng buồn, lúc trước Hà Liên không thích cô bỏ rơi cô, bây giờ chồng cô Tịch Âu Minh lại vì tôi mà từ chối đi ăn cơm với cô. Chẳng lẽ cô không cảm thấy mình sống quá thất bại sao? Nếu như tôi là cô, đã sớm nhảy lầu rồi!" Nói xong còn cười khanh khách, rất đắc ý.

"Bốp!" Một cái tát vang dội trong không khí, ở nơi yên tĩnh và chật hẹp này cnagđ đặc biệt trong trẻo êm tai.

Kiều Đại Vân chỉ cảm thấy mặt mình bị đánh, nghiêng sang một bên, đầu ong ong, trong nháy mắt mê man, đây, đây là đang đánh cô?

"Cái tát này, tôi đánh vì trước đây dám vu oan tôi!"

"Bốp!" Lại một cái tát vang dội, Kiều Đại Vân còn chưa kịp phản ứng, hai bên má đã bị đánh?

"Cái tát này, tôi đánh vì cô hết lần này đến lần khác sỉ nhục tôi!"

"Bốp!" Lại một cái tát vang dội nữa.

"Cái tát này, là vì tôi cảm thấy gương mặt này đáng đánh nên đánh thôi."

Ba cái tát nhanh chóng và sắc bén, làm cho Kiều Đại Vân cố gắng gượng một hồi mới phản ứng lại.

"Bạch Tiêu Tiệp, cô dám đánh tôi? " Cuối cùng Kiều Đại Vân cũng nhả ra mấy chữ, ánh mắt vẫn kinh ngạc cộng thêm không thể tin nổi.

"Ừ, là tôi đánh cô đó, thế nào?" Về mặt Tiêu Tiệp rất vô hại nói. Cô giơ tay mình lên, ừm, đều đỏ, xem ra dùng tay mình đánh là không đáng.

Dáng vẻ vô tội, cộng thêm thái độ thờ ơ, bộ dạng như thế đủ để làm cho Kiều Đại Vân phẫn nộ. Mất lý trí, xông lên muốn cho Tiêu Tiệp mấy cái tát, hung ác trả lại cả vốn lẫn lời!

Tiêu Tiệp nhanh nhẹn nhấc chân đạp cô ta, ừm, mấy ngày qua bị Tịch Âu Minh bóc lột nhiều, có lúc theo bản năng muốn đạp xuống chỗ giữa hai chân của anh, đáng tiếc đều không trúng, không ngờ hôm nay thế mà lại đạp đúng chỗ.

Kiều Đại Vân cúi người xuống về mặt trắng bệch, tay muốn che đây lại không dám che đây vị trí kia, về mặt lập tức biến đổi, cuối cùng trở thành màu tím giống như màu gan lợn.

Hóa ra phim truyền hình diễn đều là thật, đàn ông bị đá trúng hạ thân thì về mặt sẽ biến thành màu gan lợn, hôm nay sự thật được chứng minh rồi, phụ nữ cũng giống như thế, người phụ nữ trước mặt không phải đã xác nhận sao?

Thật lâu sau về mặt Kiều Đại Vân mới dịu lại, mới run rẩy cắn răng nói: "Tôi sẽ nói cho Âu Minh, tôi nhất định sẽ nói cho anh ấy biết! Để cho anh ấy xem xem cuối cùng cô là dạng phụ nữ rắn rết thế nào!"

Tiêu Tiệp nghịch móng tay của mình, móng tay này là buổi sáng Tịch Âu Minh giúp cô tô, bây giờ nhìn lại đúng là đẹp. "Được, cô có thể tuyên truyền khắp nơi. Nhưng mà..."

Tiêu Tiệp cười nhạt: "Cũng phải xem cô có bản lĩnh đó hay không! Cô cho rằng mấy năm nay Bạch Tiêu Tiệp tôi vẫn còn giống như trước kia mặc cô uy hiếp mà không phản kháng chút nào sao? Lần sau gặp lại tôi thì trốn xa một chút, đừng trêu chọc tôi, nếu không tôi thật sự không biết sẽ làm chuyện gì với cô đâu! Cô tin tôi thật sự có bản lĩnh đó hay không?"

Về mặt Kiều Đại Vân còn trắng bệch hơn vừa nãy một chút, há miệng muốn nói gì đó nhưng không nói ra gì cả, tay còn rất không lịch sự che hạ thân.

"À đúng rồi, sau này cô nên an phận một chút, chuyện ba năm trước, trong tay tôi có vẻ như có đồ không có lợi cho cô, tin chắc cô cũng không muốn thấy." Tiêu Tiệp lạnh nhạt nói, đối với người phụ nữ này, nếu như cô ta có thể an phận một chút, có lẽ cô sẽ không tính toán tất cả chuyện quá khứ, bởi vì không đáng giá! Nhưng mà nếu như cô ta còn chọc đến cô nữa, thì cô nhất định sẽ làm cho Kiều Đại Vân chịu trách nhiệm chuyện năm đó!

"Cô! Cô có ý gì?" Về mặt Kiều Đại Vân còn nhọt nhọt hơn hồi nãy, chuyện ba năm trước? Đó không phải là vụ bắt cóc tự biến tự diễn sao? Cô ta có bằng chứng? Làm sao có thể, những người đó đều bị cô đuổi đi!

Vừa nghĩ thế, liền cười lạnh: "Đừng ở đó lừa gạt tôi, cô cho rằng tôi sẽ tin lời nói dối của cô sao?"

Tiêu Tiệp cười một tiếng, cảm điện thoại, ấn một cái ——

Giọng nói một người phụ nữ chậm rãi truyền ra.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Xin Lỗi, Vợ Tôi Tức Giận

Editor: Trang Lyn

Tiêu Tiệp cười một tiếng, cảm điện thoại, ấn một cái ——

Giọng nói một người phụ nữ chậm rãi truyền ra.

Trong điện thoại còn có thể mơ hồ nghe thấy tiếng máy bay cất cánh, cùng với giọng một người phụ nữ, truyền ra ——

"Được rồi! Tôi liền làm người tốt, để cho cô chết rõ ràng!" Kiều Đại Vân vui vẻ nói, đối phương đã không thể cứu vãn, cô còn có gì phải sợ hãi nữa đâu?

"Thực ra, tôi và cô không có thù oán gì. Chỉ là ngày đầu tiên chuyển trường, lần đầu tiên nhìn thấy cô, tôi liền cảm thấy... Ghét cô rồi! Thực ra cô nên trách chính mình, trời sinh ra khuôn mặt khiến người ta ghét!" Về mặt Kiều Đại Vân vừa dừ tợn vừa đẩy về phía mai, không hợp với vẻ ngoài hiền lành của cô ta.

"Trong mắt mọi người cô và Hà Liên là một cặp xứng đôi nhất hạnh phúc nhất? Vậy thì sao? Tôi chính là không thích đáng về tự cho mình là thanh cao kia của cô! Tôi muốn xem tình yêu của các người có bao nhiêu kiên định, kết quả thế nào? Còn không phải bị tôi chia rẽ!"

"Không cam tâm sao? Vậy chỉ có thể trách chính bản thân cô không không thể giữ được người đàn ông này. Là do tôi tìm người diễn một vụ án bắt cóc cường hiếp thì như thế nào? Có chứng cứ sao? Bây giờ người khác sẽ chỉ cho rằng đó là người do cô tìm đến!"

"Vốn dĩ tôi còn cho rằng Hà Liên sẽ tin tưởng cô, tiếc là, khi nhìn thấy tấm hình tôi chuẩn bị cho anh ta, chắc chắn, cô không thấy được vẻ mặt lúc đó của anh ta. Tôi nghĩ, nếu như lúc đó cô ở trước mặt anh ta, có khi anh ta sẽ phá hủy cô! Hóa ra cái các người gọi là tình yêu cũng chỉ như thế, sự tin tưởng giữa các người cũng chỉ có vậy thôi!"

...

Nhìn về mặt Kiều Đại Vân lúc đầu thì khinh miệt bây giờ lại âm ỉ, ngay cả môi cũng đang run run.

Tiêu Tiệp cười nhạt một tiếng, "Bây giờ... Tin chưa? Có phải rất muốn phá hủy chiếc điện thoại này của tôi không? Đại khái có thể thử một chút, nếu như cô cho rằng tôi chỉ có một bản này, nếu như cô nghĩ thế thì ngay ngày mai trang đầu của báo sẽ xuất hiện... Đại khái có thể thử một chút?"

Kiều Đại Vân nắm chặt tay, cắn môi. Đều do cô quá lơ là, lúc đầu ở sân bay, cô không ngờ người phụ nữ này lại ghi âm lại lời cô nói! Chẳng trách lúc đó cô ta nắm chặt điện thoại!

"Cô muốn thế nào?" Nhìn chằm chằm Tiêu Tiệp, oán hận hỏi.

"Tôi đã nói rồi, nếu như cô có thể an phận một chút, đừng chọc đến tôi, thì có lẽ tôi sẽ cho cô một con đường sống, còn nếu như cô vẫn không sợ mà tiếp tục làm phiền tôi như thế. Tôi nghĩ, tôi không ngại phơi bày tội danh mà lúc đầu cô gán cho tôi! Để cho cô thân bại danh liệt! Không tin... Có thể thử một chút!" Tiêu Tiệp cười, thấy vẻ mặt khiếp sợ của Kiều Đại Vân rồi ánh mắt lạnh lùng lúc rời đi, xoay người đi khỏi đó, tâm tình rất vui vẻ.

Hóa ra chính người sẽ làm tâm trạng người ta tốt, ừ, sau này có thể thử nhiều một chút.

Là người thì cũng sẽ thay đổi, cô cũng không phải là người phụ nữ sống mãi trong ảo tưởng. Đối với người làm hại mình, cô sẽ không giống trước kia ngu ngốc lấy lễ đón tiếp, khắp nơi nhẫn nhịn.

Đồng dạng, tình yêu cũng giống như thế, nếu như không thể tin nhiệm cô trăm phần trăm, thì cô thà rằng không cần!

"Tổng giám đốc! Hôm nay thiếu phu nhân đánh Kiều tiểu thư... Mấy bạt tai!" Thư ký Tiểu Nam cung kính báo cáo, đồng thời cũng thầm toát mồ hôi, sao loại chuyện này luôn rơi vào đầu anh? Phí sức lại chẳng có kết quả!

"Cái gì? !" Người đàn ông nào đó lập tức nổi giận.

Đầu Tiểu Nam cúi thấp hơn, thầm nghĩ, thiếu phu nhân cũng thật là, Kiều tiểu thư này từng là búp bê dễ vỡ trong lòng tổng giám đốc, không thể đụng vào. Người khác không biết, Tiểu Nam cậu đi theo tổng giám đốc nhiều năm như thế, dĩ nhiên biết đối với tổng giám đốc mà nói Kiều tiểu thư có ý nghĩa thế nào. Dù bây giờ tổng giám đốc đã có thiếu phu nhân, cũng rất để ý thiếu phu nhân, nhưng mà vẫn chăm sóc Kiều tiểu thư như cũ. Mấy ngày trước còn không phải vì liên quan đến Kiều tiểu thư, cho nên tổng giám đốc bảo thiếu phu nhân tự mình về nhà ăn cơm hay sao? Hai người còn vì thế mà cãi nhau, bây giờ còn ở riêng...

Bây giờ thiếu phu nhân lại gây ra chuyện này, không chừng giữa hai người còn bé tắc hơn...!

"Đã đưa đến bệnh viện chưa? Tay cô ấy mềm mại như thế, lỡ đánh bị đau thì phải làm sao? !" Người đàn ông nào đó tức giận, cầm áo khoác vội vàng đi ra khỏi phòng làm việc.

Tiểu Nam cười lớn! Đây là cái tình huống gì? Tổng giám đốc gấp đến độ nói sai rồi sao? Là Kiều tiểu thư bị đánh chứ không phải thiếu phu nhân!

Buổi tối.

Tịch Âu Minh cương quyết lại đến đến ổ "mới", lấy chìa khóa ra... Hử? Chuyện gì xảy ra? Sao lại mở không được? Không tin, xoay xoay xoay. Vẫn mở không được, hình như bị người bên trong khóa trái, cuối cùng đã làm sai ở đâu, dẫn đến bây giờ không thể vào nhà?

Tiêu Tiệp vừa về đến nhà thì vào nhà vệ sinh tắm, nước nóng từ vòi hoa sen phun trên mặt, thậm chí thoải mái không nói ra được. Một màn buổi trưa kia cuối cùng lại hiện lên trong đầu cô, không giống trong quá khứ. lúc này tâm trạng cô khác. Trước kia không lùi bước, nhưng mà, người không phạm tội tôi không phạm người, nếu người phạm tội tôi nhất định sẽ đáp lại!

Đời người ngắn ngủi, hạnh phúc cũng rất ngắn ngủi. Hễ là đồ đáng giá để cô bảo vệ, thì cô sẽ dốc hết sức! Dùng tất cả cũng phải bảo vệ hạnh phúc thuộc về mình.

Trong lúc mơ hồ, hình như cô nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên, trong tiếng nước rào rào như có như không. Tại sao lại có thể có tiếng chuông cửa? Đã trễ thế này rồi ai còn đến? Tịch Âu Minh? Không phải cô đã đưa chìa khóa cho anh rồi sao?

Cô quên vừa rồi sau khi vào cửa mình đã tiện tay khóa trái lại, Tịch Âu Minh có chìa khóa cũng không gõ cửa, cho nên cô kiên quyết cho rằng là chuông cửa nhà hàng xóm vang lên, cũng không để ý. Nhưng mà đến khi cô tắm xong đi ra ngoài, lại ngạc nhiên phát hiện, lại là chuông cửa nhà mình vang lên.

Hơn nữa tiếng chuông giống như không ngừng, có xu hướng nếu không mở cửa thì vẫn tiếp tục vang lên.

"Ai vậy?" Cô nổi giận, không nghe thấy tiếng hàng xóm đang oán trách sao? Từ mắt mèo nhìn ra ngoài, cô kinh ngạc phát hiện ra vẻ mặt Tịch Âu Minh đã đen đến cực điểm.

Tay run mở cửa ra, lúc này cô mới phát hiện, hóa ra cửa bị mình khóa trái.

Quả nhiên hàng xóm bắt đầu oán trách, có người thậm chí đã mở cửa, muốn xem hơn nửa đêm ai ở đây nhấn chuông cửa, ngẩng đầu lên liền thấy đầu sỏ, vì vậy rất tức giận nói: "Lúc này hơn nửa đêm rồi còn ồn ào cái gì, có để cho người khác ngủ hay không!"

Tiêu Tiệp theo bản năng muốn nói xin lỗi, vậy mà bị Tịch Âu Minh giành trước, chỉ nghe anh nói: "Xin lỗi, vợ tôi tức giận, không chịu mở cửa, tôi đây cũng không có cách nào..."

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Ngày Mai Lập Tức Nghỉ Việc

Editor: Trang Lyn

Cô rất ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên nhìn thấy Tịch Âu Minh hạ giọng nói chuyện với người khác như thế, còn nói xin lỗi. Nhìn vẻ mặt thành khẩn của anh, lại mang chút tủi thân ở bên trong.

Hàng xóm vừa nghe, trong lòng hiểu mỗi nhà đều có khó khăn riêng, nhớ lại lúc nàng dâu nhà mình giận dữ cũng thường nhốt mình ngoài cửa thì không được tự nhiên, cảm giác này anh hiểu, liền có loại cảm giác gặp được người cùng cảnh ngộ, vì vậy lập tức nói: "Không sao, vợ chồng mà, cãi nhau cũng là chuyện thường xảy ra, sau này chú ý một chút là được."

Tiêu Tiệp vội vàng gạt đầu nói phải, thấy cuối cùng hàng xóm cũng về nhà đóng cửa, mới tức giận trừng mắt nhìn Tịch Âu Minh, đầy mùi thuốc súng, ý kia rất rõ ràng: Đều do anh gây ra!

Tịch Âu Minh tự hiểu thành hôm nay cô gặp Kiều Đại Vân nên không vui, lúc này thấy cô xoay người đi, lập tức tiến lên ôm cô. Tiêu Tiệp giật mình, đánh anh: "Tịch Âu Minh anh buông tay ra!"

Anh đâu thêm để ý, dùng chân đóng sập cửa lại, đi thẳng vào phòng ngủ.

Bình tĩnh, người đã bị anh đặt lên giường, giường nhỏ mềm mại, xung quanh đều là mùi vị của anh, rất nồng đậm, hun cô đến choáng váng. Sau đó nụ hôn nóng bỏng liên tiếp đến giống như bão táp, vội vã, khẩn trương.

Cô tránh đến đâu anh liền đuổi đến đấy, một chút cũng không chịu thả cô ra. Tiêu Tiệp tức giận, người kia xảy ra chuyện gì? Hơn nửa đêm làm phiền hàng xóm không nói, vừa vào cửa không nói câu nào, liền động chạm cô.

Cũng sắp bị hôn đến hít thở không thông, Tịch Âu Minh mới bỏ qua cho cô, anh nói nhỏ: "Bảo bối ~ sau này có chuyện gì thì nói với anh, đừng khóa trái cửa có được không? Cho dù chuyện có lớn đến đâu, em cũng phải cho anh cơ hội giải thích?"

Tiêu Tiệp bị anh nói thì sững sốt, lúc này mới hiểu, anh hiểu lầm cô cố ý khóa trái cửa không cho anh vào. Nhưng mà, lời giải thích của anh là ý gì?

Tịch Âu Minh tự cảm bàn tay trắng nõn như hẹ tây của cô lên, quả nhiên trên đó có vài vết đỏ, liền đau lòng, nói: "Sau này loại chuyện đánh người này em không cần tự mình ra tay, trực tiếp báo vệ sĩ làm là được rồi. Nhìn xem, tay đau chứ?"

Tiêu Tiệp hiểu lầm, cho rằng đây là anh đang biến tướng* cách bảo vệ người phụ nữ họ Kiều kia, hừ lạnh nói: "Sao, em đánh người anh để ý nên đau lòng?"

*Biến tướng: nội dung không đổi, chỉ hình thức khác so với lúc đầu - chỉ việc xấu.

Tịch Âu Minh lập tức nhủ mảy, không vui nói: "Nói cái gì vậy? Trong lòng anh để ý ai em không biết sao?"

Hừ hừ hai tiếng, cô không nói gì, nhưng trong lòng vui rạo rực. Cuối cùng vẫn không nhịn được hỏi: "Anh không hỏi quá trình sao? Cũng không sợ em có ý sao?"

Tịch Âu Minh dù bận vẫn ung dung, chậm rãi nói: "Em là vợ anh, trong lòng anh hiểu rõ. Huống chi... Vợ làm gì cũng đúng!" Đàn ông không nghe lời vợ, thì không có thịt ăn! Đây là kinh nghiệm anh tổng kết ra! Vô cùng chính xác!

Quả nhiên những lời này lấy được lòng Tiêu Tiệp, lập tức lao vào trong ngực anh, hai người anh em em em một hồi lâu. Bỗng nhiên Tịch Âu Minh nghĩ đến điều gì đó, về mặt lập tức trầm xuống.

"Ngày mai lập tức nghỉ việc!"

Cái gì? Tiêu Tiệp bị thái độ bỗng nhiên thay đổi của anh làm ngỡ ngàng, sao đột nhiên lại đổi sang đề tài này, hơn nữa, tại sao cô phải từ chức?

"Anh làm sao vậy? Em đang làm tốt tại sao phải từ chức?" Hơn nữa cô mà từ chức thì không phải lại phải đi tìm việc lần nữa sao?

"Không tại sao cả, vợ anh tự anh cũng có thể nuôi, tại sao lại phải ra ngoài làm việc cho người khác?" Tịch Âu Minh không vui nói, sao anh có thể nói là bởi vì lần trước đọc báo, cảm thấy người đàn ông kia đang dòm ngó vợ mình!

Tiêu Tiệp: "... Anh xem, chúng ta vẫn bắt đồng ý kiến..." Không thích hợp ở chung, đây là nửa câu sau chưa nói.

Tịch Âu Minh là ai chứ, câu sau không cần nghĩ cũng biết, lập tức không bình tĩnh nổi, lấy lui mà tiến nói: "Thật ra thì không cần từ chức cũng được... Chỉ là sau này không được phép dựa vào người đàn ông khác gần như thế!"

Tiêu Tiệp suy nghĩ một chút, lúc nào thì mình ở gần người đàn ông khác? Bỗng nhiên trong đầu chợt lóe, chuyện bài báo lần trước?

"Chuyện là thế này..." Giải thích qua loa một lần, nói những chuyện đó đều là chuyện làm ăn, không liên quan đến tình cảm cá nhân, đáng tiếc Tịch Âu Minh nghe xong đáng về vẫn không tin.

Cô thở dài, lấy lá bài cuối cùng ra, "Thật ra thì... Ông chủ bọn em đã có người thích."

Về mặt Tịch Âu Minh lập tức buồn lòng, nhưng vẫn còn có chút không xác định nói: "Thật?"

Tiêu Tiệp không dám nhìn thẳng vào mắt anh, trả lời mơ hồ: "Đúng vậy... Chỉ là anh ta không muốn để cho người ngoài biết... Cho nên cũng không có ai tra được. Em thân là thư ký của anh ta, điểm này vẫn phát hiện được."

Được rồi, những điều này đều là cô suy đoán, tiếp xúc với Lãnh Phong Thần một khoảng thời gian, cô có thể cảm giác được trong lòng anh ta có một người phụ nữ, chỉ là người kia là ai, cô cũng không biết...

Tịch Âu Minh nghĩ một chút, cũng cảm thấy vậy, hễ là người có chút địa vị và bản lãnh, muốn che giấu chút chuyện riêng tư của mình là chuyện rất đơn giản, lập tức cũng yên lòng nhiều. Chỉ là trong lòng vẫn suy nghĩ, nên dùng cách gì, để vừa có thể làm cho vợ từ chức lại không oán trách anh. Ủ, đây là một vấn đề, hơn nữa còn là một vấn đề tương đối khó giải quyết! Được rồi, sự thật chứng minh, phỏng đoán và giác quan thứ sáu của Tiêu Tiệp là đúng. Quả nhiên trong lòng Lãnh Phong Thần cấp trên biến thái của cô có người, hơn nữa người này chính là... Trước mắt cái này không phải trọng điểm, trọng điểm là... Không biết tối hôm qua tên khốn Tịch Âu Minh kia bị gì lại hóa thân thành sói, hung hăng gầy vò cô một buổi tối!

Cho đến bây giờ cô vẫn cảm thấy hai chân đang run rẩy, còn nghiêm trọng hơn là ngay thời điểm bùng nổ phê cho Lãnh Phong Thần, không cẩn thận đổ cả phê lên bàn làm việc của Lãnh Phong Thần, may mà anh ta tránh nhanh, nếu không cũng không thể may mắn tránh khỏi bị phê đổ vào người.

Lãnh Phong Thần lập tức ngẩng đầu lên, trong mắt bắn ra ánh sáng sắc lạnh, khi ánh mắt rơi vào trên da thịt cô thì bỗng nhiên về mặt lộ ra vẻ đen tối.

"Xin lỗi, tôi lập tức lấy giẻ đến lau." Nói xong cũng nhanh chóng đi ra ngoài, rất nhanh đã cầm giẻ quay về.

Ngay tại lúc cô cho rằng Lãnh Phong Thần muốn nổi giận thì bỗng nhiên anh ta lại cười híp mắt nói: "Chơi bởi quá độ?"

Mặc dù là câu nghi vấn, nhưng mà giọng điệu lại rất chắc chắn.

Tiêu Tiệp đã sớm thấy về mặt anh ta có gì đó lạ lạ, nhưng mà đối với lời nói lúc này của anh ta, cô cảm thấy không được bình thường. Tối hôm qua đúng là có hơi dữ dội, nhưng mà điều đó có ghi trên mặt sao?

Bỗng dưng trong đầu hiện lên hành động kỳ lạ sáng nay của Tịch Âu Minh.

Bởi vì buổi tối "vận động" kịch liệt dẫn đến sáng nay cô dậy muộn, vì không muốn đến muộn, cô nhanh chóng rửa mặt thay quần áo, nhưng vẫn muốn soi gương ngắm lại đáng về, bỗng nhiên thân hình cao lớn của Tịch Âu Minh liền ngăn trước gương, còn rất tốt bụng giúp cô sửa sang lại chỗ không chỉnh tề.

"Xong rồi, bảo bối đã rất chỉnh tề, có thể xuất phát được rồi." Tịch Âu Minh cười đến mê hoặc lòng người, giống như một con yêu quái.

"Anh đừng cản em, em soi gương xong liền đi." Cô gấp đến độ muốn đẩy anh ra.

"Ủ, đã bảy giờ bốn mươi rồi..." Dù bận vẫn nhân nhả* nhìn đồng hồ đeo tay, lười biếng nói, dù thế vẫn không tránh nửa bước. Nói giỡn, bây giờ mà tránh ra, thì tất cả việc anh làm không phải là uống phí sao?

*Dù bận vẫn nhàn nhả: Tuy vô cùng bận rộn, vẫn biết cách sắp đặt mà ung dung thực hiện.

"Hồng bét, không kịp rồi..." Quả nhiên Tiêu Tiệp vứt bỏ ý nghĩ soi gương, từ chỗ này đến công ty, nhanh nhất cũng phải mất hai mươi phút! Vì thế vội vàng chạy ra khỏi nhà, hoàn toàn quên mất ý nghĩ muốn soi gương, cho nên hoàn toàn không nhìn thấy "dầu tây" trên người mình.

Bởi vì cô không muốn để cho người khác biết mình là vợ Tịch Âu Minh, cho nên Tịch Âu Minh đưa cô đến chỗ cách công ty không xa thì dừng lại, trước khi đi còn nhìn cô bằng ánh mắt rất... Ừ, hài lòng!

Ở đây trầm nghĩ, Tiêu Tiệp lập tức chạy vào nhà vệ sinh, khi cô nhìn thấy bản thân trong gương, nhanh chóng buộc gọn tóc lên, lộ ra chiếc cổ mảnh khảnh, mà lúc này trên cổ điều bắt mắt nhất là tất cả những dấu "dầu tây" lớn nhỏ!

—— Tịch Âu Minh! Hất xì!

Tịch Âu Minh xoa mũi, chẳng lẽ tối qua bị cảm lạnh?

"Tổng giám đốc, có phải thân thể ngài không thoải mái không, có muốn tôi đi mua một ít thuốc cảm không?" Tiểu Nam hết sức quan tâm nói, thời tiết tháng sáu này, lại còn hắt xì, xem ra đúng là tối qua bắt đầu hòa quá lạnh nên bị cảm.

"Tạm thời không cần." Tịch Âu Minh phát tay một cái, không có gì đáng ngại trở về uống chút canh gừng là được, uống thuốc làm gì! Ngộ nhờ bị bệnh, không phải còn có nàng dâu chăm sóc sao? Vừa nghĩ như thế, Tịch Âu minh liền hận không thể lập tức bị cảm. "Thời tiết tháng sáu này, cô còn dùng khăn quàng cô làm gì!" Lúc đi ngang qua cửa hàng tổng hợp nào đó, Tiêu Tiệp quả quyết xuống xe, mua khăn lụa thắt lên cổ, để che đậy mấy dấu đỏ kia.

Đối với lời nói của Lãnh Phong Thần không phản ứng lại, giống như hoàn toàn không nghe thấy. Lãnh Phong Thần giữu cột, cũng tùy cô "vô lễ".

Lúc bọn họ đến cửa hàng quần áo của chị Lãnh Phong Thần thì Lãnh Phong Thần giống như bị trúng gió, vẻ mặt rất khó coi. Tiêu Tiệp cũng không thèm đề ý, nói một câu đi vào nhà vệ sinh rồi rời đi.

Lúc cô quay lại cửa hàng, lại thấy được một chuyện làm cho cô rất kinh ngạc ——

Lãnh Phong Thần đang hôn chị anh ta —— Lãnh Liên. Không, chính xác mà nói, là anh ta cưỡng hôn Lãnh Liên, bởi vì hình như Lãnh Liên đang giãy giụa, nhưng sức lực không bằng anh ta.

Có lẽ nghe được tiếng bước chân, động tác bên kia dừng lại, Lãnh Phong thần đột nhiên quay đầu lại, lúc này ánh mắt anh ta rất u ám, giống như đang nhìn kẻ thù vậy.

Biết rõ động vào chuyện riêng tư của người khác, Tiêu Tiệp lập tức xua tay bày tỏ áy náy: "Anh, các người cứ tiếp tục... Tôi, tôi đi ra ngoài trước." Nói xong định rời đi, đáng tiếc không đi được.

Có người kéo tay cô lại, không để cô rời đi.

Mà người này chính là Lãnh Liên.

"Tiêu tiếp, em đừng hiểu lầm, em nghe chị nói, bọn chị không phải loại quan hệ mà em nghĩ..." Đáng tiếc lời cô ấy còn chưa nói xong đã bị người khác cắt ngang, mà người này đương nhiên chính là Lãnh Phong Thần.

Tiêu tiếp cũng buồn bực, cô sẽ hiểu lầm cái gì chứ?

"Không phải loại quan hệ đó? Vậy chị nói xem chúng ta là quan hệ gì?" Lãnh Phong Thần rất không vui, thậm chí có chút buồn rầu, giống như rất khó chịu với lời giải thích của Lãnh Liên.

"Thần! Nếu như em còn như thế, thì sau này xin đừng đến chỗ của chị, quần áo của em chị cũng sẽ không nhận nữa!" Giọng Lãnh Liên cũng rất nghiêm túc, trong giọng nói mang theo hơi thở dứt khoát.

Lãnh Phong Thần không dám tin, lui về sau mấy bước, tự cười giễu cợt mấy tiếng, rất bi thương nói: "Tại sao?"

Về mặt Lãnh Liên rất bình tĩnh, "Em chỉ cần nhớ kỹ, chị là chị của em!"

Lãnh Phong Thần hừ lạnh: "Chị? Chị chắc chắn chị là chị của tôi?"

Đột nhiên vẻ mặt Lãnh Liên hơi trắng bệch, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại như cũ, "Nếu như em không muốn nhận chị là chị, thì... Chúng ta liền làm người xa lạ."

"Chị nói gì?" Ánh mắt Lãnh Phong Thần tràn đầy bi thương, giống như bị đá kích rất lớn che lấp ngục.

Một lúc lâu sau, anh mới chậm rãi nói: "Nếu như đây là mong muốn của chị, được, em sẽ làm theo mong muốn đó." Nói xong dứt khoát rời đi.

Vừa rời Lãnh Liên còn giả bộ kiên cường, thể nhưng lúc này lại giống như bong bóng vỡ tung, từ từ dựa vào tường.

Mặc dù biết lúc này nên để cho đương sự yên tĩnh, nhưng Tiêu Tiệp vẫn không khống chế được bước chân của mình, đi đến bên cạnh Lãnh Liên.

Lúc này Lãnh Liên mới phát hiện ở đây vẫn còn một người, lập tức xoay người, lau khô nước mắt. Lúc quay lại, hơi mỉm cười.

"Tiêu Tiệp, em đừng hiểu lầm... Chị và Thần không phải loại quan hệ đó, em nhất định đừng vì thế mà rời xa Thần!" Lãnh Liên rất sốt ruột giải thích, chỉ lo Tiêu Tiệp tức giận rời đi.

Tiêu Tiệp nắm tay an ủi cô ấy: "Chị Lãnh Liên, em nghĩ chị hiểu lầm rồi, mặc dù em không biết giữa các người... Cuối cùng là quan hệ thế nào, nhưng em và Lãnh Phong Thần thật sự không phải như chị nghĩ. Chúng em chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới, hơn nữa em cũng có người trong lòng rồi." Về chuyện kết hôn của mình, Tiêu Tiệp không muốn nói ra, bởi vì nói ra còn phải giải thích một phen.

"Sao lại như thế? Chị không nhìn nhầm, Thần đối xử với em không giống người khác." Lãnh Liên không tin nói.

Tính cách Thần cô rất rõ, nếu như không phải người phụ nữ cậu để ý, cậu sẽ không để cho người đó đến đây lấy quần áo cho mình, lúc trước đều là một mình cậu ấy đến, cho nên ngày đầu tiên Tiêu Tiệp đến cô mới có vẻ mặt như thế.

Mặc dù chỉ gặp Tiêu Tiệp mấy lần, nhưng mà cô lại cảm thấy cô bé này rất tốt, đáng giá để đàn ông đối xử tốt. Trong lòng cô vì Thần mà vui mừng, đồng thời cũng thầm thương tâm. Thần tìm được cô gái tốt, như vậy, bọn họ liền mãi mãi là chị em. Đây là kết quả tốt nhất.

"Chị biết, em vẫn để ý chuyện vừa rồi, nhưng mà em yên tâm, chị thật sự là chị của nó, cho nên xin em đừng rời khỏi nó!" Lãnh Liên chân thành nói.

Thần vất vả lắm mới tìm được một cô gái mình thích, cô nên vì cậu mà bảo vệ thật tốt.

Tiêu Tiệp hơi im lặng, nhưng nhìn tình trạng bây giờ của Lãnh Liên, hình như bất kể cô có nói gì thì cô ấy cũng không nghe vào. Vì vậy không thể làm gì khác hơn là nói: "Chị Lãnh Liên, chị yên tâm em sẽ không rời đi." Sẽ không rời đi công ty.

"Vậy em đi xem tổng giám đốc Lãnh một chút, hình như vừa rồi cảm xúc của anh ấy không tốt."

Lãnh Liên có chút vui mừng gật đầu.

Tiêu Tiệp đang lo không liên lạc được với Lãnh Phong Thần, thì ngược lại anh ta tự mình gọi đến. Vừa rồi cô gọi rất nhiều cuộc, đối phương liên tiếp không nghe máy, trực tiếp để cho tiểu thư 10086* trả lời.

*Cái này ta không rõ, hình như là tổng đài.

"Anh đang ở đâu?" Điện thoại vừa thông cô liền hỏi, bây giờ vẫn là giờ làm việc, người này lại chạy đi đâu? Buổi chiều còn có một cuộc họp!

"Quán bar XX, tới đây!" Đối phương nói xong liền cúp máy.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Còn Ra Thế Thống Gì Nữa!

Editor: Trang Lyn

Tiêu Tiệp: "..."

...

Chờ Tiêu Tiệp nói địa chỉ cho tài xế xong, sau khi trải qua bảy ngoặt tám rẽ, cuối cùng đến quán bar trong miệng Lãnh Phong Thần nói kia.

Lúc thấy Lãnh Phong Thần, anh ta đang ngang nhiên tự rót rượu tự uống, uống rượu giống như uống nước vậy. Cô vội vàng chạy đến đoạt ly rượu của anh ta, nói: "Đừng uống nữa, chúng ta về công ty."

Lãnh Phong Thần đâu chịu, anh hất tay cô ra, nhủ mày không vui nói: "Tôi bảo cô đến uống rượu cùng tôi... Không phải khuyên tôi không uống rượu!" Được rồi, rốt cuộc trước khi cô đến anh ta đã uống bao nhiêu rượu? Dẫn đến bây giờ nói chuyện một chút đã say?

Tiêu Tiệp có phần tức giận, đoạt lấy ly rượu trong tay anh ta, "Anh còn như vậy, tôi là Lãnh Liên cũng sẽ không thích anh! Không phải chỉ là tỏ tình không thành công sao? Có gì đặc biệt đâu! Các người...!" Vốn muốn nói chị em yêu nhau cũng không sao, nhưng lời này thế nào cũng không thể nói ra khỏi miệng được, thật ra thì chị em yêu nhau đúng là có chút gì đó!

Lãnh Phong Thần sững sờ, sau đó bỗng nhiên nằm sấp trên quầy bar, vẻ mặt rất đau khổ, dọa Tiêu Tiệp sợ hết hồn, anh ta là đang khóc sao? "Đứng vậy, cô ấy không cần tôi, cô ấy không thích tôi!"

Thấy đáng vẻ khó chịu của anh ta, Tiêu Tiệp cũng không nhẫn tâm, nhớ đến lúc cô bị tổn thương, cảm giác đó cô hiểu. Vì vậy vỗ vai anh ta một cái, an ủi nói: "Không sao... Thật ra thì chị Lãnh Liên vẫn còn quan tâm anh..."

Lãnh Phong Thần đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng lên nhìn Tiêu Tiệp, "Thật?"

Nhìn đôi mắt ngà ngà say kia, Tiêu Tiệp quả quyết nói: "Là thật, chính miệng chị ấy nói với tôi, hơn nữa chị ấy cũng không hy vọng anh uống rượu. Nếu anh nghe lời không uống rượu, tôi nghĩ chị Lãnh Liên sẽ rất vui mừng."

Vì vậy Lãnh Phong Thần tin, lập tức ngoan ngoãn gật đầu: "Được, tôi không uống rượu, tôi về nhà!"

Phải là về công ty chứ? Quay về cho anh canh giải rượu! Cuộc họp buổi chiều không thể hoãn lại được!

Cuối cùng Tiêu Tiệp trải qua trăm cay nghìn đắng mới lặng lẽ đỡ được người vào thang máy riêng của tổng giám đốc đến phòng làm việc, lúc vừa ném người say giống như bùn nhão kia xuống ghế sa lon, lại thấy Lãnh Phong Thần thong thả ngồi dậy, vẻ mặt kia nhìn không giống người bị say một chút nào cả.

"Anh, anh giả vờ say?!" Tiêu Tiệp tức giận nói.

Vì đưa anh ta vào mà cô tốn biết bao nhiêu công sức? Để mọi người không nhìn thấy, cô phải vất vả bao nhiêu anh ta có biết không?

"Chị ấy không phải chị ruột của tôi." Một câu không đầu không đuôi, làm Tiêu Tiệp hơi sững sờ, nhưng lập tức tỉnh lại, này là nói Lãnh Liên không phải chị ruột của anh ta sao?

"Vậy anh buồn cái gì?" Tiêu Tiệp cũng không hiểu, nếu như nói lúc trước cô không dám khuyên vì cô cho rằng họ là chị em ruột, nếu đúng như thế thì không thể kết hợp, nhưng lại không phải, vậy anh ta còn buồn cái gì chứ?

"Nhưng mà cô ấy không chịu tiếp nhận tôi!" Lãnh Phong Thần nặng nề nói.

"..." Tiêu Tiệp không tiện mở miệng, cô còn có thể nói gì đây? Ngộ nhớ chỉ là yêu đơn phương thì sao? Nhưng mà nghĩ lại lại cảm thấy không đúng, nếu như Lãnh Liên không thích anh ta, thì sẽ không có vẻ mặt rối rắm như thế.

"Cô ấy là do người trong nhà ôm vè, không có quan hệ huyết thống. Từ lúc tôi bắt đầu hiểu chuyện, ánh mắt tôi vẫn luôn dừng lại trên người cô ấy không thể rời đi. Bây giờ trải qua nhiều năm như vậy... Cô ấy vẫn không chịu tiếp nhận tôi... Tại sao?" Lãnh Phong Thần suy sụp nói, giống như trút hết tất cả, cũng không để ý Tiêu Tiệp có thể nghe lọt không, ba lạp ba lạp nói ra.

Cuối cùng cuộc họp cũng không mở, một câu của Lãnh Phong Thần đã làm xáo trộn hành trình tiếp theo. Mặc dù Tiêu Tiệp không nhắc đến, nhưng nhìn tình hình này của anh ta, cũng không nói gì thêm.

Đến buổi tối Lãnh Phong Thần lại không để cho cô rời đi lại kéo cô đến quán bar.

Trên đường đi Tịch Âu Minh gọi điện đến.

"Em đang ở đâu? Sao còn chưa về nhà!" Giọng điệu Tịch Âu Minh rất không vui.

Tiêu Tiệp nhìn sang người bên cạnh, cẩn thận cân nhắc nói: "Cái đó... Chuẩn bị đi xã giao... Có thể sẽ về nhà muộn..." Bồi cấp trên uống rượu cũng là một loại xã giao! Phần thù lao này ngày mai cô sẽ đòi Lãnh Phong Thần!

Tịch Âu Minh nhảy cảm nhận ra có gì đó không đúng, lập tức hỏi: "Em ở chung một chỗ với ai?"

Tiêu Tiệp cũng không dám giấu giếm, hơn nữa cái này cũng không có gì phải giấu, vì vậy liền nói: "Cấp trên của em."

Bên kia không nói gì, Tiêu Tiệp mơ hồ cảm thấy Tịch Âu Minh đã bắt đầu tức giận, vì thế vội vàng bảo đảm nói: "Yên tâm, em có chừng mực, trước mười một giờ sẽ về nhà! Hơn nữa sẽ luôn mở điện thoại đi động, anh yên tâm!"

Chỉ lo đối phương không tin, Tiêu Tiệp nhiều lần nhấn mạnh, muốn anh yên tâm!

Cuối cùng Tịch Âu Minh cũng mở miệng nói chuyện, "Em đang ở đâu?"

Tiêu Tiệp cho rằng anh chỉ muốn biết chỗ cô đi, để ngộ nhớ có gì tùy thời chạy đến, vì vậy liền nói cho anh, sau đó Tịch Âu Minh không nói một câu liền cúp máy.

Nhìn màn hình điện thoại tối đen, Tiêu Tiệp bủi bối buồn phiền, trách móc cái gì chứ! Dám tắt điện thoại của cô, cẩn thận tối về không cho anh lên giường ngủ!

"Hừm, kiểm tra! Xem ra vị kia nhà cô lo lắng tôi sẽ ăn cô!" Lãnh Phong Thần hừ lạnh giễu cợt nói.

"Hết cách rồi, đây là biểu hiện yêu tôi." Tiêu Tiệp giả bộ làm cao, nhưng trong nháy mắt thấy ánh mắt âm trầm của Lãnh Phong Thần, biết lúc này không phải lúc thích hợp thể hiện ân ái trước mặt anh, làm thế chỉ kích thích thần kinh của anh ta thôi! Bây giờ anh ta cũng được coi là một người cô đơn đau khổ.

Lúc thấy bóng dáng Tịch Âu Minh, Tiêu Tiệp quả thật sững sờ hồi lâu, mà Lãnh Phong Thần lại giống như đã sớm đoán trước, vẻ mặt không ngạc nhiên chút nào.

"Anh, anh, sao anh lại đến đây?" Tiêu Tiệp phát hiện bản thân lắp bắp nói, xảy ra chuyện gì? Không phải đã nói với anh là sẽ về nhà đúng giờ sao?

Nhưng Tịch Âu Minh không nhìn cô, đương nhiên cũng không trả lời cô, ánh mắt vượt qua Tiêu Tiệp rơi vào người đàn ông phía sau, Tịch Âu Minh mở miệng chế nhạo: "Đường đường là tổng giám đốc tập đoàn Lãnh Thị, lại cần một người phụ nữ đến uống rượu giải sầu cùng, truyền đi không sợ bị người ta chế giễu sao?"

Lãnh Phong Thần cũng không chịu yếu thế: "VẬY, đường đường là tổng giám đốc tập đoàn Tịch Âu cũng không phải vì lo lắng vợ mình bị người khác bắt cóc đi, mà đêm khuya tự mình đến giám sát sao?"

"Hai người biết nhau?" Tiêu Tiệp buồn bực, lúc trước rõ ràng Tịch Âu Minh không quen biết Lãnh Phong Thần, sao bây giờ hai người lại giống như kẻ địch lâu năm, nói chuyện cũng mang theo đao thương.

Dĩ nhiên lời nói của Tiêu Tiệp hoa lệ bị bỏ quên, sau đó đương nhiên cũng không có chuyện của cô, Tịch Âu Minh diễn vai của cô, cùng uống rượu với Lãnh Phong Thần một ly lại một ly, nói chuyện câu có câu không.

Sau đó không biết hai người trò chuyện đến cái gì, lại giống như anh em dựa chung một chỗ, không biết Tịch Âu Minh nói thầm với Lãnh Phong Thần cái gì, làm cho ánh mắt Lãnh Phong Thần sáng lên, giống như ánh nắng ban mai. Sau đó dùng ánh mắt vô cùng cảm kích nhìn Tịch Âu Minh, bộ dạng kia, chỉ kém không quý xuống đất tạ ơn.

Sau đó Lãnh Phong Thần tràn đầy ý chí chiến đấu đi về, không có chút xiu buồn rầu nào.

Trên đường về nhà, Tiêu Tiệp dùng đủ mọi cách muốn biết rốt cuộc vừa rồi anh đã nói gì, mà làm cho Lãnh Phong Thần thay đổi lớn như thế. Đáng tiếc, về mặt Tịch Âu Minh nghiêm túc muốn chết coi cô như không khi, không để ý đến cô chút nào.

Cuối cùng thật sự bị Tiêu Tiệp cuốn chặt lấy, Tịch Âu Minh nghiêm mặt dạy dỗ: "Một cô gái suốt ngày tẩy máy tay chân còn ra thể thống gì!"

Cuối cùng vẫn để ý chuyện hơn nửa đêm cô đi uống rượu với người đàn ông khác! Tâm lý ghen tỵ của đàn ông quá phá!

Tiêu Tiệp tức giận, có bản lĩnh thì ở trên giường anh đừng để ý đến cô.

Hừ! Đợi bị trả thù đi...

Bên trong ổ nhỏ ấm áp, người đàn ông nào đó bò lên giường, lấy lòng nói: "Vợ, chúng ta không phải nên..."

Lại bị đập một cú xuống ——

"Cút! Một người đàn ông tẩy máy tay chân với phụ nữ còn ra thể thống gì!"

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Hà Liên Cao Giọng Công Diễn

Editor: Trang Lyn

Người đàn ông nào đó hối hận, cầm theo gối cẩn thận bước từng bước đến ghế sa lon ngoài phòng khách, tiếc là người phụ nữ nào đó lại không nhìn khuôn mặt đẹp trai kia của anh ta, đơn thuần coi anh là không khí! Hừ, đây là kết quả của việc không để ý đến cô không thêm quan tâm sắc mặt của cô!

Sáng hôm sau Tiêu Tiệp tỉnh dậy trong vòng ôm ấm áp, cuối cùng cô cũng sâu sắc hiểu được một câu, lời đàn ông nói đều không thể tin được! Cho dù tối hôm qua bày tỏ sẽ không lên giường như thế nào, kết quả còn không phải chờ cô ngủ rồi leo lên sao.

"Vợ, chào buổi sáng!" Tịch Âu Minh vào lúc cô vẫn chưa lấy lại tinh thần mạnh mẽ hôn lên mặt cô một cái.

"Tịch Âu Minh anh nói không giữ lời!" Tiêu Tiệp không nhịn được trách mắng, trước không nói việc không cho cô biết hôm qua anh nói chuyện gì với ông chủ của cô, sau đó lại không để ý đến cô, bây giờ lại còn công khai ngủ trên giường của cô, trên đời này làm gì có chuyện dễ dàng như thế!

"... Được rồi, nếu như em đồng ý với anh từ nay về sau không dùng chuyện lên giường để uy hiếp anh, thì anh liền nói cho em biết hôm qua anh nói gì với ông chủ em."

Tất nhiên Tịch Âu Minh biết trong lòng cô đang nghĩ gì, nhanh chóng đặt điều kiện.

Tiêu Tiệp nghĩ một chút, cho dù dùng việc này uy hiếp anh thì cũng không chắc anh sẽ tuân thủ, vậy còn không bằng cứ theo ý anh để xem rốt cuộc hôm qua anh đã nói gì, lập tức liền gật đầu một cái.

Tịch Âu Minh hài lòng nói nhỏ bên tai cô mấy câu, về mặt Tiêu Tiệp từ tò mò trong nháy mắt chuyển thành khinh thường: "Đàn ông các anh đúng là xấu xa! Không có ai là tốt cả!"

Tịch Âu Minh hừ hừ hai tiếng, không thèm để ý nói: "Đàn ông không xấu, phụ nữ không thương..."

Tiêu Tiệp: "..."

——

Ánh sáng ngoài cửa sổ xuyên thấu qua kẽ hở rèm chiếu vào chiếc giường trong phòng ngủ, ánh sáng ảm áp chiếu thẳng vào hai người đang ôm nhau. Lãnh Liên mơ màng chậm chậm mở mắt ra, đưa tay dụi mắt một cái, hơi khó chịu. Bỗng dưng cô nghiêm trọng phát hiện ra có gì đó không đúng, bởi vì trước ngực cô hình như có thứ gì đó?

Vừa nghĩ đến đây Lãnh Liên sợ đến mức cả người vã mồ hôi lạnh, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, liền thấy một khuôn mặt đẹp trai vô cùng quen thuộc —— Lãnh Phong Thần.

A ——

Bên trong căn phòng lập tức vang lên tiếng thét sợ hãi chói tai.

Lãnh Liên không để ý đến những thứ khác, vội vàng kéo chăn đắp lên người mình, nhưng lại không giấu được những vết đỏ trên cánh tay và trên cổ, nhìn những vết đỏ này cũng có thể đoán được trận chiến tối qua kịch liệt đến mức nào.

"Cậu, cậu, sao cậu lại ở đây? Tại sao lại ở trên giường của tôi? Rốt cuộc cậu đã làm gì tôi?"

Lãnh Phong Thần lúc nào cũng ra vẻ thâm trầm, nhưng bây giờ lại bày ra bộ mặt tủi thân kẻ lại: "Chị còn mặt mũi mà nói em, chính chị tự suy nghĩ lại xem, tối hôm qua chị đã làm chuyện tốt gì. Em tốt bụng đưa chị về nhà, kết quả chị lại..."

Nói xong còn vô cùng "khô sò" quay mặt ra chỗ khác, giống như thật sự chịu ủy khuất rất lớn.

Mặc dù Lãnh Liên hiểu rõ Lãnh Phong Thần, nhưng mà lúc này cũng khó phân biệt lời nói của cậu ta là thật hay giả. Tối hôm qua... Hình như cô đi quán bar uống rượu, sau đó hình như uống say, sau đó lại bị vài người trên ghẹo, sau đó nữa xuất hiện một người cứu cô. Bây giờ xem ra, người cứu cô chính là Lãnh Phong Thần?

Cô không thường uống rượu, nhưng cũng biết tư lượng mình không tốt, hơn nữa sau khi uống rượu như thế nào cô cũng không biết. Chẳng lẽ thật sự đúng như lời Lãnh Phong Thần nói, cô say rượu mất trí bắt cậu ta...

Nghĩ lại thấy hình như cũng có khả năng, sao lại thế này?

Lãnh Phong Thần thâm quan sát động tĩnh của Lãnh Liên, thấy cô thật sự không nghi ngờ mình, hình như còn rất tin là cô bắt anh... Khóe miệng hơi nhếch lên, ánh mắt càng tủi thân vô tội ——

"Mặc dù đây là lần đầu tiên của em... Nếu chị không muốn chịu trách nhiệm... Cũng được..." Lãnh Liên giống như bị sét đánh ngơ ra, cậu, cậu nói đây là lần đầu tiên của cậu? Hơn nữa còn liên lụy đến mức muốn cô chịu trách nhiệm? Chồng đỡ cái trán đang đau nhức, Lãnh Liên không cách nào không chế được tâm tình của mình, nhưng lại không thể không trấn an... Người bị hại.

Lãnh Liên: "Thần, hôm qua là tôi không đúng, nhưng chúng ta là chị em..."

Lãnh Phong Thần tủi thân cáo trạng: "Không sao... Chị cũng là bất đắc dĩ... Em không trách chị..."

Lãnh Liên vỗ trán: "... Tôi sẽ chịu trách nhiệm..."

Lãnh Phong Thần: "Không cần miễn cưỡng... Em... Em sẽ không nói gì đâu... Cái gì?"

Vừa dứt lời mới để ý đến lời nói cuối cùng của Lãnh Liên, ánh mắt bỗng chốc phát sáng, sau đó rất nhanh đã rũ mắt xuống, che giấu sự hưng phấn trong mắt.

"Chị nói thật sao?"

Lãnh Liên: "... Thật."

Người đàn ông nào đó thăm ra dấu thắng lợi, đồng thời âm thầm thở dài, sớm nên dùng chiêu này mới phải, sao anh lại không nghĩ ra? Giả bộ dè dặt làm gì chứ?

Đồng thời trong lòng cũng ngầm thừa nhận, đàn ông dè dặt —— Không có thịt ăn!

Đây là chân lý Tịch Âu Minh nói với anh!

Mỗi ngày trôi qua, ổ nhỏ của Tiêu Tiệp lại càng trở nên đầy ắp. Từ lúc đầu trang trí đơn giản, đến sau này bàn ghế sa lon mềm mại đổi mới hoàn toàn, ngay cả điều hòa cũng bị Tịch Âu Minh đổi mới.

Có lẽ là phòng nhỏ, cho nên quét dọn cũng dễ dàng, Tiêu Tiệp thường cách một thời gian ngắn lại tổng vệ sinh một lần, cho nên ổ nhỏ vốn gọn gàng sạch sẽ lại càng sáng choang hơn.

Mỗi lần thế này, Tịch Âu Minh đều bình thản ngồi trên chiếc ghế sa lon mới đặt từ nước ngoài về, thông thả vênh vào đọc báo, thỉnh thoảng sẽ ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Tiệp đang làm việc chăm chỉ giống như ong mật, dịu dàng cười một tiếng, trong mắt tràn đầy tình cảm, lộ ra vẻ vô cùng hạnh phúc. Thật ra đối với anh mà nói, ở đâu cũng giống nhau, quan trọng là chỗ đó có người anh thích thế là đủ.

Cuộc sống tĩnh lặng và đầy đủ thế này giống như thời gian trôi qua rất nhanh.

Hôm đó sau khi ăn cơm tối, Tiêu Tiệp rửa bát xong liền dựa vào lòng Tịch Âu Minh, hai người ngồi trên ghế sa lon, cô xem ti vi, còn anh thì đọc báo kinh tế tài chính.

Trong phòng khách ti vi treo trên tường đang kêu sột soạt, Tiêu Tiệp đổi kênh một lần tùy ý để một kênh, đặt điều khiển xuống, dựa đầu vào trong ngực Tịch Âu Minh giả vờ ngủ, không để ý ti vi đang nói gì.

Nhưng không lâu sau, tay cầm tờ báo của Tịch Âu Minh dần cứng đờ, Tiêu Tiệp cũng bỗng dưng mở mắt ra.

"... Tổng Sở Chu cho biết, ba tập đoàn lớn nổi tiếng ở thành phố A theo thứ tự là tập đoàn Tịch Âu, tập đoàn Lãnh Thị, tập đoàn HL, người nắm quyền cao nhất của tập đoàn Tịch Âu và tập đoàn Lãnh Thị thì mọi người đều biết, nhưng còn người thừa kế của tập đoàn HL thì vẫn còn thần bí, trước sau đều chưa vạch được khăn che mặt của người đó..."

"... Nhưng buổi chiều hôm nay, người phụ trách tập đoàn HL lại đột nhiên tổ chức họp báo, người thừa kế tập đoàn HL là ai cuối cùng cũng được chứng thực. Nhiều phóng viên còn may mắn chụp được hình của người thừa kế thần bí này, cuối cùng cũng vạch được khăn che mặt thần bí này ra, anh ta lại chính là đại thiếu gia nhà họ Hà —— Hà Liên..." Trong ti vi, vẻ mặt người chủ trì phong phú lớn tiếng giải thích, đồng thời trong màn hình còn có nhiều phóng viên liên tục hỏi và chụp hình, bóng dáng trầm mặc của Hà Liên xuất hiện trong hình.

Hơi thở cao quý, khuôn mặt đẹp trai, bóng lưng thẳng tắp, thỉnh thoảng bị ống kính bắt được ánh mắt sáng chói, khóe miệng nở một nụ cười vô hình...

Trong phòng khách nhất thời yên tĩnh kỳ lạ.

Tiêu Tiệp không biết đã ra khỏi ngực Tịch Âu Minh từ lúc nào, sống lưng cứng đờ trầm mặc. Khóe miệng Tịch Âu Minh vừa nở nụ cười cũng dần cứng lại, anh nhìn Tiêu Tiệp, ánh mắt dần trở nên lạnh nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Người Xa Lạ Cũng Không Bằng

Editor: Trang Lyn

"... Tin tức vừa truyền ra, lập tức thu hút sự chú ý của người trong giới, mọi người đều rối rít suy đoán, Hà Thiếu này luôn làm việc khiêm tốn, bây giờ lại xuất hiện phách lối như thế rốt cuộc vì sao..."

Người chủ trì vẫn còn riu rít nói không ngừng, một tiếng "Pằng ——".

Mặt Tịch Âu Minh không thay đổi cảm điều khiển tất ti vi, im lặng nhìn Tiêu Tiệp hồi lâu, lại thấy cô không động nhìn chăm chăm xuống sàn, ánh mắt đờ đẫn. Bầu không khí ám áp vừa rồi liền tan biến, còn lại cũng chỉ là lạnh lẽo và yên tĩnh, yên tĩnh đến mức làm cho người ta hoảng sợ. Khóe miệng Tịch Âu Minh cứng ngắc, lại nhìn Tiêu Tiệp lần nữa, rồi lạnh lùng xoay người đi rời khỏi phòng khách.

Mà Tiêu Tiệp lại không nhận ra bóng lưng rời đi của Tịch Âu Minh, càng không nhận ra nỗi buồn của anh. Cô chỉ im lặng chìm trong suy nghĩ của mình,

hồi lâu vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Một lúc lâu sau, miệng cô nở nụ cười, nụ cười kia rất lấp lánh. Sau đó ngẩng đầu lên, nhưng phát hiện Tịch Âu Minh đã không còn ở phòng khách, cô hơi nhíu mày, hình như nghĩ đến điều gì đó. Nhắc chân lên, đi theo phurong hướng Tịch Âu Minh vừa rời đi. Rất nhiều chuyện không nhất định phải dùng mắt thấy, mà chỉ cần dùng tâm cũng có thể cảm nhận được.

Quả nhiên Tịch Âu Minh ở trong phòng sách, chỉ là không ngồi ở bàn đọc sách như mọi ngày, mà yên lặng đứng bên cửa sổ, yên lặng cô đơn. Cho dù nghe thấy tiếng bước chân đến, anh cũng không quay đầu lại.

Tiêu Tiệp đi tới, chậm rãi ôm lấy Tịch Âu Minh từ phía sau. Mặt dán vào sau lưng anh, khoe miệng hơi nhếch lên, dịu dàng nói: "Minh, xin lỗi... Còn có, em yêu anh!"

Xin lỗi vừa rồi trầm mặc làm anh đau lòng, nhưng mà em biết em yêu anh.

Lần này Tiêu Tiệp lại tự mình đi đến trước mặt anh, dùng đôi mắt vô cùng chân thành nhìn Tịch Âu Minh: "Minh, em đã nói với anh chuyện Hà Liên rồi, cho nên em tin anh biết tấm lòng của em."

Mặt Tịch Âu Minh không thay đổi nhìn cô, không nói gì, cũng không ngăn cản cô nói tiếp.

"Em thừa nhận lúc đầu em có yêu anh ấy..."

Lưng Tịch Âu Minh cứng đờ, muốn đẩy cô ra, nhưng Tiêu Tiệp lại không cho anh cơ hội, lại ôm lấy anh lần nữa.

"Nhưng mà... Bây giờ em yêu anh, là anh. Vừa rồi em chỉ muốn biết rốt cuộc mình phản ứng thế nào, em đang nghĩ có phải em đã hoàn toàn quên anh ấy hay không, cho nên em yên lặng. Mặc dù biết đây là điều thừa, có lẽ sẽ bị anh hiểu lầm. Nhưng mà, em vẫn lựa chọn làm như thế, anh biết tại sao không... Bởi vì em tin anh... Trái tim em đã hoàn toàn bị anh lấp đầy không chứa nổi những thứ khác nữa, nên em có can đảm yên tâm làm mọi chuyện."

"Từ giây phút bắt đầu trở thành vợ anh, em đã biết thứ mình muốn là gì. Em đã chuẩn bị xong tất cả, dù ngày nào đó gặp lại, em cũng có thể xem người kia như một người xa lạ. Tất cả quá khứ đối với em mà nói, đều đã qua. Em biết, tương lai của em sẽ là em và anh trải qua."

Mặc dù Tiêu Tiệp không thể thốt đảm bảo cái gì, nhưng mà chỉ vài lời nói bình thường như thế, cũng đã đủ làm cho anh hoàn toàn yên tâm. Chỉ bằng ánh mắt thẳng thắn không hề che giấu của Tiêu Tiệp. Còn có việc cô không giữ lại chút nào, anh đã biết, anh yêu người phụ nữ này, người phụ nữ sẽ không đắm chìm trong tình yêu trong quá khứ không ra được.

Nhưng mà, Tịch Âu Minh vẫn không nhịn được trầm giọng nói: "Em cứ quả quyết rằng anh sẽ tin tưởng em như thế sao? Nếu như anh không tin em, rồi đi, thì em phải làm sao?"

Được rồi, là anh nhỏ mọn, vừa rồi sự trầm mặc của cô quá thật làm cho anh rất khó chịu. Lo lắng cô sẽ cứ thế rời khỏi mình, quay lại vòng tay của người kia.

Tiêu Tiệp lại cười giống như đóa hoa nở rộ: "Sẽ không, em biết anh nhất định sẽ tin em!" Giọng điệu khẳng định tin chắc rằng như thế, Tịch Âu Minh liếc cô một cái, không lên tiếng, chỉ là khoe miệng đã sớm nhếch lên.

Anh ôm cô, im lặng hồi lâu, trầm giọng nói: "Nhớ lời em đã nói, nếu như quên mất, anh nhất định sẽ không tha cho em."

"Được."

Lúc này Tiêu Tiệp đang ăn cơm với Dĩ Đồng trong một nhà hàng Pháp, Dĩ Đồng luôn nhìn cô mấy lần, hình như muốn nói gì đó, xong lại thôi.

"Mặc dù mình biết đáng về mình rất đẹp, nhưng mà cậu cũng không cần dùng ánh mắt... Nóng bỏng như thế nhìn mình..." Nói xong Tiêu Tiệp nở một nụ cười quyến rũ, tiếp tục nói: "Mình cũng không phải lesbian ~"

Dĩ Đồng đang uống nước suýt chút nữa phun ra ngoài, "Cái gì! Mình đâu có dùng ánh mắt nóng bỏng chăm chăm vào cậu! Minh... Ồi... Cái này không phải là không dám hỏi sao?"

Tiêu Tiệp thấy đáng về cô ấy quả thực muốn hỏi lại không dám hỏi, cười nhạt, đối với bạn tốt của mình, từ trước đến nay cô không hề có ý định giấu giếm gì. "Được rồi, cho cậu cơ hội, hỏi đi!"

Quả nhiên Dĩ Đồng liền cười, lập tức cẩn thận cân nhắc nói: "Cậu... Đều biết?"

Tiêu Tiệp lạnh nhạt gật đầu một cái, không có bất kỳ biểu cảm dư thừa nào.

Dĩ Đồng để bộ đồ ăn xuống, vẫn không xác định được nói: "Nếu như, mình nói nếu như... Hà Liên vẫn không quên tình cảm giữa các cậu, muốn bắt đầu lại với cậu, cậu có đồng ý với anh ta hay không? Sau đó tiếp nhận anh ta lần nữa?"

Tiêu Tiệp giống như nghe thấy chuyện cười vậy, cười khanh khách nói: "Dĩ Đồng, cậu cảm thấy có thể sao? Trên thế giới này có nhiều đàn ông tốt, tại

sao mình phải liều chết treo cổ trên một thân cây? Cậu cho rằng anh ta tốt thế sao, đáng giá để mình tiếp tục một lần nữa sao? Hơn nữa, chẳng lẽ mọi người không nhìn ra, mình rất hài lòng với cuộc hôn nhân hiện tại sao? Bỏ qua một bên thân phận của Tịch Âu Minh, chỉ riêng phần tình cảm của anh ấy đối với mình, cũng đủ để cho mình cảm động suốt đời. Hơn nữa, chuyện đã qua thì cũng đã qua, sao mình có thể đắm chìm trong quá khứ không ra chứ, Dĩ Đồng, cậu cũng quá coi thường mình rồi."

"Vậy nếu như lúc đó anh ta tin tưởng cậu, thì bây giờ các cậu cũng không thành thế này, đúng không?" Nghe thấy những lời nói đó Dĩ Đồng cũng thấy thoải mái rồi, nhưng vẫn không yên lòng hỏi.

"Đối với chuyện không xảy ra, mình sẽ không khẳng định điều gì, cũng không thể đảm bảo cái gì. Nhưng mà, gặp được Tịch Âu Minh mình rất vui. Còn những người khác, bây giờ với mình mà nói, cũng chỉ là người xa lạ thôi."

Cuối cùng tảng đá trong lòng Dĩ Đồng cũng buông xuống, đồng thời trong lòng cũng thầm phi nhỏ người nào đó, muốn biết thì tự mình đến hỏi đi! Uy hiếp chồng cô bảo cô hỏi thì ra cái gì! Nhưng, đáp án hôm nay cũng không chỉ làm người đàn ông kia hài lòng, mà chính cô cũng yên tâm.

Đối với Hà Liên, cho dù tình cảm giữa bọn họ đã từng tốt bao nhiêu, nhưng mà, bỏ lỡ, cuối cùng cũng là bỏ lỡ!

Lúc này, Dĩ Đồng nhận một cuộc điện thoại, nói trong nhà có chuyện, nên đi về trước. Tiêu Tiệp vẫn còn hơi đói bụng, nên tính ăn hết đồ ăn rồi đi.

Chỉ là muốn một mình yên tĩnh, nhưng hết lần này đến lần khác có người không hề thức thời đến quấy rầy.

Vừa ăn mấy miếng đồ ăn, đã cảm thấy có bóng người lác lác trước mặt, lúc ngẩng đầu lên liền thấy một khuôn mặt xa lạ.

"Tiểu thư, ăn cơm một mình sao?" Người nọ mang khuôn mặt người qua đường, thấy Tiêu Tiệp không phản ứng lại mình, lại nói: "Mấy anh em chúng tôi đến đây ăn cơm, thấy tiểu thư xinh đẹp như vậy, không nhịn được đến chào hỏi."

Tiêu Tiệp quay đầu, quả nhiên thấy cách đó không xa có mấy người đàn ông đang rón cỏ nhìn sang, trong lòng không vui, mặt trầm xuống, đang muốn nói chuyện, người đàn ông trước mặt lại nói.

"Có thể gặp mặt cũng là một loại duyên phận, tôi xin kính cô một ly... Tôi và các anh em đánh cuộc, ly rượu này cô có thể cho tôi mặt mũi được không?" Chỉ lo Tiêu Tiệp không tin, người đàn ông kia vội vàng giải thích.

Hóa ra chỉ là mấy người đàn ông háo sắc, mặc dù trước kia cũng từng bị đàn ông làm phiền, nhưng phần lớn đều là đứng từ xa vụng trộm nhìn cô. Còn trắng trợn đến chào hỏi như thế này, vẫn là lần đầu tiên.

Tiêu Tiệp vốn không định để ý đến, nhưng người đàn ông kia lại mang bộ dạng nếu cô không uống thì nhất định không bỏ qua. Vì vậy liền rót một ly rượu, cũng không nhận ly rượu trong tay người đàn ông kia. Uống một hớp, sau đó nhìn về phía anh ta nói: "Tôi đã uống xong, anh có thể đi rồi."

Mấy người đàn ông bàn bên kia lập tức ồn ào, còn người đàn ông kia thấy cô sáng khoái như thế, nhất thời cảm thấy mặt mũi lớn hơn, cũng uống rồi rời đi.

Vốn tưởng rằng chuyện cứ thế là qua, ai biết lát sau lại có một người đàn ông đến, vẫn là bàn vừa rồi, lần này là một người đàn ông khác.

Cũng cầm một ly rượu trong tay, nhìn Tiêu Tiệp nói: "Người đẹp, tôi cũng mời cô một ly."

Tiêu Tiệp nhú mày, chẳng lẽ cô muốn ăn một bữa cơm yên ổn cũng không được sao?

Người đàn ông kia thấy sắc mặt cô không tốt, lại nói: "Ồ kia, vừa rồi người đẹp cũng cho người anh em của tôi mặt mũi, bây giờ cũng nên cho tôi mặt mũi chứ! Nếu không tôi cũng không thể quay về giao phó!"

Trong lòng mơ hồ không vui, nhưng vẫn kiên nhẫn mở miệng nói: "Xin hỏi ở bàn bên kia anh có tiếng nói không?"

Người đàn ông kia cảm thấy lạ không biết tại sao cô lại hỏi thế, nhưng đương nhiên theo chủ nghĩa đàn ông sẽ thừa nhận mình là người không có tiếng nói, vì vậy quả quyết nói: "Đó là đương nhiên!"

"Được, ly này tôi kính anh, phiền anh quay về chuyển lời, xin đừng đến quấy rầy tôi nữa."

Về mặt người đàn ông kia ngượng ngùng, chỉ là trước ánh mắt chăm chú của mấy người anh em, anh chỉ có thể cắn răng nói: "Được!"

Vì vậy lại cạn một ly, âm thanh ồn ào lại nổi lên, người đàn ông bề ngoài gọn gàng đi về phía mấy người anh em.

Chỉ là không bao lâu sau, lại một người đàn ông nữa đến. Lần này Tiêu Tiệp thật sự nổi giận, người ngay cả cam kết cũng không thể tuân thủ được, cô không cần hiểu.

Cho nên mặc kệ người đàn ông kia nói gì, Tiêu Tiệp cũng yên lặng ăn cơm, không thèm để ý đến người đàn ông kia chút nào.

Mấy người đàn ông bàn bên kia lại ồn ào, hình như đang cười nhạo người đàn ông này bị người đẹp lạnh nhạt.

Cuối cùng người đàn ông này then quá hóa giận, đặt mạnh ly rượu xuống bàn, nói: "Mẹ nó, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt! Cô coi mình

là ai? Ông đây coi trọng cô là phúc của cô!"

Về mặt Tiêu Tiệp lạnh nhạt, đời này cô xem thường nhất là loại đàn ông tự cho mình là đúng! Còn uy hiếp phụ nữ? Đúng là thứ đàn ông hèn nhát! Đây là khách sạn dưới danh nghĩa của Tịch Âu Minh, an toàn của cô tất nhiên là có người đảm bảo. Đang muốn gọi người đến dọn dẹp rác rưởi, sao biết lại nghe thấy một giọng nói làm người ta chán ghét.

"—— Tiêu Tiệp."

Giọng nói dịu dàng làm khoe môi Tiêu Tiệp hơi nhếch lên, giọng nói thân thiết thế này, giống như lần trước người bị đánh không phải là cô ta, mà người ra tay cũng không phải là cô Bạch Tiêu Tiệp, giọng nói thân mật giống như các cô là bạn tốt vậy, sống này chưa đi sống khác đã đến.

Hôm nay Kiều Đại Vân cũng không phải chỉ có một mình, bên cạnh còn dẫn theo người em gái đáng yêu —— Kiều Đại Tâm. Mà hiển nhiên Kiều Đại Tâm tu đạo không đủ, trực tiếp lộ ra vẻ mặt hung ác trước mặt mọi người.

"Đồ phụ nữ không biết xấu hổ, ở đây quyến rũ đàn ông!"

Tiêu Tiệp không tức giận chút nào, chỉ lạnh nhạt nói: "Con ruồi ở đâu đến, thật ồn ào!"

"Cô!" Kiều Đại Tâm tức giận, còn muốn nói điều gì đó nữa nhưng lại bị chị cản lại.

Ánh mắt đảo quanh mấy người, Kiều Đại Vân cười nói: "Chuyện hôm nay mà truyền ra, bên ngoài không biết sẽ khen ngợi sắc đẹp của Tiêu Tiệp như thế nào, ngay cả ăn một bữa cơm cũng có thể dẫn đến vô số người ái mộ. Đúng là làm cho chúng tôi cảm thấy~ bản thân không bằng!"

Kiều Đại Tâm rất khinh thường nói: "Sắc đẹp cái gì chứ! Cả ngày chỉ biết treo hoa ghẹo nguyệt, thật sự không biết anh Tịch thích cô ta cái gì?! Không phải chỉ có gương mặt mê hoặc người khác sao?"

Lần này Kiều Đại Vân không ngắt lời của em gái, chỉ cười nhạt nhìn Tiêu Tiệp. Muốn nghe xem cô nói thế nào, nhưng Tiêu Tiệp giống như không coi ai ra gì vẫn tiếp tục ăn, ăn đến vui sướng.

Kiều Đại Vân hơi nhíu mày, giống như đang suy nghĩ gì đó.

Mấy người đàn ông đứng dậy, ánh mắt cũng đảo quanh trên người mấy người phụ nữ, bọn họ cũng là người có tiếng nói ở thành phố A, hôm nay nhìn trúng mấy người phụ nữ đương nhiên muốn chơi một chút.

Có người không nhìn được nói: "Hôm nay là ngày gì, lại gặp được mấy cô gái xinh đẹp! Các anh em đứng là có phúc!"

Mấy người khác cũng cười to phụ họa.

"Các người là thứ gì chứ, dám nói với tôi như thế, cận thận tương lai các người không chịu nổi!" Kiều Đại Tâm giận dữ, hung ác nói. Mấy tên lưu manh này, vậy mà dám thêm muốn sắc đẹp của cô và chị!

"Ha ha, khẩu khí đúng là lớn! Biết anh em chúng tôi là ai không? Ông đây vừa ý các cô là phúc của các cô!"

"Anh!" Kiều Đại Tâm nóng nảy, nhưng lại tìm không ra lời phản bác. Chỉ hận đầu mình không đủ dùng! Từ ngữ không nhiều!

So sánh ra, Kiều Đại Vân bình tĩnh hơn nhiều, cô nhìn Tiêu Tiệp vẫn còn bình tĩnh ăn đồ ăn, cười một tiếng, nói với mấy người kia: "Tôi không biết các người là ai, chỉ là các người có biết người vừa rồi các người treo chộc là ai không? Cô ấy chính là vợ của Tịch Âu Minh."

Kiều Đại Vân vẫn dùng giọng điệu treo ghẹo, nói ra thân phận của Tiêu Tiệp người bị người khác treo chộc. Chuyện này nếu truyền ra ngoài, người khác sẽ cho rằng Tiêu Tiệp không tiết hạnh.

Quả nhiên mấy người đàn ông kia lộ ra vẻ mặt hoảng sợ, danh tiếng của Tịch Âu Minh ở trong giới rất vang dội, nếu như vừa rồi cô gái đó thật sự là vợ Tịch Âu Minh, vậy thì bọn họ chắc chắn sẽ chết! Hơn nữa, tội danh treo ghẹo này cũng quá lớn! Đủ làm bọn họ chịu không nổi! Chỉ là, nghe nói Tịch Âu Minh rất sùng vợ, sao có thể để cô ấy đến đây ăn cơm một mình! Có lẽ cô gái này chỉ hù dọa bọn họ mà thôi!

Nghĩ thế, mấy người đàn ông hơi yên tâm, lập tức hừ lạnh đi ra, "Muốn lừa gạt chúng tôi! Cô cho rằng chúng tôi sẽ tin sao? Cũng không hỏi thăm xem chúng tôi là ai?! Cho dù là thật thì sao, có gì phải sợ! Cô cho rằng anh ta có thể làm khó dễ chúng tôi được sao? Các anh em, dẫn mấy cô gái này đi!"

Dứt lời mấy người liền muốn đi lên bắt người, Kiều Đại Tâm lấp sau lưng Kiều Đại Vân, bộ dạng sợ hãi. Về mặt Kiều Đại Vân cũng rét lạnh, còn muốn tiếp tục nói gì đó, liền nghe thấy một giọng nói truyền đến. Trong lòng mừng rỡ, lập tức quay đầu lại.

"Dừng tay!" Một tiếng quát lạnh lùng, theo đó, mấy người vệ sĩ đứng xếp hàng ngay ngắn, giống như nghênh đón một nhân vật lớn ra sân.

Quả nhiên, hàng ngũ vừa khóp, người kia liền xuất hiện.

Cho dù không ngẩng đầu lên, Tiêu Tiệp cũng biết lúc này người xuất hiện là ai. Nhiều năm không gặp, giọng nói của chú Mẫn vẫn trầm như cũ. Không ngờ, bọn họ sẽ gặp nhau vào hôm nay.

"Liên, anh đã đến." Kiều Đại Vân lập tức chạy đến, nhào vào lòng người kia, giống như rất tội thân, ngay cả vai cũng run rẩy. Hà Liên cũng rất thuận thực vỗ nhẹ lưng cô trấn an.

"Anh rể, anh đã đến, anh không biết những người này có bao nhiêu đáng ghét đâu, lại dám dòm ngó chị xinh đẹp!" Kiều Đại Tâm lập tức chuyển trọng tâm sang chị của mình.

Ánh mắt lạnh giá của người kia quét qua mấy người ở đây, lúc ánh mắt quét qua mấy người đàn ông kia, toàn thân tỏa ra khí lạnh, nhưng lúc ánh mắt anh rơi vào người phụ nữ vẫn đang yên lặng ăn đồ ăn, giống như chuyện vừa rồi không ảnh hưởng chút nào đến cô, thì mắt anh hơi nheo lại.

"Còn lo lắng cái gì! Còn không kéo những người này ra ngoài!" Chú Mẫn quyết đoán mở miệng nói.

Mấy người đàn ông kia giống như con gà con bị điều hâu vồ xách ra ngoài, ngay cả cầu xin tha thứ cũng không kịp.

Kiều Đại Tâm thấy ánh mắt Hà Liên vẫn dừng trên người Tiêu Tiệp, trong lòng giận dữ, lập tức nói: "Cô cái người phụ nữ không có giáo dục này, chúng tôi vừa mới giúp cô giải quyết phiền toái, bây giờ cô ngay cả một tiếng cảm ơn cũng không nói sao?"

Tiêu Tiệp đã ăn no, cho dù chưa ăn no, hôm nay cũng nhìn đến no rồi. Cô lạnh nhạt lấy giấy ăn lau miệng, ngẩng đầu lên nhìn Kiều Đại Tâm, không thèm nhìn người kia một cái.

Lúc này ti vi bên cạnh vừa vận chiếu một bộ phim hoạt hình, hình ảnh rất hài hước, Tiêu Tiệp không nhịn được chỉ vào hỏi: "Biết đó là gì không?"

Tất cả mọi người nhìn theo ngón tay cô chỉ sang, Kiều Đại Vân muốn ngăn cản em gái cũng không kịp.

Kiều Đại Tâm mơ hồ, mặc dù không biết rốt cuộc người phụ nữ này muốn làm gì, nhưng vì biểu hiện mình cái gì cũng biết, rất nhanh tiếp lời: "Người phụ nữ dốt nát, mặc dù đây là anime, nhưng chỉ cần là người có mắt thì đều có thể nhìn ra đây là một con chó!"

"A, thụ giáo*, vậy cô biết con chó này đang làm gì không?" Tiêu Tiệp hết sức khiêm tốn thỉnh giáo.

*Thụ giáo: Chịu sự dạy bảo

Lòng hư vinh của Kiều Đại Tâm được thỏa mãn, càng khinh thường nói: "Ngay cả cái này cũng không nhìn ra, con chó này đang bắt con chuột!"

Tiêu Tiệp bừng tỉnh hiểu ra, nói: "Hóa ra cô cũng biết là con chó bắt con chuột sao?"

Cách đó không xa nhân viên phục vụ nghe thấy, cũng không nhịn được cười trộm.

Đầu óc Kiều Đại Tâm xoay quanh mấy chữ này mãi mới phản ứng ra, sắc mặt nhất thời đỏ bừng, tức giận nói: "Cô nói chúng tôi xen vào việc của người khác?"

Ánh mắt Tiêu Tiệp vô tội nói: "Tôi lại không chỉ mặt gọi tên, cô thừa nhận làm gì?"

Mặt Kiều Đại Tâm đỏ bừng, còn muốn nói gì đó, nhưng lúc này bị Kiều Đại Vân ngăn lại: "Tiêu Tiệp, em gái mình còn trẻ không hiểu chuyện, mong cậu là trưởng bối đừng chấp nhặt với nó."

Trưởng bối? Tuổi Kiều Đại Tâm rất nhỏ sao?

"Chị, sao chị phải khách sáo với cô ta chứ?" Kiều Đại Tâm nín một bụng tức giận, không nhô ra được rất không vui.

"Cô cái đồ hồ ly tinh này! Cô đã nói gì với anh Tịch, bây giờ tôi đã bị đuổi, cô vui chưa?"

Tiêu Tiệp nhú mày, Kiều Đại Tâm bị đuổi? Cô đúng là không biết. Nhưng mà, đây là chuyện vui.

"Cô đừng giả vờ không biết gì, trừ cô người phụ nữ xấu xa này ra thì làm gì có người nào biết làm loại chuyện đâm sau lưng người khác này!" Kiều Đại Tâm nói đầu vào đó, dẫn đến không ít người vây xem, mà Kiều Đại Vân chính là cười nhạt một tiếng, lại không ngăn cản.

"Nếu như tôi là cô, sẽ xem xét lại mình một chút, tại sao lại bị đuổi? Nếu như lời của tôi có uy lực, tôi muốn bất kỳ công ty nào chứ không tùy tiện đuổi một người. Ngược lại, nếu như tâm tư người này không tốt, lòng dạ xấu xa, tôi muốn... Thì bất cứ công ty nào cũng sẽ không thuê một người như thế!" Tiêu Tiệp trầm giọng nói, cho dù tính tình tốt bao nhiêu, bị người hét lần này đến lần khác trên choker cũng nổi giận thôi.

Những người khác tỉnh ngộ, hóa ra là người phụ nữ không có bản lãnh tâm địa xấu xa nên mới bị đuổi việc, suy cho cùng làm gì có công ty nào tùy tiện đuổi việc một người có năng lực chứ? Mà bây giờ người phụ nữ này lại còn đẩy trách nhiệm lên người khác! Đúng là không biết xấu hổ!

Nghe thấy tiếng nghị luận xung quanh, về mặt Kiều Đại Tâm lúc đỏ lúc trắng.

"Ha ha, cô cố nói những lời này uy hiếp tôi, không phải là lo lắng tôi sẽ truyền bá chuyện của cô làm cho cô khó chịu sao?" Kiều Đại Tâm thù hận nói.

"Muốn thử một chút sao?" Tiêu Tiệp nhìn thẳng vào cô, nghiêm túc nói.

"Cô nói gì?" Đầu óc Kiều Đại Vân không kịp xoay chuyển.

"Nếu như cô cảm thấy chỉ bằng những lời này có thể bôi nhọ thanh danh mà cô lại có thể toàn thân rút lui*, vậy thì cô thử xem." Tiêu Tiệp lạnh nhạt bình tĩnh nói.

*Toàn thân rút lui: Thành ngữ chỉ việc thoát khỏi trốn thoát mà không hề hấn gì.

"..."

Trong lòng Kiều Đại Tâm tức giận, nhưng lại rất sợ hãi, bản lãnh của Bạch Tiêu Tiệp cô không biết, nhưng bản lãnh của Tịch Âu Minh thì cô biết rất rõ! Muốn làm cho một người mãi mãi không thể trở mình là một chuyện rất dễ dàng.

Tịch Âu Minh rất sùng Bạch Tiêu Tiệp, người khác có lẽ không biết, nhưng cô lại rất rõ. Từng có một ông chủ ở sân golf nói lời sỉ nhục Tiêu Tiệp, kết quả từ đó đến giờ ông chủ này vẫn chưa từng xuất hiện trong giới thượng lưu.

Cuối cùng Kiều Đại Tâm cũng không mở miệng nữa, người cứng đờ mắt tròn trừng nhìn Tiêu Tiệp.

Từ lúc mới bắt đầu Kiều Đại Vân chỉ muốn xem kịch vui, nhưng mà bây giờ biểu cảm trên khuôn mặt lại có chút khó coi. Nhưng vẫn cố gắng chịu đựng, nói lời khuyên giải: "Tiêu Tiệp, em gái mình còn nhỏ không hiểu chuyện, cậu đừng so đo với nó có được không?"

Tiêu Tiệp nở nụ cười nhạt nói: "Làm sao lại thế được? Cô gái nhỏ mới hai mươi tuổi suy nghĩ luôn có chút không chín chắn, chúng ta đều là trưởng bối đương nhiên sẽ thông cảm."

Mọi người ồn ào, đã hai mươi tuổi rồi còn không biết xấu hổ nói tuổi còn nhỏ! Đúng là đủ không biết xấu hổ! Già bộ non nớt cái gì!

Kiều Đại Tâm vừa tức giận vừa xấu hổ, lại muốn mở miệng nói chuyện. Lén nhìn chị, nhưng lại phát hiện vẻ mặt chị thay đổi, biết có trò hay, liền tạm thời không nói nữa.

Quả nhiên, một khắc trước mặt Kiều Đại Vân còn bình tĩnh, thế nhưng lúc này lại mặt đầy u oán, giống như trong lòng bị tui thân nhưng không nói ra. Nước mắt đã sớm chiếm giữ đôi mắt to xinh đẹp, đôi mắt đầy nước mắt trông đến đáng thương.

"Mình biết Tiêu Tiệp vẫn không muốn tha thứ cho mình, cũng biết cậu luôn không thích mình. Cậu trách mình thế nào cũng không sao, dù cậu bảo Tịch Âu Minh đuổi em gái mình cũng không sao. Nhưng mà, mình và Hà Liên yêu nhau thật lòng, cậu đừng giận mình nữa có được không? Mình rất muốn nhận được sự tha thứ của cậu, nếu như cậu cho rằng chuyện hồi đó cậu làm với mình còn chưa làm cậu bớt giận, cậu cũng có thể giống như lần trước vậy tát mình mấy cái, mình cũng sẽ không oán hận cậu nào, chỉ cần cậu vui vẻ vẫn còn xem mình là bạn là được rồi!"

Tiêu Tiệp lại bấm đùi cố gắng nghe câu chuyện buồn ngủ này, lúc đầu Kiều Đại Vân này muốn em gái lên tiếng làm nhục mình, cô ta thì ở bên cạnh xem. Sau thấy làm nhục thất bại, không nhịn được liền tự mình ra tay. Bộ dạng đáng thương này, đúng là... Không làm diễn viên thật đáng tiếc!

Khóe miệng Tiêu Tiệp nhếch lên, cố ý ở bên tai Hà Liên nói ra mấy lời tâm huyết này, nhắc đến chuyện xưa cô đã từng bắt cóc cô ta, là muốn Hà Liên trút giận ch cô ta đi, quả nhiên, người trước mặt luôn không nói chuyện, lúc này lên tiếng.

"Vân Nhi, cô ấy đánh em?" Giọng nam trầm thấp vang lên, giọng điệu vô cùng lạnh nhạt.

Kiều Đại Vân muốn nói lại thôi, giống như chịu tui thân rất lớn nhưng không nói, nước mắt dòn trong đáy mắt, muốn ra sức giữ lại nhưng không nhịn được, bộ dạng uất ức rất đáng thương.

Cuối cùng là Kiều Đại Tâm thay mặt lên tiếng, giọng nói tràn đầy thù hận: "Đúng vậy, chính là người phụ nữ này, cô ta không chỉ đánh chị, còn nói ra những lời sỉ nhục chị, anh rể, anh phải làm chủ cho chị!"

"Là thế này phải không?" Bỗng nhiên giọng người đàn ông trở nên lo lắng.

"Tâm Nhi! Đừng nói linh tinh, không phải vậy đâu Hà Liên... Em không sao, thật sự không sao, Tiêu Tiệp không bắt nạt em, thật sự không có, vừa rồi em lỡ miệng nói sai... Anh vừa mới quay về hai ngày, đừng vì chuyện của em mà tổn sức có được không?" Giọng điệu khuyên nhủ của Kiều Đại Vân vừa vội vàng vừa khẩn trương, vừa rồi rõ ràng nói có, bây giờ lại phủ nhận, lại có cảm giác giấu đầu hở đuôi.

Tiêu Tiệp đã từng nghĩ rất nhiều tình cảnh gặp lại Hà Liên, nghĩ trong lòng mình có lẽ sẽ có nhiều loại tâm trạng, chỉ là, cô không muốn nói, nhưng lúc cảnh này thật sự xảy ra trước mắt, lòng cô lại cảm thấy bình tĩnh.

Bình tĩnh làm người ta cảm thấy buồn cười, hai người đã từng yêu nhau như thế, nhưng bây giờ ngay cả người xa lạ cũng không bằng. Ngay cả gặp lại cũng như vậy, chứa đầy mưu tính.

Nhìn khuôn mặt như điêu khắc kia, lòng cô bình tĩnh như nước. Hóa ra, cái gọi là thẻ non hẹn biển bất quá cũng chỉ như thế, đối với Hà Liên, lòng cô đã sớm không còn dao động.

Mà Hà Liên chắc cũng thế, từ lúc bắt đầu xuất hiện, ánh mắt anh trước sau đều dừng trên người Kiều Đại Vân, cho đến lúc này cuối cùng ánh mắt mới chuyển đến trên người cô.

Kiều Đại Tâm mừng thầm, đây là muốn trả thù cho chị sao?

Kiều Đại Vân dịu dàng chôn mặt trong ngực Hà Liên, nhưng ánh mắt nhìn Tiêu Tiệp lại rất đặc ý.

"Bạch tiểu thư!" Giọng vẫn trầm thấp như cũ.

Tiêu Tiệp cười nhạt, chỉ là đáy mắt lại không có một tia tình cảm. Giống như đang nhìn một người không liên quan, thậm chí so với người không liên quan còn lạnh nhạt hơn, Hà Liên, anh có tư cách gì mà dùng giọng điệu đó nói chuyện với tôi? Người mắc nợ mãi mãi chỉ có mình anh mà thôi!

Giọng so với anh càng lạnh nhạt hơn, khóe miệng nhếch lên: "Hà Thiếu, có gì chỉ giáo?"

Lời mở đầu hôm nay, đã định trước kết quả đã không thể nào thay đổi.

"Mấy ngày trước cô ra tay đánh Vân Nhi?" Hà Liên trầm giọng mở miệng, ánh mắt rất âm u.

"Tôi nói không anh có tin không?" Tiêu Tiệp bình tĩnh nói.

"Cô... Cô rõ ràng có!" Kiều Đại Tâm không nhịn được kêu ầm ĩ.

Về mặt Kiều Đại Vân cứng lại, bỗng nhiên cảm thấy hơi sợ hãi, cô chưa từng nghĩ đến Tiêu Tiệp sẽ phủ nhận, lấy sự hiểu biết của cô về Tiêu Tiệp, Tiêu Tiệp nhất định sẽ thừa nhận, đến lúc đó sự việc sẽ theo kế hoạch của cô. Nhưng mà hôm nay, cô vội vàng nhìn về phía Hà Liên, ánh mắt rất đáng thương.

"Vân Nhi sẽ không nói dối."

"Chỉ vậy đã xong? Còn về vôi thêm chuyện, giả bộ hỏi tôi làm gì? Nhưng mà... Tôi muốn hỏi Vân Nhi của anh một chút, tôi đánh cô ta ở đâu? Có chứng cứ gì chứng minh là tôi đánh cô ta không? Nhân chứng, video hoặc là ảnh?" Tiêu Tiệp cười nói tự nhiên, không có một chút sợ hãi nào.

Hà Liên trầm mặc.

"Tiêu Tiệp... Mình biết cậu đang trách mình và Liên... Nhưng mà, chúng mình yêu nhau thật lòng... Cho dù cậu đã từng làm gì với mình, mình cũng sẽ không trách cậu, thật đó. Chỉ mong cậu đừng hận mình, mình rất quan tâm cậu người bạn này..." Nước mắt Kiều Đại Vân giống như hạt châu, từng hạt từng hạt chảy xuống. Làm sao cô có thể nói ra, Tiêu Tiệp đánh cô ở đâu. Hơn nữa... Đúng là không có chứng cứ! Càng không có nhân chứng vật chứng!

Thấy đáng về tội thân này của Kiều Đại Vân, ánh mắt Hà Liên ngày càng sắc bén, lời nói cũng bén nhọn hơn: "Hừ, có chứng cứ hay không thì sao? Năm đó có chứng cứ không phải cô cũng không thừa nhận sao! Hôm nay, thủ đoạn thể nhưng càng ngày càng tầm thường! Không biết thu lại chút nào, uống phí tâm sức của chúng tôi! Còn tưởng rằng cô sẽ hối hận!"

Uống phí tâm sức? Cô còn không biết bọn họ vì cô mà uống phí tâm sức gì? Là lúc đầu không truy cứu "tội" cô sao hay là hai người phản bội cô ra nước ngoài!

Tiêu Tiệp cười khe khẽ, mắt đẹp cong thành hình vòng cung, vừa muốn mở miệng nói, liền bị một giọng nam cắt đứt.

"Cảm ơn Hà Thiếu nhắc nhở, lần sau tôi sẽ bảo người phụ nữ của tôi, dùng một chút thủ đoạn cao mình hơn, để báo đáp dụng tâm lương khổ của Hà Thiếu!" Giọng nói giống như tiếng trời bỗng nhiên vang lên, xác thực làm Tiêu Tiệp thoáng kinh ngạc.

Cô biết đều là người trong giới, cuối cùng sẽ có ngày Tịch Âu Minh và Hà Liên gặp nhau, nhưng mà cô không ngờ ngày đó sẽ đến nhanh như vậy, hơn nữa còn là trong một tình cảnh —— buồn cười thế này.

"Anh Tịch..."

Kiều Đại Tâm không nhịn được gọi một tiếng, nhưng mà Tịch Âu Minh không thèm để ý đến cô chút nào, làm cô có một bụng lời nói cũng chỉ có thể nuốt lại, về mặt cũng trở nên rất khó coi.

Có lẽ vì ngại Hà Liên ở đây, Kiều Đại Vân cũng không mở miệng, chỉ dùng ánh mắt vô tội nhìn Tịch Âu Minh, hy vọng anh có thể niệm tình xưa nhìn cô một chút. Đáng tiếc, bây giờ Tịch Âu Minh chỉ lo đối phó "tình địch" trước kia nên không thèm nhìn cô.

"Bây giờ mọi người đều nói Tịch Thiếu bá sủng vợ, đến nỗi không giới hạn, hôm nay vừa thấy, quả nhiên... Danh bất hư truyền*." Hà Liên nhếch môi cười giễu cợt.

*Danh bất hư truyền: Tiếng tăm, danh tiếng truyền đi đúng như thực tế.

Xem ra lần tụ họp trước, Tịch Âu Minh dung túng Tiêu Tiệp độc chiếm thức ăn đã bị truyền ra ngoài. Bốn chữ phía sau bị Hà Liên cắn chặt, hình như chỉ là vì nói rõ, Tịch Âu Minh vì sủng Tiêu Tiệp, mà ngay cả nguyên tắc cơ bản nhất cũng không để ý!

Có người trời sinh chính là kẻ địch, có người trời sinh không có cách nào có thể trở thành bạn. Giống như Bạch Tiêu Tiệp và Kiều Đại Vân, giống như Tịch Âu Minh và Hà Liên. Cho nên chỉ vừa thấy mặt, liền nhất định chiến tranh không dứt.

"Quá khen rồi, danh tiếng Hà Thiếu... Cũng rất vang dội, Tịch mỡ... Tự thấy bản thân không bằng!" Tịch Âu Minh than thở, giống như đang oán thán mình không bằng Hà Liên.

Hà Liên đã từng vứt bỏ Tiêu Tiệp, dẫn theo Kiều Đại Vân cùng đi nước ngoài, vứt bỏ lời thề của hai người. Chuyện năm đó, mặc dù người biết không nhiều, hơn nữa người biết đều nghiêng về phe Hà Liên, từ đó xem nhẹ chân tướng sự thật.

Hôm nay mọi người từ từ nhớ lại, chuyện này có nhân tất có quả. Nếu như Kiều Đại Vân biết thân biết phận, cho dù là thật sự bị bắt cóc, cũng không cần đi ra nước ngoài cùng Hà Liên. Như vậy có thể thấy, có lẽ hai người đã sớm bí mật thông đồng, để Tiêu Tiệp gánh tốt hơn, vừa vận mượn chuyện "bắt cóc" rồi đi.

Cho dù là Kiều Đại Tâm ngu dốt cũng nghe được ý châm chọc trong lời nói của Tịch Âu Minh, càng không phải nói Hà Liên. Nhưng mà chỉ vài ba lời nói đã bị đánh bại, thì Hà Liên cũng sẽ không thể đứng vững trên thương trường bao nhiêu năm qua mà không ngã.

"Như nhau thôi, nếu Tịch Thiếu đã ra mặt, thì Hà mỡ cũng nể mặt, chuyện ngày đó bỏ qua cũng được. Chỉ là mong Bạch tiểu thư kìm chế, chuyện đã qua đều đã qua, xin đừng liên lụy đến người vô tội! Đừng làm vài chuyện tổn thương đến người khác, lại càng đừng làm một số chuyện khiến cho người ta hiểu lầm."

Hà Liên một lời hai nghĩa, đây là nhìn mặt mũi Tịch Âu Minh nên mới không truy cứu trách nhiệm của cô. Cô cũng không cần phải làm mấy chuyện ghen tuông của phụ nữ, đánh Kiều Đại Vân, làm cho người khác hiểu lầm cô còn thích anh. Chuyện đã qua lâu như vậy, còn so đo tính toán làm gì, cũng quá không hiểu chuyện rồi!

Tiêu Tiệp thân mật nắm tay Tịch Âu Minh, lén lút bóp nhẹ anh một cái, ra hiệu anh không cần nói, để cô nói. Nhìn về phía đôi nam nữ kia cười ngọt ngào, giọng nói dịu dàng: "Hà Thiếu nói đúng, mặt mũi chồng tôi đúng là rất quý giá, ai ai cũng cho anh ấy mặt mũi. Chỉ là mọi việc cũng nên chú trọng chứng cứ, cung cấp chứng cứ rõ ràng, chỉ nghe lời một bên, đó là người tầm thường mới thế. Hà Thiếu là người thông minh hiểu chuyện như thế, chắc không như thế đi, đúng không?"

Cho dù thật sự đánh rồi, thì sao? Các người có chứng cứ sao? Chuyện "hãm hại" bắt cóc năm đó, không phải anh cũng chỉ nghe lời một bên sao, thấy được cái gọi là hình của cô, đã nhận định đó là chứng cứ, định tội cô.

Nếu quan tâm chứng cứ như thế, thì hôm nay liền lấy chứng cứ ra đi, chỉ bảo cô đã từng động tay chân với Kiều Đại Vân. Không bằng không chứng, anh lại có lý do gì ở đây khoa tay múa chân.

Hà Liên cứng họng, thân thể cao lớn, con ngươi sâu và đen, vẻ mặt trừu tượng rất khó coi.

"Cô! Rõ ràng cô đã đánh chị tôi, bây giờ còn ở đây ngụy biện. Anh rể, anh phải làm chủ cho chị!" Cuối cùng Kiều Đại Tâm không nhịn được tính tình bộc phát.

Bạch Tiêu Tiệp vẫn luôn là cái gai đâm trong lòng cô, đau đến mức cô muốn rút ra cũng không được, mỗi ngày đều đau khổ! Hôm nay có núi dựa, dù anh Tịch sủng cô ta đi nữa, cũng sẽ không vì cô ta mà đối nghịch với Hà Thiếu.

Hơn nữa đúng là cô ta đánh chị, vết thương kia cô đã từng nhìn thấy, bầm tím một mảng, nhìn ra được một cước kia là xuất toàn lực!

"Anh rể, Bạch Tiêu Tiệp thật sự đánh chị, không tin anh bảo chị..." Kiều Đại Tâm sốt ruột, suýt nữa nhanh miệng nói ra, may mà Kiều Đại Vân kịp thời ngăn lại.

Chỉ thấy bộ dạng cô yếu đuối, giống như gió thổi ngã ngay, "Tâm Nhi! Đừng nói nữa, còn không xin lỗi Tiêu Tiệp. Nếu như mọi người đã nhận định là không có chuyện đó, vậy thì chính là không có."

Nói xong dáng vẻ lão đạo đắc lực, nếu như không phải có Hà Liên đỡ, có lẽ đã thật sự ngã xuống.

Tịch Âu Minh nhíu mày, cũng không biết đang suy nghĩ sâu xa cái gì.

Tiêu Tiệp dựa sát vào Tịch Âu Minh, hết sức quan tâm nói: "Nghe lời này của Kiều Đại Vân, hình như là chúng ta ý thể hiếp người xử oan người tốt. Thật ra thì có chính là có, không có chính là không có, nói vậy thế nhưng là phạm pháp đấy ~"

"Cô nói linh tinh gì đó, cái gì mà nói vậy phạm pháp!" Kiều Đại Tâm lại lần nữa không chịu được nói ra.

Tiêu Tiệp thân nhiên cười một tiếng, tốt bụng dạy dỗ nói: "Đúng vậy, chẳng lẽ lúc học đại học cô chưa từng học pháp luật sao? Phi báng cũng là một loại tội danh đấy."

Mặt Kiều Đại Tâm đỏ bừng, đây là cô ta đang mỉa mai cô không có học vấn sao! Không hiểu pháp luật! Quá khinh người rồi!

Khóe miệng Tịch Âu Minh nhếch lên, không ngờ vợ anh lại thông minh như vậy. Nhớ lại hồi mới gả cho anh, bộ dạng dịu dàng kia, làm hại anh còn tưởng cưới một con mèo nhỏ dịu dàng về. Hóa ra là thực lực cất giấu không bùng nổ! Ủ, xem ra lúc đầu đối với anh vẫn còn nhẹ tay rồi, sau này nhất định không được đặc tội vợ!

Trong lòng Tịch Âu Minh thầm nghĩ, cũng đồng thời âm thầm hạ quyết tâm.

Nhìn bộ dạng khóc không ra nước mắt của hai chị em Kiều Đại Vân, Hà Liên không nhịn được lại lên tiếng.

"Bạch tiểu thư, tha cho người khác được thì nên tha, mọi việc đều phải giữ lại ba phần tình cảm, đây mới là đạo lý làm người!"

Nghe thấy giọng điệu hùng hổ dọa người của Hà Liên, Tiêu Tiệp thật sự thất vọng. Sao lúc đầu cô lại yêu một người đàn ông như vậy? Cho đến bây giờ vẫn u mê không tỉnh, cuối cùng ai đúng ai sai còn không phân biệt rõ!

Cô buông tay Tịch Âu Minh ra, nào biết Tịch Âu Minh lại không cho, cô không thể không cho anh ánh mắt trấn an, lúc này anh mới cho phép.

Tiêu Tiệp từ từ đi đến, thân nhiên nhìn vào mắt Hà Liên. Chỉ thấy vẻ ngoài anh vẫn đẹp trai như cũ, lông mày dày đậm, chiếc mũi cao thẳng, cảm kiên nghị.

Đối mặt với cô, là một đôi mắt sâu như biển, bên trong lại có chút ẩn nhẫn và đau khổ...

Kiều Đại Tâm thấy cô đi đến, có chút sợ hãi trốn sau lưng chị. Mà Kiều Đại Vân lại nhìn cô phòng bị, rất sợ đột nhiên cô làm ra hành động kinh người gì đó.

Chỉ thấy Tiêu Tiệp đứng bên cạnh Hà Liên, khoe miệng nhếch lên, nở nụ cười mê hoặc lòng người.

"Đầu tiên, xin gọi tôi là Tịch thiếu phu nhân, ngay trước mặt chồng tôi gọi tôi là tiểu thư. Hà Thiếu chắc chắn đây là giữ lại ba phần tình cảm cho người khác, mà không phải trước mặt mọi người làm mất mặt chồng tôi? Thứ hai, tôi không truy cứu chuyện các người "phi báng" tôi đã coi như là tận tình tận nghĩa rồi, Hà Thiếu còn muốn tôi làm thế nào nữa đây?"

Chuyện sự thật không quan trọng, quan trọng là mọi người tin tưởng cái gì, có bằng chứng mới là vương đạo!

Hà Liên bắt tri bắt giác bị nụ cười của cô mê hoặc, theo bản năng đẩy Kiều Đại Vân ra, mặc kệ vẻ mặt người trong lòng trắng bệch cũng không quan tâm.

Tiêu Tiệp thoải mái cười một tiếng, giống như sớm biết trước, cô kiễng chân, miệng dán bên tai Hà Liên, nhỏ giọng nói: "Biết đời này tôi hối hận nhất chuyện gì không? Đó chính là lúc đầu yêu anh!"

Thân thể Hà Liên căng thẳng, hình như đang run rẩy, đưa tay muốn bắt được Tiêu Tiệp, lại bị cô nhẹ nhàng tránh đi, tro mắt nhìn cô mềm mại đáng yêu dựa vào trong lòng người khác.

Bỗng nhiên Tịch Âu Minh dùng ánh mắt kỳ quái nhìn ti vi, vô cùng ngạc nhiên nói: "Đây không phải bộ phim tôi mới lỡ tay mở sao? Sao ở đây cũng chiếu?"

Nhân viên phục vụ hoảng sợ, vừa rồi chỉ mãi xem náo nhiệt, lại không kịp sửa lại ti vi, vội vàng đi lên điều chỉnh.

Tiêu Tiệp liếc anh một cái, thảo nào đúng lúc như vậy, hóa ra lại do anh cố ý mở. Tịch Âu Minh nhếch khoe miệng, đáp lại cô bằng ánh mắt nhu tình* như nước.

*Nhu tình: Tình cảm dịu dàng.

Một màn đối mặt này của bọn họ, trong mắt người ngoài là cực kỳ ân ái.

Bầu trời mùa hè, sáng rực, trời trong xanh, chỉ là có món đồ tốt cũng không trở về được.

Về mặt Kiều Đại Vân vẫn như cũ, chỉ là móng tay đã đâm sâu vào trong thịt.

Mà Kiều Đại Tâm vẫn si ngốc nhìn phương hướng Tịch Âu Minh rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Vì Báo Thù Cho Tôi Nên Mới Cưới Cô (4)

Tiêu Tiệp vừa về đến nhà, cởi giày cao gót đi chân trần vào trong nhà, không nói câu nào.

Tịch Âu Minh cảm thấy rất không ổn, chẳng lẽ hôm nay giải thích vẫn không làm cô hài lòng? Vẫn còn so đo chuyện anh từng muốn lợi dụng cô sao? Cái này không thể được, đều là hiểu lầm, thuần túy là hiểu lầm!

Vội vàng cầm dép đi theo sau lưng cô, nói: "Bảo bối, đến mang dép đi, sàn nhà lạnh lắm ~"

Tiêu Tiệp lạnh nhạt nhìn anh một cái, ngồi xuống ghế sofa, Tịch Âu Minh lập tức ngồi xuống cẩn thận mang dép vào cho cô. Lúc tay chạm vào chân nhỏ mịn màng của cô, thì thật sự muốn hung hăng hôn một cái, trắng nõn bóng loáng tràn đầy sức hấp dẫn! Nhớ lại mỗi lần tiến hành chuyện kia, anh cũng đều không nhìn được hôn từ gót chân lên, bây giờ nghĩ lại toàn thân liền cảm thấy nóng lên!

Về mặt Tiêu Tiệp vẫn khó coi như cũ, lạnh nhạt nói: "Vốn là lợi dụng biến thành yêu, đây gọi là em may mắn sao?"

"Không, không, là anh may mắn. Bảo bối của anh ai gặp cũng thích, hoa gặp hoa nở, có thể gặp được em là may mắn cả đời anh! Có thể được em yêu là ân huệ lớn nhất mà ông trời ban cho anh! Tám đời tổ tông anh cũng phải cảm ơn ông trời!" Tịch Âu Minh lập tức làm sáng tỏ, hơn nữa còn thể thốt chân thành.

Vốn còn muốn giả vờ nghiêm túc nhưng nghe đến đây Tiêu Tiệp cũng không nhìn được bật cười, đây là Tịch Âu Minh luôn nghiêm túc đó sao? Lại còn có thể nói ra những lời như vậy, nói ra sợ cũng không có người tin!

Tịch Âu Minh lập tức phát hiện ra, khoe miệng nhếch lên, kéo người vào trong ngực, tà ác nói: "Được lắm, bắt đầu học được thói xấu phải không? Còn lừa gạt anh? Khiêu chiến quyền uy của anh?"

"Không có không có, đó là hữu cảm nhi phát*, thuần túy là hữu cảm nhi phát, không có ý gì khác!" Tiêu Tiệp lập tức chứng minh sự trong sạch của mình, cô nào dám khiêu chiến quyền uy của anh. Mặc dù hôm nay ngoài mặt thì thắng Kiều Đại Vân, nhưng trong lòng cô vẫn cảm thấy có chút không thoải mái, ai bảo lúc đầu anh đúng là tồn tại những tâm tư không tốt kia.

*Hữu cảm nhi phát: Có cảm xúc nên phát ra.

Phụ nữ đều hẹp hòi, dù trong tình cảm dính một chút tạp chất thì trong lòng cũng sẽ khó chịu, hơn nữa lại còn là việc lợi dụng lớn như thế! Nếu như không phải nhìn vào việc anh thành tâm hối cải, thì cô đã sớm bỏ đi lâu rồi!

Làm sao Tịch Âu Minh lại không hiểu tâm tư nhỏ kia của cô chứ? Cho nên mới phối hợp hòa theo cô, chỉ muốn làm cho lòng cô vui vẻ. Phụ nữ đều làm bằng nước, phải đối xử dịu dàng! Hơn nữa lại còn là vợ mình, anh không đối xử với vợ mình tốt một chút chẳng lẽ muốn người khác đối xử tốt với cô?

"Em chi không rõ, Kiều Đại Vân có gì tốt, trước kia anh còn đối xử với cô ta như bảo bối nữa chứ!" Rõ ràng là một người phụ nữ dối trá như vậy, tại sao lại có nhiều người đàn ông bị lừa như thế chứ? Chẳng lẽ không thể xuyên thấu hiện tượng nhìn rõ bản chất sao?

"Bảo bối, lời này em nói không đúng rồi, lúc nào thì anh coi cô ta là bảo bối chứ? Anh coi ai là bảo bối không phải trong lòng em rõ nhất sao? Xem ra anh cần phải chứng minh một chút." Tịch Âu Minh lạnh nhạt nhìn cô một cái nói.

"Tốt lắm, em nói đùa thôi! Em biết anh đối với em tốt nhất!" Tiêu Tiệp vội vàng cầu xin tha thứ, phương pháp chứng minh của anh mãi mãi chỉ có một! Làm cho người ta khó mà mở miệng nói được!

"Đúng rồi, ngày mai chúng ta cùng nhau đi bơi được không? Dĩ Đồng cũng đi!" Vội vàng nói sang chuyện khác, nếu không tối nay cô đừng nghĩ muốn ngủ ngon.

Mùa hè nóng bức, cách giải nóng tốt nhất không gì bằng đi bể bơi bơi. Vui một mình không bằng mọi người cùng vui, làm chuyện gì cũng phải nói đến bầu không khí! Mặc dù ở nhà cũng có bể bơi, nhưng mà ở nhà làm gì có bầu không khí như ở bên ngoài!

Hơn nữa, hồ bơi ở nhà phần lớn đều có tác dụng dùng để tán tỉnh, một lần bơi lội kia không phòng bị cuối cùng bị Tịch Âu Minh ăn đu cả trong lẫn ngoài!

Cho nên muốn bơi lội thật sự chỉ có thể ra ngoài.

Bể bơi nào đó ở ngoại ô thành phố A, nơi đây non xanh nước biếc, phong cảnh sạch sẽ làm say mê lòng người. Hơn nữa khu vực này tương đối vắng vẻ yên tĩnh, là nơi nhiều người thuộc tầng lớp xã hội thượng lưu đến tiêu khiển vào mùa hè.

Khi bọn họ lái xe vào con đường bên trong hội quán, thấy xung quanh được bao trùm bởi rất nhiều cây xanh được cắt tỉa rất khéo léo, quanh co khúc khuỷu chỉ dẫn lối đi. Hai bên đường đều có dòng suối nhỏ, là suối ở đây, bể bơi quan trọng nhất là dòng chảy của nước.

Sau khi xe đến bên trong, có nhân viên đặc biệt đến chỉ dẫn chỗ đậu xe. Sau đó dẫn mọi người vào phòng trong hội quán, bởi vì đây là ngoại thành, cho nên ngoài bơi lội ra còn có những trò giải trí khác, vì thế ngủ lại là điều chắc chắn.

Phòng theo kiểu phục cổ, có lầu gác, bên trong được trang trí rất thanh nhã. Sau khi chọn phòng và sắp xếp hành lý xong, bọn họ liền tùy ý ra ngoài chơi. Tả Huyện Dạ có chuyện nên chưa đến, Dĩ Đồng vì không muốn quấy rầy thế giới hai người của bọn họ, cho nên còn mời mấy chị em khác trong giới đến chơi.

Bởi vì phong cảnh rất độc đáo, cho nên vừa đặt hành lý xuống Tiêu Tiệp đã đi khắp nơi nhìn ngắm, một khắc cũng không yên tĩnh. Tịch Âu Minh nhếch miệng lắc đầu một cái, xem ra cô thật sự quá kìm nén rồi. Nói gì mà không thích đi chơi, bây giờ mới bộc lộ tất cả bản chất!

Anh lấy từng đồ trong hành lý ra sắp xếp, chờ lúc thấy đồ bơi cô chuẩn bị cho hai người, rốt cuộc về mặt Tịch Âu Minh tối sầm lại.

Anh thì cũng thôi, còn cô sao có thể mặc bộ đồ thiếu vải này cho người khác nhìn chứ?

Vì vậy lập tức gói lại loại bỏ, lại gọi một cuộc điện thoại, bảo người ta đưa đến một bộ đồ bơi bảo thủ một chút dành cho nữ. Cho nên khi Tiêu Tiệp quay về, thấy không phải bộ đồ bơi xinh đẹp quyến rũ của mình mà thay vào đó là một bộ đồ bơi vô cùng bảo thủ thì quả thật rất sùng sốt.

Đây đâu phải đồ bơi, rõ ràng là một cái váy! Mặc dù cũng bó sát người, nhưng mà ở bể bơi, làm gì có ai sẽ mặc thế này? Ai mà không mặc bikini, hận không thể phô bày dáng người xinh đẹp của mình ra ngoài!

"Bơi hoặc không bơi, em tự chọn đi." Giống như đoán được trong lòng cô đang oán hận, Tịch Âu Minh lạnh nhạt nói.

"..." Bơi, tất nhiên là muốn bơi!

Oa, béo gầy đều có, gái đẹp trai đẹp cũng không ít! Khi bọn họ vào bể bơi, nhìn thấy cảnh tượng này trong lòng Tiêu Tiệp thảm thán. Nhưng mà đồng thời cô cũng quên, bọn họ cũng là một đôi rất có sức ảnh hưởng thị giác.

Từ trước đến nay trai đẹp gái đẹp đều rất làm cho người ta chú ý, đáng người Tịch Âu Minh luôn tốt đến mức không có chỗ nào để nói. Mỗi lần xxoo Tiêu Tiệp đều không nhìn được nhìn lồng ngực cường tráng của anh mà ngăn người, đường cong không có một chút thịt dư thừa nào, thật là rất hấp dẫn...

Mà lúc này Tịch Âu Minh cũng không mặc áo, chỉ mặc một chiếc quần bơi giống như những người đàn ông khác vậy. Chỉ như thế bước vào cũng không để ý đến ánh mắt nóng bỏng của mọi người.

Chiếc quần kia của anh! Còn là loại bó sát người! Cho nên càng đánh vào thị giác người khác, chỗ đó... Làm cho người ta không nhìn được nuốt nước bọt! Tiêu Tiệp đã mạnh mẽ đấu tranh, nhưng dưới tình huống đấu tranh không có hiệu quả, cuối cùng không nhìn được đau buồn nói: "Vô dạng này của anh còn không bằng không mặc! Dứt khoát cởi ra cho xong, dù sao mặc cũng chẳng khác không mặc!"

Tịch Âu Minh nhú mày, nói: "Em chắc chứ?"

"..." Tiêu Tiệp roi lệ, thế này thật không công bằng, quá không công bằng! Cái gì mà nam nữ bình đẳng! Cái gì mà xã hội pháp chế, đều là lừa gạt, không thể như vậy được!

Quả nhiên người đàn ông này vừa xuất hiện liền dẫn đến những tiếng thét chói tai của những người phụ nữ khác, làm cho Tiêu Tiệp tức đến ngứa răng, thật sự hận không thể nhào đến cắn cho anh mấy cái.

Tâm tình Tịch Âu Minh cũng khó có lúc được tốt, nhìn mọi người cười một cái, lại bắt được thêm trái tim mấy người phụ nữ! Sau đó anh kéo kính bơi xuống, rất tự nhiên nhún người, dùng tư thế vô cùng tiêu chuẩn nhảy xuống nước. Nước bắn thẳng lên mặt Tiêu Tiệp, cô càng tức giận!

So sánh, Tiêu Tiệp lại kém hơn nhiều. Ở đây giữa người người đều là phụ nữ ăn mặc sexy, cô thật sự —— quá bảo thủ!

Tiêu Tiệp vẫn ngồi cạnh bể bơi ngăn người, Tịch Âu Minh đã bơi được một vòng, hơn nữa còn được rất nhiều phụ nữ chào đón. Bỗng nhiên anh nhô ra từ trong nước, nắm lấy bắp chân cô, sau đó mượn sức nổi lên, ôm lấy eo cô. Sau đó kéo đầu cô xuống, dịu dàng dùng mặt cọ xát mặt cô. Quả nhiên lại nghe thấy một tràng tiếng thét chói tai, ánh mắt những người phụ nữ xung quanh tràn đầy ghen tỵ và tức giận.

Tiêu Tiệp hận không thể liếc mắt nhìn, nhưng Tịch Âu Minh lại cười thoải mái, đáng vẻ đáng đánh đòn, nói: "Nhìn xem, em là đối tượng hâm mộ của biết bao phụ nữ!"

Xin hỏi đây là khen cô hay khen anh đây?

Tiêu Tiệp mới vừa trề môi ra, liền bị anh kéo xuống.

Cô vừa rơi xuống nước, Tịch Âu Minh liền lặn người đến, kéo đầu cô xuống nước, làm một nụ hôn Pháp nóng bỏng trong nước. Sau đó hai người lại hi hi ha ha một hồi trong nước, lại bơi thêm mấy vòng, Tiêu Tiệp cảm thấy mệt mỏi, liền ôm lấy Tịch Âu Minh nằm trên lưng anh, để anh mang cô vào bờ.

Đi Đồng không biết chạy đi đâu chơi với mấy người phụ nữ kia, nửa ngày không thấy bóng dáng đâu. Vừa mới đến bờ, Tịch Âu Minh đã khéo léo dùng lực đẩy cô lên bờ. Cô vừa ngẩng đầu lên liền thấy một bóng dáng rất quen thuộc, sau đó nụ cười trên miệng dần biến mất.

Tịch Âu Minh nhận thấy cảm xúc của cô không đúng, nhìn theo ánh mắt cô, khi thấy người kia về mặt cũng trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sùng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Vở Kịch Khổ Tình

Lần đi bơi này vốn định cả bốn người cùng đi, đôi Tiêu Tiệp và đôi Dĩ Đồng. Nhưng Dĩ Đồng nói Tả Huyền Dạ có việc nên không đến được, cho nên Dĩ Đồng vì để không xấu hổ đã gọi mấy người bạn gái đi cùng.

Nhưng mà, tình huống bây giờ rõ ràng không phải như thế. Tả Huyền Dạ không phải là có việc, mà là không đi cùng Dĩ Đồng, bởi vì... Anh ta muốn đi bơi cùng một người phụ nữ khác.

Tiêu Tiệp cho rằng trải qua việc lần trước, Tả Huyền Dạ sẽ hiểu rõ lòng mình, sau đó một lòng một dạ với Dĩ Đồng. Ít nhất cũng sẽ không lại làm ra chuyện phản bội Dĩ Đồng.

Nhưng bây giờ rõ ràng không phải như vậy, cảnh tượng trước mắt là như thế nào đây?

Thẩm Nhã Lâm mặc đồ bơi sexy cùng với Tả Huyền Dạ cũng mặc đồ bơi giống thế cùng nhau đi vào, xem ra, Tả Huyền Dạ không biết chỗ Dĩ Đồng muốn đến chính là nơi này, nếu không về mặt của anh ta sẽ không ung dung như thế.

Đang lúc hai người cười nói, bỗng nhiên Thẩm Nhã Lâm trượt chân suýt ngã, may mà Tả Huyền Dạ kịp thời bảo vệ cô, ôm eo cô giúp cô ổn định... Tình cảnh tương đối ảm áp... Hơn nữa còn dẫn đến tiếng thét chói tai của mọi người xung quanh, Thẩm Nhã Lâm hơi ngượng ngùng đỏ mặt.

Đáy lòng Tiêu Tiệp đau xót, hóa ra việc trước kia cảm thấy bất an chính là thế này? Bắt đầu từ lần trước khi Thẩm Nhã Lâm quyến rũ Tả Huyền Dạ, tuy sau đó sự việc đã được giải quyết, nhưng lòng cô vẫn luôn bất an, luôn cảm thấy chuyện này chính là một quả bom, bất cứ lúc nào cũng có thể nổ. Hôm nay xem ra, đã đến lúc nổ.

Rõ ràng Thẩm Nhã Lâm biết bọn họ ở đây, bởi vì lúc cô ta nhìn thấy bọn họ trong mắt cũng không có quá nhiều kinh ngạc, hoặc có thể nói là giả vờ kinh ngạc một chút. Nhưng Tả Huyền Dạ đúng là không biết, bởi vì khi anh ta nhìn thấy Dĩ Đồng thì sợ hãi, sau đó về mặt bắt đầu trắng bệch luống cuống.

Dĩ Đồng cũng sợ hãi, sau đó phản ứng đầu tiên chính là xông đến, muốn cho Thẩm Nhã Lâm một cái tát. Nhớ lại trước kia cô ấy đã từng nói với Tiêu Tiệp, nếu như gặp được tiểu tam, nhất định sẽ ra sức tát đối phương một cái, sau đó nên làm gì thì làm cái đó, nên tan thì tan.

Lúc đó đùa giỡn, chưa từng nghĩ sẽ có một ngày trở thành hiện thực. Lúc đầu khi Tả Huyền Dạ bảo vệ Thẩm Nhã Lâm, bởi vì quá yêu, cho nên anh nói gì cô cũng tin. Vì vậy quên mất, có một số việc, có lần thứ nhất thì cũng sẽ có lần thứ hai.

Tả Huyền Dạ cũng sợ hãi quá lâu, cho nên tay Dĩ Đồng có thể thuận lợi đánh vào mặt Thẩm Nhã Lâm, mạnh mẽ tát một cái, nhưng mà một cái tát vừa hạ xuống đã bị người cản lại.

Dĩ Đồng chỉ cảm thấy mê man, trời đất quay cuồng, cô nhìn chăm chăm vào người đàn ông đang nắm tay mình. Ánh mắt chuyển từ tức giận đến ngạc nhiên, rồi đến thất vọng, tuyệt vọng.

Tay Tiêu Tiệp cũng nắm thành quyền, hít một hơi thật sâu. Muốn đi qua, nhưng mà Tịch Âu Minh lại kéo tay cô lại. Tiêu Tiệp quay đầu lạnh lùng nhìn Tịch Âu Minh, đây là anh đang muốn giúp người anh em của anh sao?

Cô biết giữa đàn ông với nhau rất coi trọng tình bạn, nhưng mà dưới loại tình huống này cũng vậy sao?

Giống như đọc hiểu ý trong mắt cô, Tịch Âu Minh thở dài, nhỏ giọng nói: "Anh đi cùng em qua đó."

Trong nháy mắt lúc Tiêu Tiệp đi đến, Thẩm Nhã Lâm nhanh chóng phản lại tát Dĩ Đồng một cái, động tác vừa nhanh vừa chuẩn. Mà Dĩ Đồng bởi vì bị Tả Huyền Dạ nắm tay cho nên ngay cả tránh cũng không kịp, cứ thế miễn cưỡng chịu một cái tát.

Sức lực kia so với Dĩ Đồng chỉ có hơn chứ không kém, một tiếng bốp này toàn bộ mọi người bên trong hội quán bơi lội đều nghe thấy, hơn nữa đều nhìn thấy. Cũng dần tụ tập lại đây, con người ai cũng thích xem náo nhiệt, đặc biệt là nhìn người khác náo nhiệt.

Thẩm Nhã Lâm làm ầm lên nói: "Thẩm Dĩ Đồng cô cho rằng mình là cái thứ gì? Dựa vào đâu mà đến tát tôi?"

Quả thật cái tát kia của cô ta lực đạo quá lớn, bởi vì rất nhanh Tiêu Tiệp đã thấy mặt Dĩ Đồng sưng lên. Mà Dĩ Đồng cũng giống như ngốc vậy, đứng yên tại chỗ, ánh mắt cũng không nhìn Thẩm Nhã Lâm, mà là nhìn người chồng trên danh nghĩa của cô ấy Tả Huyền Dạ.

Tả Huyền Dạ cũng không nghĩ sẽ như vậy, hoảng sợ lập tức buông tay Dĩ Đồng ra, trong mắt nhanh chóng xuất hiện vẻ luống cuống và sợ hãi. Nhìn gương mặt bị sưng của Dĩ Đồng, muốn đưa tay ra an ủi, nhưng lại bị Dĩ Đồng né tránh.

Tiêu Tiệp mặt lạnh lùng bước đến, Tả Huyền Dạ theo bản năng muốn che chở Thẩm Nhã Lâm, nhưng lại không thành công, bởi vì Tịch Âu Minh đã ngăn anh lại, hơn nữa còn nhỏ giọng trách mắng: "Tả Huyền Dạ cậu con mẹ nó đừng có ngu ngốc!"

Lúc này Tả Huyền Dạ mới phản ứng lại, cuối cùng cũng ngừng giãy giụa. Nhưng mà ánh mắt lại bất an nhìn mấy người phụ nữ, muốn nói cũng không biết nên bắt đầu nói thế nào.

Tiêu Tiệp đi lên vung tay tát Thẩm Nhã Lâm hai cái, Thẩm Nhã Lâm muốn tránh nhưng mà hai tay lại bị hai người xa lạ mặc đồ bơi giữ lại. Đó là người của Tịch Âu Minh, vốn luôn âm thầm bảo vệ bọn họ.

Tiêu Tiệp kéo Dĩ Đồng ra sau lưng mình bảo vệ, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Thẩm Nhã Lâm, vừa định nói gì đó, đã bị Tả Huyền Dạ làm trước, anh vội vàng nói: "Đều là hiểu lầm, không phải như mọi người nghĩ đâu, Dĩ Đồng, Tiêu Tiệp tất cả dừng tay lại đi!"

Dĩ Đồng nghe xong, ánh mắt vốn đờ đẫn càng thất vọng hơn, khóe miệng nhếch lên nở nụ cười giễu cợt, nước mắt lại không ngừng được cứ chảy ra.

"Anh im miệng đi!" Tiêu Tiệp lớn tiếng nói, sau đó ánh mắt nhìn thẳng về phía Thẩm Nhã Lâm, "Thẩm Nhã Lâm, tại sao cô phải làm như vậy?"

Thẩm Nhã Lâm bị người ngăn lại, ánh mắt lại bắt đầu trở nên ngang ngược, "Tôi làm cái gì? Tâm trạng tôi không tốt tìm bạn đi giải sầu không được sao? Chỉ cho phép cô triều tam đáp tứ*, cũng không cho phép tôi tìm một người tâm sự sao? Tôi làm gì sai? Các người nhìn thấy tôi làm gì sao?"

*Triều tam đáp tứ (Sáng ba chiều bốn): Kể rằng vào thời Chiến Quốc, có một ông già rất thích khí, ông đã nuôi cả một bầy khí. Do hàng ngày ông tiếp xúc với khí, cho nên ông có thể hiểu được tính tình của khí, những con khí cũng hiểu được lời nói của ông. Những con khí mỗi ngày đều phải ăn rất nhiều thức ăn. Thời gian lâu dần, ông lão đã nuôi không nổi những con khí này nữa, ông phải giảm đi số lượng thực của khí, nhưng mà lại sợ khí không vui. Ông nghĩ đi nghĩ lại, đã nghĩ ra được một cách hay. Một hôm, ông nói với những con khí: "Ta rất thích các ngươi, nhưng các ngươi đã ăn quá nhiều, tuổi của ta cũng đã lớn, không có cách kiếm tiền, cho nên bắt đầu từ hôm nay, ta phải giảm bớt lương thực của các ngươi rồi. Mỗi buổi sáng chỉ có thể cho các ngươi bốn hạt dẻ, buổi tối cho các ngươi ba hạt dẻ". Bầy khí vừa nghe ông lão đòi giảm bớt lương thực, thì rất không vui, nhảy loạn cả lên. Ông lão nhanh chóng nói: "Thôi được, thôi được như vậy đi, buổi sáng ta cho các ngươi ba cái, buổi tối cho các ngươi bốn cái như thế thì được rồi chứ." Bầy khí vừa nghe buổi tối cho chúng thêm một cái thì đều rất vui mà nhảy cả lên. Hiện nay chúng ta dùng "triều tam đáp tứ" để hình dung một người thường thay đổi chủ ý, không đáng để người ta tin tưởng, hoặc là những người gạt người khác.

"Giải sầu? Không làm gì?" Tiêu Tiệp trào phúng nói, "Cô dám nói cô không biết chỗ hôm nay chúng tôi chính là hồ bơi này? Cô dám nói cô không cố ý dẫn Tả Huyền Dạ đến đây khoe khoang? Hơn nữa bên cạnh cô ngoài Tả Huyền Dạ ra thì không có bạn bè khác sao? Cô không biết anh ta đã kết hôn đã có vợ rồi sao? Cô lấy tư cách gì mời một người đã kết hôn đi cùng? Đây không phải có mục đích thì là cái gì?"

Mắt Tả Huyền Dạ đỏ bừng, dù bị Tịch Âu Minh chặn lại cũng cố nói: "Tiêu Tiệp, cô hiểu lầm rồi... Chúng tôi thực sự chỉ đơn thuần đến đây bơi..."

Dĩ Đồng vẫn luôn cắn môi, mặt trắng bệch cười, nước mắt lượn vòng trong hốc mắt, cô nhìn Tả Huyền Dạ gần từng chữ: "Anh từ chối em, đồng ý người phụ nữ khác, cái này là chỉ đơn thuần sao?"

Tả Huyền Dạ yên lặng, quả thực, cho đến lúc này, anh vẫn còn chưa rõ lòng mình. Đối với Thẩm Nhã Lâm, từ khi bắt đầu anh vẫn luôn theo đuổi, có lẽ đúng với câu nói kia, không có được thì cảm thấy tốt. Cho nên dù đến bây giờ, trong lòng anh vẫn luôn không bỏ được. Về chuyện đi bơi này, là Thẩm Nhã Lâm nói với anh trước sau đó Dĩ Đồng mới nói, anh đương nhiên chọn cái trước.

Cái này, chính là ngầm thừa nhận.

Trong khoảnh khắc đó cả thế giới đều sụp đổ, tất cả kiên trì vào lúc này cũng tan rã. Thật ra thì từ lúc mới bắt đầu cô đã giao ra trước, ai đó đã từng nói, trong tình yêu ai giao ra trước, thì thua. Từ lúc mới bắt đầu, cô đã thua.

"Dĩ Đồng..." Tiêu Tiệp đau lòng đi đến, lau nước mắt cho Dĩ Đồng.

Nhưng Dĩ Đồng lại nhẹ nhàng ngăn cản tay cô, tự mình lau qua loa một chút, nhìn Tả Huyền Dạ nói: "Anh thật sự làm cho tôi cảm thấy ghê tởm!"

Nói xong quay người rồi đi.

Tìm Tả Huyền Dạ cứng lại, bỗng nhiên cảm thấy như bị người khác róc xương lóc thịt —— trống rỗng. Vội vàng muốn đuổi theo, nhưng lại bị một giọng nói gọi lại.

"Huyền Dạ." Giọng Thẩm Nhã Lâm giống như sắp khóc, bước chân Tả Huyền Dạ cứ thế dừng lại.

Tiêu Tiệp đã đuổi theo, Tịch Âu Minh cũng buông Tả Huyền Dạ ra, lạnh nhạt nói: "Hy vọng sau này cậu đừng hối hận." Sau đó bước nhanh theo hướng Tiêu Tiệp đi.

Khi đến cửa, đã không thấy Dĩ Đồng đâu nữa, gọi điện cũng không bắt máy, Tiêu Tiệp sứt ruột muốn khóc. Tịch Âu Minh ôm lấy cô, nhỏ giọng an ủi: "Đừng lo lắng, cô ấy sẽ không có việc gì đâu, bây giờ đang tức giận, chờ cô ấy bớt giận sẽ liên lạc với chúng ta."

"Em sợ cô ấy sẽ làm chuyện điên rồ." Tiêu Tiệp khóc càng dữ dội hơn.

"Dĩ Đồng là người thẳng thắn, nhưng không chịu thua, đáy lòng cũng sẽ không mềm yếu như vậy. Cô ấy chỉ nhất thời không nghĩ ra, cần một mình yên tĩnh, chờ cô ấy nghĩ thông suốt rồi, thì không sao." Tịch Âu Minh tỉnh táo phân tích.

Thật sao? Đáy lòng Tiêu Tiệp tự hỏi. Loại chuyện này thật sự có thể tự mình nghĩ thông suốt sao?

Tại sao một kì nghỉ tốt đẹp lại xảy ra chuyện lớn như vậy?

Lúc này đã đến buổi chiều, nắng nóng cũng giảm đi không ít, không ít người cũng dần rời đi. Tiêu Tiệp ngồi trong xe, nước mắt vẫn còn đọng lại trong khóe mắt, Dĩ Đồng là bạn thân nhất của cô, bây giờ không biết cô ấy đang một mình ở đâu chịu đựng đau khổ, nghĩ đến đây trong lòng cô lại cảm thấy mơ hồ đau.

Tịch Âu Minh đưa tay ra cũng không thể an ủi con tim đau thương của cô.

Cuối cùng trong lòng vẫn cảm thấy không yên, Tịch Âu Minh vận dụng hết tất cả quan hệ, rốt cuộc cũng tìm được Dĩ Đồng. Giống lần trước, lúc thấy Dĩ Đồng, cô ấy đang truyền nước.

Chỉ là lần này, Dĩ Đồng lại không đau lòng như lần trước, bởi vì tổn thương đến trình độ nhất định, trái tim tê liệt liền không đau nữa.

Cô thậm chí còn có thể dùng đùa giỡn với Tiêu Tiệp, ánh mắt bình tĩnh đến mức làm cho người khác cảm thấy lo lắng.

Lời cuối cùng, Dĩ Đồng chỉ nói: "Minh không muốn thấy anh ta, đừng để cho anh ta tìm đến đây."

Đương nhiên Tiêu Tiệp biết cô nói tới ai, nếu như Tịch Âu minh không ngăn cản, chắc chắn Tả Huyền Dạ đã sớm rình đến.

"Cậu định thế nào?" Tiêu Tiệp nói, theo tính cách Dĩ Đồng, có lẽ lần này sẽ không dễ dàng tha thứ.

"Sau khi xuất viện rồi hãy nói, bây giờ mình không muốn suy nghĩ đến chuyện này một chút nào." Dĩ Đồng nói.

Tiêu Tiệp hiểu, có lẽ, tất cả đã không thể trở về được. Có lúc thân thể bị thương cũng không đáng sợ, mà đáng sợ nhất là tâm bị tổn thương. Có lẽ ông trời sớm đã định, cho nên dù ai cũng không tránh khỏi. Dĩ Đồng là người hiền lành như thế nhưng lại có số phận trớ trêu, vậy còn cô thì sao? Cuộc hôn nhân của cô sẽ thuận buồm xuôi gió chứ?

Lúc Tiêu Tiệp đi ra ngoài, thì gặp Thẩm Nhã Lâm ở hành lang, việc này làm cô rất bất ngờ. Thẩm Nhã Lâm thông dong đi, giống như đã đợi cô rất lâu, lúc nhìn thấy cô xuất hiện, vẻ mặt rất đặc ý, sau đó nói: "Hóa ra nhìn thấy cô khổ sở là chuyện thoải mái như vậy, cuối cùng tôi cũng hiểu tại sao Kiều Đại Văn lại không muốn cô sống tốt như thế."

Về mặt Tiêu Tiệp trong nháy mắt lạnh xuống, nhìn Thẩm Nhã Lâm bằng ánh mắt đe dọa, nói: "Cô vì trả thù tôi cho nên mới làm như vậy?"

"Đương nhiên, nếu không cô cho rằng tại sao tôi lại làm như thế? Trước kia không đồng ý ở bên Tả Huyền Dạ, bây giờ sao lại đồng ý? Đương nhiên là vì cô nên mới vậy! Vì để cho cô khổ sở, tôi còn phải chịu đựng ở chung một chỗ với một người mà bản thân không thích, cô xem cô có sức ảnh hưởng lớn biết bao!" Thẩm Nhã Lâm không chút do dự thừa nhận, cười rất vui vẻ.

Con người Tiêu Tiệp hơi trầm xuống, mắt không chế nói: "Cô không biết xấu hổ, cút!"

Thẩm Nhã Lâm từ từ đi đến, miễn cưỡng đuổi người, tùy ý chơi đùa đuôi tóc mình, khoe môi nhếch lên nở nụ cười đắc ý, nói: "Tôi chính là cố ý đến xem dáng vẻ chật vật của cô, làm sao lại có thể tùy tiện rồi đi chứ?"

Tiêu Tiệp cũng không nhìn được nữa, xông đến trước mặt Thẩm Nhã Lâm, tức giận đỏ mặt nói: "Thẩm Nhã Lâm, cô có gì thì trực tiếp tìm tôi, nhắm vào tôi đây này, làm ra loại chuyện không từ thủ đoạn, hăm dọa bạn tôi thì được cái gì chứ?"

"Tổn thương bạn cô hiệu quả hơn so với tổn thương cô không phải sao?" Thẩm Nhã Lâm ngạo mạn nói, lúc này đáng về cô ta có chút giống ngôi sao, kiêu dáng vẻ khôn khéo hiểu biết lúc tiếp nhận phỏng vấn trên truyền hình?

A, đúng rồi, lần trước sau khi Thẩm Nhã Lâm rời khỏi công ty Tịch Âu Minh, liền dính vào một vị nhà giàu mới nổi, gia nhập vào giới giải trí, bây giờ cũng được coi là ngôi sao có chút danh tiếng.

"Nói như vậy, cô không hề yêu Tả Huyền Dạ, mà chỉ vì muốn lợi dụng anh ta? Nói thế cô có thể thuận lợi tiến vào giới giải trí cũng là dựa vào anh ta sao? Cái gì mà nhà giàu mới nổi chẳng qua cũng chỉ là một cái cớ?" Tiêu Tiệp tức giận chất vấn.

"Ha ha, cô phản ứng cũng không chậm nha, mặc dù bản lĩnh của Tả Huyền Dạ không lớn như Tịch Âu Minh, nhưng mà cũng có thể cho tôi lăn lộn trong giới giải trí thuận buồm xuôi gió. Đương nhiên tôi dựa vào anh ta, nếu không cô cho rằng tôi thật sự sẽ dính vào mấy người mập mờ đó sao? Loại chuyện đó tôi lại không làm được, buồn nôn muốn chết! Đặc biệt là ông chủ Vương đó, đáng về nuông nỡ, còn muốn ngủ với tôi, tôi lại cứ làm cho ông ta thấy được nhưng không ăn được. Ôi, nói nhiều với cô như vậy rồi, tôi quên mất chồng cô cũng rất lợi hại! Tôi thật sự rất sợ, anh ta có quyền như thế, nếu cô nói những lời này với anh ta, đến lúc đó anh ta đóng băng tôi thì phải làm sao đây?" Thẩm Nhã Lâm giả vờ lo lắng nói, nhưng trong mắt lại tràn đầy vẻ chế giễu.

Tiêu Tiệp tức giận không nói ra lời, gơ tay lên, muốn tát Thẩm Nhã Lâm một cái. Nhưng lại bị Thẩm Nhã Lâm bắt được, ra sức bóp, khoe môi nở nụ cười giễu cợt.

Tiêu Tiệp đau đến nhúm mày, "Vậy tại sao cô không đi quyến rũ Hà Liên, người cô thích không phải là anh ta sao? Tại sao phải đến trêu chọc Tả Huyền Dạ?"

Ánh mắt Thẩm Nhã Lâm hơi tối lại, nhưng tràn đầy thù hận: "Nếu như không phải tại cô, thì bây giờ người ở bên cạnh Hà Liên chính là tôi! Nhưng mà bây giờ trong mắt anh ấy tất cả đều là cô! Tôi đi tìm anh ấy thì có ích gì chứ? Kiều Đại Văn tính là cái gì, cùng lắm cũng chỉ là một quân cờ mà thôi!"

"Rốt cuộc cô muốn thế nào? Mục đích của cô đã đạt được, cô còn đến đây làm gì? Cô hại Dĩ Đồng thành như thế còn chưa đủ sao? Cô ấy vô tội, cô ấy là bạn thân nhất của tôi, tại sao cô phải đối xử với cô ấy như thế? Cô có biết cô làm thế tạo thành tổn thương rất lớn cho cô ấy hay không? Cô, cô... Hận tôi thì nhắm vào tôi là được rồi, đừng làm tổn thương người khác!" Ánh mắt Tiêu Tiệp tràn đầy đau khổ, bị thương, cảm xúc rất kích động.

Thẩm Nhã Lâm nhìn về mặt tái nhợt của Tiêu Tiệp, trong lòng liền cảm thấy rất thoải mái, hừ lạnh nói: "Tôi nói rồi, việc tổn thương người bên cạnh cô vui hơn so với việc trực tiếp làm tổn thương cô, bởi vì như thế cô mới đau hơn! À đúng rồi, tôi một chút cũng không thích Tả Huyền Dạ, nhưng mà anh ta vẫn ngây ngốc ở sau lưng giúp tôi nhiều việc, ngăn ông chủ Vương chính là việc quan trọng anh ta muốn làm đấy."

Tiêu Tiệp khó khăn nhắm mắt lại, cũng không nói gì nữa.

"Rất nhiều thứ, tôi không có được người khác cũng đừng mong có được! Tôi sống không tốt, người khác cũng đừng mong sống tốt hơn! Mà tôi không muốn thấy nhất chính là việc cô sống tốt hơn, niềm vui lớn nhất của tôi là khuấy đảo cuộc sống của cô đến long trời lở đất! Tại sao cô không nói chuyện? Không phải cô luôn rất oai sao?" Thẩm Nhã Lâm từng bước ép sát, khí thế rất kinh người.

"Tại sao, tại sao ngay cả người ngoài cô cũng không tha!" Tiêu Tiệp bị đánh đến mức không còn sức đánh lại, không có chút uy hiếp nào hồi ngược lại.

Thẩm Nhã Lâm thu lại nụ cười giễu cợt, ánh mắt rất sắc bén, nhìn mặt Tiêu Tiệp, giọng lạnh như băng nói: "Tôi cũng không sợ nói cho cô biết, lúc đầu tôi cũng không biết các người muốn đi bơi, là Kiều Đại Vân nói cho tôi biết. Cô ta hận cô rất nhiều, nên mới cẩn thận quan sát mọi hành động của cô. Kể cả việc quyến rũ Tả Huyền Dạ cũng là cách cô ta nghĩ ra!"

"Các người không biết xấu hổ!" Tiêu Tiệp giận đến mức tay cũng phát run.

Thẩm Nhã Lâm nhú mày, cười nói: "Ha ha, chúng tôi cũng không cần mặt, hèn hạ vô sỉ thì sao? Cô có thể làm gì chúng tôi? Bảo Tịch Âu Minh xử lý chúng tôi sao? Cô có bằng chứng sao?"

"Rốt cuộc mục đích của các người là gì? Tình yêu vốn chính là chuyện tình nguyện của đôi bên, tôi cũng không nợ cô cái gì, cô vì bản thân bị từ chối mà làm nhiều chuyện không có tính người. Còn Kiều Đại Vân, lúc đầu quyến rũ bạn trai tôi còn không đủ, bây giờ thấy tôi sống tốt trong lòng lại không thoải mái, lại muốn đến làm tổn thương tôi có phải hay không? Cuối cùng các người muốn thế nào mới chịu bỏ qua cho tôi, mới chịu dừng việc làm tổn thương người bên cạnh tôi?" Về mặt Tiêu Tiệp tràn đầy thất vọng và đau khổ, tinh thần giống như bị đá kích rất lớn, sắc mặt tái nhợt, cả người cũng phát run.

Nhìn Tiêu Tiệp lui về sau từng bước một, đáng về đau khổ tuyệt vọng, cô đắc ý nói: "Cô nói đều không sai, trong lòng chúng tôi đều muốn nhìn cô khó chịu! Bạch Tiêu Tiệp ơi Bạch Tiêu Tiệp, chúng tôi chờ ngày hôm nay của cô đã lâu rồi! Nhìn cô đau khổ là niềm vui lớn nhất đời tôi, cô yên tâm, chuyện sẽ không kết thúc như vậy đâu. Làm cho người bên cạnh cô đều mất đi hạnh phúc, để họ từng người từng người một đều rời khỏi cô, làm cho cô không còn gì thì chúng tôi mới cam tâm!"

Hiệu quả so với dự đoán còn tốt hơn, Thẩm Nhã Lâm hài lòng, cười đắc ý rồi đi.

Mãi đến khi bóng lưng Thẩm Nhã Lâm hoàn toàn biến mất, rốt cuộc chỗ khúc quanh có một người đi ra.

Anh nhú mày bước đến cạnh Tiêu Tiệp, mặc dù biết rõ là giả, nhưng vẫn không nhịn được đau lòng lau nước mắt cho cô, ôm cô vào lòng nói: "Loại chuyện này giao cho anh là được rồi, cần gì em phải tự mình ra tay?"

Không sai, người nói chuyện chính là Tịch Âu Minh. Từ lúc Thẩm Nhã Lâm bắt đầu xuất hiện, anh vẫn ở trong bóng tối quan sát, đương nhiên đây cũng là ý của Tiêu Tiệp. Cô nói, cô muốn đích thân xử lý chuyện này.

Mặc dù vừa rồi đa số nước mắt đều là giả, nhưng vì Dĩ Đồng rơi lệ là thật.

Tiêu Tiệp dựa trong lòng Tịch Âu Minh, ánh mắt mơ hồ dần thanh tỉnh, về mặt không biết làm sao và đau thương dần biến mất, thay vào đó là vẻ lạnh lùng.

"Cũng ghi xong rồi sao?" Cô lạnh nhạt hỏi.

"Anh làm việc em còn không yên tâm sao?" Tịch Âu Minh cung chiêu nói, trong mắt mang theo ý khen ngợi. Không ngờ người phụ nữ của anh lại tính toán chính xác như thế, biết hôm nay Thẩm Nhã Lâm sẽ đến, cho nên anh mới cố ý bảo người buông lỏng cảnh giác, cho phép cô ta nghênh ngang đi vào.

Đương nhiên cũng sẽ không để cho cô ta vô duyên vô cớ đi vào, nếu đã đến, thì phải bỏ ra một chút gì đó. Máy chiếu máy quay chất lượng cao đó chuyên dùng để đối phó với kẻ địch, không ngờ có ngày lại dùng để đối phó với phụ nữ không có sức. Ôi, nhưng vì người phụ nữ của mình, những thứ này cũng chẳng là gì!

Diễn kịch, giả vờ yếu đuối, giả vờ đáng thương, Kiều Đại Vân, Thẩm Nhã Lâm, các người cho rằng cả thế giới chỉ có các người biết làm sao?

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sùng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Hà Liên Tuyệt Vọng (1)

Editor: Trang Lyn

Bên trong quán cà phê nào đó.

Về mặt Thẩm Nhã Lâm sau lớp nguy trang lộ ra chút lo lắng, dù sao đây cũng là lần đầu tiên cô làm loại chuyện này, khó tránh khỏi cảm thấy lo lắng. Cho dù bảo cô đi mắng chửi người, hoặc đánh người cô cũng dám, nhưng loại chuyện tố cáo này, thật sự là lần đầu tiên cô làm.

Kiều Đại Vân ngồi đối diện nhìn Thẩm Nhã Lâm, thầm cười nhạt, chỉ có chút tiền đồ này, cũng khó trách Hà Liên ghét cô ta! Đối với Thẩm Nhã Lâm. Từ trước đến nay Kiều Đại Vân cô chưa từng để trong lòng, càng không lo lắng Hà Liên sẽ coi trọng cô ta, cũng chỉ có loại người ngu ngốc như Tả Huyền Dạ mới coi cô ta là bảo bối!

Nhưng mà, trước mắt các cô lại cần phải hợp tác mới có thể đánh đổ Bạch Tiêu Tiệp, trời sinh khuôn mặt hồ ly tinh kia, mê hoặc nhiều đàn ông như thế, thật sự là ông trời bị mù!

"Cô sợ cái gì, sẽ không có người biết là cô để lộ tin tức cho phóng viên, hôm đó có nhiều người có mặt ở đây như thế, chắc chắn sẽ có người thích kiểm chuyện. Hơn nữa, dù biết là cô làm, thì có gì phải sợ? Họ không có chứng cứ!" Kiều Đại Vân bình tĩnh uống cà phê, chậm rãi nói.

Thẩm Nhã Lâm suy nghĩ một chút, bây giờ cũng chỉ có thể tiếp tục. Cô hận Bạch Tiêu Tiệp, cho nên chỉ cần chuyện có thể làm Bạch Tiêu Tiệp đau lòng, cô đều bằng lòng làm!

"Vậy tiếp theo nên làm thế nào?" Thẩm Nhã Lâm nói, suy cho cùng cô cũng không phải là một người có chủ kiến, nếu không cũng sẽ không dựa vào Kiều Đại Vân.

Đáy mắt Kiều Đại Vân thoáng qua chút giễu cợt, cũng rất ra dáng bạn tốt, nói: "Tiếp theo là cô ta bận bịu, chúng ta chỉ cần xem kịch là đủ rồi!"

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Kiều Đại Vân, hành động lần này của cô ta, đã hoàn toàn chia rẽ Thẩm Dĩ Đồng và Tả Huyền Dạ, có lẽ bây giờ Bạch Tiêu Tiệp đang đau thấu tim. Dù sao Bạch Tiêu Tiệp cũng là một người phụ nữ chú trọng tình bạn, hơn nữa người phụ nữ kia cũng là bạn tốt nhiều năm của cô ta.

Lại thêm Thẩm Nhã Lâm ở trong giới giải trí quả thực làm cho chuyện này xôn xao ——

Chuyện xảy ra ngày thứ ba, các tờ báo lớn đều đăng chuyện Tả Huyền Dạ tìm tiểu tam, tiêu đề bài báo càng khó coi.

——《Dâu nhà giàu không dễ làm》

——《Tả đại thiếu gia dẫn tiểu tam rêu rao khắp thành phố.》

——《Thẩm Dĩ Đồng bị loại thảm hại.》

...

Vô số tiêu đề bài báo không thực tế chiếm phần lớn bài báo, mặc dù là tin tức quan trọng trong giới giải trí, nhưng tin liên quan đến hào môn vẫn luôn là tiêu đề mà các phóng viên tranh giành hàng đầu.

Mặc kệ tin tức là do ai truyền đi đều không quan trọng, quan trọng là nội dung của tin tức đáng giá.

Hơn nữa sau khi chuyện này xảy ra, người trong cuộc không ai ra mặt làm sáng tỏ, mà Thẩm Nhã Lâm vì tự bảo vệ mình, các phóng viên cũng không biết cô ta chính là người thứ ba danh xứng với thực kia, càng thêm bùng nổ.

Mà Tả Huyền Dạ cũng vì công ty xảy ra chuyện, nhất thời bận rộn chưa kịp chú ý đến chuyện trong giới, càng không biết chuyện anh và vợ mình đã lên tiêu đề bài báo, Dĩ Đồng càng bị người ta miêu tả vô cùng quá quắt.

Nếu như không phải có người có ý giấu giếm, nếu như anh có thể kịp thời phát hiện, sau đó ra mặt làm sáng tỏ, không để cho danh tiếng của Dĩ Đồng khó coi như thế, thì có lẽ mọi chuyện cũng sẽ không phát triển đến bước kia.

Đáng tiếc, chờ lúc anh phát hiện ra, thì tất cả mọi chuyện đã không còn kịp rồi.

——

Bệnh viện, bên trong phòng bệnh. Ngoài cửa sổ gió thu thổi qua lá cây phát ra tiếng rào rào, không chịu nổi khảo nghiệm hết lần này đến lần khác của gió, lá rụng về cội.

Dĩ Đồng yên lặng nằm trên giường bệnh, ánh mắt thất thần nhìn ra ngoài cửa sổ, trong phòng bệnh rất yên tĩnh, cho nên cô cũng không biết lúc này chuyện liên quan đến cô đã truyền đi xôn xao dư luận, trở thành trò cười trà chiều của mọi người.

Lại có người nói cô làm người thất bại, ngay cả chồng mình cũng không quản được.

Những tin tức này đối với người khác mà nói là trò cười, nhưng đối với người trong cuộc là Dĩ Đồng lại là đòn trí mạng. Hơn nữa bây giờ cô đang bệnh,

càng dễ dàng nghĩ không thông.

Cho nên Tịch Âu Minh đã lặng lẽ cho người phong tỏa bệnh viện, không để cho tin tức bên ngoài truyền vào.

Mỗi Lần Tiêu Tiệp đi thăm Dĩ Đồng, đều rất cẩn thận bảo vệ, chỉ lo có người nói tin xấu đó cho cô ấy biết.

Nhưng có lúc có một số việc không thể khống chế được, dù trông coi chặt chẽ đi nữa, cũng có một số người cố ý đưa tin đến chỗ Dĩ Đồng.

Hôm đó Tiêu Tiệp cầm theo hộp giữ nhiệt đưa cháo cho Dĩ Đồng, vừa đến cửa phòng bệnh, liền nghe thấy bên trong có tiếng động, mở cửa ra nhìn

Một dì quét dọn đang liên tục xin lỗi Dĩ Đồng, hóa ra khi quét dọn bà ấy vô tình làm đổ cốc nước của Dĩ Đồng, nước đổ xuống một chồng sách báo trong ngăn tủ.

Những quyển sách và tạp chí kia là bệnh viện đặt mua, cho bệnh nhân nằm viện đọc giải sầu.

Tiêu Tiệp đi vào nói: "Dì đi ra ngoài đi, để tôi dọn dẹp được rồi."

Dĩ Đồng tuổi vội vàng đi ra ngoài, đầu cũng không dám ngẩng lên. Tiêu Tiệp nhìn bà khó hiểu, dĩ nhiên lạ mặt, không phải người trước kia, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều.

Tiêu Tiệp muốn thu dọn chồng sách báo, lúc này đang rơi đầy sàn. Nhưng khi tay cô vừa chạm vào chồng sách báo, liền thấy một tờ báo bị đè phía dưới.

Về mặt Tiêu Tiệp căng thẳng, vừa muốn giấu đi ngay, nhưng Dĩ Đồng lại gọi cô lại, còn giẫy giụa đòi xuống giường, Tiêu Tiệp sợ cô ngã, vội vàng đỡ cô.

Dĩ Đồng không để ý đến Tiêu Tiệp, trực tiếp cầm tờ báo dưới đất lên ——

"Đừng nhìn... Dĩ Đồng, đều là mấy bài báo không thực tế..." Tiêu Tiệp vội vàng giải thích, nhưng Dĩ Đồng lại giống như không nghe thấy gì, vẫn ngây ngốc nhìn tờ báo.

"Quả nhiên đều là vài thứ lộn xộn." Một lúc lâu sau, Dĩ Đồng âm trầm nói, thậm chí lúc nhìn Tiêu Tiệp còn cười yếu ớt, để tờ báo xuống.

Bình tĩnh, quá bình tĩnh, sau đó Dĩ Đồng cũng không lộ ra vẻ gì là không vui, thỉnh thoảng còn nói đùa với Tiêu Tiệp. Nhưng khi nhìn thấy mặt Dĩ Đồng ngày càng bình tĩnh, lòng Tiêu Tiệp càng hoảng sợ hơn.

Đều do cô sợ hãi, lại quên mất không để phòng tầng này, để chỗ trống cho người khác thừa cơ chui vào!

Sự thật chứng minh, Tiêu Tiệp lo lắng không phải không có đạo lý.

Bởi vì mấy ngày sau, Dĩ Đồng để lại một tờ đơn ly hôn đã ký tên, một mình ra ngoài du lịch. Cô chỉ gửi cho Tiêu Tiệp một tin nhắn —— Đừng lo lắng, mình sẽ quay về.

Nửa đêm nhận được tin nhắn Tiêu Tiệp không ngủ được, vội vàng xuống giường, muốn đuổi theo. Lại bị Tịch Âu Minh ngăn lại, anh nói: "Bây giờ em đi cũng không tìm được cô ấy, nếu cô ấy đã chuẩn bị xong, cũng có nghĩa rằng bây giờ cô ấy không muốn gặp chúng ta. Yên tâm đi, cô ấy cũng là người có chuẩn mực, sẽ không làm chuyện gì tổn thương bản thân, khi nào đến lúc thì cô ấy sẽ trở về thôi."

"Đều tại em không tốt, là em phản ứng chậm, tối hôm qua cũng phát hiện thấy cô ấy có chỗ khác lạ, nhưng vẫn bị vài lời của cô ấy mà bỏ qua!" Tiêu Tiệp khó chịu muốn khóc, đời này cô chỉ có một người bạn tốt này, bình thường có gì cũng nói. Cô cho rằng các cô có thể mãi hạnh phúc như thế, không ngờ...

Đã như vậy, Dĩ Đồng cậu hãy chờ đi, chờ cậu đi ra ngoài giải sầu về, mình sẽ quét sạch mọi vật cản trước mặt cậu, chờ lúc cậu quay về, tất cả đều sẽ tốt đẹp!

Mấy ngày sau, Tả Huyền Dạ luôn quanh quẩn xung quanh nhà Tiêu Tiệp, cô ra lệnh, ai cũng có thể đi vào, riêng chỉ có Tả Huyền Dạ không thể! Tịch Âu Minh cũng chỉ có thể mắt nhắm mắt mở, dù sao chuyện này nhìn qua cũng biết là ai sai, cho dù là bạn thân, thì lúc này anh cũng không giúp gì được.

Mấy ngày liên tục Tả Huyền Dạ đều ngủ qua đêm trong xe, đôi thì ăn một chút đồ ăn vặt để lấp đầy bụng. Có lúc đang ăn liền không nhịn được chảy nước mắt, nhớ lại trước kia Dĩ Đồng tỉ mỉ quan tâm anh thế nào, nhớ lại cô dù thế nào cũng sẽ không để cho anh đói bụng, nhớ lại cô luôn hâm nóng lại đồ ăn cho anh ăn... Còn chính mình lại đi làm chuyện khôn kiếp, lúc nào cũng ăn trong bát nhìn trong nồi*, để đến cuối cùng cái gì cũng không có.

*Ăn trong bát nhìn trong nồi: Ý chỉ lòng tham, đã có rồi nhưng không biết đủ.

Người vốn luôn coi thường, nhưng lúc mất đi mới biết quý trọng.

Sau sự kiện kia, anh luôn muốn tìm cơ hội giải thích với Dĩ Đồng, tưởng rằng cô sẽ giống như trước kia tha thứ cho anh. Nhưng mà từ sau khi chia tay ở hồ bơi, anh chưa từng nhìn thấy Dĩ Đồng. Chuyện trong công ty cũng nhiều hơn bình thường rất nhiều, không còn cách nào khác, hằng ngày anh chỉ có thể chờ đến lúc hết giờ làm về nhà, anh tin rằng cuối cùng Dĩ Đồng sẽ trở về, cô yêu anh như thế, nhất định sẽ quay về. Ai biết đêm hôm đó anh vừa về

nhà, liền phát hiện trong nhà ít đi nhiều đồ, tất cả đồ liên quan đến cô đều không thấy.

Giày, quần áo, cốc súc miệng, ảnh, vân vân, chỉ cần có liên quan đến cô, đều không thấy. Lúc này anh mới hoảng sợ, nhưng mà gọi điện cho cô thì đã tắt máy, cũng không liên lạc được với cô.

Sau đó, anh thấy trên đầu giường có tờ đơn xin ly hôn, cô đã ký tên xong, bên cạnh còn một chỗ trống chưa ký tên, chỉ cần anh ký tên, tiếp đó bọn họ sẽ không còn quan hệ gì nữa.

Lúc này tâm trí anh mới hoảng sợ, phát điên lên, anh đến nhà bố mẹ vợ tìm, cho rằng cô sẽ trở về. Nhưng mà lúc bọn họ nhìn anh ngạc nhiên, anh mới tỉnh ngộ, cô cũng không trở về. Bố mẹ không biết gì cả, anh giả vờ bình tĩnh trấn an bọn họ, nghĩ đến tiếp theo là Dĩ Đồng.

Năm ngày sau, cuối cùng Tiêu Tiệp cũng cho Tả Huyền Dạ vào, quần áo nhẵn nhụi, lời thôi đến cực điểm. Vừa nhìn thấy Tiêu Tiệp đã vội vàng nắm chặt tay cô, trong miệng không ngừng hỏi: "Tiêu Tiệp, cầu xin cô nói cho tôi biết Dĩ Đồng đang ở đâu? Rốt cuộc cô ấy đi đâu, tôi không tìm được cô ấy!"

Từ trước đến nay đều thấy đáng vẻ chinh tề ngăn nắp của Tả Huyền Dạ, bây giờ nhìn thấy bộ dạng này đúng là làm cho Tiêu Tiệp kinh hãi. Nhưng mà chỉ như thế đã muốn cô tha thứ, muốn Dĩ Đồng quay về, thì không thể nào!

Tiêu Tiệp nhìn Tả Huyền Dạ, có phần hận, lại cảm thấy anh ta có phần đáng thương, nói: "Anh tìm tôi cũng vô ích thôi, bởi vì tôi cũng không biết rốt cuộc Dĩ Đồng đi đâu."

Tả Huyền Dạ vừa nghe thấy, liền ủ rũ: "Tôi tìm cô ấy rất lâu, tất cả chỗ có thể tìm tôi đều tìm một lần, nhưng đều không tìm được cô ấy. Cô ấy muốn ly hôn với tôi, nhưng sao tôi có thể đồng ý chứ? Tôi vĩnh viễn cũng sẽ không đồng ý..."

Tiêu Tiệp nhìn Tả Huyền Dạ không nói gì, Tả Huyền Dạ đáng thương, vậy Dĩ Đồng không đáng thương sao? Nếu như không phải bởi vì anh ta, Dĩ Đồng cũng không cần đau khổ rời khỏi thành phố A ra ngoài giải sầu. Mà bây giờ cũng không biết cô ấy có ổn hay không, có ăn cơm đầy đủ hay không?

Tịch Âu Minh vừa ở trên tầng đi xuống, thấy cảnh tượng này, vội vàng đi đến kéo Tả Huyền Dạ ra nói: "Huyền Dạ, trước tiên ngồi xuống nói chuyện đã, đừng như thế."

Tả Huyền Dạ ngờ ngạc nhìn anh một lúc lâu, Tịch Âu Minh hiểu ý anh, anh muốn biết rốt cuộc Dĩ Đồng đi đâu. Anh vẫn chưa biết Dĩ Đồng đã không còn ở thành phố A nữa, có lẽ đã ra nước ngoài rồi.

Tịch Âu Minh nhìn Tiêu Tiệp, đáng vẻ người sau vẫn bình tĩnh, Tịch Âu Minh biết, cô không muốn nói. Vừa định nói vài câu an ủi Tả Huyền Dạ, sao biết bỗng nhiên anh lại quỵ xuống, "Cầu xin cô, Tiêu Tiệp, cô nói cho tôi biết đi, rốt cuộc Dĩ Đồng đi đâu. Cô biết, cô nhất định biết, cầu xin cô nói cho tôi biết, nói cho tôi biết đi!"

Tiêu Tiệp chắc chắn biết, Dĩ Đồng chỉ có cô là chị em tốt, cũng quan tâm nhất, cô nhất định biết.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Hà Liên Tuyệt Vọng (2)

Editor: Trang Lyn

Cuộc sống không có Dĩ Đồng, anh giống như mất đi tất cả. Là anh sai, mãi chần chừ, cho nên cuối cùng mới mất đi thứ trân quý nhất.

Về mặt Tịch Âu Minh lộ vẻ hoảng hốt khi thấy đáng vẻ đau khổ của Tả Huyền Dạ, ánh mắt Tiêu Tiệp hơi ẩm ướt, có một số việc không phải cô có thể quyết định được, kết quả cuối cùng thế nào chỉ có Dĩ Đồng mới có thể quyết định, vì vậy nói: "Tôi chỉ biết cô ấy đi Anh, nhưng cụ thể đi đâu, tôi cũng không biết."

Thấy Dĩ Đồng rời đi, làm cho Tả Huyền Dạ hoàn toàn nhận rõ tình cảm của mình. Trong lòng Tiêu Tiệp không thể nói rõ là vui vẻ hay đau buồn, có một số chuyện xảy ra chính là xảy ra, dù sau đó có bù đắp nhiều hơn nữa thì cũng vô ích. Nhưng mà, kết quả cuối cùng thế nào, ai cũng thể chắc chắn được.

Hơn nữa, cô cũng không có quyền quyết định thay bọn họ được. Những chuyện này, vẫn là để cho Dĩ Đồng tự mình giải quyết thôi.

"Anh nhìn em như thế làm gì?" Sau khi Tả Huyền Dạ đi, về mặt Tịch Âu Minh nhìn cô rất lạ.

"Hóa ra em đã sớm biết cô ấy đi đâu, thậm chí giấu cả anh!" Về mặt Tịch Âu Minh rất không tốt, giọng điệu có chút không vui. Anh cho rằng bọn họ là vợ chồng, nên chuyện gì cũng thẳng thắn với nhau.

"Nếu như nói cho anh biết, anh đã sớm nói cho Tả Huyền Dạ rồi, anh ta hại chị em em đau khổ như vậy, không để cho anh ta chịu khổ một chút sao

được!” Tiêu Tiệp phản bác lại.

Tịch Âu Minh: “...”

Thà đắc tội tiểu nhân chứ đừng nên đắc tội phụ nữ!

Buổi tối hôm đó, Tà Huyền Dạ cũng lên máy bay, bay đến nước Anh...

Thư ký Hạ cẩn thận nhìn thiếu gia nhà mình, thấy anh mệt mỏi xoa xoa mi tâm, nhưng vẫn tiếp tục nhìn tài liệu trên laptop.

Hôm nay mới là ngày đầu tiên về nước, mà thiếu gia đã liêu mạng như thế. Thật ra thì với năng lực và chỉ số thông minh của thiếu gia, quả thật không cần liêu mạng như vậy. Ngay cả tổng công ty ở bên Anh đối với năng lực quản lý của thiếu gia cũng rất bội phục, càng không nói ở thành phố A này.

Thật ra thì, thư ký Hạ ít nhiều gì cũng biết tại sao, nhưng mà... Bây giờ nên nói ra không?

Cũng không để cậu suy nghĩ nhiều, Hà Liên đã lên tiếng.

Không sai, người đàn ông ngồi trong xe này chính là người vừa xuất hiện chớp nhoáng trong buổi họp báo Hà Liên. Lúc này hai mắt anh không rời, vẫn nhìn chăm chăm vào thư ký Hạ đang do dự, thấp giọng nói: “Chuyện tôi bảo cậu điều tra, tra được thế nào rồi?”

Thư ký Hạ lại cẩn thận nhìn khuôn mặt tuấn tú như điêu khắc của thiếu gia nhà mình mấy lần, đoán nói: “Hà Thiếu... Tiểu nhân ngu dốt, ngài và Kiều tiểu thư cũng sắp đính hôn, tại sao còn muốn tôi đi thăm dò chuyện của Bạch tiểu thư chứ?”

Hà Liên quay đầu, nhìn thư ký Hạ, mặt không biểu cảm.

Một lúc lâu sau, anh mới nói: “Ai nói tôi muốn đính hôn?”

Thư ký Hạ kinh hãi, có lẽ suy nghĩ trong lòng mọi người đều sai, thiếu gia cũng không có ý định đính hôn, nhưng mà anh ấy cũng đối xử với Kiều tiểu thư rất tốt. Ôi, cái này đâu phải việc bọn họ nên quản, lập tức cúi đầu ân hận nói: “Xin lỗi Hà Thiếu! Là tôi lỡ lời rồi... Chuyện ngài bảo tôi điều tra đã điều tra xong rồi. Bây giờ Bạch tiểu thư cũng ở thành phố A, chỉ là...”

Hà Liên thấp giọng hỏi: “Chỉ là cái gì?”

Thư ký Hạ nhắm mắt lại, cắn răng nói: “Chỉ là cô ấy đã kết hôn, đã làm vợ người khác rồi!”

Nói xong cũng không dám thở mạnh, cũng không dám mở mắt ra nhìn vẻ mặt lúc này của Hà Liên. Đáy lòng mặc niệm, Bạch tiểu thư thì có gì tốt? Còn không bằng Kiều tiểu thư quan tâm thiếu gia. Tuy cậu chưa từng gặp qua Bạch tiểu thư, nhưng mà nhiều năm qua, thấy Hà Thiếu vì cô ấy mà tinh thần bị tổn thương biết bao, nhưng mà cho đến tận bây giờ cô ấy cũng chưa từng xuất hiện.

Cho tới nay, đều là Kiều tiểu thư ở bên Hà Thiếu... Cho nên, ở trong lòng cậu, đã sớm coi Kiều tiểu thư như thiếu phụ nhân!

Nếu như, nếu như lúc này cậu có dũng khí mở mắt ra, thì nhất định có thể thấy, người đàn ông xinh đẹp như thiên thần đó, lúc này trong mắt tràn đầy vẻ khiếp sợ và không thể tin nổi, thậm chí còn có... Bi thương.

Hóa ra cảm giác đau đến tê tâm liệt phế chính là cảm giác này...

“Hà Thiếu, Hà Thiếu? Ngài thế nào rồi? Tỉnh lại đi!”

Là giọng nói của ai? Tiệp Nhi đã trở về rồi sao? Không, không phải giọng nói này! Giọng Tiệp Nhi vĩnh viễn đều dịu dàng, sẽ không cứng rắn như vậy, bỗng dưng Hà Liên đột ngột mở hai mắt ra.

Cuối cùng thư ký Hạ cũng thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi cậu mang tài liệu vào, lại thấy Hà Liên cứ thế ngồi ngủ trên ghế salon, hơn nữa vẻ mặt rất khó chịu, giống như gặp ác mộng.

Về mặt kia, giống với lúc mới về nước, nghe được tin Bạch tiểu thư kết hôn vậy. Hà Thiếu vẫn không thể quên được Bạch tiểu thư!

Hà Liên nhú mày đưa tay xoa mi tâm, hóa ra lại nằm mơ, lại nằm mơ! A, nếu như tất cả những điều này thật sự chỉ là giấc mơ thì tốt biết bao, nếu như...

“Đi cùng tôi ra ngoài một chút.” Hà Liên trầm giọng nói, cầm áo khoác lên đi ra ngoài.

Hàn Mặc vừa đi ra nước ngoài công tác về, lập tức không kịp chờ đợi hẹn gặp Tiêu Tiệp, lúc Tiêu Tiệp nghe điện thoại, có chút do dự.

Hàn Mặc cũng cảm thấy có gì đó không đúng, vội vàng hỏi: “Tại sao không có thời gian? Hay là...” Hay là anh ta không muốn cho cậu ra ngoài, lời này anh không nói ra.

“Không phải, cậu nói địa điểm đi, mình đi.” Tiêu Tiệp nói, Hà Liên đã không còn liên quan đến cô, nhưng Hàn Mặc vẫn còn là bạn cô, không thể bởi vì một người không liên quan mà mất đi một người bạn lâu năm được.

Lúc này bọn họ đang ăn cơm ở một quán cách trường học cũ năm đó không xa.

Đã lâu không quay về trường học, hơn nữa bỗng nhiên lại muốn ăn đồ ăn của quán này, vì vậy liền đến.

Lúc này mặt Hàn Mặc cũng hiện ra vẻ muốn nói lại thôi, giống Di Đồng lúc đó vậy.

Chỉ là Tiêu Tiệp lại không có tâm tư đi giải thích lần nữa, chuyện liên quan đến người kia, bây giờ cô có thể không nhắc đến thì cũng không nhắc đến nữa, liền nói: “Hy vọng hôm nay đến, không phải vì nói một số chuyện không quan trọng.”

Hàn Mặc liền ngừng nói, không dám hỏi nữa, nói: “Được, vậy chúng ta nói những chuyện khác.”

Hai người tùy tiện trò chuyện một vài chủ đề, sau đó tùy ý đi dạo xung quanh sân trường, xem như tiêu hóa thức ăn.

Nhìn những sinh viên tràn đầy sức sống kia, hai người lại giống như được cảm nhận những năm tháng trước kia. Nếu bây giờ là kỳ nghỉ, bọn họ nhất định sẽ vào trường thăm quan một chút. Nhưng bây giờ học sinh vẫn còn đang học, trường học cũng đóng chặt, không thể tùy ý đi vào.

Đáy lòng Tiêu Tiệp yên lặng thờ dài, nhưng chưa kịp cảm thán xong, đã nghe thấy giọng một người làm cô lập tức muốn quay đầu về nhà.

“Tiệp Nhi?” Giọng nói trầm thấp mang theo chút dò xét.

“Hà Liên?” Hàn Mặc cũng khá giật mình, sao lại trùng hợp như vậy, Hà Liên cũng đến trường học đi dạo?

Hà Liên giống như lúc này mới nhìn thấy Hàn Mặc, trong mắt không thể nói là vui hay không vui, chỉ nhàn nhạt nói: “Đã lâu không gặp.”

Hàn Mặc cũng có chút lúng túng, bọn họ là anh em nhiều năm, nhưng đã lâu không gặp, bây giờ cảm giác có chút lạnh nhạt, mọi người đều thay đổi rồi sao?

Tiêu Tiệp quay đầu lại, liền chạm phải ánh mắt người đó, đôi mắt đen nhánh, trong suốt thâm thúy, chỉ là đáy mắt giống như có chút tức giận thậm chí còn mang theo nỗi buồn bên trong. Cô cười một tiếng, nhìn về phía Hàn Mặc nói: “Cảm ơn bữa trưa của cậu, mình nghĩ mình nên về nhà rồi, hẹn gặp lại!”

Nói xong cũng vượt qua hai người, định rời đi. Tiếc là, còn chưa kịp đi nửa bước, cánh tay đã bị người khác dùng sức nắm, người kia tức giận dùng dùng nhìn cô, trong mắt tất cả đều là lạnh lùng và tức giận, lạnh lùng nói từng một: “Tại sao?”

Sức lực của anh rất lớn, Tiêu Tiệp rõ ràng cảm nhận được đau đớn từ cánh tay. Hàn Mặc thấy vẻ mặt Tiêu Tiệp, lập tức muốn tiến lên ngăn cản, đáng tiếc lại bị thư ký Hạ kéo lại.

Tiêu Tiệp ổn định lại tâm trạng, liếc nhìn Hà Liên, lạnh nhạt nói: “Tôi không hiểu Hà Thiếu đang nói gì.”

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Hà Liên Tuyệt Vọng (3)

Editor: Trang Lyn

Về mặt Hà Liên cứng lại, nhất thời không kịp lấy lại tinh thần từ tiếng “Hà Thiếu” lạnh nhạt kia, chưa bao lâu, mà giữa bọn họ lại có thể dùng giọng điệu xa lạ như vậy để nói chuyện. Người làm sai rõ ràng là cô không phải sao? Tại sao anh lại cảm thấy lo lắng?

Hà Liên cố gắng kiềm nén cảm giác đau đớn trong lòng, gượng quá hóa cười nói: “Em lại có thể không hiểu anh nói gì sao? Không phải em rất thông minh sao? Không phải trước kia em luôn có thể đoán được ngay tâm tư của anh sao? Sao bây giờ lại không hiểu anh nói gì?”

Trong mắt Tiêu Tiệp thoáng qua một tia lửa, nhưng trên mặt vẫn tĩnh lặng, người đàn ông trước mặt này, đã không còn đáng giá để cô vì anh lãng phí một chút tình cảm nào. Vì vậy bình tĩnh nói: “Nếu như anh không mắc bệnh mau quên, thì mời anh buông tay ra. Nếu như anh thật sự quên, vậy để tôi nhắc lại cho anh một lần nữa.”

Tiêu Tiệp nhìn anh, gần từng chữ: “Vào sáng sớm mấy năm trước chúng ta đã chia tay rồi, hơn nữa, từ trước đến nay tôi chỉ quan tâm người tôi quan tâm nói gì thôi, còn một số người không liên quan, tôi không có hứng thú quản. Tôi nói như vậy, Hà Thiếu nghe có hiểu không?”

Ánh mắt Hà Liên sắc như dao quét qua, giọng nói rất hung hãn, nói: “Người em quan tâm? Là ai? Tịch Âu Minh? Hay là Hàn Mặc, hay là tất cả những người em có thể sử dụng! Người có quyền thế! Bạch Tiêu Tiệp, em cũng chỉ là một con người hèn hạ ham phú quý mà thôi!”

Tiêu Tiệp cười giễu cợt, khéo léo thoát khỏi tay Hà Liên, nhưng lần này ngay cả nói cũng lười nói, giống như những lời sỉ nhục vừa rồi của Hà Liên đều không ảnh hưởng đến cô.

Sự thật đúng là như thế, lời vừa rồi của Hà Liên một chút cũng không ảnh hưởng đến tâm trạng cô. Nói cô ham phú quý cũng được, nói cô không biết xấu hổ cũng được, đều không sao cả.

Đúng vậy, bị một người đã từng yêu mình nói như thế, trừ thất vọng ra thì cô không cảm thấy gì khác.

Tiếc là cô không sao không có nghĩ rằng người khác không sao, Hàn Mặc thật sự không nhịn được lên tiếng: “Liên, sao cậu có thể nói Tiêu Tiệp như thế, cô ấy là người thế nào cậu không biết sao?”

Bị hắt ra Hà Liên nắm chặt tay lại, nổi gân xanh. Sao anh có thể không rõ, có thể không biết đây? Cũng bởi vì quá rõ, cho nên mới đau như thế!

Anh chỉ ra nước ngoài một chuyến, tại sao trở về tất cả đều thay đổi? Lời hứa giữa bọn họ đâu? Nói mãi mãi ở bên nhau, nhưng bây giờ thì sao? Rõ ràng là cô phản bội tình cảm của bọn họ, lại vẫn tự tin như thế.

Tiêu Tiệp cũng không định tham gia vào cuộc nói chuyện của bọn họ, nhẹ nhàng xoa cổ tay, ngẩng đầu lên kiêu ngạo rời đi.

Chỉ thấy Hà Liên kéo tay Tiêu Tiệp dùng sức đẩy về phía sau, kết quả Tiêu Tiệp bị đè trên vách tường ở sau lưng.

Kiều Đại Vân giống như mọi ngày đi đến phòng làm việc của Hà Liên, lại được thư ký báo cho là tổng giám đốc không có ở đây, đã ra ngoài với thư ký Hạ rồi.

Hỏi nữa, cũng không ai biết bọn họ đi đâu.

Về mặt Kiều Đại Vân căng thẳng, vội vàng gọi điện cho Hà Liên, nhưng không ai nghe máy. Anh sẽ đi đâu? Tại sao không nghe điện thoại? Chẳng lẽ anh...

Giống như nghĩ đến điều gì đó, về mặt Kiều Đại Vân nhát thời trắng bệch.

Cầm điện thoại di động lên, không chút do dự bấm một dãy số khác.

“Hà Liên, cậu đang làm gì? Cậu điên rồi à!” Tiêu Tiệp ngẩng đầu lên, nghênh đón là đôi mắt đỏ bừng giống như thú hoang của Hà Liên, sức lực quá lớn, cô không tránh thoát được.

Hàn Mặc ở bên cạnh càng kêu gào, hy vọng Hà Liên dừng tay. Nhưng mà Hà Liên giống như không nghe thấy vậy, cứ thế nhìn chăm chăm vào Tiêu Tiệp, đôi môi mím chặt, tay cũng không có dấu hiệu muốn buông ra, khuôn mặt tuần tú hiện lên nhàn nhạt đau thương.

Thư ký Hạ cố gắng hết sức giữ Hàn Mặc, không để cho anh quá đó cản trở chuyện của Hà Thiếu.

“Đúng vậy, tôi điên rồi!” Hà Liên nhìn chăm chăm Tiêu Tiệp, trong mắt lúc sáng lúc tối, trên mặt không biểu hiện gì, nhưng trong giọng nói lại tràn đầy đau thương và tuyệt vọng.

“Vào sáng sớm mấy năm trước tôi đã điên rồi! Cho dù ở nước ngoài, dù tôi... Tôi cũng không buông tha việc trở về tìm em! Nhưng em thì sao? Tôi vừa trở về đã nghe thấy tin em đã kết hôn rồi! Lúc đầu em nói với tôi thế nào? Em không có lỗi với tôi sao? Em nói đi!”

Tiêu Tiệp bị anh rung đến choáng váng, mặc dù không rõ những lời này của Hà Liên, nhưng cũng không giãy giụa nữa. Đã đến lúc này rồi, còn truy xét xem ai không phụ lòng ai? Không cảm thấy chậm rồi sao?

Hơn nữa, lúc nào thì cô có lỗi với anh? Từ lúc mới bắt đầu đến giờ, chưa hề có! Rõ ràng là anh không tin tưởng cô, nếu như lúc đầu anh tin tưởng cô, dù là một chút xíu, thì bọn họ cũng không đến nỗi như ngày hôm nay!

“Hà Liên, chuyện đã qua, chúng ta chỉ có thể coi nhau như người qua đường. Nhưng có một chuyện tôi phải làm rõ một chút, tôi không nợ anh cái gì cả! Nếu như muốn tính toán, thì chỉ có anh thiếu nợ tôi! Hôm nay anh quay về là vì kết hôn với Kiều Đại Vân, nhìn lại quá khứ chúng ta từng là bạn, chuyện trước đây tôi sẽ không truy cứu nữa. Nhưng từ nay về sau, tôi hy vọng chúng ta chỉ là người xa lạ!”

Đồng tử Hà Liên bỗng dưng co rút nhanh, sức lực bên tay bắt giắc gia tăng thêm mấy phần, nhưng Tiêu Tiệp cũng không rên lên một tiếng. Bây giờ nói rõ tất cả cũng tốt. “Người xa lạ? Em muốn làm người xa lạ với tôi? Ha ha, Bạch Tiêu Tiệp em không cảm thấy mình quá tàn nhẫn sao? Hơn nữa...” Ánh mắt Hà Liên rất điên cuồng.

“Hơn nữa em cho rằng lúc này tôi sẽ bỏ qua cho em sao?”

“Anh muốn thế nào?” Tiêu Tiệp cảnh giác nói, đáng tiếc vẫn chậm một bước.

Hà Liên giống như phát điên, nụ hôn điên cuồng như mưa rơi xuống, làm cô kịp trốn tránh.

“Hà Liên... Anh điên rồi!” Tiêu Tiệp hoảng sợ nói.

“Liên, dừng!” Hàn Mặc hết sức kinh hãi.

Hai giọng nói đồng thời vang lên, nhưng vẫn không cản được Hà Liên nổi điên.

Tiêu Tiệp ra sức giãy giụa, muốn bảo vệ mình, nhưng sức của phụ nữ đâu địch nổi đàn ông.

“Ừm... Thả, bỏ... Tôi...”

Ngay tại lúc Tiêu Tiệp vô cùng tuyệt vọng, một giọng nói giận dữ truyền đến.

“Anh con mẹ nó, khôn kiếp!” Một giọng nói giận dữ truyền từ xa đến gần.

Một sức lực mạnh mẽ nhanh chóng lao đến, Hà Liên bị ép phải buông Tiêu Tiệp ra, sau đó một cú đấm mạnh mẽ phá gió truyền đến, Hà Liên không kịp tránh, mạnh mẽ đón nhận, chật vật ngã xuống đất. Khóe miệng nhanh chóng chảy máu, thư ký Hạ bị dọa sợ vội vàng buông Hàn Mặc ra, đỡ Hà Thiếu. Nhưng Hà Thiếu lại gạt tay cậu ra, ánh mắt nhìn Tiêu Tiệp vẫn sáng quắc.

“Tiệp Nhi! Thật sự xin lỗi, bảo bối, xin lỗi, anh đến chậm!” Tịch Âu Minh lập tức ôm lấy Tiêu Tiệp bị hoảng sợ, thấy đôi môi đỏ mọng của cô có vết rách, tức giận trong đáy mắt càng nồng đậm.

Cẩn thận lau vết máu ở khóe miệng cho cô, sau đó nhẹ nhàng hôn lên, giống như rửa sạch mùi vị của người khác. Lúc đầu Tiêu Tiệp sững sờ một chút, sau đó ôm lấy anh.

“Liên!” Kiều Đại Vân vội vàng chạy đến, muốn đỡ Hà Liên đang ngã dưới đất, nhưng mà tay còn chưa chạm vào anh đã bị anh mạnh mẽ hất ra, mà ánh mắt anh nhìn thẳng vào cặp đôi đang ôm nhau kia.

Kiều Đại Vân cắn chặt môi, ngón tay hết nắm vào lại buông ra, cứ như thế. Một lúc lâu sau, cô buông lỏng môi, lại đi đến lần nữa, lần này cô dùng giọng điệu vô cùng yếu đuối nói: “Liên, mau để cho em nhìn một chút, đều chảy máu rồi, chúng ta đi bệnh viện có được hay không?”

Hà Liên vẫn như cũ không nghe thấy, tay chống mặt đất, không đứng dậy, cũng không nói chuyện. Chỉ là ánh mắt tuyệt vọng đến sợ hãi!

Tịch Âu Minh vốn còn muốn hung hăng đánh Hà Liên một trận, nhưng Tiêu Tiệp ôm chặt eo anh không buông, thậm chí giọng nói còn có chút run rẩy, nói: “Chúng ta quay về đi, chúng ta quay về đi.”

Tịch Âu Minh biết Tiêu Tiệp bị kinh sợ, đáy lòng vừa sợ lại vừa đau, nhưng lúc này anh chỉ có thể ở bên bảo vệ Tiêu Tiệp, bên khác hung ác nói với Hà Liên: “Hôm nay anh làm nhục vợ tôi, từ nay về sau anh và Tịch mỗi chính là kẻ thù không đội trời chung! Tịch mỗi nhất định sẽ không tiếc dùng bất cứ giá nào vì vợ tôi đòi lại!”

Nói xong ôm lấy Tiêu Tiệp, xoay người rời đi.

“Ha ha ha!” Sau lưng bỗng nhiên truyền đến tiếng cười thể lương của Hà Liên, không nói lời nào, chỉ cười. Giống như rất đau khổ, rất đau khổ, đau đến tê tâm liệt phế, đau đến cười tuyệt vọng, giống như thế giới từ đây chỉ còn bóng tối vậy, làm cho người nghe thấy đều cảm thấy xót xa.

Hàn Mặc cúi đầu xuống, thư ký Hạ cũng cúi thấp đầu, không đành lòng nhìn tiếp nữa.

Nhưng Tiêu Tiệp không thể, cô chỉ vui mặt vào cổ Tịch Âu Minh, ôm chặt lấy anh. Vứt bỏ mọi chuyện bên ngoài, trong thế giới của cô chỉ có Tịch Âu Minh là đủ rồi.

Sau lưng có mấy cặp mắt, có tuyệt vọng, có mất mát, có ác độc.

Kiều Đại Vân nắm chặt hai tay, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay cũng không biết, cô không thể ngồi chờ chết, nếu như tiếp tục như thế nữa, cuối cùng ngay cả Hà Liên cô cũng mất đi! Không thể để chuyện như vậy phát sinh được, làm nhiều chuyện như thế, thật vất vả mới làm cho Bạch Tiêu Tiệp và Hà Liên chia tay, cô sẽ không để tất cả thất bại trong gang tấc! Điều cô muốn nhất định phải đạt được!

Cô phải làm gì đó, nhất định phải làm gì đó!

Bạch Tiêu Tiệp! Cô cứ cười đi! Bây giờ cười nhiều một chút, sau cô chỉ có khóc thôi! Vẫn là câu nói kia, cô không đầu lại tôi! Trước kia là thế, sau này cũng vậy!

Cho dù là Hà Liên hay Tịch Âu Minh, đều sẽ không để cho cô có được! Tôi mất đi thứ gì thì nhất định sẽ đòi lại từ trên người cô! Tôi muốn cô không có gì cả! Chúng ta cùng nhìn xem!

Lời editor:Chương này có nhiều đoạn thay đổi cảm xúc của nhân vật nên có vài chỗ ta thay đổi xưng hô cho phù hợp hoàn cảnh

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Kế Hoạch Của Chị Em Nhà Họ Kiều

Editor: Trang Lyn

Vừa mới đóng cửa lại, Tiêu Tiệp bỗng nhiên ngẩng đầu lên từ trong lòng Tịch Âu Minh, nhìn thẳng vào anh, mắt không hề chớp. Tịch Âu Minh cũng không đoán ra lúc này cô đang nghĩ gì, nhưng một khắc sau, Tiêu Tiệp lại làm một hành động kinh người.

Cô hung hăng cắn môi Tịch Âu Minh, vừa gặm vừa cắn. Tịch Âu Minh cũng chỉ ngỡ ngác vài giây, sau đó công khai đối khách thành chủ. Ánh mặt trời từ cửa sổ thủy tinh chiếu vào, làm bóng dáng hai người chồng lên nhau thành một.

“Tiệp Nhi...”

Tiêu Tiệp dựa vào cánh cửa sau lưng, cảm nhận nhiệt độ nóng bỏng của Tịch Âu Minh. Đôi mắt xinh đẹp của anh tràn đầy sương mù, hôn lên gò má trắng nõn của cô, ánh mắt, lỗ mũi, cuối cùng vừa hôn vừa cắn đến chỗ gáy, xương quai xanh của cô.

“Ừ...”

Giọng nói của cô khàn khàn, tâm trí mơ màng, những nụ hôn của anh làm cô tê dại đến tận ngón chân.

“Bảo bối...”

Tịch Âu Minh lại lăm bằm gọi cô, Tiêu Tiệp ở trong ngực anh, ngẩng mặt lên nhìn. Hai gò má cô ửng đỏ, ánh mắt thuần khiết như giọt sương. Anh không nhìn được lại hôn lên đôi môi đỏ mọng hơi sưng của cô.

“Chúng ta dọn về biệt thự được không?”

“...?”

Cô không kịp phản ứng, hoặc là không hiểu tại sao anh lại nói như vậy.

“Hệ số an toàn của biệt thự cao hơn nhiều... Anh phải bảo vệ em...”

Tịch Âu Minh vừa nói vừa tiếp tục hôn chi chít lên gò má và lỗ tai cô. Cô bị anh hôn đến mức không thể suy nghĩ, thần trí giống như không tự chủ được xoay vòng, đắm chìm. Như thế cũng được, chỉ cần có thể quên những điều không vui kia là được.

“Ừ... Không...” Cuối cùng một tia lý trí cuối cùng làm cô nói ra như thế, mặc dù không hoàn chỉnh, nhưng ý rất rõ ràng.

Tịch Âu Minh thảm thán, không ngờ mỹ nam kế lại không hiệu quả! Nhưng mà, có thể làm cho cô quên đi sự kiện gặp Hà Liên là được rồi.

“Bảo bối... Vậy nếu như mang thai tiểu bảo bối thì sao?” Nếu như là mọi ngày thì Tịch Âu Minh nhất định sẽ không hỏi như thế, đây là một bãi mìn, nhưng mà bây giờ anh biết, lúc này Tiêu Tiệp không suy nghĩ được nhiều như thế.

Hơn nữa hôm nay Hà Liên nổi điên làm cho anh cảm thấy không yên tâm, tiếp tục suy nghĩ muốn có một chút bảo đảm.

Mặc dù hơi choáng váng, nhưng Tiêu Tiệp vẫn lý trí nói: “Có... Tiểu bảo bối thì trở về...”

“Tại sao?”

“... Bởi vì không thể để cho Tiểu bảo bối... Chịu khổ...”

“...”

Đây là lý do xiêu vẹo gì? Tiểu bảo bối không thể chịu khổ thì cha mẹ phải chịu khổ? Thôi, bây giờ đứa bé vẫn là vấn đề quan trọng nhất. Phụ bằng tử quý!

Phòng làm việc tổng giám đốc tập đoàn HL.

Thư ký Hạ cầm tập tài liệu trong tay bối rối, không biết nên mở miệng như thế nào. Từ ngày đó sau khi gặp Bạch tiểu thư, tính tình Hà Thiếu vẫn rất nóng nảy, đã có rất nhiều phòng ban bị gọi đến giáo huấn. Bây giờ công ty giống như một quả bom hẹn giờ, bất cứ lúc nào cũng có thể bị tổng giám đốc cho nổ.

Có câu nói, họa vô đơn chí, bây giờ thư ký Hạ chân thật cảm nhận được ý nghĩa của thành ngữ này.

Cậu còn nhớ ngày đó Tịch Thiếu của tập đoàn Tịch Âu nói, anh ta nói không tiếc bất cứ giá nào để đòi lại công bằng cho Bạch tiểu thư, bây giờ mới mấy ngày, lời Tịch Thiếu nói đã bắt đầu linh nghiệm.

Bởi vì năm nay Hà Thiếu vừa trở về nước đón nhận công ty, nên mạng lưới giao thiệp ở thành phố A dĩ nhiên không bằng Tịch Thiếu. Rõ ràng không ép rần thổ địa, tuy tổng bộ lợi hại, nhưng bây giờ nước xa cũng không cứu được lửa gần.

Cuối cùng vào lúc Hà Thiếu tỏ ra không kiên nhẫn thì thư ký Hạ mới mở miệng nói: “Mấy công ty trước kia cùng hợp tác hạng mục này, bây giờ đều lấy lý do bất đồng quan điểm để dừng hợp tác, mà những công trình khu Tây bởi vì vấn đề an toàn nên bị buộc đình công.”

“Nếu như cưỡng chế vận hành thì sao?” Hà Liên cúi đầu phê duyệt tài liệu, bỗng nhiên lên tiếng nói.

Thư ký Hạ vội vàng để tài liệu xuống, vội vàng giải thích: “Nếu làm như vậy, thì thật sự sẽ trúng kế một số người. Bây giờ cổ phiếu tập đoàn HL cao, nếu như tiếp tục như thế nữa, các hạng mục khác của công ty cũng sẽ chịu ảnh hưởng. Hơn nữa, bây giờ các cổ đông lớn của công ty đều rối rít đề nghị, trước mắt mà nói, công ty chúng ta đối đầu với những công ty khác là không có lợi. Nếu như có thể quan hệ hữu nghị, thì đối với sự phát triển của công ty rất có lợi.”

“Được rồi, truyền lời xuống, tạm thời dừng những hạng mục này lại. Sau đó, bồi thường cho những công ty chịu ảnh hưởng. Những thứ khác, giao cho tôi. “ Hà Liên vẫn không ngẩng đầu lên, lạnh nhạt phản phó.

Cuối cùng thư ký cũng thở phào nhẹ nhõm, yên tâm lui ra ngoài.

Tiêu Tiệp không tự chủ được kéo vành mũ xuống thấp một chút, đi cùng với cô là đồng nghiệp Chu Diệp không thể hiểu nổi nói: “Tiêu Tiệp, chúng ta chỉ đến thảo luận công việc với người đại diện tập đoàn Tịch Âu, cũng không là đi làm chuyện không thể gặp người, tại sao cô phải nữ giả nam trang? Hơn nữa còn không phải rất thành công, như này, đúng là... Không biết nên nói như thế nào.” Chu Diệp lại quan sát một lần nữa, phát hiện vẫn là không tìm ra từ ngữ nào để diễn đạt trang phục của Tiêu Tiệp lúc này.

Tiêu Tiệp mặc bộ quần áo công sở màu đen bó sát, tóc vén lên giấu trong mũ, chỉ lộ ra khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn. Thêm một chút hóa trang, tin rằng người khác hẳn không nhận ra. Dù sao trước kia cô đều mang phong phạm thực nữ, người trong công ty Tịch Âu Minh còn chưa thấy cô ăn mặc trang phục nghiêm túc như vậy.

“Đây gọi là chuyên nghiệp, chỉ là nghiêm túc một chút thôi, cũng không phải nữ giả nam trang.” Nhàn nhạt liếc mắt nhìn Chu Diệp, Tiêu Tiệp lại giải thích lần nữa.

Sở dĩ cô làm như thế, còn không phải vì giảm bớt phiền toái sao. Bây giờ cô chỉ muốn yên lặng làm việc, không muốn bị thân phận phụ nhân tập đoàn Tịch Âu làm phiền.

Các cô đến sớm mười phút, cho nên lúc này đang ở trong một hội sở cao cấp chờ người đại diện tập đoàn Tịch Âu.

Không lâu sau, một nhóm người tiến vào hội sở.

Người đứng đầu lạnh lùng nhìn về phía trước, sau lưng là một nhóm người theo đuôi, đoàn người đều mặc trang phục màu đen, làm cho người ta cảm thấy đây là đại ca giang hồ xuất hiện.

Từ khi nhóm người này bắt đầu xuất hiện, ánh mắt Chu Diệp liền không thể rời khỏi người kia. Ngại vì có nhiều người ở đây, Chu Diệp chỉ có thể nhỏ giọng nói: “Mẹ nó! Không ngờ trên thế giới này lại có nhân vật xuất chúng như thế, mặc dù lạnh như băng, nhưng lại mang hơi thở thanh nhã cao quý đến mức làm cho người khác cảm thấy ngột thở.”

Chu Diệp không thỏa mãn với sự giải thích của mình, lôi kéo Tiêu Tiệp nói: “Cô cũng nói cái nhìn của cô một chút đi?”

Quay đầu lại lại thấy vẻ mặt giật mình của Tiêu Tiệp, sau đó lại thấy cô kéo vành mũ xuống thấp chút nữa, quay đầu ra chỗ khác. Giống như rất sợ những người đó, Chu Diệp lập tức hiểu rằng đây là Tiêu Tiệp sợ khí thế những người này!

Mặc dù không dám nhìn, nhưng Tiêu Tiệp vẫn không nhịn được lén lút quan sát người kia. Không ngờ sẽ trùng hợp như vậy, sao hôm nay người kại lại đến đây đàm phán.

Tối hôm qua không nghe thấy anh nhắc đến, hôm nay lại giống như gặp nhân vật quan trọng? Chẳng lẽ chính là ở đây? Nếu không sao lại trùng hợp như thế chứ?

Bởi vì chỗ ngồi của các cô ngay hành lang, cho nên lúc này những người kia đang đi trên con đường này. Về mặt Tịch Âu Minh vẫn lạnh nhạt như thường, Toàn thân tỏa ra hơi thở xa cách. Chỉ mang bộ mặt như thế, cũng đủ cho người ta cảm thấy anh cao quý giống như trời sinh ra để làm vua vậy, liếc nhìn thiên hạ.

Ở trước mặt người ngoài anh vẫn luôn lạnh nhạt xa cách như thế, giống như không coi ai ra gì. Nhưng ở nhà thì không, ở nhà anh luôn luôn là người chông quan tâm cô yêu cô.

Ông trời phù hộ, đừng để cho anh thấy cô mặc trang phục như này! Mặc dù cảm thấy kinh ngạc khi anh xuất hiện, nhưng lúc này, cô không hy vọng anh thấy cô.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Chương 95.2

Editor: Trang Lyn

Nhưng mà, đáy lòng lại hy vọng anh có thể cảm giác được cô, sau đó nhìn cô một cái! Phụ nữ mà, phụ nữ chính là một sinh vật mâu thuẫn như vậy!

Bỗng nhiên Tịch Âu Minh cảm thấy một hơi thở quen thuộc, anh bình tĩnh nhìn xung quanh, xác định không phát hiện ra người quen nào, lạnh nhạt nhún mày.

Nhưng mà lúc đi đến một chỗ, anh chợt dừng bước, đứng, chính là chỗ này, ánh mắt để không dấu vết quan sát bốn phía.

Khi ánh mắt quét đến người đang vui mặt trong mũ thì Tịch Âu Minh hơi nheo mắt lại, sau đó khước miệng hơi nhếch lên, ung dung đi đến.

Tim Tiêu Tiệp đập bình bịch không ngừng!

“Xin lỗi! Tôi đến muộn!” Cuối cùng đại diện tập tập đoàn Tịch Âu cũng xuất hiện.

“Không sao, là chúng tôi đến sớm.” Tiêu Tiệp cười nhạt nói.

Cuộc trò chuyện rất vui vẻ, ngay tại lúc cuộc đàm phán kết thúc thì có một nhân viên phục vụ đến, nói: “Tiểu thư, có vị tiên sinh bảo tôi giao vật này cho cô.”

Tiêu Tiệp nghi ngờ nhận lấy, là một tờ giấy gấp cẩn thận, cô mở ra xem, bên trên chỉ có hai chữ rất phách lối: Đến đây!

Vẫn là giọng điệu bá đạo đấy! Nhưng mà đáy lòng cô lại tràn đầy cảm giác hạnh phúc. Hóa ra anh nhận ra! Hừ, còn giả vờ không thấy cô!

Tim có bảo Chu Diệp về trước, cô đi theo nhân viên phục vụ đến chỗ người kia.

Mới vừa vào cửa, đã bị người núp ở cửa ôm.

“Em cái tiểu yêu tinh này, vậy mà lại mặc như này!” Tịch Âu Minh vừa nói vừa hôn chi chít lên mặt lên cổ cô.

Tiêu Tiệp vừa tránh vừa nói: “Ha ha, rất nhột ~ anh chậm một chút! Em làm thế còn không phải cũng vì anh sao? Nếu để cho người trong công ty anh nhận ra em là vợ anh, thì việc đàm phán liên phiền phức mà! Hơn nữa người ta nhất định sẽ nói, anh làm việc công tư không phân minh thiên vị em!”

“Tình cảm, vẫn là anh sai rồi sao?” Tịch Âu Minh lại găm lại cắn không buông tha chút nào, cách ăn mặc này của cô thật sự rất quyến rũ! Bọn họ kết hôn lâu như vậy, nhưng từ trước đến nay cô đều thích mặc trang phục tao nhã, đâu có giống như dd.l*q/d hôm nay vừa nghiêm túc lại nghịch ngợm, hơn nữa còn rất hấp dẫn.

“Không phải, không phải... Ừ, anh không đi làm việc sao?” Tiêu Tiệp cười hi hi, vừa tránh vừa nói.

“Công việc đâu có quan trọng bằng em.”

“...” Được rồi, đều là cô sai!

Cuối cùng hai người lại dây dưa một lúc lâu, Tịch Âu Minh mới chịu bỏ qua cho cô! Nhưng ánh mắt nhìn cô vẫn rất nóng bỏng, nếu như không phải thời gian và địa điểm không cho phép, anh nhất định sẽ không bỏ qua cho cô!

Về mặt Tiêu Tiệp đỏ bừng, nút áo sơ mi bên trong đồng phục cũng bị mở ra, hờn dỗi trừng mắt nhìn anh, cúi đầu nhanh chóng sửa sang lại quần áo của mình.

“Sao anh còn không đi?”

Tịch Âu Minh cũng không trả lời, chỉ nhũu mày nhìn cô, giống như đang suy nghĩ chuyện gì đó.

“Cởi ra.” Hai chữ rất ngắn gọn.

“...” Tiêu Tiệp hoảng sợ.

“Khụ khụ, ý anh là đổi một bộ quần áo khác, đi theo anh.” Tịch Âu Minh cũng tự giác phát hiện cách nói của mình không đúng, vì thế giải vờ ho khan giải thích.

“Tại sao em phải thay quần áo, tại sao phải đi cùng anh?” Là anh phải tiếp khách hàng chứ không phải là cô, cô cũng không muốn đi.

“Là em tự cởi hay là để anh đến giúp.” Tịch Âu Minh nhàn nhạt nói.

“...Tự em làm” Đừng bá đạo như thế chứ.

Hóa ra sau khi nói chuyện xong xuôi, bọn họ đã đến một phòng bao, lúc bọn họ đi vào đã có mấy em gái đang ca hát, âm thanh đinh tai nhức óc.

Tiêu Tiệp đổi sang bộ quần áo màu xanh lá cây, vừa chỉnh tề lại thoải mái, hợp với vóc dáng thon dài và khuôn mặt tinh xảo của cô, vừa xuất hiện đã làm mọi người kinh ngạc trước vẻ đẹp của cô.

Dù sao đều là người gặp trong trường hợp lớn, vẻ mặt giật mình rất nhanh đã bình tĩnh lại, còn rất thân thiết chào hỏi bọn họ.

“My wife” Tịch Âu Minh lạnh nhạt nói.

“Oh, very beautiful!” Mấy người nước ngoài nói.

“Thank you!” Lần này là Tiêu Tiệp mỉm cười trả lời, ngồi xuống theo Tịch Âu Minh.

“Đều là người mình, không cần gò bó, muốn hát bài gì bảo nhân viên phục vụ chọn giúp cho.” Tịch Âu Minh nói.

“Biết.” Ánh mắt Tiêu Tiệp sáng lên, rất lâu cô không hát rồi. Trước kia thỉnh thoảng còn cùng Dĩ Đồng đi KTV hát, sau khi kết hôn trừ lần ở Túy Hồng Trần... Thì đúng là không hát nữa.

Trước khác nay khác, bây giờ cô có thể quang minh chính đại hát.

Tịch Âu Minh và mấy người nước ngoài trong phòng đi đánh bóng bàn, đóng cửa lại, mặc cho bên ngoài kinh thiên động địa như thế nào cũng không làm phiền đến bọn họ.

Đi KTV hát sợ nhất là gì? Đương nhiên là người chiếm mic, hơn nữa còn là loại vừa hát khó nghe lại không muốn buông tay, cho dù người khác có ám chỉ thế nào cũng không chịu dừng lại, còn tiếp tục gào khóc thảm thiết.

Được rồi, bây giờ Tiêu Tiệp gặp phải chính là loại chuyện này! Bài hát cô chọn đã bị mấy cô gái kia gạt ra phía sau rồi! Lúc đầu d.đ,l*q*đ cô còn không để ý, vì cho rằng các cô ấy hát nhiều một chút cũng được, sao biết càng ngày càng quá phận! Có câu nói thế nào, không thể nhận được nữa, không cần nhận nữa!

Lạnh nhạt đứng lên, kiều ngạo ngẩng đầu, tràn đầy phong cách đi đến. Mấy cô gái kia còn chưa hiểu xảy ra chuyện gì, đã thấy một người phụ nữ cao gầy xinh đẹp đi qua trước mặt các cô, sau đó “pằng” một tiếng kéo microphone của các cô, lại tắt nhạc đi.

“Phục vụ, cầm giúp tôi hai microphone đến.” Nói với nhân viên phục vụ xong, Tiêu Tiệp mới đưa mắt nhìn mấy người phụ nữ vẫn đang sừng sờ kia.

“Có câu nói, đáng về xấu xí không sai, ra ngoài dọa người chính là sai. Đồng ý rằng, thích ca hát không phải là sai, nhưng luôn chiếm mic chính là các cô sai; giọng không hay không phải lỗi của các cô, nhưng luôn gào khóc thảm thiết chính là các cô sai. Làm người phải tự biết mình, có hiểu không?” Không phải cô không có tình người mà đi đã kích người khác, nhưng mấy cô gái này thật sự làm cho người ta rất khó nhẫn nhịn!

Mặt mấy cô gái kia lúc trắng lúc xanh, các cô luôn có thói quen bá đạo, đi KTV với ai cũng như thế, cũng không có ai dám nói gì các cô! Cô gái này dựa vào cái gì chứ! Hơn nữa còn nói đáng về các cô xấu xí!

“Cô nói đáng về ai xấu xí! Chúng tôi mới không xấu xí!” Quả nhiên có người không nhận được tức giận nói.

“Xin hỏi cô từng tốt nghiệp trường gì?” Tiêu Tiệp hỏi một đằng trả lời một nẻo.

Cô gái đó sừng sờ một chút, sau đó vẻ mặt đỏ bừng, cô ta nói vậy là ý gì, cô còn chưa tốt nghiệp trung học cơ sở! Không riêng gì cô, mấy cô gái khác đều như thế, đều không đi học mà sớm lăn lộn trong xã hội. Dựa vào sắc đẹp của các cô, bình thường cũng có thể dụ dỗ vài ông chủ lớn có tiền.

“Chuyện học học của tôi thì liên quan gì đến cô! Cô trả lời câu hỏi của tôi đi!” Về mặt cô gái đó cực kỳ khó coi nói.

“Vừa rồi tôi cũng không nói đáng về các cô xấu xí, cô việc gì phải tự thú nhận chứ?” Tiêu Tiệp lạnh nhạt nói, cô chỉ dùng một ví dụ, lời nói cũng có chút khó nghe, nhưng lại rất phù hợp với những người này.

“Vừa rồi cô rõ ràng nói có!” Một người phụ nữ khác tức giận nói.

Không có học, thật đáng sợ! Tiêu Tiệp thiếu điều liếc mắt xem thường, nói chuyện với những người này thật mệt mỏi. Tiêu Tiệp không muốn để ý đến các cô nữa, đi đến ghế salon. Chờ nhân viên phục vụ cầm microphone đến, cô sẽ hát mở đầu.

Nhưng có người không vui, kéo tay cô, “Này! Cô nói rõ ràng đi!”

Tiêu Tiệp không vui nhũn mày, vừa định hất cái tay kia ra, đã được một người khác che chở, mùi hương quen thuộc xông vào mũi. Đồng thời cái tay đang kéo cô cũng bị mạnh mẽ hất ra.

“Ai cho phép cô đụng vào cô ấy!” Một giọng nói tức giận vang lên bên tai.

“Là cô ta không nói đạo lý trước! Chúng tôi đang ca hát tốt đẹp, nhưng cô ta lại tắt nhạc đi còn rút microphone của chúng tôi ra!” Lập tức có người tố cáo, các cô cũng đều không rõ quan hệ giữa Tịch Âu Minh và Tiêu Tiệp, chỉ mơ hồ cảm thấy người đàn ông này rất lợi hại, cô gái này cũng chỉ là bạn anh ta dẫn đến chơi thôi! Dù thế nào thì cũng không thể đắc tội nổi với người dẫn các cô đến.

“Phải không?” Tịch Âu Minh trầm giọng nói, làm cho người khác nghe không ra là anh đang vui hay giận.

Mấy người phụ nữ khác lập tức nhao nhao phụ họa theo, lại đem chuyện vừa rồi thêm mắm thêm muối nói một lần nữa, tỏ ý là Tiêu Tiệp quá đáng trước.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sùng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Kế Hoạch Của Chị Em Nhà Họ Kiều (3)

Editor: Tư Di

“Vậy thì sao nào! Cô ấy muốn tắt thì tắt, muốn lấy thì lấy, đâu đến phiên mấy cô bình luận việc cô ấy làm là đúng hay sai!” Trong giọng nói của Tịch Âu Minh tràn đầy khó chịu.

Mấy người đàn ông kia lập tức tới hòa giải: “Đều là mấy người phụ nữ không hiểu chuyện, Tịnh thiếu đừng trách móc!”

“Đúng đó, đúng đó.” Nói xong lại quay đầu về phía mấy người phụ nữ kia quát: “Mấy cô đang làm gì thế! Tịnh thiếu phu nhân cũng không nhận ra sao? Thật là một đám phụ nữ không có mắt!”

Nói xong gọi người vào đưa mấy người phụ nữ kia ra ngoài, lại tiếp tục nhận lỗi xin lỗi. Rốt cuộc Tịch Âu Minh cũng bớt giận, ôm lấy Tiêu Tiệp rồi ngồi xuống, nhận microphone từ nhân viên phục vụ mới lấy ra đưa cho Tiêu Tiệp.

“Sao anh lại ra đây?” Tiêu Tiệp cầm lấy microphone, cũng không hát, mà khó hiểu hỏi. Rõ ràng vừa rồi anh vào phòng trong mà, sao vẫn biết tình hình bên ngoài?

“Chuyện dưới mí mắt, sao anh không biết được.” Tịch Âu Minh hừ nhẹ, ngay sau đó lại nói: “Hơn nữa, chuyện của em, lúc nào anh cũng để ý tới.”

Nhất thời trên mặt Tiêu Tiệp hiện lên hai áng đỏ ửng, bây giờ người này thật là càng ngày càng biết cách dụ dỗ người!

“Quả đúng là một đôi ân ái.” Đột nhiên có một giọng nói từ cửa truyền đến.

Tiêu Tiệp quay đầu lại, liền thấy mấy người có cả quen và không quen biết.

“Đúng vậy, Tiêu Tiệp, không ngờ cô thật hạnh phúc. Chỉ vì cô mà Tịch Âu Minh làm lớn chuyện như vậy, đổi lại là người khác, đã sớm cảm động đến mức nước mắt lưng tròng rồi.”

Người đầu tiên nói chuyện Tiêu Tiệp không biết, nhưng người thứ hai nói chuyện chính là người có hóa thành tro Tiêu Tiệp cũng nhận ra, đó chính là Kiều Đại Vân. Quả đúng là oan gia ngõ hẹp, đi đâu cũng gặp phải người phụ nữ này.

Kiều Đại Vân xuất hiện, đương nhiên bên cạnh cô ta không thể thiếu được Hà Liên. Bởi vì nếu không có Hà Liên dẫn vào, cô ta không vào được những nơi như thế này.

Tiêu Tiệp cười thân nhiên, nói: “Cái này là nhờ phúc của cô, không có cô, tôi sẽ không gặp được người đối xử tốt với tôi như vậy, cảm ơn cô vì tất cả!”

Sắc mặt Hà Liên trầm xuống, nhưng cũng không nói câu nào.

Nụ cười dối trá trên mặt Kiều Đại Vân liền cứng đờ, sao cô có thể không nghe ra ý tứ trong lời nói này chứ. Vì cô quyến rũ Hà Liên, Bạch Tiêu Tiệp mới có cơ hội quen biết Tịch Âu Minh. Điều này luôn là nỗi đau trong lòng cô, hôm nay bị nói ra trắng trợn như vậy, thật sự còn đau hơn trực tiếp tát cô một cái.

“.....Đều là bạn tốt, tôi nên làm như thế.” Kiều Đại Vân yếu đuối nói, dáng vẻ giống như hơi bị thương.

“Hà tổng đã lâu không gặp, nghe nói gần đây hoạt động của quý công ty xuất hiện chút vấn đề. Kiều tiểu thư nói không sai, nếu mọi người đều là bạn bè, chỗ nào cần giúp đỡ, cứ việc nói dd.lqd.di, Tịch mô chắc chắn cố gắng hết sức để giúp đỡ.” Tịch Âu Minh thấy Hà Liên định nói chuyện, mở miệng trước, hơn nữa còn dùng lời nói cực kỳ chân thành, người ngoài nghe thấy cho rằng anh là một người dễ nói chuyện.

Mặc dù Tiêu Tiệp không hiểu rõ nguyên nhân trong đó, nhưng cô lại hiểu, Tịch Âu Minh có thể nói như vậy nhất định là có nguyên nhân khác, hơn nữa nguyên nhân còn có liên quan tới Hà Liên, bởi vì sắc mặt sau khi nghe xong của Hà Liên càng trầm xuống.

Nhưng Hà Liên khôi phục lại bình tĩnh rất nhanh, cười nhạt nói: “Tâm lòng của Tịch thiếu, Hà mỗ vô cùng cảm kích, đúng là có một số việc Hà mỗ cần Tịch thiếu giúp đỡ, hi vọng đến lúc đó Tịch thiếu không cự tuyệt,”

Ý trong lời nói này không rõ ràng, nhưng mấy người nghe đều hiểu. Đặc biệt là Kiều Đại Vân, sắc mặt nhất thời tái nhợt, móng tay bấm thật sâu vào lòng bàn tay cũng không biết.

Tâm trạng Tiêu Tiệp kém đi, lời nói này quá rõ ràng, cô cảm nhận được rất rõ sự tức giận ẩn chứa quanh người Tịch Âu Minh. Kéo tay của anh lại nhẹ nhàng ản xuống, coi như trấn an.

Rốt cuộc Hà Liên có suy nghĩ gì, rõ ràng muốn đính hôn với Kiều Đại Vân, tại sao lại làm lặp đi lặp lại nhiều lần những chuyện khiến người ta khó hiểu. Căn bản không giống phong cách của anh, chẳng lẽ mấy năm không gặp, tính tình thay đổi khác biệt như vậy sao? Không ngờ cho tới bây giờ cô vẫn hoàn toàn không hiểu rõ anh.

Nhưng cho dù thế nào đi nữa cô và anh cũng không thể quay về như lúc đầu, không nói đến hiện tại cô và Tịch Âu Minh yêu nhau, cho dù không yêu, cũng không có khả năng voi anh.

Tịch Âu Minh tức giận, mặc dù anh không thể hiện ra ngoài. Nhưng với hiểu biết của Tiêu Tiệp về anh, lúc anh càng tức giận mặt anh càng bình tĩnh, giống như bầu trời yên lặng trước giông bão. Anh trầm mặc một lúc lâu, loại trầm mặc này lại làm cho không khí trở nên căng thẳng.

Cuối cùng Tịch Âu Minh thân nhiên nói ra vài chữ: “Được, vậy chúng ta mời mắt mong chờ.”

Nói xong hai người đàn ông này lạnh lùng nhìn nhau, giống như hai con sói tràn đầy thù hận, có thể tranh giành đến mức một sống một còn.

Môi Kiều Đại Vân khẽ mím lại, hết cắn cắn lại mím chặt, cuối cùng mỉm cười nói: “À đúng rồi, quên nói với mọi người chuyện này rồi.”

Nói đến đây cô dừng lại một chút, có chút then thùng liếc nhìn Hà Liên, thấy anh không có bất kỳ hành động gì, mới chậm rãi nói: “Chúng tôi quyết định đính hôn vào mừng năm tháng sau, Tiêu Tiệp cũng biết mà, đây là lần đầu tiên tôi đính hôn, không biết cái gì cả. Cho nên tôi hi vọng lúc đó cô có thể đến làm bạn với tôi, cho tôi kích lệ được không?”

Kiều Đại Vân nói cực kỳ chân thành, giống như nếu Tiêu Tiệp không đồng ý cô sẽ khóc.

“Được mà, đây là chuyện vui, đến lúc đó nhất định tôi sẽ tham dự.” Tiêu Tiệp mỉm môi cười nói, dáng vẻ rất là thân thiện, lại khiến Kiều Đại Vân giật mình.

Vốn cô chỉ tùy tiện nói vài lời, là muốn khoe khoang một chút. Lấy quan hệ đã từng có của Tiêu Tiệp và Hà Liên, hơn nữa bây giờ cô ta đã gả cho Tịch Âu Minh, mặc kệ có muốn hay không, cô có thể chắc chắn cô ta sẽ không muốn tham gia bữa tiệc đính hôn của cô mới đúng, nhưng vừa rồi cô ta lại đồng ý!

Trái lại bây giờ cô không biết nên nói gì cho phải, chỉ có thể nhắm mắt nói: “Tốt quá..... Thế đến lúc đó nhớ tới nhé.”

Tiêu Tiệp cười nói: “Nhất định, nhiều người mới đồng vui, đúng không chồng?”

Tiếng gọi chồng cực kỳ thân mật, hơn nữa bên trong còn có chút làm nũng, khiến Tịch Âu Minh nghe đến thoải mái trong lòng.

Khoe miệng Tịch Âu Minh khẽ nhếch lên, nói: “Ừm, em nói đúng.”

Nhìn dáng vẻ thân mật của bọn họ, trong lòng Hà Liên khó chịu không nói nên lời. Rõ ràng nên thuộc về anh, hôm nay lại dựa vào lòng ngực của người khác, tại sao?

Trên đường về nhà trong xe hoàn toàn yên tĩnh, Tịch Âu Minh không nói lời nào, Tiêu Tiệp cũng không nói chuyện, khác hoàn toàn với lúc đầu võ mồm hay lúc ân ái bình thường.

Tịch Âu Minh thấy Tiêu Tiệp không muốn nói chuyện, trong lòng càng thêm buồn bực. Chẳng lẽ cô ấy còn chưa quên được Hà Liên sao? Vừa rồi cô ấy vẫn im lặng, bây giờ cũng không nói chuyện dđl.qđđđ. Chẳng lẽ là khó chịu trong lòng nên không muốn nói chuyện? Nghe thấy tin tức người ta đính hôn, trong lòng bắt đầu khó chịu sao? Sao có thể như thế được!

“Tiệp nhi.....” Ngay lúc Tịch Âu Minh không còn nhìn được nữa, muốn mở miệng hỏi chút thì Tiêu Tiệp lại đột nhiên kêu lên, giọng đủ để áp đảo Tịch Âu Minh gấp mấy lần.

“Dừng xe! Mau dừng xe! Nhanh lên nào, nhanh lên nào!” Tiếng kêu líu ríu như chim con đột nhiên vang lên khiến Tịch Âu Minh run tay, nhưng vẫn vững vàng dừng xe lại được. Vừa định hỏi cô muốn dừng xe làm cái gì, thì Tiêu Tiệp không cho anh cơ hội. Vội vàng mở cửa xe rồi chạy ra ngoài, chờ Tịch Âu Minh lấy lại tinh thần thì cô đã chạy rất xa rồi.

“Chết tiệt!” Tịch Âu Minh nhỏ giọng chửi, nhanh chóng xuống xe muốn đuổi theo sau. Lại phát hiện cô chạy vào một tiệm thuốc, sau khi hỏi thăm nhân viên bán hàng thì lấy thứ gì đó rất nhanh, thanh toán cực nhanh rồi nhanh chóng chạy về, tốc độ nhanh đến mức khiến Tịch Âu Minh không kịp phản ứng gì.

Sau khi ngơ ngác lên xe, thấy Tiêu Tiệp nắm chặt thứ gì đó như bảo bối, nhìn cũng nhìn không rõ lắm, không nhìn được nói: “Em vào tiệm thuốc làm gì thế?”

Tâm trạng Tiêu Tiệp cực kỳ thấp thỏm lo lắng không yên nhưng cũng hết sức căng thẳng kích động, nghe thấy câu hỏi của Tịch Âu Minh, chỉ thần nhiên liếc anh một cái, càng giấu đồ trong tay kỹ hơn.

Mới nói: “Không nói cho anh!”

"....."

Mặc dù lần này trên xe vẫn hoàn toàn yên tĩnh không nói lời nào, nhưng trên người Tiêu Tiệp tản ra hơi thở hưng phấn đủ khiến người khác cảm thấy thoải mái tinh thần.

Tịch Âu Minh cũng không ép hỏi rốt cuộc cô cầm vật gì trong tay, dù sao sớm muộn gì cũng sẽ biết, chỉ là vấn đề thời gian.

Đợi đến lúc về nhà, Tiêu Tiệp lại nhanh chóng chạy xuống xe, cũng chẳng chờ Tịch Âu Minh, chạy ngay lên lầu, mà Tịch Âu Minh phía sau lưng cũng chỉ có thể than thở.

Khi Tịch Âu Minh vào cửa đã thấy Tiêu Tiệp hào hứng chạy vào trong nhà vệ sinh, nhưng cũng không lâu lắm, liền thấy Tiêu Tiệp ủ rũ cúi đầu đi ra.

Cô thử đi thử lại vài lần, trên que thử thai vẫn hiện lên một vạch. Theo như giải thích của nhân viên bán hàng, nếu như có thai sẽ hiện lên hai vạch. Nhưng mà, tại sao? Sao có thể như vậy? Kinh nguyệt của cô đã trễ một tuần, làm sao không phải đây?

“Tiệp nhi, sao thế? Đã xảy ra chuyện gì?” Tịch Âu Minh cảm nhận rất rõ có cái gì đó không đúng, khuôn mặt nhỏ nhắn của người phụ nữ bé nhỏ này nhăn như gì, rốt cuộc vừa rồi cô vào tiệm thuốc làm cái gì?

Rất lâu sau Tiêu Tiệp mới ngẩng đầu lên liếc anh một cái, chậm rãi nói: “Tại sao lại không phải chứ?”

“Không phải cái gì?” Tịch Âu Minh khó hiểu hỏi.

"Không phải mang thai."

Tịch Âu Minh nhất thời không nhìn được hít vào một hơi, phản ứng đầu tiên, nàng phát hiện? Phản ứng thứ hai, không thể nào! Không, không đúng! Phát hiện không phải là về mặt này.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Chương 95.4

Editor: Tư Di

Tịch Âu Minh phản ứng cực kỳ nhanh, vội vàng cẩn thận dò hỏi: “Vậy, vừa rồi em đi mua que thử thai à?”

“Ừm.” Vẫn là giọng nói nặng nề như trước.

“Sau đó kết quả bây giờ là không mang thai?” Càng cẩn thận hơn hỏi.

“Ừm.” Íu xiu.

“Chuyện này..... Bình thường mà.....” Vất hết óc để tìm lý do nói cho qua chuyện.

“Chuyện này không bình thường, em vẫn uống thuốc điều dưỡng cơ thể. Cơ thể bây giờ không có gì đáng lo ngại, kinh nguyệt tháng trước cũng không đau. Từ trước đến nay, lúc chúng ta làm cũng không ngừa thai, hơn nữa, chúng ta làm rất thường xuyên, tại sao vẫn không có thai? Anh nhìn những cặp vợ chồng khác mà xem, làm tùy tiện một lần cũng mang thai.” Đáy mắt Tiêu Tiệp lóe lên sự cực kỳ thất vọng, nhìn anh tha thiết mong chờ.

Lúc này cô vẫn còn có thể tỉnh táo phân tích, bỗng nhiên Tịch Âu Minh cảm thấy đau đầu nhức óc.

“Thật ra thì anh cũng không muốn gạt em chuyện này.....” Tịch Âu Minh thở dài, quyết định thẳng thắn.

Tiêu Tiệp vừa nghe thấy lập tức ngừng đầu lên, thật sự là có nguyên nhân khác sao? Rốt cuộc là tại sao vậy? Đột nhiên cô cảm thấy rất khẩn trương, chẳng may.....

“Chính là..... Ở phương diện này anh từng hỏi ý kiến của bác sĩ nước ngoài, bọn họ cũng nói thể chất của anh đặc biệt, hơn nữa ngày nào anh cũng quản lý rất nhiều chuyện, khó tránh khỏi việc có chút áp lực trong lòng, những điều này đều dẫn đến nguyên nhân khó có thể thụ thai..... Em cũng biết, chúng ta cần chuẩn bị rất nhiều điều kiện mới có được một đứa con khỏe mạnh, đầu tiên chủ yếu là thả lỏng tâm trạng, còn có vợ chồng phải luôn giữ gìn sức khỏe, tâm tình vui vẻ. Mọi người thường nói, khi bạn càng muốn có được điều gì đó thì điều đó càng khó có được, nếu như bạn thả lỏng tâm trạng, có lẽ sẽ nhanh chóng có được....”

Mặt Tiêu Tiệp chuyển từ ửng đỏ sang giấc ngộ, thì ra là như vậy, thì ra vấn đề nằm ở Minh, đều do cô không tốt! Ngày nào Minh cũng vất vả quản lý rất nhiều chuyện, áp lực rất lớn. Nhất định là anh còn mong có đứa con hơn cô, nhưng lại chịu đựng không nói ra, biểu hiện của cô lại rõ ràng như vậy, có khác nào đâm một nhát dao vào tim Minh.

Sau khi Tịch Âu Minh giải bày tâm sự, bỗng nhiên cảm thấy lưng ướt đầm mồ hôi! Nói hết những gì mình từng nghe từng thấy, thật sự anh cũng không biết rốt cuộc mình đang nói cái gì! Nhưng bây giờ nhìn thấy phản ứng của cô gái nhỏ trước mặt, xem ra có tác dụng, vậy thì anh không ngại mỗi thêm cây đuốc!

“Khiến em thất vọng sao? Nếu như.....” Anh cố ý hạ thấp giọng nói.

“Không..... Không cho nói gờ!” Tiêu Tiệp lập tức lấy tay ngăn miệng anh lại, cô đã biết anh muốn nói gì. Nhưng mà, cô không đồng ý cho anh làm như vậy. Vợ chồng có phúc cùng hưởng, mặc kệ có bất kỳ khó khăn gì, cô vẫn muốn cùng anh cùng nhau đối mặt.

“Không cho anh nói muốn chia tay hay gì đó, thật ra thì..... Em cũng không mong chờ có con, thật.” Chỉ sợ anh không tin, Tiêu Tiệp còn giơ tay lên thề đảm bảo, ngay cả việc muốn hay không muốn đứa con cũng nói hết ra.

“Đứa bé là tùy duyên, nếu chúng ta có phúc, tin rằng một ngày nào đó sẽ gặp. Cho dù không có cũng không sao, cùng lắm thì chúng ta nhận nuôi một đứa.” Tiêu Tiệp vội vàng nói, chỉ sợ anh không đồng ý rồi nói ra những lời khó nghe d.đlqddi. Cô rất hối hận khi lộ ra tâm trạng mong muốn có con trước mặt anh, không có lần sau, về sau nhất định cô sẽ cẩn thận!

Rõ ràng là anh nói dối cô gái nhỏ này, vậy mà bây giờ cô lại nói dối anh. Mặc dù lời nói của cô là do anh lừa cô nói ra, nhưng những lời cô nói đều xuất phát từ tận đáy lòng, chân chân thật thật. Cho dù thật sự anh có vấn đề, hay là một ngày nào đó anh xảy ra vấn đề, tin rằng nhất định cô sẽ không bỏ mặc anh!

Cô gái ngốc này sao lại đáng yêu như vậy!

“Được, chúng ta không rời xa nhau, ở bên nhau mãi mãi!” Nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, trầm giọng nói.

“Ừm.” Càng thêm dùng sức ôm chặt anh, cô sẽ không bỏ đi, cô và anh sẽ ở bên nhau mãi mãi!

“Em không được ngừng uống những liều thuốc kia, chúng ta phải cùng nhau cố gắng.” Chỉ sợ sau khi cô tin nguyên nhân là ở anh, sẽ ngừng uống thuốc nên Tịch Âu Minh lập tức giải thích.

"Sẽ không ngừng, chúng ta phải cùng nhau cố gắng!"

"Được."

Kiều Đại Văn thận trọng liếc nhìn Hà Liên lần nữa, do dự mãi mới nói: “Hà Liên, anh không trách em sao?”

Hà Liên cũng không ngừng đầu lên, lạnh lùng nói: “Không.”

Kiều Đại Văn nghe xong vẫn không yên tâm, lại tiếp tục giải thích: “Lần trước bác gái gọi điện cho em, vui vẻ muốn đẩy nhanh việc đính hôn của chúng

ta, em còn chưa kịp nói cho anh biết. Vừa rồi vì vui quá, cho nên mới nói như thế trước mặt Tiêu Tiệp.....”

“Anh nói không trách em, em về trước đi, anh còn phải mở một cuộc họp.” Ngắn gọn nói thao thao bất tuyệt của Kiều Đại Vân lại, Hà Liên trầm giọng nói.

Nắm tay Kiều Đại Vân hết nắm chặt rồi buông lỏng lại nắm chặt, cuối cùng vẫn dịu dàng nói: “Được, vậy em về trước, anh phải chú ý sức khỏe,..... Có điều, về chuyện đính hôn, nên trả lời bác gái như thế nào đây?”

Không nhịn được nhắc đến chuyện đính hôn lần nữa, sao có thể cho qua dễ dàng như vậy được đây? Cái cô cần chính là thông tin chính xác! Lần trước là do cô cố tình gọi điện thoại cho mẹ Hà Liên, lại cố ý nhắc tới chuyện có liên quan đến Tiêu Tiệp. Trong lời nói thoáng bày tỏ ý Hà Liên chưa dứt được tình cảm với Tiêu Tiệp, vì vậy mẹ Hà Liên liền tức giận, lập tức quyết định hôn nhân giữa hai người. Không thể trì hoãn thêm giây nào nữa!

Cũng không thể trách việc mẹ Hà Liên ác cảm với Tiêu Tiệp được, chuyện năm đó mẹ Hà Liên cũng đọc “tư liệu” nên biết rõ, thật ra thì từ lúc mới gặp mặt Tiêu Tiệp, bà vẫn còn tương đối hài lòng với Tiêu Tiệp. Nào biết sau này lại xảy ra chuyện kia, đúng là biết người biết mặt nhưng không biết lòng! Cũng may nhờ có chuyện kia mà Hà Liên nhà bà gặp được cô gái tốt như Kiều Đại Vân! Cũng không thể để cô gái kia hăm hại lần nữa!

Hà Liên ngừng bút trong tay một lúc, nói: “Chuyện đính hôn, không vội, chờ thêm một thời gian nữa hãy nói.”

Suýt nữa Kiều Đại Vân nghiêng nát răng! Lại chỉ có thể im lặng cố gắng chịu đựng! Xem ra, chỉ có thể chờ mẹ Hà Liên trở về, mới có thể khiến chuyện này tiến hành theo đúng kế hoạch.

Trong giới thiếu gia, tiểu thư nhà giàu, bình thường cũng thích mời vài người bạn tới tụ họp. Thường thì người chủ trì sẽ phát thiệp mời, làm như vậy càng thể hiện sự chân thành.

Kể từ sau khi kết hôn Tiêu Tiệp nhận được không ít thiệp mời tương tự như thế, có điều từ trước đến giờ cô không thích những buổi tụ họp như vậy, đã từng tham gia một lần, đa phần là uống rượu nói chuyện phiếm, hoặc là khiêu vũ, đều là loại hình không khiến cô cảm thấy hứng thú. Dần dần, trong giới truyền ra tin đồn tính tình cô kiêu ngạo, không muốn kết bạn với người khác. Còn có người có tâm bịa chuyện, nói cô quá kiêu ngạo, không coi ai ra gì.

Đối với chút lời đồn này Tiêu Tiệp luôn không quan tâm đến, nên từ chối vẫn sẽ từ chối, cũng không bởi vì thân phận của người ta mà thay đổi. Cô không muốn vì hòa theo bất kỳ người nào mà làm ra chuyện khiến bản thân mình không vui đi. Không có ý nghĩ vui đùa kiểu đó, nên đi cũng không đi. Nó giống như đã thành một sự thật không thể thay đổi, cho nên đối với việc người trong giới không gửi thiệp mời tới, cô cũng vui mừng nhận hạ.

Nhưng không ngờ gần đây có một vị Dung tiểu thư mới về nước phái người gửi thiệp mời cho Tiêu Tiệp, muốn mời Tiêu Tiệp tham gia bữa tiệc của cô ấy. Chữ trên thiệp mời là tự tay cô ấy viết, giọng văn vô cùng kiêu ngạo, rất có khí thế ép Tiêu Tiệp không thể không đi.

Tiêu Tiệp cảm thấy khó hiểu, cô cũng không biết tại sao vị Dung tiểu thư này lại có ý định mời cô. Tiêu Tiệp đặc biệt cho người làm nghe ngóng thông tin vị tiểu thư này. Mới biết thì ra cô ấy là con gái của thị trường thành phố A, mấy năm nay luôn ở nước ngoài, bây giờ mới về nước. Nhưng ngay từ mấy năm trước cô ấy đã tự lập được một quỹ từ thiện trong nước của riêng mình, giúp đỡ không ít em nhỏ nghèo khó trở lại trường học. Xem ra, cũng là người có tâm.

Còn có chuyện thú vị hơn, còn nghe được tin tức liên quan đến Kiều Đại Vân. Hóa ra trước khi Kiều Đại Vân ra nước ngoài, sau khi thông qua quan hệ của Hà Liên mới quen biết vị Dung tiểu thư này.

Cho nên bây giờ ngẫm lại, e rằng không phải vị Dung tiểu thư muốn gặp cô mà là ý của Kiều Đại Vân. Suy nghĩ sâu xa hơn, chỉ sợ bữa tiệc này là hồng môn yến*.

*hồng môn yến: được sử dụng theo nghĩa bóng để chỉ một cái bẫy hay một tình huống vui vẻ nhưng trong thực tế lại nguy hiểm

Kiều Đại Vân mượn tay Thẩm Nhã Lâm làm tổn thương Dĩ Đồng, mối thù này cô còn chưa kịp báo, Kiều Đại Vân lại không an phận rồi hả? Cho rằng cô không làm gì là vì sợ cô ta sao?

Được rồi, cô phải tham gia bữa tiệc này, cô muốn nhìn xem rốt cuộc Kiều Đại Vân muốn làm cái gì?

Trước hôm đi một ngày, cô cho người thăm dò động tĩnh của Kiều Đại Vân, đồng thời vẫn cho người len lén đi theo cô ta, nhìn xem rốt cuộc cô ta muốn làm cái gì. Quả nhiên, đúng là thám tử nghe được không ít tin tức có ích.

Tịch Âu Minh có việc không thể đi cùng cô, nhưng mà anh có nói, hết bận sẽ qua ngay. Sau đó vì bảo đảm an toàn cho cô, Tịch Âu Minh ngầm sắp xếp không ít người bí mật bảo vệ cô, cho nên Tiêu Tiệp hoàn toàn yên tâm tham gia bữa tiệc lần này.

Căn cứ vào việc không đi thì thôi đã đi phải tiêu diệt hết tất cả nên Tiêu Tiệp đặc biệt chú ý đến cách ăn mặc của mình, nếu không thật có lỗi với những người muốn cô thành trò cười của người khác.

Lúc người hầu cung kính mở cửa xe cho Tiêu Tiệp, một thân hình nhỏ nhắn từ trong xe bước ra, đi trên thảm đỏ của nhà Dung tiểu thư như minh tinh đi trên thảm đỏ.

Vốn dáng người của Tiêu Tiệp đã rất thon thả cao gầy, lúc này còn đi đôi cao gót mười centimeter, kể ra cao hơn người khác cả cái đầu, khí thế trên

người khiến người ta khiếp sợ.

Hôm nay cô mặc một chiếc váy trắng ưu nhã dài hở vai, lộ ra bờ vai gợi cảm. Tóc dài được vén lên, lộ ra cái cổ mảnh khảnh.

Quả nhiên khiến người ta kinh ngạc, có vài người trực tiếp huyýt sáo với cô.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Chương 95.5

Dung tiểu thư cũng mặc bộ váy màu trắng, đứng ngay ngắn ở cuối thảm đỏ, đứng bên cạnh còn có chị em Kiều Đại Vân và Kiều Đại Tâm, tất cả đều đang mong chờ dáng vẻ của cô. Tiêu Tiệp mỉm cười đi tới, nói: “Từ lâu đã nghe nói Dung tiểu thư xinh đẹp động lòng người, hôm nay mới biết, đầu chỉ xinh đẹp động lòng người, quả thật chính là quốc sắc thiên hương.”

Tục ngữ nói không sai, đánh kẻ chạy đi chứ không ai đánh người chạy lại, hơn nữa Tiêu Tiệp vừa lên tiếng đã nịnh nọt, chẳng ai lại đi kiểm chuyện với người đang khen ngợi mình.

Dù thật sự là lúc đầu Dung tiểu thư muốn kiểm chuyện với Tiêu Tiệp, bây giờ cũng không tiện nói ra, chỉ cười đáp lại nói: “Bạch tiểu thư quá khen, hôm nay cô có thể đến tham gia bữa tiệc của tôi, là vinh hạnh của tôi.”

“Từ lâu đã nghe danh thiên kim tiểu thư nhà thị trưởng vừa có tài vừa có đức, tuổi còn trẻ mà đã tự lập được một quỹ từ thiện riêng, tấm chân tình này thật khó có được. Vẫn luôn muốn gặp một lần để học hỏi. Nhưng bởi vì Dung tiểu thư ở nước ngoài nên không có cơ hội. Lần này nhận được thiệp mời của Dung tiểu thư, cơ hội tốt như vậy sao tôi có thể bỏ qua được.” Tiêu Tiệp cười nói.

Dung tiểu thư vừa nghe cô nói như vậy, bỗng nhiên cảm thấy cô không giống như những gì người khác nói, một người phụ nữ có thể nói chuyện có chừng mực, thái độ hiền hòa như vậy, làm gì giống một kẻ kiêu ngạo không coi ai ra gì. Nhất thời trong lòng cảm thấy lời đồn sai sự thật, uống công cô học mất bao nhiêu năm ở nước ngoài, lại vẫn không nhìn thấu những ân oán oán của nhà giàu.

Vì vậy cười nói: “Chẳng qua là làm một chút chuyện nên làm, nhắc tay chi lao*, không khoa trương như mọi người nói đâu.”

*nhắc tay chi lao: việc đơn giản, nhỏ nhặt, dễ, không tốn sức giải quyết, chỉ như một cái nhắc tay.

“Dung tiểu thư khiêm tốn, ánh mắt của quần chúng đều nhìn ra được, nhất định sẽ nhớ đến lòng tốt của cô. Hơn nữa, ông trời cũng sẽ nhìn, không phải có câu việc người làm, ông trời chứng giám sao.” Tiêu Tiệp vẫn cười nhẹ nhàng như cũ, câu trước dùng để nịnh nọt Dung tiểu thư, câu sau dùng để nói chị em Kiều Đại Vân.

Quả nhiên, sau khi nghe xong sắc mặt của hai người này cũng thay đổi.

Mặc dù Dung tiểu thư mới hai mươi ba tuổi, nhưng cũng có thể nhìn thấu không ít người. Trước tin lời của người khác, cảm thấy Bạch Tiêu Tiệp là loại người kiêu ngạo, cho nên muốn nhân buổi tiệc hôm nay cọ xát, tốt nhất là cọ xát nhuệ khí của Tiêu Tiệp, nhưng mà bây giờ xem ra, không thể hoàn toàn tin vào lời người khác nói.

Cô thích người có lòng nhân ái, vừa rồi nghe Tiêu Tiệp nói muốn hỏi thăm quỹ từ thiện của cô, cô càng cảm thấy thích Tiêu Tiệp hơn.

Bên này trò chuyện vui vẻ, sắc mặt hai chị em bên kia liền không tốt, Kiều Đại Tâm còn không nén được tức giận, sắc mặt không vui muốn nói hai câu, lại bị Kiều Đại Vân lên lút bấm một cái nhắc nhở, ngậm miệng.

Đợi sau khi tất cả mọi người vào trong, Kiều Đại Tâm không vui nhìn chị gái nói: “Tại sao vừa rồi chị không cho em nói chuyện? Nhìn dáng vẻ đắc chí của cô ta đi., trong lòng em cực kỳ khó chịu. Không phải chị nói sẽ làm cô ta khó chịu sao? Sao vẫn để cô ta nổi bật như vậy!”

Kiều Đại Vân thản nhiên nói: “Chị cố ý tung ra những lời đồn kia, khiến Dung tiểu thư mời Bạch Tiêu Tiệp tới, tất nhiên có cách đối phó cô ta, em gấp làm cái gì!”

Con mắt Kiều Đại Tâm sáng lên, nói: “Chị có cách gì? Tại sao không nói cho em biết?”

Sắc mặt Kiều Đại Vân bình tĩnh nói: “Không nói cho em vì muốn tốt cho em, tóm lại em cứ chờ xem.”

Lần này, cô không chỉ muốn cô ta mất mặt mũi, còn muốn khiến cô ta thành trò cười của toàn bộ thành phố A, cô ta cứ chờ bị Tịch Âu Minh đá đi!

Kiều Đại Vân của quá khứ cũng được coi là bình tĩnh, tu vi cao hơn Kiều Đại Tâm nhiều. Vẫn là lần đầu tiên Kiều Đại Tâm nhìn thấy chị gái mình lộ ra vẻ mặt lạnh lùng, giống như nắm rõ tất cả trong lòng bàn tay, trong lòng cô cũng bắt đầu âm thầm kích động.

Tiêu Tiệp đang nói chuyện với người khác, quay đầu lại liếc mắt nhìn chị em Kiều thị, khoe miệng thoáng lộ ra nụ cười lạnh, quả nhiên không ngừng khắc nào cả. Xem ra mấy câu cảnh cáo của cô quả nhẹ nhàng, không đủ khiến Kiều Đại Vân an phận, thậm chí là mạo hiểm đến mức có thể bị cô đưa đoạn ghi âm ra ánh sáng, cũng muốn hăm dọa cô!

Nếu như họ có thể an phận một chút, có lẽ còn có thể trải qua cuộc sống yên ổn, nhưng hôm nay, xin lỗi, cô muốn ăn miếng trả miếng!

Trong nháy mắt, Kiều Đại Vân tươi cười dẫn theo em gái xuất hiện trước mặt cô, cô ta hết sức thân thiết nói: “Tiêu Tiệp, đã lâu không gặp, trước kia chúng tôi có nhiều chỗ không tốt, hi vọng cô có thể thông cảm, tôi và em gái kính cô một ly, hi vọng chúng ta có thể bỏ qua chuyện cũ, trở thành bạn lần nữa.”

Kiều Đại Vân vừa nói xong, Kiều Đại Tâm liền lên tiếng, tươi cười nói: “Đúng vậy, trước đây em không hiểu chuyện, hi vọng chị Bạch có thể tha thứ cho em”

Họ vừa nói xong thì có người hầu bưng ba ly rượu vang đỏ tới.

Kiều Đại Vân cầm lên, liếc mắt nhìn người hầu bưng, nhìn lại ba ly rượu trên khay của anh ta, bên cạnh ly rượu bên trái có một chiếc nĩa, bên phải không có, ở giữa cũng không có. Kiều Đại Vân không chút do dự cầm ly rượu bên trái lên, đưa cho Tiêu Tiệp. Lại đưa ly ở giữa cho em gái, còn mình lấy ly rượu bên phải.

Tiêu Tiệp cầm lấy ly rượu, nhưng không uống, Kiều Đại Vân lại nói: “Tiêu Tiệp không chịu tha thứ cho tôi ư? Tôi thật lòng hối lỗi, hi vọng nhận được sự tha thứ của cô, cũng không muốn mất đi người bạn tốt này.”

Kiều Đại Tâm cũng ra sức phụ họa nói: “Đúng đó đúng đó, chị Bạch không chịu uống có phải không chịu tha thứ cho chúng em đúng không?”

Tiêu Tiệp mỉm cười nói: “Tôi đâu trách các cô, vẫn coi các cô là chị em tốt mà.”

Kiều Đại Vân nghe cô nói như vậy, vui mừng trong lòng, cho là Tiêu Tiệp tin lời của mình....., nhưng thấy cô còn chưa chịu uống rượu, lập tức lại nói: “Nếu tha thứ cho tôi, vậy thì uống hết ly rượu này, từ nay về sau chúng ta bỏ qua xích mích trước kia, vẫn là chị em tốt.” Nói xong tự mình uống hết rượu trong ly, sau đó ánh mắt sáng quắc nhìn Tiêu Tiệp. Kiều Đại Tâm thấy chị gái uống, cũng tự mình uống một hớp rượu trong ly.

Tiêu Tiệp liếc nhìn ly rượu vang đỏ trong tay, vậy mà cũng uống một hớp không chút do dự, quả nhiên thấy vẻ mặt hả hê của Kiều Đại Vân.

Sau khi uống rượu xong, mấy người lại nói mấy câu khách sáo giả dối, sau đó Tiêu Tiệp cảm thấy nhức đầu, Kiều Đại Vân hết sức tốt bụng sai người hầu bưng tới đỡ Tiêu Tiệp đi, bản thân còn tốt bụng mượn Dung tiểu thư một gian phòng, sau đó sai người đưa Tiêu Tiệp vào trong.

“Chị, sau đó thì sao?” Kiều Đại Tâm len lén đi theo không nhận được hỏi, cô không biết gì về kế hoạch của chị gái, nhưng cô tò mò.

Kiều Đại Vân liếc nhìn em gái, cười lạnh nói: “Đương nhiên là muốn cô ta thân bại danh liệt, em cứ chờ xem, lúc nữa sẽ có kịch hay để xem! Chắc Âu Minh sắp tới rồi, vừa hay!”

Nói xong lại sai bảo người hầu kia, người hầu kia liên tục gật đầu đồng ý, sau đó cầm lấy cái kẹp tóc của Kiều Đại Vân đưa cho, rồi đi vào gian phòng.

Kiều Đại Vân lộ ra nụ cười lạnh lần nữa, rồi đi.

Vốn Kiều Đại Tâm rời đi cùng chị gái, nhưng do trong lòng không nén được tò mò, cuối cùng lại quay lại gian phòng của Tiêu Tiệp, đưa tay định mở cửa, nhưng đúng lúc này cô bị người nào đó đập mạnh vào gáy, hai mắt tối sầm lại, hôn mê bất tỉnh.

Lúc này cửa mở ra từ bên trong, vốn dĩ giờ phút này Tiêu Tiệp đang ngất lại ung dung nhìn Kiều Đại Tâm đã ngất đi, hừ lạnh một tiếng.

Vốn còn định dụ cô ta tới, không ngờ tự cô ta tìm đến cửa.

Nếu làm ra những chuyện quá đáng với cô, vậy thì để các cô tự gánh lấy hậu quả của chính mình!

Liếc mắt nhìn người hầu bưng, chỉ thấy anh ta cúi đầu nghiêm túc nói: “Thiếu phu nhân yên tâm, tất cả đã được sắp xếp ổn thỏa.”

Đây là người bên cạnh Tịch Âu Minh, Tiêu Tiệp có thể tin, lập tức rời đi, nhưng cũng không trở lại phòng khách.

Tiêu Tiệp rời đi không lâu, liền có giọng nói từ xa vọng đến, từ từ tới gần phía này.

“Tôi tận mắt nhìn thấy, một người đàn ông dẫn theo một cô gái vào phòng này!” Có người dẫn các vị khách của bữa tiệc tới, vừa đi vừa nói.

“Mấy người nói thật á? Thật sự nhìn thấy có người dẫn theo đàn ông vào gian phòng này sao?” Dung tiểu thư hỏi lại lần nữa, vừa rồi cô còn ở chung với các bạn uống rượu, nghe thấy có người nói như vậy.

“Cực kỳ chắc chắn, Dung tiểu thư không nên tha thứ cho người này!”

“Thật sự là quá đáng, không ngờ còn có người làm chuyện mất dạy trong nhà thị trường.” Có người nói.

“Á, Tiêu Tiệp đâu? Cô ấy đi đâu rồi nhỉ?” Đúng lúc này Kiều Đại Vân nói một câu, một viên đạn làm ra ngàn gợn sóng, quả nhiên mọi người bắt đầu tìm Tiêu Tiệp, sau đó phát hiện không thấy cô trong đám đông.

Sau đó.

“Không lẽ Tịch thiếu phu nhân vào phòng với người đàn ông khác?” Một người nói.

“Trời ạ, cô ta không biết liêm sỉ là gì!” Một người khác lại phụ họa.

Lại có người bắt đầu gọi, chỉ sợ chuyện nào loạn chưa đủ lớn.

“Mọi người không nên thảo luận linh tinh, chúng ta mở cửa phòng là biết.” Có người sáng suốt hơn một chút đưa ra yêu cầu.

“Mọi người đang nói đến tôi sao?” Đúng lúc này, một giọng nói dịu dàng vang lên sau lưng mọi người, tất cả mọi người rồi rít quay đầu lại, lại thấy người vừa được họ thảo luận xuất hiện sau lưng mình.

Đặc biệt là Kiều Đại Vân, miệng há ra hết cỡ cũng không biết.

Không thể nào, sao Bạch Tiêu Tiệp lại xuất hiện ở đây? Không phải cô ta nên ở trong phòng sao? Cô đã chuẩn bị xong xuôi tất cả rồi mà, tại sao lại như thế này!

Mặt Kiều Đại Vân lúc này không khác gì gặp quỷ, bắt đầu lo sợ.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102: Kiều Đại Tâm Mất Trinh (1)

Editor: Từ Di

"Không, không thể nào! Sao bây giờ cô lại xuất hiện ở đây?" Kiều Đại Vân quá mức kích động, mà quên mất mình đang ở chỗ nào, hoàn toàn luống cuống. Cô tí mỉ lên kế hoạch mọi thứ, sao có thể thất bại như vậy được? Đáng lẽ lúc này Tiêu Tiệp phải ngủ trong phòng với người đàn ông khác, chờ cô đến tổ giác cô ta, từ đó khiến cô ta thân bại danh liệt, cuối cùng không góc đầu lên được chứ!

Tục ngữ nói không sai, một người hi vọng càng nhiều, thì càng thất vọng hơn. Kiều Đại Vân cho rằng cô có thể mượn cơ hội này khiến Bạch Tiêu Tiệp xong đời, lại không nghĩ rằng cô ta không bị lừa, điều này khiến cô không thể nào chấp nhận được!

"Theo lời của Kiều Đại Vân, chẳng lẽ tôi không nên ở chỗ này mà nên ở một chỗ nào khác sao?" Tiêu Tiệp nói bóng nói gió, cười nói tự nhiên nhìn Kiều Đại Vân.

Những người khác cũng hơi cảm thấy kỳ lạ, lời nói của Kiều Đại Vân quá mức hàm ý, khiến người ta nảy sinh suy đoán.

"Kiều Đại Vân, cô nói Tiêu Tiệp không nên ở chỗ này, vậy cô nói xem cô ấy nên ở chỗ nào?" Dung tiểu thư lên tiếng, cô là con người ngay thẳng, bình thường không quen tính toán sau lưng người khác. Trước đây có nghe nói Tiêu Tiệp là người phụ nữ kiêu ngạo không coi ai ra gì, nhưng bây giờ gặp mặt mới phát hiện không như lời đồn đại bên ngoài.

Tiêu Tiệp là con người thẳng thắn khiến cô vừa gặp đã thích, cho nên theo bản năng muốn giúp cô ấy nói chuyện.

Kiều Đại Vân ngẩn ra, ngay sau đó sắc mặt trắng bệch, cô ý thức được bản thân luống cuống. Vội vàng cười nói: "Tiêu Tiệp, chỉ là tôi quá mức quan tâm đến cô thôi, vừa rồi không thấy cô ở đây, nên cho là đã xảy ra chuyện. ...cô đừng trách nha."

Cô hòng giống như bị ghen thứ gì đó, khiến cô nói chuyện cực kỳ mất tự nhiên.

Tiêu Tiệp nhìn nụ cười miễn cưỡng của Kiều Đại Vân, trong lòng biết nhất định cô ta cực kỳ thất vọng, không buông tha bất kỳ cơ hội nào khiến cô thân bại danh liệt, quả thực nham hiểm độc ác!

Vì lúc đầu bản thân không phản kháng, Kiều Đại Vân tưởng rằng cô dễ bị bắt nạt sao? Cô không thích lục đục đầu óc của phụ nữ, lúc mới gả cho Tịch Âu Minh, cũng không để ý suy nghĩ gì, cho nên mới hồ hững đón nhận, khiến cho con đường tình cảm của hai người khó khăn hơn một chút.

Nhưng mà, như thế có thể nghĩ là cô sẽ tiếp tục làm đà điều, cứ mặc cho người khác bắt nạt không phản kháng sao?

"Cảm ơn sự quan tâm của Kiều Đại Vân với tôi, có điều hôm nay Kiều Đại Tâm cũng có mặt ở bữa tiệc, sao giờ lại không thấy cô ấy, cô nên quan tâm cô ấy hơn, cũng không nên vì người chị em là tôi mà quên mất em gái ruột của mình." Lời nói của Tiêu Tiệp cực kỳ hợp lý hợp tình, khiến cho người khác

nghe cảm thấy cực kỳ thoải mái, nụ cười cũng cực kỳ ôn hòa.

Ngoài mặt ca ngợi Kiều Đại Vân quan tâm chị em tốt, nhưng thực ra ý nghĩa trong lời nói là, có ai quan tâm một người ngoài hơn người thân của mình, không phải có mục đích nào đó sao?

Quả nhiên sắc mặt của Kiều Đại Vân sau khi nghe xong càng trở nên trắng bệch, cũng không phải vì ánh mắt khinh thường của người khác, mà là.....

Quả thật như lời nói của Bạch Tiêu Tiệp, em gái cô không có ở chỗ này, nói một cách chính xác hơn, không thấy em gái của cô đâu! Lúc này, vừa đứng lúc không thấy, chẳng lẽ.....

Bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó, Kiều Đại Vân liếc mắt nhìn Tiêu Tiệp, lại phát hiện đôi mắt cô ta đen nhánh như đêm, người ngoài nhìn vào sẽ như đại dương cuốn hút người, nhưng theo cô thấy, lại giống như địa ngục tỏa ra ánh sáng châm điểm

"Không phải nói có người thông dâm ở đây sao? Vậy thì mở cửa ra xem rốt cuộc có chuyện này không, tránh cho mọi người mất công đi một chuyến!" Có người không nhịn được đề nghị, vốn là đến hóng chuyện, giờ không thấy gì cả, dĩ nhiên là cảm thất buồn bực.

Có người mở miệng, lập tức có nhiều người hưởng ứng, thật nóng lòng muốn xem thực sự có người thông dâm ở bên trong không, cũng để mọi người thỏa mãn tò mò.

Chuyện lớn xảy ra trên người người khác, chẳng khác nào chuyện giải buồn trong mắt bọn họ didd.lqd. Con người ấy mà, chính là như vậy, bản tính thích hóng chuyện, nhất là hóng chuyện của người khác!

"Được, vậy thì theo ý của mọi người, tôi cũng muốn xem rốt cuộc trong phòng này có từng xảy ra chuyện dơ bẩn mắt người hay không!" Dung tiểu thư nghiêm nghị nói.

Cả đời cô tin Phật, dạy tín ngưỡng, cho nên mới thành lập quỹ từ thiện. Nếu như thật sự nhà của mình bị người ta dùng làm chuyện không ra gì, vậy thì thật muốn cho cô ta một cái tát ngay trước mặt mọi người!

Tiền nhân Bạch Tiêu Tiệp này, nhất định tính kế em gái cô!

Lúc này trong đầu Kiều Đại Vân chỉ có một suy nghĩ, không thể để người khác mở cánh cửa này ra, nếu Bạch Tiêu Tiệp dám quang minh chính đại đứng ở chỗ này, hơn nữa còn nói đến em gái của cô, vậy thì cô dám khẳng định 100%, nhất định không phải là chuyện cô muốn nhìn thấy!

Lúc đầu cô muốn mở cánh cửa này để người ta nhìn thấy cảnh tượng bên trong đến cỡ nào, bây giờ cô lại không muốn người ta mở ra biết bao nhiêu, nếu như mở ra hậu quả khó lường

Lập tức muốn nói gì đó, nhưng Kiều Đại Vân còn chưa kịp mở miệng, đã có tiếng thét chói tai từ trong phòng truyền ra. Vừa nghe thấy tiếng thét kia, Kiều Đại Vân liền muốn chết

Giọng kia không phải của người lạ, mà là giọng cô đã nghe hơn hai mươi năm, giọng của em gái cô!

Hóng thấy có chuyện, trên mặt mọi người đều lóe lên hưng phấn, giống như thấy được cảnh tượng bên trong

Dung tiểu thư ngẩn ra, sau đó bước nhanh tới, vịn tay nắm cửa, mở ra.....

Cả người Kiều Đại Tâm không có mảnh vải che thân, quần lấy hai người đàn ông. Lúc này sau khi nghe thấy tiếng mở cửa, sợ hãi quay đầu lại, trong lòng cô lúc này thoáng hiện lên một ý nghĩ..... Cô xong rồi!

Cô không ngừng suy nghĩ, cô biết mình bị tính kế, dưới tình huống này cô có trăm miệng cũng không thể bào chữa. Không ai giúp được cô, nhưng cô không thể để cho mình cứ chết như vậy được, cho dù có chết cũng phải kéo một người chịu tội thay, nhất thời ánh mắt độc ác nhìn Tiêu Tiệp, cô ta đứng ở phía sau cổ tỏ ra vẻ kinh ngạc, nhưng đáy mắt lại thoáng hiện lên tia sáng

"Cô..... Cô thật sự quá đáng, tại sao có thể làm loại chuyện không biết xấu hổ như vậy trong nhà tôi!" Dung tiểu thư cực tức giận, đến mức tay run lên.

"Ôi, thật không ngờ, một lần hai!"

"Từ lâu đã nghe nói bạn gái Hà thiếu hiền thực nhả nhặn, lại không ngờ có một người em gái như thế này, gen thật quái dị." Có người nửa đùa nửa thật nói.

"Tục ngữ nói không sai, trên không nghiêm dưới sẽ loạn....."

Kiều Đại Vân mím chặt môi, không nói được nên lời.

Hai người đàn ông này đã bị người ta khống chế, chỉ dùng một cái khăn che kín phần dưới. Kiều Đại Tâm tự che lấy mình, trong ánh mắt nhìn Tiêu Tiệp có sự buồn bã, uất ức, tức giận nhưng lại không thể làm gì, nước mắt nhất thời tuôn ra, nói: "Chị Tiêu Tiệp, sao chị lại tính kế tôi? Tôi tốt bụng đỡ chị vào trong phòng nghỉ ngơi, tại sao chị lại làm như vậy với tôi?"

Người phụ nữ này, quả là biết cách kiếm có cho mình, phản ứng đúng là thiếu kiên nhẫn, ý tốt thì không có, ý xấu thì tùy tiện nghĩ ra cả đồng, thật đúng là

được chị gái truyền dạy.

Trong cơn mê Tiều Tiệp tràn đầy kinh ngạc: "Kiều Đại Tâm, cô nói cái gì? Tôi đối xử với cô không tệ, còn coi cô là em gái ruột thịt, sao có thể tính kế cô được đây? Hơn nữa tất cả mọi người đều thấy, tôi cũng vừa mới vào đây, sao có cơ hội chạm mặt với cô? Hơn nữa, đúng là vừa rồi tôi cũng muốn vào gian phòng này nghỉ ngơi, nhưng khi tới nơi lại không thấy đầu đầu nữa, vì vậy liền ra ngoài đi dạo một vòng với Hạ tiểu thư, ai ngờ quay lại thì xảy ra chuyện này."

Lúc này Hạ tiểu thư cũng đi tới nói: "Điều Tiều Tiệp nói là thật, tôi và cô ấy cũng vừa mới từ bên ngoài quay lại, cô không cần vu oan cho người tốt."

Điều Hà tiểu thư nói cũng là thật, đúng là vừa rồi Tiều Tiệp có ra ngoài đi dạo một vòng với cô ấy.

Có người ở đây không nhận được giúp Tiều Tiệp nói chuyện, âm ỉ khắp nơi.

Kiều Đại Tâm đứng ở đó bơ vơ không nơi nương tựa, ngay cả Kiều Đại Vân cũng không dám mở miệng, không phải cô không muốn giúp em gái của mình, mà là vì tình trạng bây giờ càng giúp càng rồi.

Đúng lúc này, hiện trường càng loạn hơn vì ở chỗ người dẫn đường, Tịch Âu Minh và mấy người đàn ông xuất hiện, bọn họ đều đến đón người phụ nữ của mình về nhà.

"Xảy ra chuyện gì?" Tịch Âu Minh không để ý tới ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, đi thẳng đến trước mặt Tiều Tiệp, cực kỳ tự nhiên ôm eo của cô.

Tiêu Tiệp buồn rầu dựa vào ngực Tịch Âu Minh, bức bối nói: "Em không sao, chỉ có điều Kiều Đại Tâm." Cô không nói câu tiếp theo, dù sao chuyện cũng xảy ra trước mắt, mọi người tự nhìn cũng hiểu.

Bờ môi Kiều Đại Tâm run run, cả đời này người cô quan tâm nhất là Tịch Âu Minh, luôn nghĩ có một ngày sẽ gả cho anh ấy, nhưng mà bây giờ tất cả đều đã bị phá hủy d.ddd. Cô không còn cơ hội nào nữa, muốn thanh minh cho bản thân nhưng lại không tìm được lý do, không lấy được cớ, ngay sau đó kích động đến mức hai mắt trợn ngược, hôn mê bất tỉnh.

Bữa tiệc cứ kết thúc như vậy.

Sau khi đặt em gái vào trong xe, Kiều Đại Vân nhìn chăm chăm Tiều Tiệp. Những người khác đều bỏ đi, Tiều Tiệp tốt bụng ở lại giúp Kiều Đại Vân, nói trắng ra chính là cười nhạo Kiều Đại Vân.

Kiều Đại Vân gờ tay lên muốn tát Tiều Tiệp, lại bị Tiều Tiệp bắt được: "Đối với tâm cơ của cô tôi vô cùng khâm phục, không biết cô có hài lòng với chuyện bản thân tự sắp xếp hay không?"

Kiều Đại Vân muốn thoát ra, nhưng Tiều Tiệp khỏe hơn cô nhiều, lúc này tạm thời cô không thoát ra được, trái lại còn làm đau tay mình.

Nhìn Tiều Tiệp như đang cười, nhưng đáy mắt lại lộ ra ánh sáng sắc nhọn như dao, không biết vì sao trong lòng Kiều Đại Vân cũng có chút sợ. Hình như kể từ khi gặp lại đến nay, cô chưa lần nào quang minh chính đại thắng Tiều Tiệp, trừ những thủ đoạn người ngoài cuộc không nhận ra. Cái người vẫn bị mình bắt nạt trước đây, hình như bây giờ đã thay đổi. Cô tự nhận thủ đoạn của mình rất cao, nhưng hôm nay lại thua trong tay người từng là bại tướng của mình, trong lòng cô lúc này không nói ra được tư vị.

"Cô cũng đủ độc ác, phá hủy trong sạch của em gái tôi!" Kiều Đại Vân cắn răng nghiêng lợi nói, lại quên mất, nếu như mưu kế của cô thành công, hôm nay người bị phá hủy trong sạch chính là Tiều Tiệp.

Tiêu Tiệp chớp chớp mắt nói: "Cái này không phải do cô ban tặng sao? Cũng nhờ Kiều Đại Vân cao tay, có đầu óc. Nếu không chỉ bằng vào tôi, sao có thể nghĩ ra cách thông minh như vậy đây?"

Lời nói của Tiều Tiệp khiến Kiều Đại Vân nghẹn không nói được lời nào, chỉ trừng cặp mắt ác độc nhìn Tiều Tiệp chăm chăm.

"Đúng rồi, hôm nay là em gái cô, lần sau. Chính là cô rồi." Tiều Tiệp mỉm cười nói, buông tay của Kiều Đại Vân ra, xoay người rời đi.

Nhìn Tiều Tiệp tao nhã rời đi, Kiều Đại Vân hận nghiêng răng nghiêng lợi, thế nhưng lúc này lại không có cách nào.

Tiêu Tiệp đi được mấy bước thì nghe thấy một chút âm thanh phát ra từ trong xe phía sau, tiếp theo là nghe thấy giọng hoảng hốt trấn an của Kiều Đại Vân. Cô quay đầu lại nhìn, ánh mắt trầm hơn một chút. Trải qua chuyện ngày hôm nay, danh tiếng của Kiều Đại Tâm coi như bị phá hủy hoàn toàn. Mặc dù bây giờ đang là thế kỷ 21, nhưng chuyện một người phụ nữ lên giường với hai người đàn ông cùng một lúc vẫn là chuyện không thể chấp nhận được, nói khó nghe hơn, chính là lăng ló. Sau này còn ai dám lấy một người phụ nữ như vậy về nhà đây?

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sùng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Chương 96.2

Đi tới chỗ rẽ, liền nhìn thấy chiếc xe Lincoln màu đen đã dừng ở đó từ sớm. Tiêu Tiệp không nói câu nào mà lên xe luôn, quả nhiên thấy Tịch Âu Minh đã ở trong xe chờ như mong muốn.

"Sao thế, không hài lòng với kết quả ngày hôm nay?" Thấy sắc mặt Tiêu Tiệp không được tốt cho lắm, Tịch Âu Minh quan tâm hỏi. Vì anh biết rõ chuyện tình ngày hôm nay, cũng vì hiểu rõ chuyện tình phát triển như thế nào cho nên mới dễ dàng đề cô tự mình xử lý. Đúng là kết quả này đã tốt rồi, tại sao còn có thể lộ ra vẻ mặt như vậy.

"Không biết, có cảm giác khó hiểu trong lòng." Tiêu Tiệp thành thật nói, kết quả như thế nằm trong dự liệu của cô, tất cả đều phát triển đúng kế hoạch.....

Đúng là cô có chút cảm khái, xem ra con người đều phải thay đổi, cái thế giới này không tồn tại khái niệm bạn không gây sự với người khác, người khác không gây sự với bạn. Nếu như bản thân không hung ác một chút, thì người bị hại không chỉ có mình mà còn có bạn bè bên cạnh mình. Vốn cô định sống yên ổn với người trong lòng đến hết cuộc đời, nhưng bản thân ở vị trí này, có muốn cũng không được.

Cho dù không có Kiều Đại Vân, cũng sẽ có người khác xuất hiện cố ý bôi bác mình, cô không thể núp sau lưng người khác mãi được, nếu như bản thân không tự bảo vệ mình, thì sao người khác có thể bảo vệ được mình đây.

Tịch Âu Minh biết cô đang nghĩ gì trong lòng, nhưng cũng không lên tiếng an ủi. Bản thân xã hội là như thế, bạn không đủ mạnh sẽ bị người khác bắt nạt, có lẽ anh có thể tạm thời bảo vệ cô, nhưng không thể bảo vệ cô mỗi phút mỗi giây. Biến bản thân mạnh mẽ mới là quan trọng nhất, nhưng mặc kệ cô biến thành dạng gì, thì vẫn mãi mãi là vợ của anh.

Năng lực của phụ nữ nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nhưng một khi lòng dạ độc ác trỗi dậy thì đôi khi đàn ông cũng không thể phản kháng lại. Không phải có câu đằng sau một người đàn ông thành công là một người phụ nữ vĩ đại sao. Cho nên có thể thấy được, năng lực của phụ nữ vẫn rất mạnh.

Ở chỗ nào đó trong phòng, Kiều Đại Tâm nằm trên giường như một xác chết, hai mắt vô hồn nhìn trần nhà. Không còn hy vọng thì sống có ý nghĩa gì?

Kiều Đại Vân đau lòng nhìn dáng vẻ tuyệt vọng của em gái mình với tương lai, trong lòng thật sự căm hận Bạch Tiêu Tiệp. hận không thể móc tim của cô ta, uống máu của cô ta!

Nhưng cô lại chẳng thể làm được gì vào lúc này, Bạch Tiêu Tiệp của bây giờ đã khác với trước đây, cô muốn lên kế hoạch lần nữa, không thể thua trắng tay như vậy.

"Tâm nhi, em không nên nản lòng, phải tỉnh táo lại. Ngày mai chị sẽ đi tìm Hà Liên nghĩ cách, thay đổi chuyện ngày hôm nay, rồi tất cả sẽ tốt thôi, em đừng nản chí." Kiều Đại Vân tận tình khuyên bảo.

"Em không nản chí, em muốn tận mắt nhìn thấy Bạch Tiêu Tiệp ngã xuống, bây giờ còn chưa được nhìn thấy, sao em có thể nản chí được đây." Mặt Kiều Đại Tâm không chút thay đổi nói, giọng nói vang lên già đi mười mấy tuổi.

"Ừ, em yên tâm, nhất định chị sẽ báo thù cho em!" Kiều Đại Vân độc ác nói, sau đó ôm lấy em gái của mình, nuốt nước mắt vào trong lòng.

Ngày hôm sau, dù Kiều Đại Vân có nhanh cũng không nhanh bằng tốc độ của phóng viên truyền thông.

Mới rạng sáng ngày thứ hai, các tờ báo mạng lớn đã đưa tin chuyện xảy ra tối hôm đó.

Tính tình em gái vị hôn thê của Hà thiếu lăng lự trời sinh.

Không dạy dỗ em là lỗi của chị gái.

Mình lăng lự còn muốn hại người khác.

Tịch thiếu phu nhân rộng lượng tha thứ.

.....

Đêm đó người tham gia bữa tiệc toàn là phụ nữ, mà phụ nữ là sinh vật gì? Ba người phụ nữ có thể thành một cái chợ, huống hồ có bao nhiêu ánh mắt nhìn thấy, dù muốn giấu cũng không giấu được.

Kiều Đại Tâm không dám ra ngoài, sợ bị người khác ném trứng gà. Còn Kiều Đại Vân vẫn bình tĩnh, liên tục xuất hiện trong các bữa tiệc với Hà thiếu, hình như Hà thiếu không thêm quan tâm chuyện này cũng không có ý định nhúng tay vào. Khiến Kiều Đại Vân vốn muốn biện hộ cho em gái mình bị ép ngầm miệng lại, cô không thể vì chuyện của em gái mà ảnh hưởng đến bản thân, đợi cô kết hôn với Hà thiếu, cô sẽ từ từ tính sổ Bạch Tiêu Tiệp.

Biệt thự Lành gia.

Một người phụ nữ trung niên có dáng người hơi mập, tuy đã hơn bốn mươi, nhưng vẫn thướt tha thùy mị như xưa, bà tao nhã bày thức ăn lên bàn với người giúp việc. Hôm nay là chủ nhật, con trai không phải đi làm, khó khăn lắm mới có thể ăn một bữa cơm có mặt đầy đủ mọi người trong gia đình.

"A Lam, lên xem con tôi dậy chưa, mau gọi nó xuống ăn cơm! Thằng bé này, mấy tuổi rồi còn tham ngủ!" Mặc dù là câu trách móc, nhưng trong giọng nói lại tràn đầy sự yêu thương và cưng chiều.

"Dạ vâng ạ, con lên xem ngay." Người giúp việc A Lam là một cô gái trẻ chừng hai mươi tuổi, nhà thiếu tiền đi học nên tự ra ngoài đi làm. Cũng làm ở Lành gia lâu rồi, bởi vì cô chịu khó nên rất được lòng Lành phu nhân.

Trong phòng Lành Liên, một đôi nam nữ đang ôm nhau ngủ. Từ bộ phận lộ ra của hai người, có thể thấy hai người dưới chăn không mặc quần áo. Hơn nữa trên cánh tay và cổ của cô gái tràn đầy vết hằn lớn nhỏ, cái xanh cái tím.

Nghe thấy tiếng người lên lầu, Lành Liên tỉnh lại trước, sợ đến mức cả người đổ mồ hôi lạnh. Bây giờ đang ở nhà, không phải ở bên ngoài! Sao tối hôm qua lại vắng đầu cho anh vào phòng cơ chứ? Vào cũng thôi đi, lại để anh ở đây cả đêm?

"Thần, Thần tỉnh lại! Mau tỉnh dậy!" Không suy nghĩ nhiều, Lành Liên đứng dậy kéo chăn, bọc kín mình lại, nếu gọi không dậy, vậy để điều hòa gọi dậy.

Cô vội vàng tìm quần áo, nhanh chóng mặc vào. Ở bên này, sau khi không có chăn và mỹ nhân, cuối cùng Lành Phong Thần cũng bị điều hòa thổi gió lạnh đến tỉnh, vừa tỉnh lại đã thấy Lành Liên vội vàng hét hoảng mặc quần áo.

"Có yêu quái đuổi theo phía sau em sao? Vợ vàng như vậy làm cái gì? Ngủ tiếp đi!" Lành Phong Thần mông lung nói, hình như vẫn chưa hoàn toàn tỉnh ngủ.

"Anh còn nói được, đều tại anh đó! Người giúp việc lên gọi anh, mẹ vẫn còn chờ chúng ta ở dưới nhà để cùng ăn cơm, anh nhanh tay nhanh chân lên, đợi em che giấu giúp anh, anh phải nắm bắt thời cơ về phòng mình đây!" Vợ vội vàng vàng nói rõ, Lành Liên lại dùng tốc độ nhanh nhất rửa mặt, cuối cùng mở cửa phòng ra.

A Lam đã đứng trước cửa phòng Lành Phong Thần rất lâu mà không nghe thấy bất kỳ động tĩnh gì bên trong, lại nghe thấy gian phòng đối diện có tiếng mở cửa, quay đầu lại nói: "Đại tiểu thư, em đang định gọi tiểu thư, không biết Lành thiếu gia bị làm sao, em gọi rất lâu mà không có động tĩnh gì."

Lành Liên khẽ mỉm cười, nói: "Em ấy vẫn luôn như vậy, em xuống trước đi, để tôi gọi cho."

A Lam cười cảm kích, rồi đi xuống lầu.

"Bảo bối!" Không biết Lành Phong Thần đến sau lưng Lành Liên từ lúc nào, ôm lấy cô, lại bắt đầu gặm mút nơi cần cổ cô.

"Á, anh mau về đi! Nhanh lên một chút, mẹ đang ở dưới nhà chờ chúng ta cùng ăn cơm!" Lành Liên nửa lời nửa kéo kéo anh từ trong phòng ra, lại đẩy anh vào phòng của anh.

Lành Phong Thần đâu có quan tâm nhiều như vậy, ngay sau đó Lành Liên cũng bị lôi vào trong phòng. Đẩy người đẹp lên giường, đè lên trên.

"Ừm ~ Anh đừng tay lại!" Lành Liên vừa tránh vừa nói.

Bàn tay to lớn của Lành Phong Thần trực tiếp tập kích bộ ngực mềm mại kia, miệng cũng không nhàn rồi, hôn cô đến mức không thở nổi.

"A Lam, có chuyện gì à? Sao không thấy mấy đứa nó xuống?" Giọng của Lành phu nhân từ dưới lầu vọng lên, sau đó là lời giải thích của người giúp việc, không ngờ Lành phu nhân bắt đầu lên lầu.

"Ừm, anh bỏ tay ra, mẹ lên lầu!" Nhất thời Lành Liên cảm thấy có loại cảm giác tai vạ sắp đến, cuối cùng Lành Phong Thần không làm loạn nữa, buông cô ra, chỉ có điều khôه miệng hiện lên nụ cười xấu xa.

Lành Liên còn đang không hiểu nụ cười này của anh từ đâu mà đến, lại nhìn thấy anh giơ ngón tay lên, bên trên là chất lỏng trong suốt.

Sắc mặt liền đỏ ửng đến mức có thể nhò ra máu, hình như còn chưa đủ, Lành Phong Thần lè lưỡi nhẹ nhàng liếm, Lành Liên lập tức cảm thấy mình không thể nào hô hấp được!

Lúc Lành phu nhân đi lên, nhìn thấy cảnh mặt Lành Liên đỏ bừng đi từ phòng Lành Phong Thần ra. Vì chỉ quan tâm đến con trai nên Lành phu nhân không nhận ra có gì không ổn, chỉ có chút không vui nói với Lành Liên: "Ăn cơm muộn không tốt cho sức khỏe, con cũng làm chị, sao không biết quản em trai mình."

"Dạ, về sau con sẽ chú ý ạ." Lành Liên cúi đầu nói.

Lành phu nhân lắc đầu, gõ cửa phòng con trai mình, không để ý tới người ngoài không có quan hệ máu mủ với bà nữa. Đối với bà mà nói, Lành Liên mãi

mãi chỉ là một người ngoài. Cho dù trên danh nghĩa là người Lãnh gia, nhưng vẫn không thể chân chính làm người Lãnh gia! Dù sao cũng có một ngày con bé sẽ già đi, lúc đó bà cũng không sốt ruột.

Sắc mặt Lãnh Liên chán nản, mặc dù từ khi còn rất nhỏ đã biết thái độ của Lãnh phu nhân với mình, hơn nữa cũng không cho phép cô gọi bà là mẹ, nhưng thi thoảng cô vẫn ngẫu nhiên gọi bà là mẹ.

Lúc ăn cơm, Lãnh phu nhân ra sức gấp thức ăn vào bát con trai mình, vẫn không quên dặn dò: "Bây giờ con bận rộn công việc, phải ăn nhiều vào, đừng để thân thể mệt mỏi, mẹ sẽ đau lòng!"

Lãnh Phong Thần cười yếu ớt đáp lời: "Mẹ cũng ăn nhiều chút." Nói xong cũng gấp thức ăn vào bát cho mẹ, lại gấp ít thức ăn vào bát của Lãnh Liên, nói: "Chị cũng ăn nhiều vào, trông chị gầy chưa kia!" Buổi tối ôm không được thoải mái, Lãnh Phong Thần nói thầm trong lòng.

Lãnh phu nhân lập tức mất hứng, nhưng không biểu hiện ra ngoài trước mặt con trai, chỉ âm thầm trừng mắt liếc Lãnh Liên.

Lãnh phu nhân ngồi đầu bàn, Lãnh Phong Thần ngồi bên tay trái mẹ mình, còn Lãnh Liên ngồi xuống bên cạnh Lãnh Phong Thần. Nhưng cô vừa mới đưa miếng sườn lên miệng đã để rơi xuống.

Hào môn* coi trọng việc ăn không nói ngủ không nói, cho nên lúc này Lãnh phu nhân đang cúi đầu chuyên tâm ăn cơm, cũng không chú ý động tĩnh phía dưới. Nhưng Lãnh Liên lại cảm thấy mình đang rơi vào nước sôi lửa bỏng.

*hào môn: nhà giàu có quyền thế.

Bởi vì..... Tay của Lãnh Phong Thần không đứng đắn đưa tới giữa đùi của cô, may mà sau lưng bọn cô là bức tường, nếu không những động tác nhỏ này sẽ bị người khác nhìn thấy.

"Sao con không ăn cơm, đồ mặt cái gì?" Lãnh phu nhân vừa ngẩng đầu lên đã thấy mặt Lãnh Liên đỏ bừng, đồ ăn trong bát còn nguyên chưa động đến, bà có chút không vui nói.

Theo bà, lãng phí lương thực là điều đáng xấu hổ!

"Không phải, con... con đang muốn ăn...." Hai chân Lãnh Liên lạng lã di chuyển, muốn tránh động tác mờ ám của người nào đó. Làm ngay trước mắt Lãnh phu nhân, cô thấy cô sắp điên rồi.

Cũng may Lãnh Phong Thần không chọc ghẹo cô quá lâu, chỉ lúc sau là ngồi yên ăn cơm.

Lãnh Liên vừa thờ phào nhẹ nhõm thì nghe được câu nói của Lãnh phu nhân, mặt lập tức tái nhợt,

Lãnh phu nhân nói: "Thần à, tuổi của con cũng không nhỏ, mấy hôm trước mẹ cho người xem một vài vị tiểu thư đủ tiêu chuẩn làm con dâu, hôm nay con bỏt chút thời gian theo mẹ gặp mặt người ta."

Lãnh Liên vừa gấp miếng sườn lại để rút đến bộp.

Lãnh Phong Thần không ngờ mẹ lại nói chuyện này lúc này, nhưng anh cũng tinh tế phát hiện ra động tĩnh của Lãnh Liên, lập tức cau mày nói: "Mẹ, chuyện của con con tự lo, không cần mẹ lo lắng."

"Tại sao chuyện của con lại không cần mẹ quan tâm. Con là con của mẹ, chuyện của con cũng là của mẹ. Huống chi con xem con lớn thế này rồi, thế mà còn chưa có bạn gái, không phải vì mẹ muốn tốt cho con sao? Con đứng ra ngoài tìm một người phụ nữ không ra gì về đây, mẹ sẽ không chấp nhận!" Lãnh phu nhân lập tức lên tiếng phản đối con trai, chuyện khác có thể thương lượng chứ chuyện con dâu bà sẽ không nhân nhượng.

Phải là hào môn giống mình, nhất định phải tìm một cô con dâu môn đăng hộ đối, không phải loại phụ nữ nào cũng có thể vào nhà Lãnh gia!

Nói xong quay đầu lại nói chuyện với Lãnh Liên: "Con cũng thế, cũng sắp ba mươi tuổi rồi, còn chưa có bạn trai, con định đợi đến khi nào, phụ nữ ba mươi tuổi, có muốn gả cũng không ai muốn lấy."

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Chương 96.3

Sắc mặt Lãnh Liên lập tức tái nhợt, Lãnh Phong Thần đau lòng, không nhịn được phản bác: "Ai nói không ai cần, con....."

"Con biết rồi ạ, đợi hết bận, con sẽ tìm bạn trai." Lãnh Liên nhanh chóng cắt ngang lời Lãnh Phong Thần, cô biết anh định nói cái gì, nhưng mà, loại tình yêu này, sao có thể nói ra đây?

Lãnh Phong Thần bị cô nói đến phát cáu, đã đến lúc này rồi, cô còn không muốn thừa nhận quan hệ giữa bọn họ sao?

"Không cần chờ làm gì, con xem mấy người các con đi, chuyện gì cũng khiến bà cụ già như mẹ phải lo lắng. Mẹ đã cho người xem cho con một người cực tốt, đến lúc đó con đi gặp mặt người ta, nếu như cảm thấy có thể được thì nhanh chóng kết hôn đi! Để lâu cũng không phải là chuyện tốt!"

Lãnh phu nhân nói như đinh đóng cột, không cho người ta cơ hội phản đối.

"Không được!" Lãnh Phong Thần không chút nghĩ ngợi lập tức lên tiếng phản đối ra mặt: "Mẹ! Mẹ cho rằng mẹ là Nguyệt Lão sao? Tại sao có thể tùy tiện làm mai cho người ta! Trên thế giới này chẳng ai xứng với Lãnh Liên cả!" Dĩ nhiên trừ anh ra.

"Nếu mẹ nhìn ung mắt, vậy con tìm cơ hội đi gặp mặt là được." Trái với sự tức giận của Lãnh Phong Thần, Lãnh Liên có vẻ bình tĩnh hơn nhiều. Cô đã sớm đoán trước sẽ có ngày này, lại không ngờ đến nhanh như vậy.

"Ừ, vẫn là con hiểu chuyện, cũng không ủng hộ sự yêu thương của mẹ dành cho con bao năm qua. Đối phương buôn bán dầu diesel, vẫn tính là người có tiền ở thành phố A, mặc dù ngoại hình không được hoàn hảo cho lắm, nhưng coi như đang hoàng..." Nói tới chỗ này, Lãnh phu nhân muốn nói lại thôi, nhìn sắc mặt Lãnh Liên vẫn bình thường, nên tiếp tục nói: "Ở độ tuổi như con, cũng chỉ có thể tìm người lớn tuổi hơn con, trẻ tuổi quá sẽ không thương con. Đối phương năm nay bốn mươi tuổi, lớn hơn con mười tuổi, vừa đẹp."

"Mẹ!" Lãnh Phong Thần muốn quăng đồ bần: "Mẹ có ý gì? Ai cho mẹ tự ý làm mai cho người ta! Hơn nữa còn là một ông già! Mẹ bảo yên tâm cái gì! Con không đồng ý!"

Đối với việc mẹ mình chẳng thương yêu gì Lãnh Liên, anh là người rõ nhất, rất nhiều chuyện chỉ cần không quá đáng, anh đều có thể dễ dàng tha thứ, hơn nữa sẽ bù đắp ở những phương diện khác. Nhưng mà, chuyện hôm nay, không có cửa đâu! Đến cửa sổ cũng không có!

"Con xem thái độ của con là sao hả? Mẹ đang thương lượng với Lãnh Liên, con chen miệng vào làm gì! Hồ đồ!" Lãnh phu nhân quát lớn, chuyện khác bà có thể chiều theo ý con trai, nhưng đối với việc này, bà nhất định phải theo ý định của mình! Không nhường nhịn chút nào cả!

"Được ạ, con sẽ tìm thời gian gặp mặt người kia, cảm ơn mẹ." Lãnh Liên bình tĩnh nói, không ảnh hưởng chút nào đến cảm xúc.

"Chị biết chị đang nói gì không hả?" Lãnh Phong Thần cả giận nói, không ngờ cô đồng ý! Sao cô có thể đồng ý gặp mặt người đàn ông khác ngay trước mặt anh, hơn nữa còn là một ông già!

"Con nhìn xem, chỉ có Liên nhi hiểu chuyện, chẳng bao giờ khiến mẹ lo lắng! Nào có giống con!" Lãnh phu nhân liền nở nụ cười âm áp, ngay cả cách gọi cũng thay đổi.

Lãnh Liên tự động bỏ qua ánh mắt tức giận của Lãnh Phong Thần, tiếp tục ăn cơm, nhưng ăn như nhai sáp, chẳng có mùi vị gì cả.

Hôm nay cấp trên không vui, chỉ cần là người có mắt cũng có thể nhìn ra, cho dù là không có mắt cũng có thể nhận ra được. Mà Tiêu Tiệp luôn bên cạnh ông chủ dĩ nhiên càng cảm nhận được sâu sắc hơn.

"Tôi đã nói rồi, loại chuyện như thế này tự mấy người làm được, chuyện gì cũng đến tay tôi làm, vậy thuê mấy người về làm cái gì!" Bộp một tiếng lại cúp điện thoại.

Vừa ngẩng mặt lên liền thấy Tiêu Tiệp cầm tập tài liệu đứng cách đó không xa, Lãnh Phong Thần day day ấn đường, gọi cô lại.

Hôm nay anh không có tâm trạng nói đùa, hận không thể đuổi hết mấy người quấy rầy anh ra ngoài. Nhưng mà, không được, ít nhất là vị trước mắt này không được!

Trước không bàn đến ông chồng có năng lực của cô, chỉ bằng vào tình bạn lâu nay không tệ của bọn họ, anh sẽ không làm khó.

"Hôm nay anh ăn phải thuốc nổ à?" Tiêu Tiệp nói, đổi lại là người khác đã sớm chạy ra ngoài, chắc chắn sẽ không đụng vào họng súng vào lúc này.

Quả nhiên, Lãnh Phong Thần thờ ơ liếc cô một cái, không nói gì, sắc mặt cực kỳ không tốt, quay đầu đi.

"Haizz, xem ra tâm trạng của anh không được tốt, tâm trạng không được tốt sẽ không muốn ăn, đã vậy phần bữa sáng yêu dấu này để tôi tiêu hóa giúp anh nhé! Cũng là chuyện tốt nên làm đi., không được lãng phí!" Tiêu Tiệp nói, không biết từ lúc nào trên tay xuất hiện thêm một hộp đựng đồ ăn sáng ngon lành.

Vốn Lãnh Phong Thần không muốn để ý tới, tuy nhiên anh cảm thấy có cái gì đó không đúng, nói: "Ai làm?"

"Là của một vị tiểu thư họ Lãnh." Tiêu Tiệp thần nhiên nói.

"Cầm đi!" Nếu dám đồng ý đi xem mắt, vậy còn làm điểm tâm cho anh làm cái gì! Trực tiếp để người khác làm còn tốt hơn!

"A vậy cảm ơn nha! Vừa hay sáng nay tôi chưa kịp ăn sáng, đang đói bụng đây." Tiêu Tiệp lập tức cầm hộp thức ăn, định đi ra ngoài.

Lãnh Phong Thần nhanh hơn cô, khi cô kịp phản ứng, thì anh đã cướp được đồ ăn sáng rồi. Hừ một tiếng, cô cũng biết, ra về cứng miệng có gì hay!

"Được rồi, xem như hôm nay tâm trạng của tôi tốt, nên tiện tay làm việc tốt, nói đi, có chuyện gì khiến anh buồn bực thế? Nói ra có lẽ tôi có thể giúp được anh." Tiêu Tiệp nói, cô thấy hơi lạ, lúc gặp Lãnh Liên cũng thấy vẻ mặt của cô ấy hơi lạ, khác xa với bình thường. Bây giờ Lãnh Phong Thần cũng thế, tám mươi phần trăm là hai người này giận nhau rồi.

Lãnh Phong Thần cầm lấy bữa sáng, vẻ mặt cũng không thay đổi, vẫn tỏ vẻ người lạ chớ gần.

"Tôi đếm đến ba, một, hai, ba!" Tiêu Tiệp bình tĩnh đếm, khẽ đếm hết lập tức quay đầu rồi đi, quả nhiên sau lưng truyền đến giọng buồn buồn.

"Chờ một chút!"

Khóe miệng hơi nhếch lên, lộ ra nụ cười đắc ý, đứng lại.

"Cô ấy muốn đi xem mắt."

Hả? Tiêu Tiệp suy nghĩ, Lãnh Liên muốn đi xem mắt?

"Cho nên anh là tên ngốc đúng không?"

Tiêu Tiệp nhìn Lãnh Phong Thần nói hết sức không nề mặt.

"Cô! Không nói thì thôi! Không cần châm chọc tôi!" Sắc mặt Lãnh Phong Thần không vui nói.

"Cô ấy muốn đi xem mắt, anh lại thật sự để cho cô ấy đi sao? Anh không có tay hay là không có chân, gặp loại chuyện như vậy còn đứng ở đây than thở há?" Tiêu Tiệp nói đầy ẩn ý.

"Cô cho là tôi muốn à? Nhưng mấu chốt của vấn đề nằm ở phía mẹ tôi."

Trong nháy mắt Tiêu Tiệp liền hiểu ra vấn đề, nghĩ đến cũng đúng, chuyện của bọn họ, quả thực có chút loạn luân, nhưng chỉ cần hai người yêu nhau, dù là khó khăn hơn nữa cũng có thể vượt qua không đúng sao? Huống chi, chẳng có quan hệ máu mủ!

"Vậy tôi hỏi anh, anh tình nguyện để Lãnh Liên gả cho người khác à?"

"Chắc chắn không muốn!"

"Vậy thì anh vẫn còn ở đây than thở cái gì nữa? Kết quả cuối cùng không phải là anh quyết lấy Lãnh Liên sao? Đến bây giờ anh còn chưa hiểu rõ vấn đề à?"

"Tôi nghĩ, bây giờ tôi đã hiểu rõ rồi." Muốn biến một người phụ nữ thật sự thành người của mình, chỉ lên giường thôi là chưa đủ, còn phải có thứ gì đó khiến họ vĩnh viễn thành người của mình!

Trong một nhà hàng cao cấp, có vài đôi đang ngồi. Nơi này khá thoáng mát, lắp đặt thiết bị hạng sang, không ít các đôi tình nhân đến đây hẹn hò.

"Quả nhiên Lãnh tiểu thư xinh đẹp như hoa, so với bức ảnh kia thì chỉ có hơn không có kém!" Một người đàn ông trung niên chừng bốn mươi tuổi, tóc hơi hói nâng ly rượu lên, cười híp mắt với người ngồi đối diện.

Trước từng gặp không ít người phụ nữ, nhưng luôn cảm thấy đối phương không xứng với mình! Bây giờ anh cũng thuộc hàng ngũ có tiền, người phụ nữ bình thường sao có thể hợp với anh.

Giống như vị trước mắt này, vừa nhìn là biết tiểu thư khuê các, có học thức, tao nhã, có tư chất làm người vợ. Xem ra cô không lừa anh, người giới thiệu lần này sẽ khiến anh tuyệt đối hài lòng, bây giờ gặp mặt, đúng là cực kỳ hài lòng.

"Cảm ơn, Ngô tiên sinh cũng rất khác người." Nghe lời khen của đối phương, Lãnh Liên cười nhạt nói, trên mặt cũng không biểu hiện sự mất hứng, lại lễ phép đánh giá đối phương.

"Người vợ trong tưởng tượng của tôi giống như Lãnh tiểu thư vậy, vừa thanh cao lại trang nhã, nhất định trong tương lai sẽ thành người vợ mẫu mực. Tôi nghĩ đứa con của tôi cần một người mẹ ưu tú như vậy dd.lqddi, hơn nữa đáng người Lãnh tiểu thư rất đẹp, tin rằng nhất định con của chúng ta sau này sẽ kế thừa những gì tốt đẹp nhất của chúng ta, lớn lên cực kỳ khôi ngô tuấn tú! Ha ha!" Ngô tiên sinh càng nghĩ càng vui vẻ, đề tài cũng từ từ rõ ràng.

Lãnh Liên lập tức sững sờ trong giây lát, không biết nên trả lời như thế nào cho phải.

"Ha ha, tôi không dọa cô chứ. Nhưng chúng ta đến cái tuổi này rồi, không vội không được...! Tuổi càng lớn, về sau càng khó có con!" Ngô tiên sinh nói cực kỳ ẩn ý.

Trong lòng Lãnh Liên đang suy nghĩ xem nên mở lời thế nào, ánh mắt không tự chủ được nhìn lướt qua bốn phía. Khi thấy nơi nào đó thì nước uống vừa uống suốt nửa phun ra ngoài.

Không phải Lãnh Phong Thần ngồi ngay bàn bên cạnh thì là ai? Anh đến đây từ bao giờ, nghe được bao nhiêu rồi? Sao vẻ mặt lại khó coi như vậy?

"Lãnh tiểu thư? Lãnh tiểu thư? Cô có nghe thấy tôi nói gì không?" Đối với việc Lãnh Liên không tập trung, sắc mặt Ngô tiên sinh không có bất kỳ sự không vui vào, người đẹp chính là người đẹp, ngay cả không tập trung cũng xinh đẹp như vậy! Nếu như sau này lấy về nhà, vậy thì muốn như thế nào cũng được..... Chỉ cần nghĩ thôi đã khiến cả người nóng ran khó chịu rồi!

"À, ừ, thật ngại quá, tôi đi vệ sinh một lát." Lãnh Liên nói.

Lãnh Liên cầm túi lên, chỉ có điều không đi về phía nhà vệ sinh.

Cùng lúc đó, một người đàn ông ở bàn khác cũng đứng dậy, cũng đi về phía đó.

Người phía trước càng chạy càng nhanh, trái lại Lãnh Phong Thần không sốt ruột, còn hết sức nhàn nhã đút tay vào túi quần, chậm rãi đi theo sau.

Cho đến một khúc quanh, rốt cuộc Lãnh Liên cũng dừng lại, xoay người nhìn Lãnh Phong Thần.

"Anh tới đây làm gì?"

"Tất nhiên là đến xem vợ có chạy theo người ta không." Lãnh Phong Thần thờ ơ nói, lại khiến Lãnh Liên đỏ mặt,

"Ai là vợ của anh! Anh đừng nói lung tung!"

"Con trai tôi ấy mà, có chút nghịch, nhưng nhân phẩm miễn bàn, thật sự xứng với con gái cô!"

Kiều Đại Vân nhú mày, bàn bên cạnh nói chuyện hơi lớn rồi! Thật sự là, khoe hết những cái tốt đẹp của con trai mình ra! Lập tức có chút mất hứng quay đầu liếc mắt nhìn người phụ nữ kia.

Chỉ thấy người kia đang say mê nói chuyện với người cùng bàn, đối phương dẫn theo một cô gái, chừng hai mươi tuổi, còn rất dịu dàng xinh đẹp.

Xem ra là làm mai cho con trai! Kiêu Đại Vân chẳng thêm để ý, chuẩn bị cầm túi rồi đi, nhưng một giây sau lại nghe thấy một cái tên quen thuộc, liền dừng chân lại.

"Phong Thần nhà tôi hiểu biết rộng, hơn nữa vẫn luôn giữ mình trong sạch, danh tiếng bên ngoài cũng cực kỳ tốt! Quan trọng nhất là, nó không trêu hoa ghẹo nguyệt ở bên ngoài, đối với người trẻ tuổi bây giờ mà nói, đó là khó có được!" Mặt mày Lãnh phu nhân vẫn hờ hờ thao thao bất tuyệt về con trai mình với đối phương.

Dáng vẻ cô con gái của người kia cực kỳ xấu hổ, vẫn cúi đầu không nói lời nào.

Kiều Đại Vân khẽ nhú mày, giống như có điều gì đó không đúng, là cái gì nhỉ? Bỗng dưng trong đầu hiện lên một ý nghĩ, nhếch miệng lên, thì ra là như vậy!

Sau đó cầm túi lên, nhanh chân rời đi.

Chỉ là tới khúc quanh lại thấy một đôi tình nhân đang dây dưa với nhau. Vốn cô định đi lối khác, nhưng khi ánh mắt nhìn thấy mặt của người kia thì Kiêu Đại Vân khẽ cười.

Thật đúng là có lòng trông hoa hoa không nở, vô tình cảm liễu liễu lại xanh! Bạch Tiêu Tiệp, cô hại em gái tôi không còn mặt mũi nào đi gặp người khác, tôi cũng vậy, sẽ không để cô sống quá mạnh khỏe!

Bạch Tiêu Tiệp, không phải cô rất được lòng người sao? Vậy thì tôi muốn nhìn xem, khi từng buổi bạn bên cạnh cô tan cửa nát nhà, thì cô còn có vẻ mặt gì. Thật sự nghĩ thôi đã phản kích rồi.

Lãnh Phong Thần vẫn còn ở đây dây dưa, không muốn cho Lãnh Liên đi, mặc dù cô bảo đảm chỉ đi gặp mặt, sẽ không có hành động gì khác. Nhưng anh vẫn không yên lòng, không muốn cho cô đi gặp người đàn ông khác!

Nhìn người con gái mình thích đi gặp mặt người đàn ông khác, đối lại là ai cũng không kiên nhẫn được! Anh muốn đẩy nhanh tiến độ, cố gắng một chút, khiến mẹ tiếp nhận Liên nhỉ!

Kiều Đại Vân nhìn hình ảnh đặc sắc trong điện thoại di động, đắc ý rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Chôn Cáo Chúc Tết Gà* (1)

*Chôn cáo chúc tết gà: giả bộ thân thiện nhằm thực hiện mục đích xấu.

Editor: Từ Di

Bên trong phòng hóa trang.

"Mọi người nghe tin gì chưa? Cái người mới xuất đạo, tên Thẩm Nhã Lâm gì đó. Hợp đồng ngày hôm qua của cô ta lại bị hủy rồi!"

"Hừ, một người nghệ sĩ nhỏ nhỏ, lại thật sự coi mình là ngôi sao lớn, lên mặt làm cái gì cơ chứ! Không phải là ăn bám người giàu, có người chống lưng sao! Nhìn đi, bây giờ người ta không cần cô ta nữa rồi, thật sự là xuống dốc không phanh rồi!"

"Tính theo giá trị con người, chúng ta đều cùng một loại người, không có người nào cao người nào thấp, còn cô ta, cả ngày làm ra vẻ cao cao tại thượng, thật ghê tởm!"

"Tôi còn nghe nói, cô ta là tiểu tam, đặc biệt đi quyến rũ chồng của người khác, sau này các cô nên cẩn thận!"

"Thật á! Thật là kinh dị!"

.....

Trợ lý Tiểu Hồng len lén liếc nhìn Thẩm Nhã Lâm. Từ nãy đến giờ họ vẫn luôn ở ngoài cửa, cho nên họ đều nghe thấy hết những gì người bên trong nói chuyện.

Nếu như là trước đây, Thẩm Nhã Lâm đã xông vào cãi nhau với người bên trong từ lâu rồi. Nhưng bây giờ cô lại thân nhiên đi vào, không nói câu nào.

"Chị An, phiền chị trang điểm lại giúp em!" Thẩm Nhã Lâm nói, cũng không nhìn những nữ nghệ sĩ khác trong phòng hóa trang, giống như những lời vừa nghe được đều là lời nói suông.

"Chị An, em cũng muốn trang điểm lại!"

"Đúng vậy, bọn em tới trước mà!"

Chị Anh, nhìn mọi người một chút, chỉ có thể cười lạnh nói: "Thật xin lỗi Nhã Lâm, thực sự là họ tới trước."

Thẩm Nhã Lâm âm thầm nắm chặt tay nhưng ngoài mặt lại ôn tồn nói: "Không sao, chị giúp họ trước đi!"

Hồ xuống đồng bằng bị chó khinh, nhớ ngày cô còn nổi, ai ở đây cũng rất cung kính với cô, nóng lòng muốn đến nhìn bọ cô!

Đúng là lúc đầu lấy được sự trợ giúp của Tả Huyền Dạ, cô mới có thể an toàn thuận lợi tiến vào làng giải trí, hơn nữa, lấy được cơ hội mà người khác dùng cả đời để tranh giành cũng không có được.

Nhưng hôm nay, không ngờ Tả Huyền Dạ lại bỏ đi, không có Tả Huyền Dạ chống lưng, chẳng ai coi cô ra gì d.d.lqddi. Mấy kinh doanh giàu có kia luôn muốn dùng quy tắc ngầm với cô, trước đây còn e dè thế lực của Tả Huyền Dạ, vậy mà bây giờ lại bắt đầu rục rịch chọn rợn!

Cô không thể cứ xuống dốc như vậy được, mới vừa bắt đầu mà thôi, sao cô có thể để mình thua mãi như vậy được!

Đúng lúc đó biên kịch đi vào, Thẩm Nhã Lâm điều chỉnh lại sắc mặt, ngênh đón, cười tươi như hoa hỏi: "Biên kịch Vương, vai diễn của tôi."

Biên kịch Vương vội vàng liếc cô, nổi giận nói: "Vai diễn gì chứ! Cô cũng biết đã đổi người rồi còn gì! Bên đạo diễn Chu còn thiếu một diễn viên đóng vai nha hoàn, công ty xem xét thấy hợp với cô, đã đề cử cho cô đi rồi!"

"Ha ha, thì ra là nha hoàn."

"Tôi nghe nói hình như rất nhiều người không muốn diễn vai nha hoàn trong bộ phim này."

"Nhìn cô ta xem, vừa xuất đạo đã tự cho mình là thanh cao, kiên quyết không diễn vai phụ, trước kia còn có chỗ dựa, hôm nay.... Hừ!"

Người trong phòng hóa trang đã khe khẽ bàn luận, tuy nói nhỏ nhưng cũng đủ để đương sự nghe thấy rõ ràng!

Mặt Thẩm Nhã Lâm lập tức tối sầm, nhanh chóng từ chối: "Tôi không đóng!"

Biên kịch Vương lập tức hừ lạnh: "Không đúng sao? Cô coi nơi này là nhà mình muốn làm gì thì làm hả, không đúng thì chờ nộp tiền bồi thường đi!"

Lúc Thẩm Nhã Lâm còn nổi, cũng không ít lần chọc giận ông, hôm nay thời thế đã thay đổi, ông cũng muốn cho cô ta nếm thử mùi vị bị người khác tùy ý làm nhục!

"Tôi thả bồi thường tiền chứ không đóng vai này!" Thẩm Nhã Lâm cao ngạo nói, sau đó đá cửa bỏ đi.

"Ra về làm cái gì! Tự coi mình là ai cơ chứ!" Biên kịch Vương hừ lạnh.

——

Tiêu Tiệp vừa bước vào phòng làm việc đã thấy Lãnh Phong Thần cười tự mãn nhìn cô. Tiêu Tiệp lập tức đề phòng, tự động đứng cách xa anh ta mấy mét mới mở miệng nói chuyện.

"Có phải anh bị cái gì đó kích thích đúng không?"

Lãnh Phong Thần tắc lưỡi, khẽ ném tờ báo trong tay về phía cô, để tay sau gáy, nói: "Tự cô đọc đi!"

Tiêu Tiệp nhận lấy tờ báo, không cần nhìn kỹ cũng có thể thấy được tựa đề to đùng bắt mắt.

——《Ngôi sao làng giải trí Thẩm Nhã Lâm đã từng là Tiểu Tam?》

——《Kết quả của việc không có núi dựa.》

——《Bí mật của minh tinh.》

Bên cạnh tiêu đề khó coi chiếm cứ phần lớn bài báo là hình ảnh chân dung, hơn nữa còn là ảnh bằng chứng. Không biết người nào có lòng, thu mua hết hình ảnh Thẩm Nhã Lâm đi cùng với một người đàn ông, để hôm nay tung hết ra đi. Có lẽ sợ người đàn ông kia cho nên không có hình chụp chính diện, nhưng từ bóng lưng người nhìn cũng có thể đoán được, người đó có thể là Tả Huyền Dạ.

Thẩm Nhã Lâm đã từng suýt nữa lên được minh tinh tuyến một, hôm nay bị xuống làm minh tinh tuyến ba, trong đó có bao nhiêu oan khuất, không cần động não cũng biết.

Tiêu Tiệp thờ ơ nhếch miệng, để tờ báo xuống, cũng không đưa ra bất kỳ ý kiến nào. Trái lại Lãnh Phong Thần không nhịn được hỏi: "Không phải khi thấy kết quả này cô nên vui mừng hay sao? Cô không hài lòng với thành quả lao động của mình à?"

Lãnh Phong Thần tự động cho rằng Tiêu Tiệp sai người khác làm, bằng những tổn thương mà Thẩm Nhã Lâm đã gây ra cho người bạn thân của Tiêu Tiệp, theo lý cô sẽ không dễ dàng bỏ qua chuyện này mới đúng.

"Tôi không làm chuyện này." Tiêu Tiệp lạnh lùng nói, cô còn chưa bắt đầu hành động, huống hồ, sự trừng phạt đơn giản như vậy có thể đền bù cho sự tổn thương của Dĩ Đồng sao?

"Hơn nữa, cũng chẳng có gì đáng để vui vẻ cả, Thẩm Nhã Lâm sẽ không để mình tiêu đời như vậy, cô ta còn có hậu thuẫn!"

——

Không sai, quả thật Thẩm Nhã Lâm có hậu thuẫn, mà hậu thuẫn đó chính là....

"Không phải là tôi không muốn giúp cô, chỉ là bây giờ tình huống khá phức tạp, các phóng viên đều làm lớn chuyện, còn cần đợi thêm một khoảng thời gian, đến lúc đó tôi sẽ giúp cô nói chuyện với Hà thiếu, nhờ anh ấy nhanh chóng giúp cô."

Sau khi hóa trang, Thẩm Nhã Lâm và Kiều Đại Văn hẹn nhau trong một quán cà phê. Chuyện của em gái cô cũng ồn ào rối loạn, giờ làm gì rảnh rồi đi quan tâm chuyện của người khác.

"Cô nói dễ nghe thật, bây giờ tôi phải chịu nhục cô có biết không? Nếu không phải vì trước đó cô thu thập nhiều thông tin dụ dỗ tôi, để tôi đi quyến rũ Tả Huyền Dạ nhằm mục đích trả thù Bạch Tiêu Tiệp thì tôi đã không làm!" Thẩm Nhã Lâm vừa dùng tay che mặt mình vừa nói, vì né tránh tai mắt của người khác, cô còn đeo kính, chỉ sợ bị phóng viên nhận ra!

"Nếu không phải vì cô luôn theo tôi nói Tả Huyền Dạ say mê cô thì tôi đã không đi thu thập thông tin, cho cô địa điểm thích hợp nhất để quyến rũ anh ta! Bây giờ Tả Huyền Dạ bỏ cô đi tìm người vợ hiền của anh ta, chuyện biến thành như vậy, cũng đâu phải lỗi của một mình tôi! Huống chi, người hận Tiêu Tiệp cũng không chỉ có mình tôi, tôi hận cô ta vì cô ta có tất cả mọi thứ, tôi muốn khiến cô ta phải trắng tay. Mặc dù tôi không biết vì sao cô hận cô ta, nhưng tôi biết cô hận cô ta chẳng kém tôi!" Kiều Đại Văn không chịu yếu thế nói.

Ban đầu cô muốn Thẩm Nhã Lâm đi quyến rũ Tả Huyền Dạ, khiến hôn nhân của Dĩ Đồng tan vỡ nhằm mục đích trả thù Bạch Tiêu Tiệp, cô ngàn tính vạn tính cũng không ngờ Tả Huyền Dạ lại đi khắp nơi tìm Dĩ Đồng, bỏ lại Thẩm Nhã Lâm.

Không phải Dĩ Đồng là vợ trên danh nghĩa thôi sao? Trở nên quan trọng như vậy từ khi nào? Có điều không sao cả, dù sao thì bây giờ cũng coi như đạt được mục đích, không phải Bạch Tiêu Tiệp đã đau lòng rồi sao!

Thẩm Nhã Lâm khẽ cắn răng, Bạch Tiêu Tiệp không phải là người tốt, Kiều Đại Vân càng không phải là người tốt. Lúc đầu cô luôn tâm niệm trả thù Bạch Tiêu Tiệp, lại không ngờ chuyện này mang lại hậu quả cho cô.

Hôm nay cô thất thế, lại chẳng ảnh hưởng gì đến Kiều Đại Vân! Nhưng họ cùng trên một con thuyền, Kiều Đại Vân đừng hòng bỏ lại cô!

Hình như đoán được suy nghĩ trong lòng Thẩm Nhã Lâm, Kiều Đại Vân nói: "Cô yên tâm, tôi không phải là loại người qua cầu rút ván, cô cũng biết rồi đấy, gần đây tôi gặp không ít việc phiền phức. Đợi một thời gian, đảm bảo sẽ đưa cô lại vị trí ban đầu!"

Trong tay Thẩm Nhã Lâm có những thông tin kia, cũng đủ để uy hiếp cô.

"Tại sao tôi phải tin cô!" Bây giờ Thẩm Nhã Lâm không còn sợ hãi nữa! Lần này không cho cô một sự đảm bảo chắc chắn, cô sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy!

"Chỉ bằng cái này."

Kiều Đại Vân lấy ra một xấp hình, cười cực kỳ quỷ dị.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Chương 97.2

Editor: Tư Di

Biệt thự Lãnh gia.

Lãnh phu nhân ngồi thoải mái trên chiếc ghế salon bằng da thật xem TV, nghĩ tới từng việc phiền lòng đã giải quyết mấy ngày nay, bà nhất thời cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, thỉnh thoảng còn có thể cười theo TV.

"Phu nhân, ngài có chuyển phát nhanh." Có người đưa lên một bọc đồ, bọc kín, bên trong còn có vật rất cứng, không biết là vật gì.

Trong lòng Lãnh phu nhân khó chịu, là ai chuyển phát nhanh cho bà? Bà mới về nước không lâu, người quen biết ở thành phố A không nhiều, cũng không có người nào thân đến mức tặng quà, lập tức sai người mở ra xem.

Theo đường cắt của dây kéo, bọc một tiếng, đồ vật bên trong rơi đầy đất.....

Hắn là một xấp ảnh, trong ảnh chỉ có hai người, một nam một nữ. Hoặc hôn môi, hoặc ôm, thậm chí là tình cảm dạo phố, còn có một tấm ảnh hai người vào khách sạn đặt phòng!

Hai người kia không phải người xa lạ, chính là con trai bảo bối của bà và đứa con gái ế Lãnh Liên!

Vừa rồi Lãnh phu nhân còn nhàn nhã tự đắc, vậy mà lúc này lại cảm thấy lạnh lẽo, hơn nữa còn là cái lạnh cắt da cắt thịt! Bà không ở nhà mấy ngày, không ngờ trong nhà lại xảy ra chuyện trái với luân thường đạo lý!

Không ngờ Thần của bà lại phát sinh chuyện không thể chấp nhận được với chị gái của mình!

Mặt Lãnh phu nhân tái nhợt không còn giọt máu, nhưng người phụ nữ có thể sinh ra một người ưu tú như Lãnh Phong Thần, hơn nữa còn có thể thu xếp giúp chồng việc làm ăn, thì tư chất cũng không kém, may mà dù suy nghĩ trong đầu thay đổi liên tục, sắc mặt vẫn nhanh chóng bình tĩnh trở lại.

Ánh mắt sắc bén liếc nhìn người vừa mở bọc đồ, người kia mở to con mắt, lắc đầu như trống bỏi, liên tục nói: "Tôi chưa nhìn thấy gì cả, tôi không nhìn thấy gì cả!"

Lúc này sắc mặt Lãnh phu nhân cũng thay đổi, sự lạnh lùng vừa rồi không thấy đâu, đổi lại là dáng vẻ hòa ái dễ gần như mọi ngày, bà chậm rãi nói: "Chẳng có gì cả, nên đương nhiên anh không thấy gì rồi, về ngủ một giấc đi, sau khi tỉnh lại tất cả mọi chuyện đều tốt đẹp."

Người kia giống như mê muội, ngoan ngoãn gật đầu đi ra ngoài. Đợi sau khi người kia ra ngoài, đáy mắt Lãnh phu nhân lại hiện lên sự sắc bén. Quân gia đi theo nhiều năm hiểu ý sai hai người ra ngoài, chuyện của Lãnh gia không thể tùy tiện nghe, cho dù có tình cờ biết, cũng phải trả giá thật lớn.

"Phu nhân, ngài định làm gì tiếp theo?" Quân gia cung kính nói.

"Câu hỏi này của ông cũng không đúng rồi, có chuyện gì xảy ra sao?" Lãnh phu nhân cười khá ái ngại nói.

Nhất thời quân gia toát hết mồ hôi, liên tục gạt đầu đồng ý, là ông già rồi, vậy mà không nhìn thấu tâm tư của lão phu nhân.

Cho dù là có cũng sẽ biến thành không! Sao bà có thể cho phép chuyện như vậy xảy ra ở Lãnh gia! Khi tất cả mọi chuyện còn chưa lộ ra, bà sẽ diệt trừ triệt để! Bóp chết mầm mống từ trong trứng nước! Hơn nữa còn giải quyết lúc thần không biết quỷ không hay!

Trong một ổ nhỏ ấm áp, một người đàn ông đang phấn đấu, nhưng người phụ nữ lại không tập trung, vì vậy.....

"Tiếp nhi?" Tịch Âu Minh cau mày, gọi lần nữa, hôm nay có chuyện gì xảy ra với Tiêu Tiếp khiến cô ấy luôn mất hồn, hơn nữa còn vào thời khắc mấu chốt!

"Hả? À, thật xin lỗi, là do em mất tập trung!" Tiêu Tiếp nằm phía dưới Tịch Âu Minh liên tục nói lời xin lỗi, cho dù như thế, Tịch Âu Minh cũng mất hăng hái, đưa tay lấy cái khăn tắm quấn quanh nửa dưới, lật người xuống giường.

Tiêu Tiếp vội vàng đứng dậy đuổi theo, vừa rồi bọn họ đang làm chuyện đó, nhưng không hiểu vì sao hôm nay cô luôn mất tập trung, không thể nào phối hợp được. Lại còn mấy lần mất tập trung, cuối cùng lần này khiến Tịch Âu Minh sụp đổ.

"Minh, Minh, thật xin lỗi anh, em không cố ý....." Tiêu Tiếp ôm chặt lấy anh từ phía sau, không để cho anh rời đi. Đối với một người đàn ông mà nói, mất tập trung vào đúng thời khắc quan trọng là một chuyện rất đáng kích.

Tịch Âu Minh không xoay người, lại phát ra tiếng thở dài nhẹ nhõm, nói: "Được rồi, nếu em không có hứng, anh đi vào nhà tắm."

Nói xong cũng muốn đẩy tay của cô ra nhưng Tiêu Tiếp ôm rất chặt không chịu buông. Chỉ có điều sắc mặt hơi ửng đỏ, cô biết anh muốn đi vào nhà tắm làm gì, nhưng mà, làm sao cô có thể nhẫn tâm để anh đi tắm nước lạnh đây? Mấy ngày nay tương đối nhiều việc, đúng là cô không hăng hái ở phương diện kia cho lắm, nhưng cô không có không có nghĩa là Tịch Âu Minh cũng không có! Mặc dù vừa rồi chưa bắt đầu, nhưng cô lại có thể thực sự cảm nhận được nơi nào đó của anh đang dâng trào, nhất định là rất khó chịu.

"Tất nhiên là anh biết em không cố ý....."

Giọng nói nhàn nhạt của Tịch Âu Minh truyền đến, Tiêu Tiếp vui vẻ trong lòng, vội vàng nói tiếp: "Em biết ngay mà Minh là người tốt nhất!"

"Em cố tình." Tịch Âu Minh đột nhiên nói ra câu tiếp theo.

Nụ cười trên mặt Tiêu Tiếp tức tức cứng ngắc! Người này càng ngày càng thích kích逗!

"Buông tay ra, nếu không buông tay thì người hối hận sẽ là em đó." Tịch Âu Minh cảnh cáo nói, anh cũng không phải là thánh, có người đẹp trong lòng sao có thể đứng vững như bàn thạch, không thay đổi sắc mặt đây. Giờ phút này đã sớm phát điên, nếu không vì không muốn ép buộc cô, anh thật muốn giải quyết cô ngay tại chỗ rồi!

Sao Tiêu Tiếp không hiểu tâm tư của anh, ngoài cảm động vẫn kiên trì với hành động của mình. Cô có chút ngượng ngùng xoay qua chỗ khác đối diện anh, sau đó trong ánh mắt nghi ngờ của anh từ từ ngòl xồm xuống.

Ánh mắt Tịch Âu Minh bỗng dừng sâu thẳm, hầu kết khô gọi không nhận được di chuyển, giọng nói cực kỳ khàn: "Tiếp nhi....."

Kỹ thuật trúc trắc khiến người kia không nhận được nhắm mắt lại, gương mặt trai rất hưởng thụ, hô hấp dần tăng lên, đầu lưỡi trơn nhẵn nhẹ nhàng dao động, khiến anh không nhận được phải nộ vũ khí đầu hàng trong nháy mắt.

Cuối cùng cũng kết thúc đoạn kịch tình này, Tiêu Tiếp mở miệng hô hấp, Tịch Âu Minh yêu thương bế cô lên, cả người cô ngượng ngùng ửng hồng, cực kỳ mê hoặc.

Sau khi đặt cô lên giường lại bắt đầu hôn kịch liệt nóng bỏng, khó khăn lắm Tiêu Tiếp mới tranh thủ được thời gian hô hấp, không nhận được đỏ mặt nói: "Còn chưa đủ sao?"

Dĩ nhiên chưa đủ! Nhưng anh sẽ không nói ra, nếu cô không muốn, lại cho anh làm nhiều như vậy, tấm lòng này đủ rồi!

Lại hôn lên cánh môi nhỏ hồng hồng của cô, mới nói: "Ừ, tạm thời đủ rồi, bây giờ em nói anh nghe chuyện phiền lòng của em đi."

Mặc dù xấu hổ vì nửa câu đầu của anh, nhưng vẫn thành thật nói: "Không biết vì sao, em luôn có cảm giác sắp có chuyện không hay xảy ra, dự cảm rất mãnh liệt."

Tịch Âu Minh nhíu mày, chẳng lẽ cô nhận thấy được chuyện gì, nói: "Yên tâm, anh sẽ không để em gặp bất kỳ chuyện gì, dù là chuyện nhỏ nhất!"

Tiêu Tiếp an tâm nằm trong ngực anh, nói: "Em tin anh."

Mặc dù nói như vậy nhưng dự cảm đó rất mãnh liệt, không phải cô thì sẽ là bạn bè của cô, sẽ có chuyện không hay xảy ra.

Đã qua tết trung thu, thời tiết mấy ngày trước vẫn còn rất ẩm áp, vậy mà đột nhiên hôm nay trời nổi gió, thời tiết cũng hơi lạnh lên một chút, lúc cô ra cửa còn phải mặc thêm áo mùa thu chống gió.

Buổi chiều cùng Lãnh Phong Thần đi ra ngoài gặp khách hàng, khi hai người từ khách sạn đi ra, Lãnh Phong Thần vẫn hào phóng như cũ mở cửa xe cho cô, chuẩn bị lên xe.

Lại đột nhiên cảm thấy trước mắt hiện lên tia sáng, Tiêu Tiệp cẩn thận nhìn xung quanh, lại không phát hiện ra điều gì không ổn. Thế nhưng loại ánh sáng đó, cũng không phải lần đầu tiên cô cảm nhận được. Kỳ lạ hơn nữa chính là, loại ánh sáng này chỉ xuất hiện khi cô ở cùng một chỗ với người đàn ông khác.

Nghĩ đến khả năng có người theo dõi cô, sau đó lén lút chụp ảnh. Rốt cuộc là người nào, muốn vài tấm hình làm cái gì đi? Mặc dù cảm thấy khó hiểu, nhưng cô cũng không hỏi thăm Lãnh Phong Thần, nhìn sắc mặt bình bình của anh, chắc là không nhận ra. Nếu cô đột nhiên hỏi, có lẽ hơi vô duyên, chờ biết rõ rồi nói cũng không muộn.

Buổi tối vừa về đến nhà, Tiêu Tiệp đã kể chuyện này cho Tịch Âu Minh, muốn biết nhận xét của anh. Ai ngờ sau khi kể cho anh nghe xong, ánh mắt Tịch Âu Minh còn có chút khác thường, thấy Tiêu Tiệp suy nghĩ mãi vấn đề này, rốt cuộc Tịch Âu Minh cũng mở miệng.

"Anh định tra rõ mọi chuyện mới nói cho em biết, không ngờ em lại phát giác ra. Tên Lãnh Phong Thần cũng không phát giác ra, xem ra người phụ nữ của anh rất nhạy cảm!"

Tiêu Tiệp vừa nghe là biết có chuyện, vội vàng dựa sát lại, nói: "Đề em đoán nhé, anh đã nói như vậy, vậy thì chứng tỏ chuyện này không liên quan đến em, mà liên quan đến Lãnh Phong Thần đúng không?"

Nếu có liên quan đến cô, căn bản Tịch Âu Minh sẽ không nhắc đến người ngoài.

Tịch Âu Minh nhếch miệng, gật đầu tán dương, ôm cô vào ngực, nghe cô tiếp tục nói chuyện.

"Đối tượng của chuyện này chủ yếu là Lãnh Phong Thần, không phải là em đúng không?"

"Hả? Sao em khẳng định như vậy?" Tịch Âu Minh vuốt vuốt tóc cô, dò hỏi.

"Nếu chuyện này liên quan đến em mà không liên quan đến người khác, thì anh đã không để chuyện này diễn ra đến ngày hôm nay." Tiêu Tiệp khẳng định nói, hơn nữa còn dựa vào sự hiểu biết của cô với tính khí của anh, nhất định anh sẽ giải quyết chuyện này mà không để cho cô biết, chỉ có chuyện của người khác, anh mới nhân nhả xử lý như vậy.

Tịch Âu Minh nhíu mày: "Sao anh lại cảm thấy em có chút lên mặt vậy?"

Tiêu Tiệp hé miệng cười cười, nói: "Không phải vì ý vào sự cưng chiều của người yêu sao!"

Sau đó lắc tay Tịch Âu Minh nói: "Được rồi, em muốn biết chân tướng toàn bộ câu chuyện!"

Nhất định là có người đang âm thầm bảo vệ cô, hơn nữa khẳng định đều là người của anh, đã như vậy, anh vì an toàn của cô, khẳng định sẽ điều tra rõ ngọn ngành chuyện này.

Tịch Âu Minh cười cười, rất hưởng thụ hành động nũng nịu của cô: "Chuyện này có liên quan đến nhà của Lãnh Phong Thần và Lãnh Liên, bọn họ bị người theo dõi."

Nghe đến đó Tiêu Tiệp kinh ngạc định bò dậy, Tịch Âu Minh đè cô xuống, nói: "Mặc dù bọn họ không phải là chị em ruột, nhưng từ nhỏ Lãnh Liên đã lớn lên ở Lãnh gia, hơn nữa người ngoài vẫn luôn cho rằng Lãnh Liên là chị gái ruột của Lãnh Phong Thần. Nếu như bọn họ yêu nhau, nhất định phải chịu sự ràng buộc của người đời, mối tình này sẽ không dễ dàng nở hoa kết trái. Lãnh phu nhân là một người cực kỳ bao che, vì lợi ích của gia tộc, nhất định bà sẽ hy sinh Lãnh Liên để bảo vệ con trai mình."

Bạn đang đọc truyện *Tịch Thiếu Phúc Hắc Bá Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.